

Judith McNaught

Șoaptele nopții

Capitolul 1

O urmărea deja de trei zile, studiind-o. Așteptând. Îi cunoștea de-acum obiceiurile, programul. Știa la ce oră se scula dimineața și la ce oră se culca seara. Știa că noaptea citea în pat, sprijinită în perne. Știa titlul cărții pe care o citea și că o punea cu fața în jos, pe noptieră, înainte de a stinge veioza.

Știa că părul ei des, blond era natural, iar culoarea aceea uluitoare, albastru-violet a ochilor, nu era rezultatul lentilelor de contact pe care le purta. Știa că își cumpăra fardurile de la farmacie și că îi trebuiau exact douăzeci și cinci de minute ca să se pregătească să plece la muncă, dimineața. În mod clar, o interesa mai mult să fie curată și îngrijită decât să-și scoată în evidență atuurile fizice. Pe el, totuși, îl interesau mai mult considerabilele ei atuuri fizice. Dar nu acum și nu pentru motivele „obișnuite”.

La început avusese foarte mare grijă să nu o scape din vedere, asigurându-se totodată să nu fie văzut de ea, dar precauțiile lui veneau mai mult dintr-un obicei decât din necesitate. Cu o populație de 150.000 de locuitori dintre care 15.000 erau studenți, micuțul orașel Bell Harbor de pe coasta estică a Floridei era suficient de mare, pentru ca un străin să se poată mișca neobservat printre oameni, dar nu atât de mare, încât să își piardă din vedere prada, într-o îmbârligătură de autostrăzi și șosele rapide, metropolitane.

Astăzi o urmărise în drum spre parcul orașului, unde își petrecuse după-amiaza înmiresmată dar răcoroasă de februarie, înconjurat de adulți veseli care beau bere și de copii zgomotoși, care veniseră acolo pentru picnicul și petrecerile organizate de Ziua Președintelui. Nu-i plăceau copiii în jurul lui, mai ales copiii cu mâini lipicioase și fețe pătate, care treceau peste picioarele lui în timp ce se alergau unii pe alții. Îi strigau „Hei, domnule!” și-l rugau să le arunce înapoi mingiile de baseball. Cât despre părinții lor, atenția acestora se îndreptase atât de des asupra lui, încât părăsise câteva bănci confortabile, fiind forțat acum să-și găsească adăpost și anonim sub un copac cu un trunchi

aspru, de care era neplăcut să se sprijine și cu rădăcini groase, noduroase, care făceau imposibilă așezarea pe jos. Totul începea să-l enerveze și știa că răbdarea lui ajunsese la sfârșit. Ca și pânda și așteptarea.

Ca să-și mai domolească enervarea, începu să se gândească la planurile lui pentru ea, în timp ce își urmărea atent prada. În clipa aceea, Sloan cobora tocmai dintr-un copac uriaș, din care încercase să recupereze un zmeu care arăta ca un vultur negru, cu aripile întinse stropite cu galben strălucitor. La baza copacului, un grup de copii între cinci și șase ani scoteau strigăte de felicitare. În spatele lor stătea un grup de adolescenți, cu toții băieți. Copiii mici erau interesați să-și capete zmeul înapoi; adolescenții erau interesați de picioarele frumos formate, bronzate, ale lui Sloan Reynolds, în timp ce apăreau încet dintre ramurile groase ale copacului. Băieții își dădeau coate, holbându-se la ea, iar el înțelegea motivul acestei minore enigme masculine: dacă ar fi fost vorba de o fată de douăzeci de ani, aceste picioare ar fi fost remarcabile, dar pentru o polițistă de treizeci de ani, erau un fenomen.

De obicei el era atras de femeile înalte, voluptoase, dar Sloan nu avea nici măcar un metru șaizeci, sâni frumoși și un trup zvelt, grațios, atrăgător, deși departe de a fi voluptuos. Nu era ea candidata ideală pentru un concurs de fotomodele, dar în șortul kaki și bluza tricotată de un alb strălucitor, cu părul acela blond prins la spate într-o coadă de cal, avea un aer atât de proaspăt și de firesc, încât îl atrăgea, pe moment.

Un strigăt dinspre terenul de baseball îi făcu pe doi dintre băieții mai mari să-și întoarcă privirile în direcția lui, obligându-l să-și ducă la gură paharul de hârtie cu oranjadă ca să-și ascundă fața, dar gestul era mai mult automat decât necesar. Ea nu îl observase în ultimele trei zile de când o urmărea din alei și de după intrări, așa încât nu ar fi găsit nimic sinistru la un bărbat singur, într-un parc ticsit cu cetățeni cumiți care se bucurau de mâncarea gratuită și de spectacole, chiar dacă l-ar fi observat. De fapt, își spuse râzând în sinea lui, era incredibil de stupid de nechibzuită când se afla în afara serviciului. Nu se uitase peste umăr când îi auzise pașii, într-una din seri; nici măcar nu-și încuiase mașina după ce o parcase. Ca majoritatea polițiștilor din orașele mici, avea un fals sentiment de siguranță în propriul ei orașel, o invulnerabilitate conferită de insignă și de pistolul pe care-l purta și de secretele cetățenilor, tocite și atât de bine știute de ea.

Totuși, ea nu avea secrete pentru el. În mai puțin de șaptezeci și două de ore aflate toate datele vitale despre ea, vârsta, înălțimea, numărul carnetului de conducere, situația conturilor din bancă, venitul anual, adresa de acasă – genul de informații pe care le obțineai ușor pe internet, dacă știai unde să cauți. Avea în buzunar o fotografie a ei, dar

toate aceste informații combinate erau minore în comparație cu ceea ce știa acum.

Mai luă o gură de oranjadă călâie, luptând cu un nou impuls de nerăbdare. Uneori era atât de directă, de impecabilă și de previzibilă încât îl amuza; alteori era neașteptat de impulsivă, ceea ce o făcea imprevizibilă, iar imprevizibilul făcea lucrurile riscante, periculoase pentru el. Așa încât continuă să aștepte și să urmărească. În ultimele trei zile strânsese toate acele părțicele și piese misterioase care în mod normal îți construiesc imaginea totală a unei femei, dar în cazul lui Sloan Reynolds imaginea era încă încețoșată, complexă, confuză.

Strângând zmeul în mâna stângă, Sloan coborî cu grijă spre cea mai de jos ramură; apoi sări jos și înmână zmeul proprietarului, în uralele și aplauzele pline de încântare ale mânuțelor micuțe.

— Mulțumesc, Sloan! spuse Kenny Landry roșind de plăcere și de admirație, în timp ce-și lua zmeul înapoi. Lui Kenny îi lipseau cei doi dinți din față, făcându-l ușor sâsâit, două detalii care o înduioșau teribil pe Sloan, care fusese colegă de liceu cu mama lui.

— Lui mami i-a fost groază să nu pățești ceva, dar eu puteam paria că ție nu ți-e niciodată frică.

De fapt lui Sloan îi fusese cumplit de frică în timp ce cobora printre crengile stufoase care-i agățau șortul, arătându-i prea mult din picioare.

— Fiecare se teme de câte ceva, îi spuse Sloan reprimându-și pornirea imperioasă de a-l îmbrățișa, riscând astfel să-l facă să se jeneze cu această manifestare publică a afecțiunii. Se mulțumi să-i ciufulească doar părul castaniu.

— Eu am căzut o dată dintr-un copac! mărturisi o fetiță într-un șort roz și un maieu roz cu alb, zgâindu-se la Sloan cu smerită admirație. Și m-am rănit la umăr, adăugă Emma cu timiditate. Avea un păr roșu, creț, tuns scurt, pistrui pe năsuc și o păpușă jerpelită în mâini.

Butch Ingerstroll era singurul copil care refuza să fie impresionat.

— Se presupune că fetele ar trebui să se joace cu păpușile. Băieții se cațără în copaci, o informă el pe Emma.

— Învățătoarea mea zice că Sloan este o adevărată eroină, declară ea strângând și mai tare păpușa jerpelită, ca și cum gestul i-ar fi dat curaj să vorbească. Își ridică ochii spre Sloan și izbucni:

— Învățătoarea mea zice că ți-ai riscat viața ca să-l salvezi pe băiețelul care a căzut în puț.

— Învățătoarea ta este foarte amabilă, spuse Sloan ridicând de jos sfoara zmeului și începând să o înfășoare pe degete. Și mama Emmei fusese colegă de clasă cu Sloan și în timp ce se uita când la Kenny, când la Emma, Sloan nu se putea decide care dintre ei era mai adorabil. Mersese la școală cu părinții celor mai mulți dintre copiii

aceștia și în timp ce zâmbea spre cercul fețișoarelor fascinate, îndreptate spre ea, vedea asemănările uluitoare cu fostele ei colege.

Înconjurată de copiii fostelor ei colege de clasă, Sloan simți o dorință teribilă de a avea un copil al ei. În ultimul an această dorință de a avea un copil al ei, un băiețel sau o fetiță, pe care să-l strângă în brațe și să-l iubească și să-l ducă la școală, devenise aproape o nevoie care câștiga în intensitate cu o viteză și cu o forță alarmante. Își dorea o micuță Emma sau un micuț Kenny pe care să-l ocrotească, să-l iubească și să-l învețe. Din nefericire însă, dorința ei de a-și lega viața de a unui bărbat nu crescuse câtuși de puțin. De fapt, chiar dimpotrivă.

Ceilalți copii se holbau la Sloan cu nedisimulată venerație, dar Butch Ingersoll era hotărât să nu se lase impresionat. Tatăl și bunicul lui fuseseră stelele fotbalului, în liceu. La șase ani, Butch nu avea doar constituția lor solidă, moștenindu-le și bărbia pătrată și fanfaronada macho. Bunicul lui era șeful poliției și șeful lui Sloan. Butch își împinse bărbia în față, amintindu-i lui Sloan de Șeful Ingersoll.

— Bunicul zice că orice polițist l-ar fi putut salva pe copilul acela, doar că cei de la televiziune au făcut mare tam-tam pentru că ești femeie-polițist.

În urmă cu o săptămână, Sloan pornise în căutarea unui copilăș dat dispărut și sfârșise coborând într-un puț ca să-l salveze. Televiziunea locală culesese povestea copilului dispărut, iar apoi media din Florida culesese povestea acțiunii de salvare. La trei ore după ce coborâse în puț și după ce petrecuse momentele cele mai terifiante din viața ei, Sloan ieșise afară ca „eroină”. Murdară și epuizată, Sloan fusese ovaționată cu urale asurzitoare de către cetățenii din Bell Harbor, care se adunaseră să se roage pentru siguranța copilului și cu strigătele reporterilor care se adunaseră să se roage pentru o știre suficient de interesantă ca să le asigure rating-ul.

După o săptămână, notorietatea și vâlva începuseră în sfârșit să se mai domolească, dar nu suficient de repede pentru Sloan. Ea găsea rolul de star media și de erou local nu doar comic de nepotrivit ci și deconcertant. Într-o parte a spectrului, nu avea voie să-i dezamăgească pe cetățenii din Bell Harbor, care o priveau acum ca pe o eroină, un ideal, un model pentru femei. Pe de altă parte, trebuia să se descurce cu căpitanul Ingersoll, bunicul de cincizeci și cinci de ani al lui Butch, misogin înveterat, care privea fapta involuntar eroică a lui Sloan ca pe o „ostentație deliberată” și prezența ei în forțele poliției sale, ca pe un afront adus demnității lui, ca pe o provocare a autorității lui, o greutate pe care era obligat să o poarte până când va putea găsi o cale să se descotorosească de ea.

Cea mai bună prietenă a lui Sloan, Sara Gibbon, sosi la locul evenimentelor exact când Sloan terminase de înfășurat sfoara zmeului într-un mosorel pe care i-l oferi cu un zâmbet lui Kenny.

— Am auzit aplauze și ovații, spuse Sara uitându-se la Sloan, apoi la micul grup de copii și apoi la zmeul-șoim cu aripa galbenă la vârful frântă. Kenny, ce s-a întâmplat cu zmeul tău? întrebă Sara zâmbindu-i și făcându-l să se lumineze tot. Sara avea acest efect asupra bărbaților de orice vârstă. Cu părul ei acaju, strălucitor, tuns scurt, cu ochii verzi, strălucitori și cu trăsăturile ei fine, Sara îi putea opri pe bărbați din drumul lor cu o singură privire.

— S-a agățat în copac.

— Da, dar Sloan l-a luat de acolo, îl întrerupse Emma aprinsă, îndreptând un degetel durdului spre vârful copacului.

— S-a cățarat până sus de tot, îi luă Kenny vorba din gură și nu i-a fost deloc frică, pentru că este curajoasă.

Sloan simți, ca o viitoare-cândva-mamă, că trebuia să corecteze această impresie, în fața copiilor.

— Să fi curajos nu înseamnă că nu ți-e niciodată frică. Să fi curajos înseamnă că deși îți este frică, faci totuși ceea ce trebuie să faci. De exemplu, spuse ea zâmbindu-i micului grup, voi sunteți curajoși când spuneți adevărul, chiar dacă vă este frică să nu dați cumva de necaz. Asta înseamnă să fii cu adevărat, cu adevărat, curajos.

Sosirea la fața locului a lui Clarence Clovnul, cu un mănunchi de baloane uriașe, îi făcu pe toți copiii să se întoarcă la unison și câțiva dintre ei se îndepărtară pe loc, lăsându-i în urmă doar pe Kenny, pe Emma și pe Butch.

— Mulțumesc că mi-ai dat jos zmeul, spuse Kenny zâmbind din nou cu zâmbetul lui irezistibil, cu doi dinți lipsă.

— Cu plăcere, spuse Sloan înfrângându-și imposibilul impuls de a-l lua și a-l strânge în brațe – cu maieul lui pătat, cu fața lipicioasă, cu tot. După care cei trei copii se întoarseră și se îndepărtară, comentând cu glas tare gradul real de curaj al lui Sloan.

— Miss Memullin a avut dreptate. Sloan este o adevărată eroină în viață, declară Emma.

— Este cu adevărat foarte curajoasă, stabili Kenny.

Butch Ingersoll se simți obligat să califice și să limiteze complimentul.

— Este curajoasă pentru o fată, declară el expediind subiectul, amintindu-i și mai mult unei Sloan amuzate, de Șeful Ingersoll.

În mod ciudat, micuța, timida Emma a fost cea care a sesizat insulta.

— Fetele sunt la fel de curajoase ca și băieții.

— Nu sunt! Ea nici n-ar fi trebuit măcar să se facă polițist. Asta e o meserie pentru bărbați. De aceea li se și zice polițiști.

Emma se simți cumplit de jignită de această ultimă insultă la adresa eroinei ei și declară cu voce ascuțită:

— Mama mea spune că Sloan Reynolds ar trebui să fie polițist șef!

— Ah, da? ripostă Butch Ingersoll. Ei bine, bunicul meu este polițist șef și spune despre ea că este o adevărată pacoste! Bunicul meu spune că ar trebui să se mărite și să facă copii. Pentru asta sunt făcute fetele!

Emma deschise gura să protesteze, dar nu-i trecu nimic prin cap.

— Te urăsc, Butch Ingersoll, strigă ea în schimb și o luă la fugă, strângându-și păpușa, o feministă în fașă, cu lacrimi în ochi.

— Nu ar fi trebuit să spui asta. Ai făcut-o să plângă, îl atenționează Kenny.

— Cui îi pasă? spuse Butch, un închistat în fașă, cu aceeași mentalitate ca a bunicului său.

— Dacă mâine o să fi drăguț de tot cu ea, poate că o să te ierte pentru ce ai spus, decise Kenny.

Un politician în fașă, ca și tatăl lui.

Capitolul 2

Când copiii se îndepărtaseră suficient, Sloan se întoarse spre Sara și spuse cu un zâmbet ciudat:

— Până mai adineauri nu reușisem să decid dacă vreau să am un băiețel sau o fetiță. Acum știi. În mod categoric, vreau o fetiță.

— Ca și cum ai avea de ales, glumi Sara, obișnuită cu această topică a conversației, care devenise tot mai frecventă. Și în timp ce încerci să te decizi asupra sexului copilului tău încă neconceput, îți pot sugera să te străduiești ceva mai mult pentru găsirea unui eventual tată și soț?

Sara ieșea constant și de câte ori ieșea cu cineva nou - ceea ce se întâmpla frecvent, se interesa în mod sistematic de prietenii acestuia, cu intenția precisă de a găsi pe cineva potrivit pentru Sloan. De îndată ce selecta o posibilă partidă, începea campania de a i-o prezenta lui Sloan. Și indiferent de numărul mare al încercărilor ei eșuate de pețire, nu renunța niciodată să încerce, pentru că efectiv nu putea înțelege cum era posibil ca Sloan să prefere o seară singură, acasă, uneia în compania unui bărbat rezonabil de atrăgător, indiferent cât de puține ar fi avut ei în comun.

— Pe cine ai în cap de data asta? întrebă îngrijorată Sloan, în timp ce traversau parcul spre corturile și chioșcurile montate de întreprinzătorii locali.

— Există un chip nou chiar acolo, spuse Sara arătând cu capul spre un bărbat înalt, în pantaloni cafenii și o jachetă galben pal, care, sprijinit de un copac, privea copiii adunați în jurul lui Clarence Clovnel, care tocmai transforma cu rezeziune două baloane roșii în doi elani roșii, cu coarne. Fața umbrită era în profil și bărbatul sorbea dintr-un pahar mare, din carton. Sloan îl observase ceva mai devreme, privind-o când vorbea cu copiii după recuperarea zmeului, dar de vreme ce

acum urmărirea același grup, presupuse că era un tată desemnat să se ocupe de progenitura lui.

— Este deja tatăl cuiva, spuse ea.

— De ce spui asta?

— Pentru că de o jumătate de oră se uită la același grup de copii.

Sara nu era dispusă să renunțe.

— Doar pentru că se uită la copii, nu înseamnă că unul dintre ei este al lui.

— Atunci de ce crezi că-i urmărește?

— Păi, ar putea să fie...

— Un pervers? sugeră Sloan sec.

Ca și cum ar fi simțit că se vorbea despre el, bărbatul își aruncă paharul de carton în coșul de gunoi de lângă pom și se îndepărta în direcția unde cea mai nouă achiziție a serviciului de pompieri strânsese o considerabilă mulțime de privitori.

Sara se uită la ceas.

— Ai noroc. Oricum, azi nu am timp de peștit. Mai am încă trei ore de serviciu, în cortul nostru. Era vorba de cortul având ca temă designul de interior, în care Sara distribuia broșuri însoțite de sfaturi gratuite.

— Nici un mascul rezonabil de atractiv nu s-a oprit să ia o broșură, până la ora asta.

— Doar ciurucuri, glumi Sloan.

— Ai dreptate, conveni solemn Sara în timp ce înaintau pe alee.

Oricum, am decis să închid cortul pentru un sfert de oră, în cazul în care vrei să mănânci ceva.

Sloan se uită la ceas.

— Peste cinci minute sunt programată să preiau cortul nostru, pentru o oră. O să trebuiască să aștept să ies din tură ca să mănânc ceva.

— În regulă, dar stai departe de chili, cu orice preț! Aseară a fost un fel de întrecere cine face cel mai iute chili și Pete Salinas a câștigat concursul. Se pare că el face cel mai iute chili din toată Florida iar oameni în toată firea se înghesuie să încerce să-l mănânce, deși este făcut din jumătate ardei jalapeno și jumătate fasole boabe. Aștia-s bărbații. A dovedi că pot mânca chili iute este în mod categoric o chestiune bărbătească, explică Sara cu încrederea femeii care a cercetat cu atenție și plăcere subiectul simțindu-se expertă în materie de bărbați.

În ciuda calificării Sarei, Sloan avea dubii privind concluzia trasă.

— Poate că chili ăsta nu este chiar atât de iute pe cât crezi tu.

— Ah, ba da, este. De fapt, nu este doar iute, este letal. Shirley Morrison de la cortul de prim ajutor mi-a spus că în ultima oră au tot venit la ea victimele chiliului lui Pete, plângându-se de toată gama, de la dureri de burtă, la crampe și la diaree.

Cortul poliției era amplasat în partea de nord a parcului, imediat lângă lotul de parcare, iar cortul Sarei se afla la vreo treizeci de metri distanță. Sloan voia tocmai să comenteze ceva pe tema aceasta, când mașina de poliție a căpitanului Ingersoll se opri scurt în apropierea cortului. Ingersoll își extrase trupul greoi de pe bancheta din față și trânti portiera, apoi se îndreptă spre cortul lor, conversă scurt cu locotenentul Caruso și începu să scruteze zona, cu fața încruntată.

— Dacă aș ști să citesc chipurile oamenilor, aș zice că după mine se uită, spuse Sloan oftând.

— Parcă ziceai că mai ai cinci minute până îți începe schimbul.

— Da, dar asta nu contează... Sara, izbucni ea, uite cine așteaptă în fața cortului tău! Doamna Peale, cu câte o pisică sub fiecare braț.

Doamna Cliffors Harrison Peale III era văduva unuia dintre cetățenii fondatori ai orașelului Bell Harbor și unul dintre cei mai bogați locuitori.

— Este un client cu un potențial fantastic, așteptând sfaturile tale excelente. Deși este capricioasă. Și foarte pretențioasă.

— Din fericire, eu sunt foarte răbdătoare și foarte flexibilă, spuse Sara și Sloan râse când Sara o rupse la fugă, la stânga, spre cortul ei. Sloan își netezi părul în coada de cal, verifică să se asigure că bluza albă, tricotată, era bine vârâtă în cureaua șortului ei kaki și o luă la dreapta, spre cortul secției de poliție.

Capitolul 3

Căpitanul Roy Ingersoll stătea în picioare lângă masa din fața cortului, de vorbă cu Matt Caruso și Jess Jessup, pe care trebuia să-i elibereze pentru masa de prânz. Jess zâmbi când o văzu, Ingersoll se zgâi la ea, în timp ce Caruso, care era un imitator fără coloană vertebrală, copie imediat zâmbetul lui Jess, apoi se uită la expresia lui Ingersoll și-și întoarse pe loc privirea.

De obicei Sloan găsea la fiecare ceva de plăcut dar când era vorba de Caruso, care nu era doar un imitator ci și informatorul lui Ingersoll, acest lucru devenea imposibil. La treizeci și trei de ani, Caruso avea deja aproape treizeci de kilograme în plus, o față păstoasă, păr rar și tendința de a transpira tot, numai ce se încrunta Ingersoll la el.

Îngersoll se lansă într-o diatribă în clipa în care Sloan se apropie de ei.

— Îmi dau seama că datoria ta aici nu este la fel de importantă ca aceea de a te lansa în fapte eroice, în fața unei mulțimi în adorație, dar locotenentul Caruso și cu mine te-am așteptat ca să putem merge la masă. Crezi că o să poți sta aici o jumătate de oră, să putem și noi mânca?

Uneori răutățile lui răneau cu adevărat, de obicei înțepau, dar această critică era atât de stupidă și de injustă, încât Ingersoll părea

acum mai curând un copil răzgâiat, cu părul cărunt și burtă de băutor de bere, decât tiranul nemilos, care era de obicei.

Sloan îi răspunse plină de mărinimie:

— Mâncați liniștiți, în următoarea oră sunt de serviciu.

Nereușind să obțină o ripostă din partea ei, Ingersoll se întoarse pe călcâie, dar în timp ce se îndepărta, mai lansă o remarcă insultătoare, peste umăr.

— Încearcă să nu faci vreo prostie în lipsa noastră, Reynolds.

De data aceasta reproșul lui o irită și o făcu să se simtă jenată, pentru că fusese auzit de câțiva trecători, iar Caruso zâmbise disprețuitor. Sloan așteaptă până când aceștia se îndepărtară puțin; apoi le strigă veselă:

— Încercați chili. Lumea zice că e ceva grozav! Își aminti ce spusese Sara despre provocarea pe care o reprezenta pentru bărbați chili-ul iute și deși ideea Sarei i se păruse total stupidă atunci, Sara era o autoritate indiscutabilă în materie de comportament masculin.

— Dar dacă nu faceți față la ardeii iuți jalapeno, mai bine vă abțineți! adăugă ea ridicându-și vocea ca să fie auzită.

Cei doi bărbați se întoarseră atât cât să-i adreseze un zâmbet ironic de superioritate bărbătească; apoi o luară direct spre standul cu chili al lui Pete Salinas.

Sloan își aplecă puțin capul ca să-și ascundă zâmbetul și începu să îndrepte teancurile de broșuri privind serviciile civile de pază și noile cursuri de auto-apărare pentru femei, care se țineau la primărie.

Lângă ea, Jess Jesupp îi privi pe Ingersoll și Caruso, până când îi pierdu în mulțime.

— Ce pereche perfectă. Ingersoll este un egoist iar Caruso, un lingușitor.

În sinea ei Sloan era de acord cu el, dar alese în mod automat să îndulcească o situație dificilă, în loc să o facă și mai penibilă.

— Ingersoll este un polițist bun, totuși. Trebuie să-i acorzi credit pentru asta.

— Și tu ești un polițist al naibii de bun, dar el nu-ți acordă credit pentru asta, contracară Jess.

— El nu acordă credit nimănui, sublinie Sloan, refuzând ca discuția să amenințe buna dispoziție a după-amiezii înmiresmate.

— Exceptând cazul în care îi place de cineva, argumentă Jess, iritat.

Sloan îi zâmbi fără voie.

— Și pe cine, mă rog, place el?

Jess se gândi o clipă; apoi chicoti.

— Pe nimeni. Nu îi place de nimeni, recunosc eu.

Se retraseră amândoi într-o tăcere confortabilă, urmărind mulțimea, întorcând zâmbete și saluturi prietenești, de la oameni pe care îi știau, sau care îi știau, sau care pur și simplu treceau pe acolo.

Pe Sloan începu să o amuze când un grup de femei trecu de câteva ori prin dreptul lor și când zâmbetele acestora deveniră tot mai provocatoare, vizându-l direct pe Jess.

O amuza dar nu o surprindea. Jess Jessup avea acest efect asupra femeilor, indiferent cum era îmbrăcat, dar când era în uniformă, arăta ca și cum locul lui ar fi fost într-un film hollywoodian, în care ar fi jucat rolul polițistului frumos, dur, carismatic. Avea păr negru cârlionțat, un zâmbet strălucitor, o cicatrice deasupra sprâncenei, care îi acorda un aer periculos, îndrăzneț și o gropiță nefirească într-un obraz, care îi putea îndulci trăsăturile până la a-l face să semene cu un puștan.

Venise în Bell Harbor cu un an în urmă, după ce petrecuse șapte ani la Miami, în cadrul Departamentului de Poliție Dade. Sătul de delincvență și de traficul unui mare oraș, și-a aruncat într-un wee-kend, în Jeep, sacul de dormit, și-a schimbat hainele și a pornit-o la nord de Miami. Fără vreo anumită destinație în gând, exceptând o frumoasă întindere de plajă, s-a pomenit la Bell Harbor. După două zile a decis că se simțea în micuțul orășel cu adevărat „acasă”.

A aplicat pentru un post la poliția din Bell Harbor și a lăsat în urmă, fără ezitare, Miami-ul, cu tot cu vechimea și pensia pe care și le meritase acolo. Competent, spiritual și plin de energie, devenise aproape la fel de popular printre colegii din poliția din Bell Harbor ca și pentru populația feminină a orașului.

Toată lumea din departament îl tachina din cauza numărului tot mai mare de apeluri venite din partea „don'șoarelor disperate” care, în mod inevitabil, se aflau în zona lui de patrulare. Zonele de serviciu se schimbau la fiecare trei luni și oriunde îl plasa pe Jess noua repartitie, creșterea numărului apelurilor din partea femeilor era inevitabilă.

Toți, de la secretare la sergenții de birou, îl tachinau cu trecerea lui la femei și spre cinstea lui, nu arăta nici enervare și nici vanitate. Dacă nu ar fi fost evident faptul că Jess se întâlnea doar cu femei înalte, subțiri ca trestia și frumoase, Sloan ar fi zis că era indiferent la aspect, al lui sau al altora.

În clipa de față, o roșcată și două dintre prietenele ei ajunseseră la o înțelegere și se îndreptau direct spre masa lor. Sloan le văzu și îi spuse lui Jess, glumind:

— Clubul tău de admiratoare se apropie. Au pus la cale un plan.

Spre amuzamentul ei, Jess chiar încercă să le facă să se răzgândească, întorcându-și privirile spre cortul Sarei, spunându-i cu un interes exagerat, fixând cortul:

— Se pare că Sara are o clientă. Nu este cumva doamna Peale? Poate c-ar trebui să mă duc la ea, să o salut.

— Frumoasă încercare, glumi Sloan. Dar dacă o să te ridici și o să pleci de aici, femeile vor veni după tine, sau te vor aștepta aici. Au aerul acela hotărât, pe care-l au femeile în preajma ta.

— Dar nu tu, spuse Jess ușor iritat, privind-o fix și făcând-o să râdă.

Toate trei femeile se apropiau de treizeci de ani, erau atrăgătoare, zvelte, cu trupurile bronzate perfecte și atât de voluptoase, încât Sloan fu cuprinsă de admirație. Roșcata era purtătorul de cuvânt al grupului și primele ei vorbe trădară faptul că îl cunoșteau deja pe Jess.

— Bună, Jess. Am decis că păreai cam singuratic, aici.

— Serios? spuse el cu un zâmbet lipsit de orice aluzie.

Privite mai de aproape, se vedea că toate trei erau bine date cu fond de ten și Sloan își revizui aprecierea, decidând că erau sărite binișor de treizeci de ani.

— Serios, spuse vesel roșcata aruncându-i o privire lungă, intensă, care pe Sloan ar fi făcut-o să roșească, dacă ar fi încercat-o. Cum Jess nu păru să reacționeze la invitația din privirea ei, roșcata făcu o încercare mai directă.

— Este o adevărată ușurare să știm că ești tu de serviciu acum, în zonă.

— De ce? Întrebă el cu un zâmbet pervers, pe care îl mai văzuse Sloan când încerca să descurajeze femeile.

Toate trei părură uimite, dar nu se descurajară.

— E un nebun care circulă în libertate, îi reaminti una dintre ele, inutil, referindu-se la valul de tâlhării în care câteva femei mai în vârstă fuseseră găsite aproape moarte, sălbatic bătute, în casele lor.

— Femeile din orașul ăsta sunt îngrozite, mai ales femeile singure! Și mai ales noaptea, spuse roșcata, intensificându-și voltajul privirilor.

Jess zâmbi brusc, încuviințând mesajul transmis.

— Pot rezolva problema asta pentru voi, spuse el cu un ton încărcat de promisiuni.

— Poți?

— Pot.

Jess se întoarse spre Sloan, scoțând-o forțat din poziția ei confortabilă de simplu privitor, pentru a o aduce în cea de participant fără vrere.

— Ești drăguță să-mi dai caietul și trei dintre broșurile acelea? Sloan făcu ce i se ceruse și Jess le oferă femeilor câte o broșură. Nu trebuie decât să vă adăugați numele pe lista asta, le spuse el.

Toate trei erau atât de dornice să facă tot ce le cerea el, încât își trecură numele și telefoanele pe listă, fără întrebări.

Dându-i lista înapoi, roșcata întrebă:

— Pentru ce am semnat?

— Pentru cursurile de auto-apărare, răspunse el cu un zâmbet șmecheros. Ținem patru asemenea ședințe la primărie, începând de mâine după-amiază, adăugă el omițând cu grijă să spună că Sloan

urma să țină majoritatea orelor și că el avea să fie prezent doar ca să demonstreze câteva mișcări pe care le-ar putea folosi femeile ca să se poată apăra de un eventual atacator.

— O să fim acolo, promise bruneta, rupând pentru prima oară tăcerea.

— Să nu mă dezamăgiți, spuse el cu căldură.

— În nici un caz, îl asigurară ele începând să se îndepărteze.

Arătau ca dansatoarele de la Las Vegas, decise Sloan, observându-le mișcările coregrafice ale posteroarelor ferme, picioarele lungi și sandalele cu tocuri înalte. Un zâmbet vag poposi în colțul gurii ei când încercă să se imagineze în rolul femeii fatale, fără inhibiții.

— Să auzim, spuse Jess.

— Să auzim ce? răspunse Sloan mirată să descopere că în loc să se uite după cele trei femei, Jess se întorsese în scaun, privind-o cu insistență.

— La ce te gândeai?

— Mă gândeam că arată ca niște dansatoare de la Las Vegas, spuse Sloan, derutată și intimidată de privirea lui nemișcată. Îl mai surprinsese de câteva ori în trecut uitându-se la ea în felul acesta sfredelitor, gânditor și din motive neclare nu dorise niciodată să-i ceară o explicație. La secție, Jess era renumit pentru abilitatea lui de a smulge confesiuni de la suspecti, pur și simplu punându-le o întrebare, apoi stând vizavi de ei la masă și privindu-i insistent, până când aceștia începeau să răspundă. Privirea aceasta era mai puțin intimidantă, dar tot deconcertantă.

— Sincer, chiar la asta mă gândeam, insistă ea cu o ușoară disperare.

— Dar nu numai la asta, insistă el cu blândețe. Nu, cu zâmbetul ăsta...

— Ah, zâmbetul, spuse Sloan, simțindu-se în mod inexplicabil, ușurată. Încercam să mă imaginez pe tocurile alea, într-un șort strâmt, minuscul, plimbându-mă prin parc.

— Mi-ar plăcea să te văd așa, spuse el și înainte ca Sloan să poată măcar reacționa la remarcă aceasta, Jess se ridică, își vârî mâinile în buzunare și spuse ceva ce o lăsă cu gura căscată:

— Iar când te decizi să faci asta, ai putea și să-ți aplici o jumătate de centimetru de fond de ten, ca să-ți ascunzi pielea asta strălucitoare. Să torni puțină vopsea pe părul tău blond ca mierea și să scapi de şuvițele astea decolorare de soare.

— Ce?! spuse ea înghițindu-și râsul.

Jess se uită în jos la ea, amuzat.

— Fă ceva ca să încetezi să-mi mai amintești de înghețata la cornet și de prăjitura cu căpșuni.

Râsul îi gâlgâi în sus, dansându-i în ochi și tremurându-i în voce.

— Mâncare? Îți amintesc de mâncare?

— Îmi amintești cum mă simțeam când aveam treisprezece ani.
— Cum erai la treisprezece ani? întrebă ea înghițindu-și râsul.
— Eram băiat de altar.
— Nu se poate!
— Ba da, asta eram. Totuși, în timpul liturghiei atenția mea se îndrepta constant spre o fetiță de care-mi plăcea și care la slujba de la ora zece stătea întotdeauna în banca a treia. Și asta mă făcea să mă simt ca un pervers scârbos.
— Și cum te-ai descurcat?
— Mai întâi am încercat să o impresionez făcând genoflexiuni mai adânci și părând mai priceput și mai convins decât ceilalți băieți de altar.
— Și a funcționat?
— Nu așa cum aș fi vrut eu. Devenisem atât de bun, încât în anul acela a trebuit să servesc la două liturghii în loc de una, dar Mary Sue Bonner continua să mă ignore.
— Este greu de imaginat vreo fată care să te refuze, chiar și atunci.
— Și mie mi s-a părut puțin deranjant.
— Mă rog, o dată câștigi, o dată pierzi, știi cum e.
— Nu, nu știam. Nu știam decât că o voiam pe Mary Sue Bonner. Jess nu obișnuia să vorbească despre trecutul lui și Sloan era aproape intrigată de această fără precedent imagine de adolescent nesigur.
Jess ridică din sprâncene.
— Cum pioșenia și fervoarea religioasă nu o impresionaseră, după liturghia de la ora zece am prins-o din urmă și am convins-o să mergem împreună la prăvălia cu înghețată a lui Sander. Ea a luat un cornet cu înghețată de ciocolată. Eu am luat o prăjitură cu căpșuni...
O așteptă să-l întrebe ce s-a întâmplat după aceea, iar Sloan nu rezistă tentației să se hazardeze cu o presupunere.
— După care îmi închipui că ai cucerit-o pe Mary Sue?
— Nu, de fapt, nu. Am încercat vreme de doi ani, dar ea era imună la mine. La fel ca și tine.
Era atât de al naibii de frumos și atât de neobișnuit de nefericit, încât Sloan se simți ușor flatată, fără să știe exact de ce anume.
— Pentru că tot veni vorba de tine, spuse el brusc, presupun că nu te gândești să vii mâine cu mine la petrecerea lui Pete?
— Sunt de serviciu, dar mă gândesc să vin și eu, mai târziu.
— Dar dacă nu erai de serviciu, veneai cu mine?
— Nu, spuse Sloan cu un zâmbet vesel ca să mai îndulcească înțepătura, deși se îndoia că Jess s-ar fi simțit cât de cât înțepat. În primul rând, așa cum ți-am mai explicat, lucrăm împreună.
Jess chicoti.

— Tu nu te uiți la televizor? Se presupune că polițiștii se îndrăgostesc între ei.

— În al doilea rând, termină ea degajat, ignorând remarca, tot așa cum am mai spus, mi-am creat regula de a nu ieși cu un bărbat care este de o sută de ori mai atrăgător decât mine. Este prea greu pentru egoul meu delicat.

Jess îi acceptă refuzul cu același umor neprefăcut, dovedind astfel că de fapt nu-l prea interesa subiectul.

— În acest caz, m-aș duce să mănânc și eu ceva.

— De data asta nu le lăsa pe fete să se certe care să-ți facă cinste cu masa. Este un lucru cumplit de greu de privit, glumi ea începând să facă ordine pe masă.

— Pentru că vorbim de admiratori, cred că Sara a făcut din nou rost de unul. L-am văzut mai devreme stând de vorbă cu ea; a venit cu el aici, mi l-a prezentat. Îl cheamă Jonathan. Bietul de el, comentă Jess. Dacă n-are câteva milioane în bancă, pierde timpul degeaba. Sara e o cochetă.

Jess trecu peste sforile care fixau cortul de bețele din pământ.

— Cred că o să mănânc și eu chilli-ul pe care l-ai recomandat ca provocare.

— Eu una n-aș face asta, îl preveni Sloan zâmbind cu subînțeles.

— De ce nu?

— Pentru că am auzit că este atât de iute, încât Salvarea este ocupată să prescrie rețete pentru diverse și neplăcute reacții stomacale.

— Vorbești serios?

Sloan încuviință din cap, zâmbind tot mai larg.

— Cât se poate de serios.

Jess izbucni într-un hohot sonor de râs și traversă peluza în direcția opusă standului cu chilli, spre cele cu pizza și hot doggs. Se opri să o salute pe Sara care era prinsă într-o conversație cu doamna Peale, ținând în brațe, în timp ce sporovăiau, una din pisicile acesteia.

Se opri apoi să stea de vorbă cu un grup de copii. Se lăsă la pământ, ca să fie mai aproape de înălțimea lor și le spuse ceva ce-i făcu să râdă. Sloan îl privi, dorindu-și cu oarecare melancolie să poată pur și simplu să iasă cu el, fără să se mai gândească la consecințe.

Având în vedere preferința lui pentru femeile înalte, spectaculoase, Sloan rămăsese surprinsă când, în urmă cu câteva săptămâni, o invitase la cină și chiar și mai șocată acum, când o invitase să iasă cu el. Era atât de tentant să spună da. Îi plăcea enorm de el, iar el avea aproape toate calitățile pe care și le dorea la un bărbat, dar Jess Jessup arăta pur și simplu prea bine ca să fie confortabil. Spre deosebire de Sara, care își dorea strălucire și emoție în căsnicie și care era decisă să găsească bărbatul care să le aibă pe

toate, farmec, frumusețe și bani, Sloan își dorea aproape opusul. Ea își dorea „Normalul”.

Ea își dorea un bărbat care să fie bun, afectuos, inteligent și serios. Pe scurt, își dorea o viață care să fie altfel decât cunoscuse ea și totuși suficient de asemănătoare ca să fie confortabilă, o viață simplă în Bell Harbor, ca aceea pe care o ducea ea, dar cu copii și cu un soț iubitor, credincios și un tată pe care să poți pune bază. Copiii ei, își dorea ea, trebuiau să se poată bizui pe dragostea și pe sprijinul tatălui lor. Voia să se poată bizui și ea pe toate acestea – pentru toată viața.

O fi fost Jess Jessup perfect în atâtea privințe, doar că atrăgea femeile ca un magnet uman și după părerea lui Sloan, asta nu făcea din el o perspectivă de căsnicie bună, care să dureze o viață. Faptul că posedea din belșug toate celelalte criterii ale ei îl făceau tentant, dar și prea riscant, așa încât decise cu regret să evite orice fel de relație personală cu el, inclusiv întâlnirile la o cină.

În plus, orice relație serioasă cu Jess sau cu oricare alt ofițer de poliție ar fi distras-o serios de la munca ei, ori Sloan nu dorea să-și compromită performanțele. Își iubea muncă și îi plăcea să muncească alături de cei nouăzeci de ofițeri ai forțelor de poliție din Bell Harbor. Ca și Jess, erau cu toții prietenoși, se ajutau între ei și Sloan știa instinctiv că și ei o plăceau.

La ora patru după-amiază, Sloan era mai mult decât gata să plece acasă. Caruso și Ingersoll plecaseră amândoi la scurt timp după masă, plângându-se de „gripă” intestinală, ceea ce însemnase că Jess și Sloan rămăseseră blocați acolo până la schimbul următor.

Fusese de serviciu de la ora opt dimineața și tânjea după o baie prelungită și o cină ușoară, după care să-și termine cartea pe care o citea în pat. Sara plecase de o oră, după ce se oprise să-i spună că doamna Peale o invitase la ea marți seara să-i vadă casa și să discute despre redecorarea primului nivel. Din cine știe ce motiv, doamna mai în vârstă dorea să fie și Sloan de față și după ce se asigură de acordul ei, Sara a fugit să se pregătească pentru întâlnirea cu promițătorul avocat pe care-l cunoscuse de curând și pe care îl chema Jonathan.

Apropierea cinei golise pentru moment aproape tot parcul și Sloan stătea lângă Jess, cu coatele sprijinite pe masă, cu fața în palme.

— Arăți ca o fetiță părăsită, glumi Jess lăsându-se pe spate în scaunul metalic și privind lumea care se îndrepta încet spre lotul de parcare. Ești obosită sau doar plictisită?

— Mă simt vinovată pentru Ingersoll și Caruso, mărturisi ea.

— Eu nu. Vei deveni din nou eroină când tipii vor afla, spuse Jess chicotind.

— Să nu spui nimic, îl preveni Sloan. În Bell Harbor nu există secrete. Nu, în secția noastră.

— Liniștește-te, detectiv Reynolds, glumeam doar. În vocea lui se simți o nuanță caldă, mai sobră, pe care nu i-o auzise niciodată până atunci.

— Pentru informarea ta, cred că aș fi în stare de orice ca să te protejiez de orice rău; prin urmare nu ți-aș face unul în mod intenționat.

Sloan își lăsă mâinile în lături și se întoarse spre el cercetându-i chipul frumos, zâmbitor, cu o privire în care se citea o comică neîncredere.

— Jess, tu flirtezi cu mine?

Jess se uită peste ea.

— Uite că ne vine schimbul. Se ridică și se uită în jur, să vadă dacă nu a uitat ceva. Ce planuri ai pentru seara asta? Întrebă el în timp ce Reagan și Bumby se apropiau de ei.

— Mă bag în pat, cu o carte bună. Dar tu?

— Eu am o întâlnire fierbinte, răspuse el alungându-i lui Sloan impresia că flirta cu ea, făcând-o să râdă.

— Ticălosule, spuse ea cu afecțiune; apoi se aplecă să intre în cort, după geantă. Când ieși, ofițerii Reagan și Bumby stăteau în picioare, lângă masă, gata să-și preia schimbul. Erau amândoi ușor trecuți de patruzeci de ani, plăcuți la înfățișare și oameni serioși, care își aduceau aminte de vremurile când încălările regulilor de circulație și disputele domestice erau aproape singurele probleme cu care aveau de a face. Erau însurați, aveau copii în liga mică.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Ted Bumby.

Sloan își petrecu pe umăr bareta genții ei de piele și păși peste funiile care ancorau cortul.

— Nu.

— Ba da, contracară Jess. Sloan tocmai m-a făcut ticălos.

— Se pare că faci progrese, glumi Bumby făcându-i cu ochiul lui Sloan.

— Sloan are dreptate, își dădu și Reagan cu părerea. Chiar ești ticălos.

— Încercați chili-ul când aveți puțin timp, contracară cu viclenie Jess trecând peste funii, imediat după Sloan.

Sloan se întoarse în loc atât de brusc încât aproape că intră în Jess, care trebui să se țină de funie ca să nu-și piardă echilibrul.

— Nu vă apropiați de chili-ul acela, îi preveni Sloan uitându-se la ceilalți doi, pe după el. Pe Ingersoll și Caruso i-a trimis la pat.

— N-ai umor, se plânse Jess întorcând-o în loc și împingând-o ușor în direcția parcării. Strici orice plăcere.

Umerii lui Sloan se zguduiră de răs.

— Iar tu ești un idiot, ripostă ea.

— Hei, Sloan, strigă Bumby după ea, ai apărut din nou la știri. Apelul telefonic din noaptea trecută a tăcut senzație pe Canalul Șase. Ai fost grozavă, puștoaico.

Sloan dădu din cap, dar era departe de a fi înnebunită de încântare. Văzuse clipul la știrile de la ora șase și uitase de el, deși tocmai clipul acela explica starea de astăzi de deosebită posomoreală, a căpitanului Ingersoll.

În timp ce se îndepărta alături de Jess Jessup, Bumby și Reagan îi studia cu un interes plin de fascinație.

— Tu ce părere ai? întrebă Reagan referindu-se la pariul din cadrul secției. Crezi că o să i-o pună Jess? Eu pariez pe cinci dolari că Sloan n-o să se lase.

— Eu pun cinci dolari pe Jess.

Bumby își miji ochii în lumina soarelui, studiind în continuare perechea care se oprise să stea de vorbă cu câțiva oameni, aproape de parcare.

— Dacă află Sloan de pariu, s-a zis naibii cu totul.

— Am vești pentru tine, spuse Reagan cu burta scuturându-i-se de râs. Eu cred că Sloan a aflat deja, deci Jess n-are nici o șansă să câștige. Cred că știe despre pariu, doar că este prea deșteaptă și rasată ca să spună ceva.

Mașina lui Sloan, un Chevrolet alb, fără însemne, asigurată de orașul Bell Harbor, era parcată lângă cea a lui Jess. După ce îi făcu lui Jess semn cu mâna, se opri cu portiera deschisă și piciorul drept înăuntru. În parte din obicei și în parte dintr-un vag sentiment de stinghereală, se uită în jur ca să se asigure că toată lumea părea pacifistă și normală.

Bell Harbor creștea atât de dramatic, încât în fiecare zi apăreau duzini de chipuri necunoscute. Nu recunoscuseră adolescența plinuță care ținea de mână un copil și nici pe bunicuța cu gemenii care se alergau unul pe celălalt în jurul ei și nici pe bărbatul cu barbă care citea ziarul, sprijinit de un copac. Afluxul spectaculos de noi rezidenți aduseseră prosperitate orașului și beneficiilor din impozite; dar aduseseră și o dramatică creștere a delictelor, în timp ce Bell Harbor se transforma dintr-o comunitate adormită, de la malul oceanului, într-o mică metropolă prosperă.

Mai rămăseseră cel mult vreo sută cincizeci de oameni în parc. Clarence Clovnuț își luase o oră pentru cină, la fel ca și jonglerii. Majoritatea standurilor și corturilor erau pustii, cu excepția celor care se ocupau de ele. Banca din apropierea cortului Sarei era goală și nici urmă de străinul frumos tuns și cu sacou galben, din bumbac, care părea deplasat într-o zi atât de însorită și de înmiresmată.

Mulțumită, Sloan intră în mașină, porni motorul și se uită în oglinda retrovizoare. Nimeni nu era în spatele ei și Sloan întoarse mașina și ieși din parcare, conducând încet de-a lungul străzii întortocheate, iluminate, care traversa parcul.

Adineauri, când o felicitase, Bumby se referise la seara precedentă, când reușise cu blândețe să convingă un fost soț decis să-l

omoare pe iubitul fostei soții, să lase jos pistolul. Cum acesta se revoltase la ideea de a sta la zdup pentru o crimă „neterminată”, Sloan îl convinsese să privească iminentul timp pe care-l va petrece în detenție ca pe o „ocazie” să se relaxeze și să se gândească la eventualitatea găsirii unei soții mai bune, care să-i aprecieze „adevăratele lui calități”. Nimeni n-ar fi aflat despre asta dacă inculpatul nu ar fi acordat un interviu stației locale de televiziune și nu i-ar fi relatat reporterului cuvintele cu care-l convinsese Sloan să lase pistolul jos. Deși inculpatul nu sesizase umorul sinistru din sfatul lui Sloan, media îl preluase și de dimineață Sloan devenise din nou o nedorită eroină locală, doar că de data aceasta datorită inteligenței și nu curajului, în circumstanțe dificile.

Aseară, căpitanul Ingersoll o felicitase, mârâind pentru felul în care stăpânise situația, dar în dimineața aceasta comentariile din media îl scosese, evident, din nou din țâțâni. Sloan îi putea înțelege reacția, până într-un anumit punct. Ea obținuse mai multă atenție pentru faptul că era femeie.

În timp ce traversa intersecția de la intrarea principală în parc, Sloan începu în mod deliberat să se gândească la ceva mai plăcut, cum ar fi fost o baie prelungită, cu spumant, pe care plănuse să o facă peste câteva minute. Coti la stânga spre Blythe Lane, o stradă largă, pietruită, cu buticuri elegante și magazine de lux, fiecare cu câte un baldachin verde boltit marcând intrarea și cu câte un palmier uriaș, în butoi, la bordură.

Rareori traversa această zonă de afaceri fără să fie izbită de transformările suferite în ultimii câțiva ani. Deși explozia populației stârnise inițial strigăte de nemulțumire, plângerile din partea rezidenților vechi se redusese abrupt pe măsură ce prețurile proprietăților creșteau și afacerile locale, care se luptau cu greu să nu moară, deveneau întreprinderi prospere, aproape peste noapte. Dornic să continue să atragă nou plătitori de taxe cu dare de mână, consiliul primăriei profitase de dispoziția caritabilă a orașului, emițând o serie de obligațiuni mamut, desemnate pentru modernizarea și înfrumusețarea comunității. La insistențele influentei și ambițioasei soții a primarului Blumenthal, a fost angajată o echipă de arhitecți din Palm Beach și transformările începuseră.

La vremea când se termină totul, efectul general a fost acela a unui farmec prosper, cu grijă plănit, care făcea ca Bell Harbor să semene cu Palm Beach, adică exact așa cum dorise doamna Blumenthal. Folosindu-se de influența ei și de banii contribuabililor, aceasta își întorsese preocupările de la clădirile comerciale spre clădirile publice, începând cu primăria.

Traficul zilei de sărbătoare era greoi și lui Sloan îi trebuia aproape cincisprezece minute ca să ajungă să întoarcă în strada ei și să intre pe aleea căsuței în stuc cenușiu-cu-alb, din colțul pe care-l

îndrăgea ea atât de mult. Plaja era de partea cealaltă a străzii și putea auzi valurile și râsetele copiilor și chemările părinților.

O jumătate de cvartal mai departe, un sedan albastru închis opri într-un loc de parcare, în spatele unei camionete, dar nu era nimic neobișnuit în asta. Era ca în orice alt weekend.

Sloan vârî cheia în broasca portierei, visând deja la baia fierbinte și la romanul polițist pe care-l citea în pat. Sara nu putea pricepe de ce Sloan prefera să-și petreacă serile de sâmbătă cu o carte bună, în loc să iasă cu cineva, dar Sara ura să rămână singură. Pentru Sloan, alegerea între o întâlnire cu cineva care știa că nu o va interesa niciodată și o seară în casă, singură, citind, era ușor de făcut. Prefera, de la distanță, cartea.

Zâmbi, gândindu-se că până a doua zi după-amiaza, când avea cursurile de auto-apărare, nu trebuia să meargă la serviciu.

Capitolul 4

Departamentul de Poliție se afla în incinta noii primării, o clădire plăcută, cu trei nivele, din stuc alb, cu acoperiș roșu din țiglă și cu o logie cu bolte grațioase, care se înfășură în jurul ei.

Înconjurată de o peluză verde generoasă, din loc în loc cu palmieri și cu lămpi retro, cu gaz, primăria orașului Bell Harbor nu era doar atrăgătoare ci și funcțională.

Săli de tribunal cu lambriuri din stejar și o sală de conferință, care era folosită în special pentru ședințele orașului, ocupau cel de al treilea nivel; biroul primarului, birourile funcționarilor și arhiva ocupau cel de al doilea etaj; iar cea mai mare parte a primului nivel era ocupată de departamentul de poliție.

Pentru interioare fusese angajată firma Sarei și flerul ei își făcea simțită prezența în biroul somptuos mobilat al primarului și în sălile de judecată, unde fotoliile erau îmbrăcate în materiale albastru închis și bej, care complementau covoarele.

Pentru zona destinată departamentului de poliție, Sara și partenerii ei primiseră un buget comparativ mic și indicații stricte, care nu le lăsaseră prea mult spațiu pentru flexibilitate sau creativitate.

Partea centrală a acestui spațiu era ocupată de treizeci de birouri aranjate în trei șiruri, fiecare birou cu propriul computer, cu un dulap cu două sertare, un scaun pe roțile și un scaun alăturat. Birourile cu geam în față, prevăzute pentru ofițerii superiori, se aflau în prima parte a vastei încăperi, iar în stânga și dreapta acesteia erau aliniate sălile de conferință. În partea din spate a spațiului, ascuns vederii de o ușă grea, care stătea mereu închisă, se afla un spațiu de detenție lung și îngust, folosit pentru reținerea temporară a delincvenților.

În efortul curajos de a reduce efectul aspru, instituțional al linoleumului bej, a birourilor metalice bej și a monitoarelor bej, firma Sarei acoperise zona centrală cu o mochetă din comerț, bleumarin închis cu bej și comandase draperii asortate, pentru ferestre. Din

nefericire, mocheta era permanent murdărită cu mâncare, băuturi și cu noroiul adus de cei nouăzeci de ofițeri de poliție, care foloseau incinta în trei schimburi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Sloan era unul dintre puținii ofițeri care apreciau eforturile Sarei sau care măcar le observaseră, dar în ziua aceea era la fel de indiferentă față de tot ce o înconjura, ca toți ceilalți. Zilele libere însemnau întotdeauna zile pline pentru polițiști, dar aceasta părea chiar mai zgomotoasă și mai înnebunitoare ca de obicei. Telefoanele sunau încontinuu, iar dinspre anticamera unde se strânseseră patruzeci de femei pentru cursurile lui Sloan de auto-apărare, se auzea ecoul vocilor, punctat de râsete nervoase. Toate sălile de conferință erau ocupate de ofițerii de poliție care interviewau martori și discutau cu suspecții implicați într-un jaf organizat de un grup de adolescenți și care se terminase cu o cursă de urmărire de mare viteză, apoi cu o uriașă ciocnire în lanț, pe autostradă. Părinții adolescenților și avocații care reprezentau familiile acestora ocupau telefoanele și măsurau holul.

Tot acest infern îl enerva pe Roy Ingersoll, care nu se simțea prea bine și se răzbuna plimbându-se în sus și în jos printre culoarele dintre mese, dând pe gât pastile antiacide și căutând ceva de criticat. Marian Liggett, secretara lui în vârstă de șaiszeci și cinci de ani, care era tare de ureche și care se uita la recent montatul telefon-intercom ca la lucrătura diavolului și considera că nu te puteai baza pe el, își adăuga vocea la toată hărmălaia aceea, stând în ușa biroului lui și strigând la el ori de câte ori era sunat.

Ofițerii încercau să se concentreze asupra treburilor lor și să ignore hărmălaia, dar cu toții găseau dificil acest lucru - exceptându-l pe Pete Bensinger, care era atât de înnebunit de petrecerea lui de holtei din seara aceea și de apropiata lui căsătorie, încât era indiferent la dispoziția acră a lui Ingersoll și la tot restul. Fluierând încetșor, cutreiera printre mese, oprindu-se să stea de vorbă cu oricine era dispus să vorbească cu el.

— Hei, Jess, spuse el oprindu-se la biroul de lângă Sloan. Cum îți mai merge?

— Valea, spuse Jess care lucra la un raport asupra unei minore capturi de droguri de la începutul săptămânii. N-am nevoie să-ți freci de mine buna ta dispoziție.

Euforica bună-dispoziție a lui Pete nu fu câtuși de puțin dezumflată de respingerea lui Jeff. Oprindu-se la biroul lui Sloan, se aplecă și încercă să imite vocea lui Humphrey Bogart:

— Spune-mi, puștoaico, ce face o fată frumoasă ca tine într-un loc ca acesta?

— Speră să întâlnească un vorbitor blând ca tine, glumi Sloan fără să-și ridice privirea din notele pe care și le făcea despre cursul pe care urma să-l predea.

— Ai întârziat, croncăni Pete aruncându-și mâinile în sus, de încântare. Săptămâna viitoare mă însor. Nu ai auzit?

— Cred că am auzit un zvon, spuse Sloan zâmbindu-i scurt în timp ce continua să scrie. Adevărul era că, aproape ca toți ceilalți, fusese și ea direct implicată în toată zbuciumata lui poveste de amor. Pete o cunoscuse pe Mary Beth în urmă cu cinci luni și se îndrăgostise de ea „la prima vedere”, după propriile lui calcule. Din nefericire, nici Mary Beth și nici înstăriții ei părinți nu fuseseră prea entuziasmați de ideea căsătoriei cu un ofițer de poliție ale cărui perspective de muncă și financiare erau departe de a fi strălucitoare, dar Pete perseverase. Înmarmat cu nenumărate sfaturi de la colegii lui, dintre care majoritatea erau de fapt sfaturi foarte proaste, insistase și triumfase, în ciuda tuturor obstacolelor și pronosticurilor. Acum, când doar o săptămână îl mai despărțea de nuntă, entuziasmul lui nețărmurit era copilăresc și teribil de înduioșător, pentru Sloan.

— Nu uita să vii diseară pe plajă, la petrecerea mea de burlac, îi reaminti el. Jess, Leo Reagan și Ted Bumby plănuiseră inițial să-i organizeze o petrecere cu o stripteuză și cu beția obișnuită în asemenea ocazii, dar Pete nici n-a vrut s-audă. Căsătoria cu Mary Beth însemna prea mult, declarase el, ca să facă ceva ce să regrete mai târziu... sau pe care ea să-l facă să-l regrete, adăugase Jess Jessup. Ca să se asigure că totul va fi așa cum voia el, Pete insistase ca petrecerea lui de burlac să fie de fapt o petrecere în „cupluri” unde avea să o aducă și pe Mary Beth.

— Am crezut că petrecerea este mâine seară, minți Sloan pe un ton care sugera că în seara aceasta cine știe ce problemă ar fi împiedicat-o să vină.

— Sloan, trebuie să vii! O să fie o petrecere formidabilă. Vom încinge un foc pe plajă și vom face grătar...

— Mie îmi sună ca o încălcare a Legii pentru Aer Curat, îl tachină ea.

— Și bei câtă bere poți băga în tine, continuă Pete.

— Beție și comportament scandalos - or să ne umfle pe toți și presa o va transforma într-un scandal național.

— N-o să fie nimeni de serviciu ca să ne umfle, contracară el vesel.

— O să fiu eu, spuse Sloan. În seara asta împart schimbul cu Derek Kipinski, pentru ca el să vină la începutul petrecerii, iar eu, mai târziu.

Pete făcu o figură nefericită și Sloan adăugă, mai serios:

— Cineva trebuie să păzească plaja; avem aici probleme serioase cu drogurile, mai ales în weekend-uri.

— Știu foarte bine asta, dar nu le vor rezolva umflând vreun traficant mărunț, ascuns sub cheu. Marfa e adusă cu vasele. Dacă vrem să-i oprim, atunci vasele sunt cele pe care ar trebui să le oprim.

— De asta se ocupă cei de la Antidrog. Treaba noastră este să-i ținem departe de plajă și departe de străzi.

Sloan se uită spre ușă, unde o văzu intrând pe Sara; apoi mai însemnă ceva pe lista ei pentru cursul de auto-apărare.

— Peste zece minute îmi începe cursul.

Pete o strânse prietenește de umăr și se duse la biroul lui, să dea un telefon. De îndată ce se îndepărtă din raza auditivă, Leo Regan se ridică și traversă culoarul, spre biroul lui Sloan.

— Pun pariu că o sună pe Mary Beth. A sunat-o deja de trei ori astăzi, spuse el.

Sara se apropie, se cocoță cu o coapsă pe marginea biroului lui Sloan și-i salută cu un zâmbet pe cei doi bărbați; apoi se aplecă pe după Leo și se uită la Pete, care se lăsa tot mai mult pe spate în scaunul lui, zâmbind la tavan.

— Este adorabil, spuse ea. Și după expresia de pe chipul lui, este clar că vorbește cu Mary Beth.

Mulțumit că Pete era ocupat, Leo scoase un plic din buzunarul cămășii, întinzându-i-l lui Jess.

— Facem chetă să cumpărăm un cadou de nuntă pentru Pete și Mary. Fiecare pune douăzeci și cinci de dolari.

— Dar ce le luăm, o casă? spuse Jess. Apoi își vârî mâna în buzunar și Sloan se întinse după geantă.

— Tacâmuri de argint, îl informă Leo.

— Glumești! spuse Jess în timp ce băga cei douăzeci și cinci de dolari în plicul pe care i-l dădu apoi lui Sloan. Și mă rog, câți copii au de gând să hrănească?

— Habar n-am. Tot ce știu este că Rose a sunat la un magazin unde se află lista cu obiectele comandate de mireasă. Poți să crezi că cei douăzeci și cinci de dolari ai tăi vor cumpăra doar o bucată de furculiță?

— Înseamnă că e o furculiță a naibii de mare.

Sloan schimbă o privire amuzată cu Sara în timp ce băga în plic cei douăzeci și cinci de dolari. În clipa aceea, căpitanul Ingersoll ieși din biroul lui cu geamuri de sticlă, studie scena și observă adunarea veselă din jurul biroului lui Sloan și privirea i se încruntă.

— La naiba, uite-l pe Ingersoll, spuse Reagan. Se întoarse să plece, dar Sara rămase netulburată de privirea încruntată a căpitanului și de iminenta lui apropiere.

— Leo, stai puțin, vreau să donez și eu ceva pe altarul tacâmurilor de argint, spuse ea băgând banii în plic. Apoi își întoarse spre căpitan cel mai seducător zâmbet, în încercarea deliberată și altruistă de a-i schimba dispoziția, spre binele tuturor.

— Bună, căpitane Ingersoll. Îmi făceam griji pentru dumneata! Am auzit că ți s-a făcut rău de la chili-ul acela cumplit de ieri și a

trebuie să te duci la Salvarea din parc! Încruntătura șovăii, dispăru, apoi se transformă în ceea ce trecea drept zâmbetul lui.

— Prietena ta mi l-a recomandat, spuse el întorcându-și capul spre Sloan, dar nu-și putu smulge privirea din ochii Sarei. Chiar încercă să facă o glumă despre banii pe care aceasta tocmai i-i dăduse lui Reagan.

— Nu știai că mituirea unui polițist este considerată un delict, în acest stat?

Chiar avea un simț al umorului atroce, își spuse Sloan în timp ce el adăuga, pe un ton glumeț:

— La fel, și stânjenirea unui ofițer de poliție, în timpul serviciului. Sara clipi des din ochi spre el și Ingersoll roși efectiv.

— Cum stânjenesc eu?

— Ești o diversiune, tânără doamnă.

— Ah, serios? spuse ea plină de uimire.

În spatele lui Ingersoll, Jess deschise gura și simulă că își vâără degetul pe gât. Din nefericire, Ingersoll care nu era un prost, se uită în jur și îl surprinse în plină acțiune.

— Ce naiba e cu tine, Jessup?

Sloan își înghiți un chicot și veni în ajutorul lui Jess.

— Cred că mă duc să aduc niște cafea, interveni ea repede, ridicându-se. Căpitane, vrei o ceașcă? îl întrebă ea cu o voce dulce, servilă, destinată să-l dezarmeze și să-l surprindă. Care funcționează.

— Ce? Păi... da, o să vreau, dacă tot te-ai oferit.

Cafetiera se afla pe o masă în partea cealaltă a culoarului, chiar în spatele imprimantelor.

— Două lingurițe cu zahăr, strigă el când Sloan era deja la jumătatea drumului. Telefonul lui Sloan începu să sune și Ingersoll îl ridică, doar ca să o impresioneze pe Sara cu cât de ocupat era el tot timpul.

— Ingersoll, lătră el în receptor.

Vocea bărbătească de la celălalt capăt al firului era politicoasă dar autoritară.

— Am înțeles că acesta este numărul lui Sloan. Sunt tatăl ei.

Îngersoll se uită la ceas. Peste trei minute Sloan își începea cursul.

— Tocmai începe cursul de auto-apărare. Nu vă poate suna ea mai târziu?

— Aș prefera să vorbesc cu ea acum.

— Așteptați.

Îngersoll apăsă butonul de așteptare.

— Reynolds, ai un apel personal. Tatăl tău, strigă el. Sloan se uită peste umăr, în timp ce pune două lingurițe de zahăr în ceașca lui.

— Nu poate fi pentru mine. Eu nu am tată... Acest anunț se dovedi mult mai interesant decât orice altă conversație din încăperea, pentru că nivelul de zgomot coborî imediat cu câțiva decibeli.

— Toată lumea are un tată, declară Ingersoll.

— Am vrut să spun că tatăl meu și cu mine nu avem nici o legătură. Cine sună, caută probabil pe altcineva, explică Sloan.

Ridicând din umeri, Ingersoll luă receptorul.

— Cu cine ați spus că vreți să vorbiți?

— Cu Sloan Reynolds, răspunse celălalt, iritat.

— Și numele dumneavoastră este...?

— Carter Reynolds.

Îngersoll rămase cu gura căscată.

— Ați spus Carter Reynolds?

— Întocmai. Și aș vrea să vorbesc cu Sloan.

Îngersoll puse telefonul în așteptare, își încrucișă mâinile pe piept și se ridică, zgâindu-se la Sloan cu un amestec de venerație, acuzație și neîncredere.

— Întâmplător, numele tatălui tău ar putea fi Carter Reynolds?

Numele renumitului om de afaceri și filantrop din San Francisco explodă ca o bombă în încăperea zgomotoasă, după care se așternu o tăcere totală. Sloan se opri din drum, cu câte o ceașcă de cafea în fiecare mână, apoi își reluă mersul. Chipurile familiare din încăperea se zgâiau la ea cu expresii nefamiliare de suspiciune, uimire și fascinație. Chiar și Sara o privea cu gura căscată. Ingersoll luă ceașca pe care i-o întinse Sloan, dar rămase lângă biroul ei cu intenția evidentă de a trage cu urechea.

Lui Sloan nu-i păsa de prezența lui; de fapt, abia dacă o observă. Nu primise niciodată mai mult de o felicitare de la absentul ei tată și indiferent ce motiv îl făcuse să dea de urma ei acum, dintr-o dată, nu avea importanță. Voia să-i transmită acest lucru cât se poate de ferm, total și impersonal. Își puse pe birou ceașca de cafea, își îndepărtă de pe față părul, ridică receptorul și îl duse la ureche. Degetul îi tremură doar o idee când apăsă butonul care împrăștia flășuri albe.

— Sloan Reynolds la telefon.

Nu-i mai auzise niciodată până acum glasul; era o voce cultivată, în care se simțea o nuanță de amuzată aprobare.

— Ai o voce foarte profesională, Sloan.

Nu avea nici un drept să o aprobe; nu avea dreptul la nici o opinie în legătură cu ea și trebui să-și înăbușe impulsul de a-i spune asta. Spuse, în schimb:

— E o oră nepotrivită pentru mine. O să trebuiască să mă suni altă dată.

— Când?

În mintea ei apăru fotografia lui recentă, dintr-un ziar, un bărbat bine, zvelt, cu părul cărunt, ca oțelul, jucând tenis cu prietenii într-un club din Palm Beach.

— Să zicem peste alți treizeci de ani, da?

— Nu te condamn pentru faptul că ești nervoasă.

— Nervoasă. Tu nu mă condamni...! Este extrem de amabil din partea ta, domnule Reynolds, scuipe Sloan.

Carter îi întrerupse tirada pe un ton amabil, dar ferm.

— Haide să nu ne certăm de la prima noastră conversație. Peste două săptămâni mă poți mostra personal pentru toate lipsurile mele paternale.

Sloan își îndepărtă o clipă receptorul de la ureche și se uită la el într-o confuzie plină de mustrare, apoi și-l puse înapoi.

— Peste două săptămâni? Personal? Nu mă interesează nimic din ce ai să-mi spui!

— Ba da, te interesează, spuse el și Sloan simți un val de furioasă admirație pentru tupeul lui evident și pentru forța voinței lui, care păreau să o împiedice să-i închidă telefonul în nas.

— Poate c-ar fi trebuit să-ți spun toate astea într-o scrisoare, dar mi-am zis că un telefon ar rezolva mai repede totul.

— Și ce anume intenționezi să faci?

— Eu... Sora ta și cu mine vrem să ni te alături la Beach, pentru câteva săptămâni, ca să ne putem cunoaște. Acum șase luni am avut un atac de cord... „Beach” era, în mod evident, termenul celor de acolo pentru Palm Beach, își spuse Sloan.

— Am citit în ziare despre boala ta, spuse Sloan străduindu-se să împace indiferența studiată, cu amintirea faptului că tot ce știa despre tatăl ei era ceea ce citea. Geografic, Palm Beach nu era cine știe ce departe, dar social și economic, Palm Beach se afla într-o altă galaxie. Ca să-și sporească prestigiul, ziarul local din Bell Harbor își umplea întotdeauna secțiunea mondenă duminicală cu știri de la vecinul său din sud și aici vedea Sloan fotografii frecvente și citea mențiuni despre proeminentul ei tată și despre realizata ei soră.

— Vreau ca noi trei să ne cunoaștem înainte de a fi prea târziu.

— Nu pot să cred ce tupeu ai! explodă Sloan, furioasă și înnebunită de înțepăturile lacrimilor provocate de convorbirea telefonică atât de încărcată emoțional. Este deja mult prea târziu. Nu am nici cea mai mică dorință să te cunosc, nu acum, după toți acești treizeci de ani.

— Dar pe sora ta? Chiar nu ești curioasă să o cunoști?

În mintea lui Sloan reveni aceeași fotografie de la clubul de tenis. Sora ei, Paris, fusese partenera de joc a tatălui ei. Cu părul negru dat pe spate și cu brațul drept întins pentru un serviciu perfect, Paris nu arăta decât... perfectă.

— Nu mă interesează să o cunosc, mai mult decât a interesat-o pe ea să mă cunoască, spuse Sloan, dar simți parcă o gaură în cuvintele ei.

— Paris simte că i-a lipsit o parte importantă din viață, prin faptul că nu te-a cunoscut.

Considerând frecvențele apariții în ziare ale lui Paris, viața acesteia fusese o succesiune nesfârșită de evenimente strălucitoare și pline de satisfacții, de la trofee de tenis și călărie, la petrecerile luxoase pe care le găzduia pentru tatăl ei în San Francisco și Palm Beach. La treizeci și unu de ani, Paris Reynolds era frumoasă, sigură pe ea și sofisticată și până acum nu simțise nevoia și nu dorise prezența lui Sloan în viața ei. Această convingere îi întări lui Sloan decizia care începea să slăbească, de a evita orice contact cu ramura bogată a familiei.

— Efectiv nu mă interesează. La revedere, spuse ea cu fermitate.

— Am vorbit astăzi cu mama ta. Sper că ea o să reușească să-ți schimbe decizia...

Sloan însă puse receptorul înapoi în furcă.

Genunchii începură să-i tremure într-o reacție întârziată, dar nu putea ceda slăbiciunii, în fața tuturor.

— Asta este, spuse ea pe un ton vesel. Și acum plec; am de ținut un curs.

Capitolul 5

La vremea când ajunse la temporara ei sală de curs, Sloan se convinsese deja că emoțiile ei erau ferm sub control și că se putea concentra la ceea ce avea de făcut, Intră în încăpere, închise ușa în urma ei și-i zâmbi larg, fix, grupului.

— Vom vorbi despre modalitățile corecte în care femeile pot reacționa în diferite potențiale situații periculoase... anunță ea; apoi își dădu seama că uitase să salute sau să se prezinte.

— Apropo, numele meu este Sloan Reynolds... reîncepu ea. Iar tatăl meu tocmai m-a contactat, pentru prima oară în viața mea, continuă ea în gând.

Sloan scutură din cap ca să se descotorosească de această obsesie. Orele pe care urma să le țină aveau importanță vitală pentru femeile din încăpere, iar femeile erau, toate, importante pentru ea. Aveau nevoie de sfaturile ei; contau pe ea. Carter Reynolds nu însemna nimic pentru ea.

Sloan și-l alungă din minte și-și începu prima prelegere.

— Vom începe cu unul dintre cele mai obișnuite scenarii, în care o femeie singură se găsește brusc într-o situație periculoasă. Să presupunem că vă aflați singure pe drum, noaptea și că aveți o pană de cauciuc. Traficul este aproape inexistent și cele mai apropiate lumini, cel mai apropiat loc populat - se află la trei sau patru mile distanță. Ce faceți?

Câteva mâini se ridicară și Sloan îi făcu semn unei femei atrăgătoare, de vârstă medie, care se ocupa de imobiliare.

— Aș încuia mașina, aș ridica geamurile și aș rămâne înăuntru până la sosirea unui echipaj de poliție sau al unei mașini de la depanare sau al oricărui fel de ajutor care să-mi inspire încredere.

Acesta era exact răspunsul la care se aștepta Sloan, răspuns care era incorect.

— Perfect, spuse ea pregătindu-se să-și illustreze punctul de vedere. Să presupunem însă că în timp ce ești încuiată în mașină, oprește o mașină la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat, se apropie de tine și-ți oferă ajutorul. Ce faci?

— Inspiră încredere? întrebă antreprenoarea.

— Eu nu știu cum arată un om de încredere, contracară ferm Sloan și nici tu nu știi. Vreau să spun, cine putea arăta mai de încredere decât Jeffrey Dahmer sau Ted Bundy? Dar să zicem că tipul care-ți oferă ajutor nu inspiră încredere. Ce faci atunci?

— Nu aș coborî fereastra și l-aș minți, spunându-i că ajutorul e deja pe drum! termină femeia cu entuziasmul cuiva care găsisse o soluție inspirată. Este răspunsul corect?

— Păi să vedem dacă este sau nu, spuse Sloan îndreptându-se spre o masă unde instalase un televizor și un video player. Dacă omul tău este de bună credință și ar fi vrut sincer să te ajute, pleacă. Dar ce crezi că ar face dacă ar vrea să te jefuiască, să te violeze sau să te omoare?

— Ce-ar putea face? replică femeia. Eu sunt în mașină, cu portierele blocate și cu geamurile ridicate.

— O să-ți arăt ce ar putea, și ar face, spuse Sloan apăsând butonul de playback. Ecranul televizorului se aprinse, prezentând o scenă de coșmar exact ca aceea pe care o descrisese Sloan, cu o actriță în rolul unei șoferițe blocată pe autostradă. Pe ecran, opri și o a doua mașină și un actor cu o înfățișare ireproșabilă coborî din ea, oferindu-se să schimbe roata. Când femeia declină politicos ajutorul, bărbatul înșfăcă brusc mânerul portierei, încercând să o deschidă. Femeia începu să strige, panicată, iar bărbatul alergă înapoi la mașina lui, dar în loc să plece, se întoarse o clipă mai târziu, cu un levier; apoi sparse geamul, deschise portiera și smulse afară din mașină femeia care se zbătea și striga și începu să dea în ea cu levierul.

Clipul scurt era atât de realist, încât elevele lui Sloan rămaseră tăcute, zguduite, după ce ea închise playerul.

— Lecția numărul unu, spuse Sloan ferm, dar zâmbind ca să împrăștie tensiunea din încăpere. Nu rămâneți într-o mașină aflată în pană. Dacă rămâneți, vă transformați singure într-o potențială victimă, oferindu-vă oricărui criminal sau nenorocit care trece pe acolo.

— După care ce ar trebui să facem? întrebă soția unui farmacist.

— Aveți câteva variante, depinde de cât de departe vă aflați de cea mai apropiată locuință sau firmă. Niciuna dintre aceste variante nu este convenabilă, dar nu sunt la fel de „neconvenabile” ca cea de a fi jefuite sau mai rău. Dacă vă aflați la o distanță de mers pe jos de o clădire locuită, chiar dacă aceasta se află la câteva mile, începeți să o porniți într-acolo. Dacă nu aveți cum să traversați prin câmp, atunci va trebui să mergeți de-a lungul autostrăzii, dar fiți gata să vă lăsați jos în spatele unui tufiș sau într-un șanț, când vedeți apropiindu-se luminile unei mașini. Dacă este prea mult de mers, sau dacă vremea este prea rea, atunci va trebui să rămâneți în mașină, dar fiți pregătite să ieșiți din ea și să vă ascundeți undeva de îndată ce vedeți apropiindu-se faruri. Dacă cineva se oprește să controleze mașina, rămâneți ascunsă.

Sloan făcu o pauză pentru ca asistența ei să asimileze totul. Apoi spuse:

— Dacă există un motiv care să vă oblige să rămâneți în mașină până dimineața, așteptați până când vedeți faruri și atunci coborâți și mergeți în ascunzătoarea dumneavoastră. De acolo puteți urmări și vedea ce face individul respectiv. Dacă încearcă să pătrundă în mașină sau o vandalizează, sau vă fură capacele de la roți, sau dacă mai este cu alți amici beți, atunci cel puțin știți că sunteți în siguranță în locul în care vă aflați.

Sloan se întoarse în spate și luă de pe masă un mic obiect negru. Zâmbind, spuse:

— Dacă totuși nu vă surâde ideea să mergeți pe jos de-a lungul autostrăzii sau prin arătură, în întuneric – și dacă nu vreți să petreceți o noapte terifiantă tot sărind din și în mașină, atunci vă recomand o alternativă. Ridicând brațul, ridică telefonul celular pe care-l luase de pe masă și zâmbetul îi pieri.

— Vă rog să vă cumpărați așa ceva, le imploră Sloan. Vă rog, spuse ea accentuând, vă puteți cumpăra unul cu mai puțin de o sută de dolari și dacă nu-l folosiți decât pentru urgențe, nu o să vă coste nici prea mult pe lună. Înțeleg că pentru unele dintre voi, costul unui celular ieftin și abonamentul v-ar putea afecta bugetul de care dispuneți, dar viața nu poate fi apreciată în dolari și tocmai viața v-o riscați fără așa ceva. Dacă aveți un celular când sunteți în pană pe șosea, nu mai trebuie să vă petreceți noaptea făcând drumeție sau ascunzându-vă. Puteți suna Depanarea sau Poliția sau vă puteți suna soțul sau prietenul și să le spuneți că așteptați lângă mașină. După care tot ce aveți de făcut este să stați undeva departe de vedere, așteptând să vă sosească ajutorul.

— Ah, și încă ceva, adăugă ea în clipa în care în încăpere intră Jess. Dacă ați sunat la poliție, spuneți-le că stați undeva în apropierea mașinii, nu înăuntru. Nu ieșiți imediat de după tufiș în clipa în care am apărut.

— De ce nu? o provocă Sara, zâmbindu-i lui Jess.

— Pentru că asta o să ne sperie al naibii, răspunse Jess, sec.

Toată lumea râse, dar Sloan avea o cu totul și cu totul altă părere despre schimbul ostentativ inocent dintre Sara și Jess. Sara, care era întotdeauna drăguță cu toată lumea, dorise de fapt să-l forțeze pe Jess să se teamă de o încăpere plină cu femei. Sloan știa asta la fel de sigur cum știa că lui Jess, care nu lua niciodată în serios vreo zeflemea, sau vreo femeie, îi displăcuse sincer „gluma” Sarei. Erau amândoi cei mai atrăgători, mai plini de farmec oameni din Bell Harbor. Și nu se puteau suporta unul pe altul. Erau cei mai apropiați prieteni ai lui Sloan și animozitatea mocnită dintre ei ieșise în sfârșit la suprafață, explodând în aer liber.

Sloan își termină prelegerea amintind că următorul curs va include câteva mișcări fizice de auto-apărare și spunându-le femeilor să vină îmbrăcate corespunzător; apoi închise televizorul și scoase caseta din video player. Uitase cu desăvârșire că domnul Carter Reynolds apăruse pe șoseaua întunecată a propriului ei trecut.

Din nefericire, acest respiro dură doar până când Sara o găsi singură.

— Nu-mi vine să cred. Carter Reynolds este tatăl tău! izbucni Sara înnebunită, în clipa în care ușile grele ale primăriei se închiseră în urma lor. Nu pot crede, repetă ea gândindu-se la articolele pe care le citise despre el în „Secțiunea mondenă Palm Beach”, din ziarul duminical local.

— Nici eu nu am reușit să cred vreodată asta, spuse Sloan sec. De fapt, niciodată nu am avut vreun motiv s-o cred, adăugă ea în timp ce traversau parcare spre mașina ei.

Sara abia dacă auzise cuvintele; gândurile ei umblau deja pe o altă potecă.

— Când eram copii, mi-ai spus că părinții tăi au divorțat când erai încă în scutece, dar ai uitat să menționezi că tatăl tău este... este... Carter Reynolds! spuse ea ridicându-și brațele, cu palmele în sus, ca și cum s-ar fi adresat cerului. Dumnezeule, doar numele lui și mă face să mă gândesc la iahturi și la Rolls-Royce-uri și la bănci și la... bani. Munți și munți de minunați bani! Cum ai putut păstra față de mine un astfel de secret, în toți acești ani?

Sloan nu avusese încă o clipă de intimitate ca să se gândească la telefonul lui, dar exuberanța plină de venerație a Sarei îi întări și mai mult determinarea de a rămâne neafectată de boala lui Carter Reynolds, de tardiva lui încercare de a o cunoaște și mai ales de banii lui.

— Nu este tatăl meu decât în sensul strict biologic, în toți acești ani nu am primit nici măcar o felicitare de ziua mea sau de Crăciun sau măcar un telefon de la el.

— Dar te-a sunat astăzi, da? Ce a vrut?

— A vrut să le fac o vizită la Palm Beach, ca să ne putem cunoaște, l-am spus că nu o să mă duc. Categorie nu, spuse Sloan, sperând să evite orice insistență din partea Sarei. Este prea târziu pentru el să încerce să joace rolul tatălui, spuse ea în timp ce băga cheia în broasca portierei.

Sara îi era total loială lui Sloan și în circumstanțe obișnuite ar fi fost gata să simpatizeze cu decizia acesteia de a-și ignora părintele care o respinsese din fragedă pruncie. Totuși, din punctul de vedere al Sarei nu era nimic „obișnuit” în a fi fata unui bărbat care ar fi putut-o face pe Sloan moștenitoare.

— Nu cred că e bine să iei o hotărâre pripită, spuse ea gândindu-se intens la o scuză pe care i-ar fi putut-o oferi pentru ceva de nescuzat.

Spuse prima jalnică posibilitate care-i veni în minte.

— Nu cred că bărbații trebuie să fie la fel de apropiați de copiii lor, așa cum sunt mamele. Eu cred că bărbaților le lipsește un fel de cromozom al sentimentului de părinte, sau așa ceva.

Sloan îi răspunse, cu degajare:

— Iartă-mă, dar nu poți pune totala lui lipsă de interes față de mine pe seama unui defect genetic. Din tot ce am citit, de sora mea se ocupă cât se poate de mult. Joacă tenis împreună; schiază împreună; joacă golf împreună. Sunt o echipă și încă una câștigătoare. Am pierdut șirul trofeelor pe care le-au obținut de-a lungul timpului.

— Sora ta! Exact! Dumnezeule, ai și o soră! exclamă Sara uluită. Nu-mi vine să cred... am făcut împreună prăjituri din noroi, ne-am făcut lecțiile împreună, chiar și pojarul l-am făcut de-odată, ca să descopăr acum că nu ai doar un tată foarte cunoscut, dar ai și o soră despre care nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Tocmai ți-am spus aproape tot ce știu despre ea, adică doar ce am citit în ziare. Tot ce știu în afară de asta este că o cheamă Paris și că este cu un an mai mare ca mine. Mai mult decât atât, nici eu nu știu.

— Dar cum s-au întâmplat toate astea?

Sloan se uită la ceas.

— Nu am decât o oră să mănânc ceva și să mă schimb. Sunt de serviciu până la nouă. Dacă vrei într-adevăr să vorbim despre asta, putem s-o facem acasă la mine?

Sara era aproape la fel de flexibilă pe cât era de fascinată.

— Chiar vreau să vorbim despre asta, spuse ea pornind deja spre Toyota roșie, două locuri de parcare mai încolo. Ne vedem la tine.

Capitolul 6

Casa din stuc pe care Sloan o cumpăraseră cu ani în urmă se afla pe colț, vizavi de plajă, o căsuță minusculă, cu două dormitoare, construită pe un teren îngust, în vecinătatea altor căsuțe minuscule, vechi de patruzeci de ani. Vârsta și apropierea de ocean, combinate cu

dimensiunile caselor, le făcuseră extrem de căutate de tinerii cu energie și determinare să le renoveze, dar fără prea mulți bani. Drept rezultat al imaginației și pasiunii acestor pentru-prima-oară-proprietari-de-case, întregul cartier a căpătat un aer pitoresc și eclectic, cu căsuțe din scânduri, avangardiste, coexistând într-o fericită armonie cu cele din stuc și cărămidă, ieșite parcă din cărțile de povești.

Sloan își investise toate economiile și tot timpul liber în casa ei, transformând-o într-o căbănuță de carte poștală, cu jardiniere la ferestre și cu un bordaj strălucitor, care flata cenușiul de ardezie al stucului. Când cumpărase ea casa, întinderea de plajă de-a lungul ei aparținea aproape în exclusivitate rezidenților tihnitei ei vecinătăți. Pe vremea aceea strada era liniștită, rezidenții se complăceau într-o tăcere discretă și se retrăgeau la apariția pe plajă a unui străin.

Dar explozia populației din Bell Harbor a pus capăt la toate acestea, pe măsură ce familiile cu copii mici căutau o plajă liniștită, descoperind locul lui Sloan. Acum, când Sloan intră pe străduța îngustă, la ora patru, aceasta era plină de mașini parcate bară la bară, unele chiar în dreptul indicatoarelor de parcare interzisă, altele blocând parțial aleile rezidenților. Nici măcar vuietul valurile pe care le știa învolburate, nu îl mai putea auzi din cauza țipetelor copiilor și a muzicii aparatelor de radio ale părinților.

Sara se repezi la singurul loc de parcare vizibil și Sloan își înghiți un zâmbet văzând-o obligând un Ford sedan să dea înapoi, ca să-și facă ea loc. Șoferul se lăsă păcălit.

— Chiar trebuie să faci ceva cu toate mașinile astea, decretă Sara repezindu-se spre ea, scuturându-și praful de pe pantaloni. S-au înghesuit atât de mult încât a trebuit să mă strecor printre mașini și m-am murdărit pe pantaloni.

— Mă consider norocoasă dacă nu-mi blochează aleea, glumi Sloan descuind ușa de la intrare, înăuntru, casa era veselă și luminoasă, mobilată cu mobilier de ratan cu perne imprimare cu frunze de palmier și hibiscus galben, pe un fond alb.

— Eu m-aș considera norocoasă dacă mi-ai povesti despre Carter Reynolds. De unde a știut unde să te sune, astăzi?

— Mi-a spus că a sunat-o pe mama.

— Deci au rămas în legătură, de-a lungul timpului?

— Nu.

— Mă întreb atunci ce-a gândit ea despre acest brusc interes al lui pentru tine?

Sloan putea paria bani grei pe previzibila reacție a mamei sale, dar în loc să răspundă își întoarse capul spre robotul telefonului, unde ledul roșu scânteia frenetic și contorul de apeluri indica trei noi mesaje în așteptare. Înghițindu-și un zâmbet obosit, se duse și apăsă butonul de playback. Vocea mamei sale izbucni exact pe tonul de tinerească încântare la care se așteptase Sloan. „Sloan, scumpa mea, eu sunt.

Mama. O să ai o surpriză minunată astăzi, dar nu vreau să ți-o răpesc, pentru că vreau să fi la fel de surprinsă pe cât am fost și eu. Dar îți dau un pont: cândva, astăzi, o să primești un telefon de la un bărbat foarte important pentru tine. Sună-mă acasă, după-masă, înainte de a pleca la slujbă.”

Al doilea mesaj fusese înregistrat la două minute după primul și venea tot din partea lui Kimberly Reynolds. „Scumpo, eram atât de înnebunită când ți-am lăsat primul mesaj, încât nu puteam gândi ca lumea. Nu vin acasă până diseară la nouă, pentru că avem o lichidare de stoc de la Escada și suntem foarte ocupate la prăvălie, așa că i-am spus Lydiei că rămân să o ajut până la închidere. Iar tu nu mă poți suna aici, pentru că Lydia se înfurie când folosim telefonul magazinului și știi bine cum stă cu ulcerul ei. Nu vreau să-i mai provoc o criză. Dar nu pot suporta suspansul, așa că te rog, lasă-mi un mesaj pe robot. Nu uita...”

Sara părea firesc de uluită.

— Este absolut înnebunită de telefonul lui.

— Normal. De ce te surprinde asta? spuse Sloan scuturând din cap, într-o amuzată neînțelegere a tipicului optimism al mamei ei. Potrivit certificatului de naștere, Kimberly Janssen Reynolds era mama ei, dar realitatea era că Sloan o crescuse pe Kimberly și nu invers.

— Nu știu. Mi-am închipuit probabil că mama ta îi poartă totuși ranchiună.

Sloan își dădu ochii peste cap.

— Vorbim cumva despre mama mea, aceeași femeie dulce care nu poate refuza nimic cuiva de teamă să nu pară dură sau să nu le rănească sentimentele? Aceeași femeie care tocmai a lăsat-o pe Lydia să o fraierească să mai muncească încă șase ore, dar care nu îndrăznește să folosească telefonul Lydiei de teamă ca scorpia aia să nu mai facă o criză de ulcer din cauza asta? Aceeași femeie prost plătită, supra-muncită, care a dus în spate magazinul Lydiei de cincisprezece ani și care aduce mai mulți clienți decât toți ceilalți angajați la un loc?

Sara, care o iubea pe Kimberly aproape la fel de mult ca Sloan, începu să râdă în timp ce Sloan își termina comica diatribă.

— Nu pot crede că îți imaginezi cu adevărat că aceeași femeie care practic te-a crescut, ar putea avea un dinte împotriva lui Carter Reynolds doar pentru faptul că a ieșit din viața ei în urmă cu treizeci de ani, că i-a sfâșiat inima și că nu s-a mai uitat niciodată înapoi și nu a mai contactat-o vreodată.

Zâmbind, Sara ridică mâna.

— Ai perfectă dreptate. Probabil că am avut o clipă de nebunie dacă am putut măcar sugera un lucru ca ăsta.

Mulțumită, Sloan apăsă din nou butonul de play-back. Mesajul numărul trei era tot de la Kimberly și fusese înregistrat doar cu cincisprezece minute înainte ca Sloan și Sara să intre în casă.

— Scumpo, sunt mama. Sunt la un telefon cu plată, alături, în pauză. Am sunat la poliție și Jess mi-a spus că ai primit deja un telefon de la tatăl tău, așa că nu îți stric surpriza cu mesajul ăsta. Mam gândit la ce ar trebui să iei cu tine la Palm Beach. Știu că ți-ai cheltuit până la ultimul cent cu casa ta, dar va trebui totuși să-ți cumpărăm o garderobă complet nouă. Nu-ți face griji, scumpa mea, o să ai o mulțime de haine frumoase, când o să pleci acolo.

Sara își reprimă un chicot în timp ce Sloan ștergea mesajele și reprograma robotul.

Sloan luă receptorul, formă numărul mamei ei și îi lăsă un mesaj, așa cum o rugase Kim.

— Bună, mamă. Sunt Sloan. Am vorbit cu Carter Reynolds dar, nu mă duc la Palm Beach. Nu am nici o dorință să cunosc această ramură a familiei și i-am spus-o. Te iubesc. Pa.

Cu asta, Sloan închise telefonul și se întoarse spre Sara.

— Sunt leșinată de foame, anunță ea ca și cum subiectul Carter Reynolds ar fi fost deja îngropat și uitat. Cred că o să-mi fac un sandwich cu ton. Vrei și tu?

Tăcută, Sara o privi pe Sloan intrând în bucătărie și începând să deschidă dulapurile. Acum când șocul descoperirii trecuse, Sara începea să se simtă pe cât de rănită pe atât de uluită că Sloan și Kim ținuseră departe de ea acest enorm secret. Ele erau familia ei, mai aproape de ea decât orice familie cunoscuse vreodată.

Mama Sarei fusese o alcoolică excesivă, căreia nu-i păsase sau care nu observase că fetița ei de patru anișori începuse să-și petreacă cea mai mare parte a timpului alături, cu Sloan și Kimberly Reynolds. Stând împreună cu Sloan la masa din bucătărie, din melamină albă cu picioare din oțel, Sara învățase să deseneze cu creioane groase în cartea de colorat pe care Sloan o împărțea întotdeauna cu ea și Kim fusese aceea care-i admira eforturile. În anul următor, când cele două fetițe intrau la grădiniță, ținându-se de mână ca să-și dea curaj, erau echipate cu rucsăcele Snoopy identice, pe care le cumpărase Kim.

La întoarcerea acasă, își strângeau în mânuțe, pline de mândrie, desenele cu steluțe mari, aplicate de învățătoare. Kimberly îl lipise repede pe al lui Sloan pe ușa frigiderului, dar când fetițele alergaseră alături să-i prezinte desenul mamei Sarei, doamna Gibbon îl aruncase pe o masă ticsită, unde aterizase pe o pată rotundă, umedă, lăsată acolo de paharul ei cu whiskey. Când Sloan încercase să-i explice despre steluțele primite de Sara, doamna Gibbon țipase la ea să tacă, ceea ce o umilise și o îngrozise pe Sara până la lacrimi.

Dar Sloan nici nu izbucnise în lacrimi și nici nu se arătase îngrozită. Luase în schimb desenul Sarei și o luase și pe Sara, de mână; și o dusese înapoi acasă la ea. „Mama Sarei nu are un loc potrivit pentru desene”, îi explicase ea lui Kimberly cu o voce joasă, tremurată dar hotărâtă, care Sarei i se păruse ciudată. Sloan scosese apoi banda

adezivă și lipise desenul alături de al ei. „Așa că o să le păstrăm chiar aici, nu-i așa, mami” „, decretase ea în timp ce apăsa tare cu podul palmei banda adezivă, să fie sigură că nu se va dezlipi.

Sara își ținuse răsuflarea, de teamă că doamna Reynolds nu va fi dispusă să risipească un loc atât de prețios pentru desenele pe care nu le voia mama Sarei, dar Kimberley le îmbrățișase pe amândouă fetițele, spunând că era o idee minunată. Amintirea i se întipărise pentru totdeauna în minte, pentru că de atunci Sara nu s-a mai simțit niciodată atât de total și de cumplit de singură. Nu a fost ultima oară când mama Sarei i-a creat probleme și nici ultima oară când Sloan a intervenit pentru Sara, în timp ce ea se lupta cu lacrimile și groaza. Nu a fost pentru ultima oară când Kimberly le-a îmbrățișat sau le-a consolată sau le-a cumpărat lucruri scumpe pentru școală, pe care ea nu și le putea permite. Dar a fost pentru ultima oară când Sara s-a simțit ca un paria neajutorat într-o lume crudă, înspăimântătoare, în care toți, în afara ei, aveau pe cineva la care să se întoarcă și în care să aibă încredere.

În anii care au urmat, desenele lor copilărești au fost înlocuite de rapoartele școlare și de fotografii cu clasa și de tăieturi din ziare, cu numele lor subliniate cu roșu. Cărțile de colorat și creioanele care umpleau masa din bucătărie făcuseră loc cărților de algebră și lucrărilor lor; teme lor de discuție au trecut de la profesorii răi la băieți, la banii care nu erau niciodată îndeajuns. Ajunse la adolescență, Sloan și Sara au înțeles că efectiv Kim nu reușea să guverneze banii și atunci Sloan a preluat bugetul; nu era singurul rol inversat, între ele. Dar un lucru rămânea constant, adâncindu-se și devenind tot mai puternic: Sara știa că era un membru al familiei, apreciat, important.

Având în vedere toate acestea, era de înțeles să fie zguduită acum de descoperirea că existase un enorm secret de familie care nu-i fusese niciodată împărtășit.

Sara se așeză la masa din bucătărie și se gândi de câte ori stătuse aici, cu Sloan și Kimberly. De mii de ori.

Sloan se uită la prietena ei.

— Vrei un sandviș? repetă ea.

— Îmi dau seama că nu e problema mea, spuse Sara simțindu-se oarecum ca un paria, pentru prima oară de când le cunoscuse pe Sloan și Kimberly, dar poți măcar să-mi spui de ce ai ținut în secret, față de mine, toată povestea despre tatăl tău?

Sloan se întoarse în loc, deconcertată de tonul Sarei.

— Dar nu a fost un secret atât de mare, de fapt. Când eram copii, am vorbit despre tații noștri și eu ți-am spus despre al meu. Când mama mea avea optsprezece ani, a câștigat un concurs local de frumusețe, premiul cel mare constând dintr-o excursie la Fort Lauderdale și o săptămână în cel mai bun hotel. Carter Reynolds stătea în același hotel. Era cu șapte ani mai mare ca ea, imposibil de frumos

și de o sută de ori mai sofisticat. Mama a crezut că era dragoste la prima vedere și că aveau să se căsătorească și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Adevărul era că el nu avea nici o intenție să se însoare cu ea sau să se mai vadă cu ea, până când a aflat că era însărcinată și când familia lui, dezgustată, nu i-a oferit nici o altă șansă. Vreme de doi ani au locuit aproape de Coral Gables, trăind de azi pe mâine din ce putea el câștiga. Între timp, mama a mai născut un copil.

— Mama credea că erau binecuvântat de fericiți, până în ziua în care a apărut la ei mama lui, descinzând dintr-o limuzină și oferindu-i șansa de a reveni în sânul familiei, șansă de care el s-a agățat. În timp ce mama plângea, șocată, au început să-i explice că era o dovadă de egoism din partea ei să încerce să se agațe de un bărbat care-și dorea libertatea, sau să încerce să țină amândoi copiii departe de el. Au convins-o să-i lase să o ia pe Paris cu ei, la San Francisco, în ceea ce ea credea că era doar o vizită. Apoi au convins-o să semneze un document prin care era de acord cu divorțul. Nu știa că prin documentul tipărit cu caractere mici renunțase la toate drepturile ei asupra lui Paris. Au plecat cu limuzina, la trei ore după apariția mamei lui. Sfârșitul poveștii.

Sara se uita la ea cu ochii în lacrimi de simpatie și indignare pentru Kim.

— Da, mi-ai spus povestea asta cu ani în urmă, doar că eram prea tânără să înțeleg... cruzimea gestului lor și nefericirea provocată.

Sloan profită de cuvintele Sarei ca să-și expună propriul punct de vedere.

— Și acum că înțelegi, ai admite tu că ești ruda acestui bărbat sau a familiei lui? Nu ai prefera să uiți totul?

— Aș prefera să-lucid pe ticălos, spuse Sara râzând.

— O reacție sănătoasă și o descriere onestă a individului, spuse Sloan punând pe masă două sandvișuri cu salată de ton. Cum uciderea lui nu era opțiunea mamei și cum eu eram prea mică să o fac în locul ei și cum vorbind despre el sau despre sora mea sau despre orice altceva legat de ziua aceea o făcea incredibil de tristă, când aveam vreo șapte sau opt ani am convins-o că ar trebui să ne prefacem că de fapt ei nici n-au existat vreodată. În fond ne aveam una pe cealaltă și în plus, te aveam pe tine. Mi-am spus că aveam o familie formidabil de frumoasă.

— Am avut. Am avut, spuse Sara din suflet, dar nu reuși să zâmbească. Kim chiar nu a putut face nimic să o aducă pe Paris înapoi?

Sloan scutură din cap.

— Mama a stat de vorbă cu un avocat local, care i-a spus că ar costa-o o avere să angajeze genul de avocați cu multă putere, de care ar fi avut nevoie ca să se lupte cu ei la tribunal și chiar și așa, nu era convins de reușită. Mama își spunea mereu că trăind în sânul familiei Reynolds, Paris avea o viață minunată, cu avantaje și oportunități pe care ea i le-ar fi putut oferi.

În ciuda tonului obiectiv, Sloan se simți înecată de furie. În trecut, cele mai puternice reacții ale ei fuseseră indignarea pentru situația lui Kim și dispreț pentru tatăl ei. Acum, când repovestea toată istoria, era o femeie adultă și ceea ce simțea era, cu mult mai mult, furie în loc de indignare; erau empatie și compasiune, atât de intense, încât o făceau să o doară în piept. Ceea ce simțea pentru tatăl ei – nemilosul, egoistul, crudul distrugător de inocență și de vise – nu era doar dispreț, era scârbă, o scârbă tot mai mare pe măsură ce se gândea la impertinentul lui telefon de mai devreme. După decenii de neglijare, el chiar credea că la un simplu telefon, abandonata lui soție și nevăzuta lui fiică vor da din piteni să nu rateze ocazia reunității. Nu ar fi trebuit să-l refuze rece, la telefon; ar fi trebuit să-i spună că prefera să petreacă o săptămână într-o șerpărie, decât oriunde altundeva, cu el. Ar fi trebuit să-i spună că era un ticălos.

Capitolul 7

Potrivit spuselor vecinei doamnei Rivera, care văzuse fum strecurându-se pe sub ușa din față și sunase la 911, focul fusese observat în jurul orei nouă treizeci. În șase minute pompierii sosiseră la fața locului, dar era deja prea târziu ca să mai salveze casa dărăpănată, din lemn.

Sloan se afla în drum spre casă, cu gândul să se schimbe și să plece pe jos, traversând plaja, până la locul unde avea loc petrecerea de burlac a lui Pete, când auzi prin stație apelul și decise să se ducă să-și ofere ajutorul. Când ajunse acolo, strada era deja înțesată cu mașini de pompieri, ambulanțe și echipaje de poliție, cu luminile lor de urgență tăind noaptea ca niște trasoare. În depărtare șuierau sirenele și furtunurile pompierilor erau întinse pe stradă, peste peluze. Polițiștii făceau cordon în zona imediată, încercând să țină cât mai departe mulțimea curioasă.

Sloan terminase tocmai de luat declarații de la câțiva vecini, când apărură dintr-o dată doamna Rivera. Femeia greoaie, mai în vârstă, își făcea loc printre polițiști și privitori ca un fundaș înnebunit îndreptându-se spre minge, trecu împiedicându-se peste un furtun și ateriză în brațele lui Sloan, aproape aruncându-o la pământ.

— Casa mea! plângea ea luptându-se să-și elibereze încheietura mâinii din strânsoarea lui Sloan.

— Nu poți merge acolo. Este periculos și n-ai face decât să stai în drumul oamenilor care încearcă să ți-o salveze, îi spuse Sloan.

În loc să se calmeze, doamna Rivera deveni isterică.

— Câinele meu! Daisy a mea e înăuntru! urlă ea luptând să se elibereze.

Sloan își petrecu brațul peste umerii femeii, încercând să o țină și să o consoleze în același timp.

— Daisy nu este cumva o cățelușă micuță, cafeniu cu alb?

— Da. E micuță. Cafeniu cu alb.

— Cred că am văzut-o acum câteva minute. Cred că e în siguranță. Strigați-o. O s-o căutăm împreună.

— Daisy! Daisy! Daisy... Unde ești?! strigă plângând doamna Rivera, întorcându-se în cerc.

Sloan cercetă strada, căutând posibile locuri unde s-ar fi putut ascunde un animal mic, terifiat, când un căpșor alb-cafeniu, plin de funingine și praf, apăru de sub o mașină de poliție fără însemne.

— Uite-o, spuse Sloan.

— Daisy! strigă doamna Rivera repezindu-se și aplecându-se să ia în brațe animalul îngrozit.

După care Sloan nu mai avu altceva de făcut decât să rămână alături de femeia rămasă fără casă și să-i ofere consolarea companiei, în timp ce priveau flăcările sălbatice devorând acoperișul, prelingându-se spre veranda din față.

— O vecină mi-a spus că ai o fată care locuiește prin apropiere, spuse Sloan cu blândețe.

Doamna Rivera încuviință din cap, cu privirea spre casa ei care se prăbușea.

— O să chem o mașină, prin radio, să o aducă aici, se oferi Sloan.

La vremea când Sloan ajunsese acasă, era deja atât de târziu, încât nu-și mai putea acorda timp pentru un duș și un spălat pe cap. Parcă mașina pe aleea ei, își înșfăcă geanta și o luă în grabă de-a lungul străzii, unde trebui să se strecoare printre două mașini parcate de-a lungul. În timp ce se strecura printre cele două bare de protecție, își spuse că a văzut pe cineva pe locul șoferului, într-o altă mașină, parcată mai departe; apoi umbra dispăru, ca și cum persoana respectivă s-ar fi lăsat în jos, în afara razei vizuale.

Sloan își reținu pornirea de a cerceta și își continuă drumul iute de-a lungul străzii. Era grăbită. Poate că persoana din mașină, dacă era o persoană, scăpase ceva pe jos și se aplecase să ridice obiectul. Poate că decisese să tragă un pui de somn. Dar cel mai probabil, văzuse doar o umbră pe parbrizul ecranat de frunzele palmierilor care se unduiau în dreptul unei lămpi stradale.

Totuși, cu coada ochiului continuă să urmărească mașina, un Ford, în timp ce se îndrepta spre șirul lung de tonete întinse de-a lungul drumului. Când dădu colțul după o tonetă cu înghețată, văzu aprinzându-se luminile din interiorul Fordului și un bărbat înalt ieșind din mașină. Omul începu să se îndrepte agale spre plajă, deplasându-se într-un unghi care îl ținea la sud de șirul de tonete și de-a lungul dunelor de nisip.

Sloan nu-și mai putu stăpâni sentimentul de neliniște și încremeți pe loc, folosindu-se de latura construcției ca să se ascundă vederii. În partea de nord a tonetelor cu gustări se întindea o porțiune de trei mile de plajă cu nisip, dotată cu chioșcuri circulare, folosite de

ștrandști pentru picnicuri și grătare. Aceasta era zona bună pentru plajă, înot și petreceri și acolo avea loc și petrecerea lui Pete Bensinger.

În partea sudică a tonetelor, spre care se îndrepta străinul, nu se afla nimic altceva în afara dunelor acoperite cu vegetație groasă, dune care ofereau puțin, într-o noapte întunecată, cu excepția intimității, pentru cupluri și pentru oamenii care sperau să se angajeze în acțiuni mai puțin inocente.

Sloan știa că telefonul tatălui ei îi dăduse o stare de agitație și nervozitate, dar cu bărbatul acela coborât din mașină era ceva care o făcea în mod clar să se simtă neliniștită, profesional vorbind. În primul rând, îi părea vag cunoscut; în al doilea rând, nu era îmbrăcat pentru o plimbare târzie pe plajă, dar mai ales, în acțiunile lui era ceva tainic, atât în timp ce se afla în mașină cât și acum, afară din ea. Printre dune avuseseră loc acțiuni necurate, trafic de droguri, chiar și o crimă, acum câțiva ani.

Sloan se întoarse înapoi la colțul tonetei de înghețată, apoi începu să-și refacă drumul lipită de spatele tonetelor, ca să poată ieși în capătul sudic al șirului de clădiri. De acolo, va reuși fie să-l pândească, fie să o ia pe urmele lui.

Înjurând în barbă nisipul care-i umplea pantofii, bărbatul stătea în așteptare în dreptul dunelor, pândindu-și prada să apară pe plajă, de după tonete. Fusese atât de nebănuitoare, atât de ușor de urmărit, atât de previzibilă, încât faptul că nu apăru acum de după tonete, așa cum se așteptase el, nu îl alarmă. Era grăbită și cum nu mai apărea pe plajă, presupuse că uitase ceva acasă și se întorsese din drum.

Decât să se întoarcă după ea, adunând mai mult nisip în pantofi, se dădu câțiva pași înapoi și se ghemui între dune. Ascuns de nisip și de vegetație, își luă o bomboană mentolată din buzunar și-i așteptă reapariția în raza lui vizuală.

Îndepărtând învelitoarea argintie de pe bomboană, se aplecă în față, așteptând să o întrezărească în timp ce ea traversa din nou strada spre casă. Luna era ascunsă după nori, dar felinarul era suficient de aproape de snack bar și el reuși să o vadă când ea reapăru brusc din spatele capătului sudic al clădirilor ca să dispară aproape instantaneu în dunele acoperite cu vegetație înaltă.

Manevra ei neașteptată îl șocă, adăugând savoare și emoție la ceea ce fusese până acum o urmărire cât se poate de atentă, dar necesară, vreme de patru zile. Ea punea ceva la cale. Ceva special.

Se ridică prudent, întinzându-și gâtul, cu simțurile în alertă la orice sunet, la orice umbră, dar ea părea să fi dispărut. Înjurând în barbă, se întoarse să urce colina din spatele lui. De la înălțime va reuși să o depisteze.

— Stai unde ești...

Vocea ei îl surprinse atât de tare încât scăpă din mâini iarba înaltă de care se ținea și alunecă la pământ. Pierzându-și echilibrul și

incapabil să se ridice în picioare în nisipul moale, se întoarse în loc, se împletici și se întinse spre ea. Ea stătea doar puțin mai departe de atingerea lui, cu picioarele bine înfipite, ușor depărtate, cu brațele întinse și cu un Glock de nouă milimetri în mâini.

— Pune-ți mâinile la spate, acolo unde le pot vedea, îi ordonă ea.

O clipă fu tentat să se supună. Era clar că-i văzuse pistolul când i se desfăcuse jacheta, dar acum o să vrea să-l dezarmeze, ceea ce nu coincidea cu intenția lui. Zâmbi încetișor, deliberat, în timp ce-și ducea mâinile la spate.

— Un pistol cam mare pentru o fată ca tine.

— Prinde-ți mâinile și rostogolește-te pe spate.

Zâmbetul lui se lărgi, cunoscător.

— Cum, fără cătușe?

Sloan nu avea cătușe; nici măcar un șiret nu avea, să-i lege mâinile. Ceea ce avea ea, era un bărbat înarmat, pe o plajă populată, care era suficient de stăpân pe el, sau de ciudat, ca să o întărească și să-i zâmbească, un potențial psihopat care însă nu manifesta nici o reacție firească în acest sens.

— Fă ce ți-am spus, îl preveni Sloan ridicând o idee mai mult arma, să-l convingă. Rostogolește-te pe spate, peste mâini.

Un alt zâmbet bizar traversă fața bărbatului, în timp ce cântărea instrucțiunile primite.

— Nu e un plan bun. Când o să te întinzi să-mi iei arma, eu nu trebuie decât să mă ridic puțin, să te apuc de încheietură și să te împuşc cu propria ta armă. Ai văzut vreodată cât rău poate face unui trup un nouă milimetri?

Tipul părea destul de nebun ca să ucidă pe oricine îi apărea în cale pe plajă și ultimul lucru pe care și-l dorea Sloan era să-i dea ocazia să încerce să o dezarmeze. Încordată dar calmă, îndreptă pistolul spre un punct dintre ochii lui.

— Nu mă face să-l folosesc, îl preveni ea.

Ochii străinului se micșorară când observă schimbarea subtilă a țintei ei; apoi se rostogoli ușor pe spate, peste mâini.

— Am la mine douăzeci și cinci de mii de dolari, spuse el schimbând tactica, ia-i și dă-mi drumul. Nimeni nu va fi rănit; nimeni nu va afla.

Sloan îl ignoră. Dându-se înapoi, îndreptă pistolul în sus, spre apă și trase trei runde, în succesiune rapidă; apoi aținti din nou pistolul asupra lui. Împuşcăturile răsunară în întuneric ca niște tunuri într-un canion și undeva de-a lungul țărmului, cineva strigă, alarmat.

— De ce naibii ai făcut asta? întrebă el.

— Tocmai am cerut întăriri. Se află cu toții chiar aici, pe plajă. Într-un minut sunt aici.

Atitudinea lui se schimbă brusc, sub ochii ei.

— În cazul acesta este timpul să facem prezentările, izbucni el întorcându-se repede, preocupat. Sunt agentul special Paul Richardson, FBI, iar tu ești pe cale să-mi arunci în aer acoperirea, detectiv Reynolds.

În afară de faptul că o știa pe nume și că personalitatea lui suferise tocmai o radicală schimbare, Sloan nu avea vreun alt motiv să creadă că individul era altceva decât păruse să fie cu câteva clipe în urmă. Și totuși...

— Să-ți văd legitimația.

— Este în buzunarul hainei.

— Ridică-te încetșor, scoate-o cu mâna stângă și aruncă-mi-o aici, îi ordonă ea urmărindu-i mișcările cu pistolul.

Un etui plat, din piele, ateriză la picioarele ei. Ținând în continuare pistolul îndreptat spre el, Sloan se aplecă și îl ridică, deschizându-l. Pe o parte se afla poza lui și pe cealaltă, acreditările.

— Ești mulțumită? o întrebă el, începând deja să se ridice în picioare.

Sloan nu era mulțumită; era furioasă. Își lăsă brațul să-i cadă și începu să tremure din tot corpul, ca o reacție întârziată la extrema tensiune la care o supusese el.

— Asta a fost ideea ta despre amuzament, sau ai poate o altă scuză pentru faptul că m-ai speriat de moarte? îl întrebă ea.

El scutură din umeri, în timp ce îndepărta nisipul de pe crăcii pantalonilor.

— Am avut ocazia să aflu cum reacționezi la stres și am decis să profit de asta.

În timp ce îl urmărea, Sloan își dădu brusc seama de ce i se părea cunoscut și că nu îi spusese întregul adevăr.

— Ieri ai fost în parc și astăzi, în parcare de la primărie. Mă urmărești de câteva zile.

În loc să-i răspundă, își trase în sus fermoarul jachetei, suficient ca să-i ascundă tocul din piele maronie de sub braț; apoi, în sfârșit, îi acordă toată atenția.

— Ai dreptate. Te urmăresc de câteva zile.

— Dar de ce? De ce este interesat FBI-ul de persoana mea?

— Nu ne interesează persoana ta. Ne interesează Carter

Reynolds.

— Ce?! întrebă ea uluită.

— Ne interesează tatăl tău.

Sloan se uită la el, mută și deconcertată. Tatăl ei încetase de multă vreme să existe pentru ea. Carter Reynolds nu era decât un nume pe care nimeni nu-l menționa în prezența ei. Și totuși, în ultimele douăsprezece ore acest bărbat, acest nume părea să se ridice din cenușa trecutului ei și să se lipească de ea ca funinginea.

— Nu știu ce credeți voi că a făcut, dar indiferent ce anume, eu nu sunt implicată. N-am avut absolut nimic de a face cu el, toată viața mea.

— Știm toate astea. Aruncă o privire spre linia țărmului, unde trei bărbați alergau în direcția lor, unul dintre ei cu o lanternă care sălta în toate direcțiile, ca un far care o luase razna.

— Se pare că întăririle tale sunt pe drum, spuse Richardson luând-o de umăr și împingând-o înainte. Să mergem în întâmpinarea lor.

Sloan se mișca mecanic, dar își simțea picioarele ca lemnul și creierul ca rumegușul.

Agentul o instrui.

— Poartă-te firesc. Prezintă-mă. Dacă întreabă cineva, ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum două luni, când ai participat la seminarul poliției și m-ai invitat la Bell Harbor, pentru sfârșitul de săptămână. Haide, zâmbește și fă-le cu mâna.

Sloan încuviință din cap și ascultă, dar nu se putea gândi la nimic altceva decât că FBI-ul îl investiga pe Carter Reynolds... și că o filase pe ea... și că doar acum câteva clipe, acest agent FBI încercase să vadă dacă se lăsa mituită!

Primul se apropie Jess, cu mult înaintea celorlalți, cu respirația netulburată de goană.

— Am crezut că am auzit trăgându-se din direcția asta, spuse el privind dunele. Nu ai auzit?

Sloan făcu un efort curajos să pară amuzată în timp ce-și mințea un prieten de nădejde care tocmai alergase să o salveze.

— Au fost focuri de artificii, Jess. Le-au lansat doi adolescenți, printre dune, după care au tuns-o.

— Au sunat ca niște focuri de armă, insistă Jess punându-și mâinile în șolduri și uitându-se peste umărul ei.

Peste câteva clipe, se opriră greoi lângă ei Ted Bumby și Leo Regan.

— Am crezut că am auzit focuri de armă, gâfâi Ted, dar Leo Regan era încă incapabil să vorbească. Douăzeci de kilograme în plus și totala lipsă de antrenament îl făcură să se lase la pământ, prinzându-și genunchii între brațe și încercând să-și recapete suflul.

— Doi adolescenți au lansat artificii, minți Sloan din nou, simțindu-se tot mai nefericită.

Leo și Ted acceptară variantă mult mai ușor decât Jess, dar Jess era mai inteligent și mult mai experimentat cu strada, un polițist de oraș mare care se retrăsese într-o comunitate mai puțin violentă, dar ale cărui instincte erau în continuare ascuțite. După alte câteva momente, Jess renunță în sfârșit să mai cerceteze încruntat dunele și se încruntă în schimb la ea.

— Petrecerea lui Pete este aproape pe sfârșite, spuse el brusc. Tocmai ne întrebam de ce n-ai apărut.

Date fiind circumstanțele, nu exista decât un singur răspuns posibil.

— Mă îndreptam tocmai într-acolo.

Jess își coborî mâinile din șolduri, abordând o atitudine ceva mai puțin agresivă, în timp ce-i studia companionul.

— El cine este?

Spre ușurarea lui Sloan, agentul FBI decise să se prezinte singur.

— Paul Richardson, spuse el întinzându-se să dea mâna cu Jess, apoi cu Ted și cu Leo. Sunt un prieten al lui Sloan, din Ford Lauderdale, spuse el plin de o pozitivă cordialitate masculină.

— Dacă ai de gând să mai apuci ceva de mâncare la petrecerea lui Pete, ai face bine să te grăbești, îl preveni Leo pe agent, cu gândul numai la mâncare. Nachos au dispărut deja, dar cârnăciorii cu chili sunt buni.

— Am avut o zi lungă, răspuse cu regret agentul Richardson; apoi se uită la Sloan și spuse degajat:

— Sloan, tu poți merge fără mine la petrecere.

Sloan intră în panică. Intenționa să dispară fără să mai răspundă la alte întrebări! Îl demascase, iar el avea acum să dispară pur și simplu din Bell Harbor, lăsând-o în agonia incertitudinii, fără posibilitatea de a afla de ce anume o urmărea FBI-ul. Era atât de disperată să-l oprească, încât efectiv se agăță de el.

— Ah, dar vreau să-l cunoști pe Pete. Nu stăm mai mult de câteva minute, insistă ea.

— Zău că n-o să fiu prea amuzant în seara asta.

— Cătuși de puțin, spuse Sloan dintr-un foc.

Ochii lui se micșorară.

— Eu nu am aceeași impresie.

— Efectiv nu poți să nu fi amuzant. Ești o persoană atât de interesantă.

— O să te dezamăgesc.

— Ba nu, insistă ea și din disperare, Sloan recurse la șantaj și le spuse prietenilor ei:

— Să vă explic cât de realmente de interesant este...

— Nu-i plictisi cu fleacuri, Sloan. Haide să mergem să-l cunosc pe prietenul tău și să mâncăm ceva, o întrerupse el cu un zâmbet plin de înțeleș.

Leo se luminează la pomenirea mâncării.

— Ei, Paul, îți place anșoa?

— O ador, spuse Richardson entuziast, dar Sloan avu impresia că strânsese din dinți.

— Atunci ai noroc, pentru că pizza e cu anșoa, drept care a rămas un munte. N-am mai cunoscut pe cineva căruia să-i placă anșoa, în afară de Pete și acum de tine.

De-a lungul discuției, Jess îl studiase insistent pe agentul FBI; apoi păru să-și piardă interesul și răbdarea.

— Dacă nu ne întoarcem la petrecere, o să vină petrecerea să ne caute.

— Să mergem, spuse amabil agentul Richardson; apoi o ului pe Sloan petrecându-și un braț pe după umerii ei, într-un gest care păru firesc posesiv, afectuos. Doar că în strângerea puternică, de atenționare, nu era nimic afectuos.

Jess, Leo și Ted își potriviră pașii cu ai lor și cei patru bărbați trecură repede la o discuție despre sport. În curând, relativa izolare a dunelor începu să facă loc unei întinderi de plajă puternic luminată, unde radiourile portabile concureau cu zgomotul valurilor și cearșafuri de plajă pătau nisipul ca niște pansamente colorate, ocupate mai ales de cupluri tinere înclinare spre romantism.

Capitolul 8

Chioșcul unde avea loc petrecerea lui Pete se afla în apropierea unui grătar și mirosul de aprinzătoare de cărbuni și de crenvurști răsfierti îi revoltă lui Sloan stomacul nervos. Pete și logodnica lui, împreună cu restul invitaților stăteau la câțiva metri distanță, ascultându-l pe Jim Finkle cântând un superb cântec flamenco, la chitara cu care venise.

— Ar fi trebuit să se facă muzicant profesionist, nu polițist, spuse Jess, alăturându-se auditoriului lui Jim.

Leo rămase totuși o clipă în urmă.

— Mănâncă ceva, îl sfătui el pe Richardson făcând un gest larg spre o masă din lemn acoperită cu cutii deschise de pizza, cu boluri largi cu resturi care prinseseră crustă, de sos cu brânză, chili și salată de cartofi și un platou cu crenvurști reci și chifle.

— Băuturile sunt acolo, în răcitor. Servește-te, mai spuse Leo înainte de a se duce și el să-l asculte pe Jim.

— Mulțumesc, așa o să fac, spuse agentul Richardson și cu mâna în continuare pe umărul lui Sloan, o forță să rămână lângă el până când ajunseră la masă. Sloan știa că la început fusese mânios, dar pe drum părea să se fi relaxat cu adevărat, glumind cu Leo despre bărbații cărora le plăcea să gătească și râzând chiar la o remarcă a ei. De vreme ce nu-i divulgase adevărata identitate, Sloan presupuse că sentimentele lui față de ea deveniseră mai caritabile.

— Un singur cuvânt dacă o să spui în seara asta, care să mă deconspire, o să te acuz de obstrucționarea justiției.

Furia lui nedomolită o luă pe nepregătite și Sloan rămase cu gura căscată, în timp ce lua automat farfuria întinsă de el. Zâmbind în continuare, el îi întinse un șervețel, își luă și lui unul și se răsti la ea.

— Ai priceput?

După amenințarea care, Sloan știa asta, nu era doar o vorbă aruncată în vânt, Richardson își puse în farfurie mâncare din fiecare bol și luă un crenvurști rece, dar Sloan observă că nu se atinsese de pizza, nici când chitara se opri și Leo, împreună cu restul grupului, se apropie de masă. În mod clar, devotamentul agentului Richardson față de țară și datorie înceta când era vorba de anșoa.

Arborând tonul calm, rezonabil, la care recurgea întotdeauna ca să neutralizeze situațiile emoționale, Sloan îi explică:

— De fapt nu aveam de gând să le spun nimic despre tine, dar am dreptul la o explicație și nu te puteam lăsa să dispari fără să-mi fi dat una.

— Ar fi trebuit să aștepți până mâine.

Sloan înmuie un cip taco într-o salsa și și-l puse pe farfurie, decisă să pară la fel de nonșalantă ca și el.

— Serios? Și anume cum te-aș fi găsit eu mâine?

— Tu n-ai fi putut. Dar te-aș fi găsit eu.

— Cu ce? Cu binoclul? sări ea cu ironie amară.

Replica ei păru aproape că îl amuză, dar omul ăsta era un adevăratameleon, așa încât nu putea fi sigură.

— Înțeleg.

— Hei, Sloan, unde ai fost? o întrebă Pete. Cu brațul bine petrecut peste umerii logodnicei lui și cu o bere în mână, Pete își croi drum spre ei, urmat de Jess. Mary Beth era blondă și zveltă, o fată drăguță, timidă și rafinată, care reușea să pară la fel de fericită ca și Pete, fără să scoată un cuvânt.

— Scumpo, arată-le medalionul pe care ți l-am dăruit ca un memento al săptămânii noastre dinaintea nunții, îi spuse Pete, imediat ce Sloan termină să îi prezinte „prietenului” ei Paul Richardson. Este din aur plin, de paisprezece carate, adăugă Pete mândru.

Mary Beth ridică medalionul greu, în formă de inimă, de la gâtul ei, ca să poată fi admirat cum trebuie.

— Este superb, șopti Sloan încercând să se concentreze asupra a tot ce se petrecea în jurul ei, atentă la orice ar fi putut considera Richardson ca punându-i cazul în „pericol”.

Agentul Richardson se aplecă în față să studieze medalionul, ca și cum n-ar fi avut nimic altceva în minte acum decât să socializeze cu prietenii lui Sloan.

— Este cât se poate de frumos, spuse el.

Bătând recordul personal privind lungimea conversației ei cu un străin, Mary Beth îi mărturisi:

— Luna trecută, Pete mi-a dăruit un ceas din aur ca un memento al lunii dinaintea căsătoriei noastre.

— Înseamnă că este absolut nebun după tine, remarcă Richardson.

— Este obsedat, îl corectă Jess cu un surâs, dar Sloan abia dacă-l auzi. Atenția ei se întorsese asupra unei neașteptate și imediate amenințări pentru mascarada agentului Richardson. De grupul lor se apropia Sara, însoțită de prietenul ei, ori Sara nu uita niciodată un chip masculin atrăgător. Mai devreme, Sara declarase că nu intenționa să stea prea mult la petrecerea lui Pete, dar iat-o totuși aici. Agentul Richardson păru să observe deruta lui Sloan și îi urmă privirea.

— Iat-o pe prietena mea Sara, îl preveni Sloan, cât mai firesc cu putință.

— Împreună cu actualul ei „bărbatul-săptămânii”, spuse Jess sarcastic, mai luând o gură de bere. Asta conduce un BMW de optzeci de mii de dolari. Albastru. Îl cheamă Jonathan.

În clipa aceea Sloan avea probleme mai mari decât ciondăneala absurdă dintre cei doi cei mai buni prieteni ai ei. Le ieși în întâmpinare de îndată ce cuplul se apropie de ei.

— Sara, bună! spuse ea vorbind repede, sperând să evite un posibil dezastru. Bună, Jonathan, sunt Sloan, iar el este un prieten al meu, Paul Richardson, din Fort Lauderdale. În timp ce bărbatii își dădeau mâna, Sloan încerca fără succes să o distragă pe Sara să-l studieze pe agentul FBI. Ați auzit artificiiile, puțin mai devreme? Toată lumea a crezut că au fost focuri de armă.

— Nu, spuse Sara studiindu-l pe Richardson; apoi chipul i se luminează și expresia intrigată îi dispăru de pe față. Te știi. Ai fost în parc, ieri!

— Da, am fost.

— Te-am văzut acolo. De fapt te-am arătat lui Sloan...

Auzind informația, Jess Jessup își coborî halba, studiindu-l intens pe Richardson și Sloan interveni repede.

— Din păcate, când mi l-ai arătat tu, Paul stătea cu spatele la mine, spuse ea râzând. Mă căuta prin parc, l-am ratat așa că nu ne-am întâlnit decât puțin mai devreme.

Sara căscă gura la ea.

— Adică știai că o să vină aici?

— Firește că nu, spuse Sloan improvizând frenetic. Când l-am invitat să vină aici, Paul nu credea că o să reușească să-și facă timp liber iar eu nu credeam să o să vină. Pe ultima sută de metri însă, a reușit să se rupă pentru o parte din weekend și a vrut să-mi facă o surpriză.

Interesul Sarei viră de la logistica firavă a incipientei povești de dragoste a lui Sloan, la perspectivele financiare ale potențialului prieten al acesteia.

— Să se rupă de la ce? întrebă ea.

Spre ușurarea lui Sloan, agentul FBI se decise în sfârșit să o scoată din situația imposibilă în care se afla și contribui cu o explicație.

— Lucrez în asigurări, spuse el politicos.

— Serios?! exclamă Sara cu un entuziasm pe care Sloan știa că de fapt nu-l simțea. Sara își dorea un soț bogat și era decisă ca și Sloan să aibă parte de așa ceva. Asigurările sunt un domeniu atât de interesant. Te ocupi de asigurări comerciale, rezidențiale sau individuale?

— Ne ocupăm de majoritatea domeniilor. Te interesează cumva încă o asigurare? se interesă el repede, părând gata să se lanseze pe panta ofertelor. Era o tactică diversionistă magistrală, pentru că absolut nimeni nu ar fi vrut să se afle la o petrecere unde cineva încerca să le vândă o asigurare, iar el știa precis asta. În alte circumstanțe, Sloan ar fi fost impresionată și s-ar fi amuzat.

— Nu, nu vreau așa ceva, spuse Sara panicată de perspectivă.

Spre enorma ușurare a lui Sloan, Richardson decise să o smulgă din acest coșmar.

— Sloan a fost atât de ocupată în week-endul acesta încât n-am reușit încă să petrecem puțin timp împreună, iar eu trebuie să plec mâine, se adresă el micului grup din jurul lor; apoi se uită la ea ca și cum ar fi fost cel puțin prieteni foarte apropiați. Sloan, ce-ai zice să-mi faci o cafea înainte de a mă duce înapoi la hotel?

— Bună idee, reuși ea să spună și fluturând mâna spre prietenii ei, se întoarce și se îndepărtă împreună cu el.

Sara îi privi un moment nesfârșit; apoi îi spuse prietenului ei:

— Jonathan, mi-am lăsat puloverul pe aici pe undeva. Cred că este pe pătura lui Jim. Te superi dacă te rog să mi-l aduci? Jonathan dădu din cap și se îndepărtă.

Jess îl studie pe celălalt bărbat cu o strâmbătură cinică a buzelor; apoi mai bău o gură de bere și o întrebă sardonice pe Sara:

— Sara, spune-mi te rog, de ce toți bărbații cu care ieși tu au nume compuse din trei silabe?

— De ce toate femeile cu care ieși tu au un IQ din două cifre? contracă Sara, dar forța ei verbală slăbise, pentru că era preocupată de Sloan și de Paul Richardson. Stând lângă Jess, urmări cu privirea cuplul care traversa plaja, spre stradă.

— Este un bărbat foarte atrăgător, remarcă ea gândind cu glas tare.

Jess ridică din umeri.

— Mie nu-mi spune nimic.

— Asta pentru că nu arată ca o dansatoare topless.

— Nu am încredere în el, decise Jess ignorând remarcă ei despre dansatoarea topless.

— Nici măcar nu-l cunoști.

— Nici Sloan.

— Ba da, ea îl știe, pentru că altfel nu l-ar fi invitat aici, îl contrazise Sara loială, deși în realitate era îndoită, pentru că Sloan nu pomenise nimic despre el, niciodată.

— Mă mir că nu ești deja în drum spre biroul tău, să începi niște investigații serioase în legătură cu el, spuse Jess sarcastic.

— M-am gândit să aștept până mâine, ripostă Sara refuzând să-i dea satisfacția că ar putea-o scoate din sărite.

— Ești o mică scorpie mercenară.

Niciodată până atunci, în lunga lor istorie de rivalitate, Jess Jessup nu mai trecuse linia dintre sarcasm și atac la persoană. Sara simți lacrimi în ochi, ceea ce o enervă și mai mult.

— Tu chiar nu suportți să fi respins, nu-i așa? contraatacă ea.

— Nu poți respinge ceva ce nu ți-a fost oferit. Și pentru că tot suntem atât de direcți, continuă el neîndurător, îmi poți explica de ce oare Sloan Reynolds și-ar dori ca cea mai bună prietenă o cochetă mercantilă, superficială, ca tine?

Sara simți ca și cum i-ar fi dat un pumn în stomac. Niciodată în viața ei nu s-a confruntat cu un dispreț atât de virulent din partea vreunei ființe umane, cu excepția mamei ei, iar amintirile copilăriei o inundară, paralizând-o. El aștepta o ripostă pe care însă ea era incapabilă să i-o ofere. Dintr-un motiv neștiut, ea și Jess se displăcuseră reciproc de la prima vedere dar ea nu înțelesese, nu-și închipuise că el efectiv o disprețuia. Se holba la el, cu ochii strălucitori de lacrimi; apoi își coborî privirea și înghiți, încercând să-și forțeze cuvintele să iasă.

— Îmi pare rău, reuși să spună și se întoarse să plece.

— Îți pare rău? repetă el. Pentru ce?

— Pentru toate lucrurile pe care trebuie să le fi făcut eu ca tu să mă disprețuiești.

Se apropie Jonathan cu puloverul pe care i-l petrecu peste umeri și se îndepărtară împreună.

— Aș vrea să plec acasă, acum. Sunt cam obosită, îi spuse ea lui Jonathan.

Jess o privi îndepărtându-se.

— La naiba, spuse el cu furie; apoi strivi în mână paharul de bere și-l aruncă în container.

Capitolul 9

Sloan salută din cap un vecin care-și plimba câinele pe plajă și-i zâmbi unui cuplu care stătea de vorbă cu prietenii, în fața curții lor, dar în secunda în care intră în casă, renunță la mascaradă.

— De ce mă aflu sub supravegherea FBI-ului? întrebă ea.

— Ce-ar fi să-ți explic totul la o cafea?

— Da, desigur, răspunse Sloan contrariată, după o pauză și îl conduse în bucătărie. Dacă era dispus să stea destul pentru o cafea, însemna că avea de gând să îi dea explicații sincere și nu să o repeedă scurt, așa cum se temuse ea.

Se duse la chiuvetă și umplu cafetiera cu apă. În timp ce punea cafea în compartimentul respectiv, se uită la el peste umăr, privindu-l

scoțându-și haina de în și așezând-o pe speteaza scaunului. Avea în jur de patruzeci de ani, era înalt și cu o constituție athletică, cu părul negru tuns scurt, cu ochi negri și cu un maxiliar pătrat. Îmbrăcat cu o bluză polo, pantaloni sport și pantofi din pânză, putea ușor trece drept un om de afaceri atrăgător, distins, îmbrăcat sport, doar că sub braț avea un toc din piele maro, din care ieșea un Sig-Sauer semiautomat, de nouă milimetri. Cum părea că se destinsese puțin, Sloan îl invită să înceapă, păstrând un ton foarte politicos și chiar zâmbindu-i ușor.

— Ascult.

Trăgând un scaun și așezându-se la masă, Richardson începu:

— În urmă cu două săptămâni am descoperit că tatăl tău intenționa să ia legătura cu tine. Știm că îți programase să te sune astăzi. Ce ți-a spus?

Sloan puse cafetiera în priză, se întoarse și se rezemă de bufetul din melamină.

— Pe asta n-o mai ști?

— Detectiv, haide să nu ne mai jucăm.

Răspunsul lui scurt, dictatorial, o irită pe Sloan, dar avea ea un vag sentiment că dacă rămânea distantă și își juca cum trebuia cartea, el îi va spune absolut tot ce voia ea să știe.

— Mi-a spus că a avut un atac de cord și că vrea să merg la Palm Beach, pentru câteva săptămâni.

— Tu ce i-ai răspuns?

— Eu nici măcar nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată. L-am spus nu. Categorie, nu.

Paul Richardson știa deja asta. Îl interesau doar atitudinea ei și reacțiile ei spontane, necenzurate, la întrebările lui.

— De ce l-ai refuzat?

— Tocmai ți-am spus de ce.

— Dar ți-a explicat că a avut un atac de cord și că vrea să te cunoască înainte de a fi prea târziu.

— Este deja cu treizeci de ani prea târziu.

— Nu ești puțin impulsivă, aici? Ar putea fi vorba de o groază de bănet, de o moștenire.

Impresia lui că banii lui Carter Reynolds ar trebui sau i-ar putea influența decizia, o umplu de dispreț pe Sloan.

— Impulsivă? Nu cred că poți spune asta. Când aveam opt ani, mama și-a pierdut slujba și câteva săptămâni am mâncat doar hot dogs și sandvișuri cu ulei de arahide. Mama voia să-l sune ca să-i ceară bani, dar eu am căutat într-un manual și i-am demonstrat că untul de arahide este unul dintre cele mai hrănitoare alimente de pe pământ; apoi am convins-o că untul de arahide îmi place chiar mai mult decât ciocolata. Când aveam doisprezece ani, am făcut pneumonie și mama s-a speriat că o să mor dacă nu mă duce la spital, doar că nu aveam asigurare. Mama mi-a spus că vrea să-l sune ca să garanteze el factura

de spitalizare, dar eu nu a trebuit să mai merg la spital. Știi de ce nu a trebuit să mai merg la spital, agent Richardson?

— De ce? Întrebă Paul, emoționat fără să vrea de mândria aprigă, de demnitatea furioasă care emanau din ea.

— Pentru că exact în noaptea aceea am început să mă simt mai bine. Și știi de ce m-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos?

— Nu, de ce?

— M-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos pentru că am refuzat să fac ceva care ne-ar fi putut constrânge, vreodată, să acceptăm un cent de la ticălosul acela.

— Înțeleg.

— Înseamnă că o să înțelegi și de ce nu vreau să mă ating de banii lui acum, când nu sunt nici bolnavă și nici flămândă. De fapt, în clipa de față singurul lucru pe care l-aș refuza mai repede decât banii lui este invitația de a petrece o vreme cu el la Palm Beach, pentru ca el să-și poată adormi conștiința.

Sloan se întoarse și scoase dintr-un dulăpior două cești de cafea.

— De ce anume ar fi nevoie ca să te facă să îți schimbi hotărârea de a-l vizita?

— De un miracol.

Paul rămase tăcut, așteptând ca odată cu tocirea animozității, curiozitatea ei să iasă la suprafață. Credea că îi vor trebui câteva minute pentru această tranziție emoțională, dar și aici o subestimase.

— Carter Reynolds te-a trimis aici să încerci să-mi schimbi decizia? Te afli aici în mod oficial din partea FBI-ului, sau lucrezi oare pentru el, în timpul tău liber?

Sugestia ei era total lipsită de bază, dar lui îi spunea că avea o imaginație inteligentă și abilitatea de a face ușor aprecieri logice. Din nefericire, el nu considera niciuna dintre aceste calități ca un avantaj pentru el, în rolul special pe care i-l acordase, în mintea lui.

— Biroul se interesează de anumite afaceri ale lui Reynolds și de anumiți parteneri ai lui, răspunse el ignorând acuzația. Am primit recent informații care arată că este implicat în anumite activități necurate, dar încă nu avem suficiente dovezi că ar fi implicat direct sau cel puțin că ar avea știință de acestea.

În ciuda realei indiferențe față de tatăl ei, Paul observă că devenise foarte tăcută aflând că acesta ar putea fi un delincvent. În loc să simtă o firească satisfacție la aflarea acestei vești, lui Sloan efectiv nu-i venea să creadă așa ceva despre el. Dar depăși totuși repede momentul și chiar îi zâmbi scurt, scuzându-se parcă; apoi turnă cafeaua în cești și aduse tava la masă.

— În ce fel de activități credeți că este implicat?

— Nu am libertatea să-ți spun.

Așezându-se pe un scaun în fața lui, Sloan spuse:

— Nu înțeleg ce legătură poate avea asta cu mine. Doar voi nu credeți că sunt implicată în ce anume face el, adăugă ea, cu atâta sinceritate în glas, încât Paul zâmbi în pofida dorinței.

— Nu credem asta. Până acum câteva săptămâni nu prezentai nici un interes pentru noi. Dar am avut un informator apropiat lui, care ne-a vândut pontul despre intenția de a te contacta. Din nefericire, începând de ieri acest informator nu mai este accesibil.

— De ce nu?

— A murit.

— De moarte naturală? insistă Sloan, revenind în mod inconștient la detectivul din ea.

Aproape imperceptibila ezitare a lui Richardson îi spuse răspunsul chiar înainte de a-l rosti el.

— Nu.

În timp ce Sloan încă mai rumega, Richardson continuă:

— L-am ținut sub supraveghere, dar nu am reușit să obținem suficiente probe ca să convingem judecătorul să ne acorde dreptul de a-i asculta convorbirile. Reynolds deține o garnitură impresionantă de birouri la San Francisco, dar afacerile le tranzacționează în altă parte, posibil acasă. Este prudent și inteligent. Urmează să plece la Palm Beach și am vrea să avem pe cineva acolo, aproape de el.

— Pe mine, conchise Sloan simțind cum se prăbușește.

— Nu pe tine. Pe mine. Aș vrea ca mâine să-ți schimbi brusc sentimentele și să-ți suni tatăl. Spune-i că te-ai decis, că ai vrea să profiți de ocazie ca să-l cunoști și că o să te duci la Palm Beach.

— Și asta cu ce-o să te ajute pe tine?

Richardson îi aruncă o privire inocentă, care nu era câtuși de puțin inocentă.

— Desigur, o să vrei să vii cu un prieten, ca să nu te simți complet singură acolo. Să ai și tu pe cineva cu care să-ți poți petreci timpul când nu ți-l petreci alături de regăsitul tău tată.

Uluită de sugestie, Sloan se lăsă moale pe speteaza scaunului și se uită la el.

— Iar acest prieten o să fi tu?

— Firește.

— Firește, repetă ea total derutată.

— Dacă Reynolds are vreo obiecție să vii cu un prieten, spune-i că ne-am programat să petrecem împreună concediul tău de două săptămâni și că tu nu ai de gând să-ți schimbi planurile de vacanță decât dacă nu pot eu să vin. O să cedeze. Are în Palm Beach o casă cu treizeci de camere, deci nu mai contează un oaspete în plus. Mai mult, nu se află în poziția de a-ți restricționa drepturile, tocmai acum.

O oboseală imposibil de stăpânit o cuprinse pe Sloan.

— O să trebuiască să mă gândesc puțin la asta.

— Îmi poți da mâine răspunsul, decise el; apoi se uită la ceas, mai luă câteva înghițituri de cafea și se ridică, întinzându-se după haină.

— Trebuie să plec la hotel, pentru un telefon. Mâine dimineață mă întorc aici. Mâine ești liberă, ceea ce ne va da timp să ieșim cu o poveste care să-i mulțumească pe toți, de aici și din Palm Beach. Sloan, nu ai voie să spui nimănui adevărul. Asta îi include, în mod concret, pe Sara Gibbon, pe Roy Ingersoll și pe Jessup.

Sloan consideră puțin ciudat și neliniștitor faptul că el îi indusese în mod „concret” pe toți aceștia, dar după ce Richardson adăugă „Și, evident, pe mama ta”, se simți puțin mai bine.

— Nu am cuvinte să accentuez nevoia secretului absolut, continuă el în timp ce traversau livingul. Nimeni nu trebuie considerat de încredere aici sau în Palm Beach. Riscurile sunt prea mari.

În dreptul ușii, Sloan îi aminti cu fermitate:

— Încă nu am fost de acord să merg cu tine la Palm Beach. Totodată, nu este o idee bună să ne întâlnim mâine aici. Sara arde de nerăbdare să-mi pună întrebări despre tine, iar mama o să încerce să mă convingă să mă duc la Palm Beach, chiar dacă i-am lăsat un mesaj pe robot că în nici un caz nu voi face asta. Probabil că vor apărea amândouă aici, la prima oră.

— În cazul acesta, unde ne putem întâlni?

— În același loc unde ne-am întâlnit în seara asta - la dune?

În loc să răspundă, Paul își puse jacheta, studiind femeia tânără care aștepta răspunsul. În ultima oră se comportase calm și eficient cu un bărbat pe care îl credea un atacator înarmat, apoi, având doar câteva clipe să se replieze, se adaptase la nevoia de a-l prezenta pe atacator drept prietenul ei. În urmă cu doar câteva minute o studiasse, acceptând ideea că faimosul ei tată ar putea fi în realitate un criminal. În ciuda constituției delicate, minione, avea un fizic antrenat și o minte ageră. Dar chiar și așa, se vedea că ziua o vămuise. Arăta tensionată și epuizată și simți un neobișnuit ghimpe de vinovăție pentru că îi slăbise vitalitatea și căldura. Făcu un efort să o învioreze puțin.

— Când o să mă vezi la dune, îmi promiți că o să fi puțin mai blândă cu mine, de data asta? o întrebă el.

— Ai de gând să mă ataci din nou? contracară ea, reușind un zâmbet.

— Eu nu te-am atacat; m-am împiedicat.

— Prefer versiunea mea, îl informă ea trufaș și Paul râse, în ciuda grijilor.

Totuși, în timp ce traversa curtea, amuzamentul făcu loc preocupării pentru problemele pe care era posibil ca ea să i le creeze, în Palm Beach. Inițial respinsese ideea de a o folosi într-o acțiune sub acoperire, atât de complexă. Văzuse prea mulți polițiști de orașe mici inepți, fără experiență și corupți, ca să nu-și fi dezvoltat o instinctivă

neîncredere față de ei toți, iar faptul că acest polițist de oraș mic se dovedise a fi o tânără idealistă remarcabil de isteată și de cinstită, care arăta ca o majoretă de colegiu, nu îl liniștise în totalitate.

Nu-și făcea câtuși de puțin griji că va refuza să meargă la Palm Beach cu el. Bazându-se pe tot ce citise despre Sloan Reynolds în dosarul ei de la FBI, cât și pe propriile lui observații, era convins că ea va merge la Palm Beach. Aceeași integritate încăpățânată care o făcuse, la doar opt ani, să aleagă untul de arahide în loc să ia legătura cu tatăl ei pentru bani, o va obliga acum să-și înghită mândria, să renunțe la atitudinea ei dreaptă, morală, de o viață și să se ducă la el, la Palm Beach.

Capitolul 10

Motelul „Vedere la Ocean” nu oferea de fapt o vedere la ocean, exceptând pescărușii cocoțați pe acoperiș, dar avea un bazin de înot, un salon deschis până la ora două și cablu de televiziune. Toate aceste facilități erau disponibile la ora unu, când Paul parcă în fața intrării principale.

Televizorul din hol era pus pe CNN, dar sonorul era acoperit de tonomatele din salonul în care vreo jumătate de duzină de oameni beau la bar și ignorau ringul de dans. Paul ieși pe o ușă din spate și ocoli bazinul de înot, unde câțiva adolescenți jucau volei pe apă, într-un constant refren de obscenități bărbătești.

Când ajunse în camera lui, sună mobilul. Din obișnuință, nu din necesitate, îl lăsa să sune până când încuie de două ori ușa, o verifică și trase draperiile de la ferestre; apoi se duse la pat și ridică receptorul. Vocea aparținea unui agent pe care Paul îl cunoștea de ani de zile și care fusese și el în Bell Harbor în ultimele două zile, ajutându-l să o urmărească pe Sloan Reynolds.

— Ei? Întrebă agentul curios. Te-am văzut cu ea pe plajă, la petrecere. O să coopereze?

— O să coopereze, spuse Paul. Strângând receptorul la umăr, se întinse să dea aerul condiționat la maxim și mirosul de aer rece, mucegăit, îl izbi în față.

— Am crezut că n-o s-o contactezi până mâine dimineață.

— M-am răzgândit.

— Când?

— Probabil când a apărut în spatele meu și m-a aruncat la pământ. Nu, cred că a fost imediat după aceea, când a ațintit asupra mea un Glock de nouă milimetri.

Prietenul lui scoase un oftat.

— Te-a avut? Glumești!

— Nu, nu glumesc și dacă sperî în continua mea prietenie, te sfătuiesc să nu mai pomenești de asta.

În ciuda asprimii vocii, Paul nu se putu împiedica să nu zâmbească amintindu-și de remarcabilele jigniri la care fusese supus în

seara aceasta de o femeie polițist naivă, lipsită de experiență, cântărind nici cincizeci de kilograme.

— Am auzit trei împușcături. Cu toate medaliile ei de la academia de poliție, mă mir că nu te-a zgâriat măcar.

— Nu în mine a tras. Prinsese ceea ce credea ea a fi un atacator înarmat, pe o plajă aglomerată și știa că la mai puțin de trei sute de metri se aflau colegii ei. În loc să-și asume riscul să mă dezarmeze singură, ceea ce ar fi putut pune în pericol siguranța unor oameni nevinovați care s-ar fi putut afla în jur, a tras în aer un semnal de ajutor. A fost o mișcare bună din partea ei. Prudentă, expeditivă și imaginativă.

Se opri să tragă o pernă în sus pe tăblia patului și se întinse comod, înainte de a continua.

— La vremea când soseau ajutoarele, câteva minute mai târziu, aflase deja cine eram, înțelesese ce voiam de la ea și își asumase rolul pe care trebuia să-l joace. Având în vedere toate astea, a dat dovadă de o îndemânare și de o adaptabilitate remarcabile.

— Deci pare perfectă pentru treaba ta.

Lăsându-și capul pe spate, Paul închise ochii și se luptă cu propriile îndoieli.

— Eu n-aș merge atât de departe.

— Tot îți mai faci griji că odată ajunsă la Palm Beach, înconjurată de toată bunăstarea și de toți prietenii bogați ai tatălui ei, va fi tentată să schimbe tabăra?

— După ce am stat de vorbă cu ea în seara asta, mi se pare imposibil așa ceva.

— Atunci care este problema? Chiar tu ai spus că este deșteaptă, adaptabilă și trage chiar mai bine ca tine. Cum Paul nu mușcă momeala, adăugă pe un ton vesel:

— Nu cred că ar trebui să-i aducem o acuză pentru faptul că are picioare grozave și este frumoasă.

În tăcerea plină de înțeles care urmă, umorul îi dispăru de pe chip.

— Paul, am stabilit că nu este coruptă, tu nu crezi că este coruptibilă, iar acum ai descoperit că este deșteaptă. Ce naiba te preocupă?

— Ce mă preocupă pe mine este faptul că este o idealistă. Este clar că s-a făcut polițistă pentru că vrea să ajute oamenii. Se urcă în copaci după zmee și caută câinii pe străzi; apoi rămâne de serviciu ca să consoleze o spaniolă a cărei casă ardea sub ochii lor. Între a mânca unt de arahide și a-i cere bani tatălui ei, copil fiind, alege untul de arahide. Este o idealistă până în măduva oaselor, ori tocmai asta mă preocupă pe mine.

— Pardon?

— Știi ce este un idealist?

— Da, dar aş vrea să aud definiția ta, pentru că până mai acum zece secunde credeam că idealismul este o virtute rară.

— Posibil, dar nu este o calitate, din punctul meu de vedere, într-o situație ca aceasta. Idealiștii au un obicei discutabil de a decide ei înșiși ce este bine și ce este rău; ei își ascultă propriile voci; apoi acționează în baza propriului discernământ. Dacă nu este temperat, idealismul nu se înclină în fața nici unei alte autorități, decât cea proprie. Idealiștii sunt imprevizibili în orice situație, dar într-o acțiune sensibilă ca aceasta, un idealist naiv ca Sloan Reynolds poate deveni o bombă nucleară.

— Din iluminata ta incursiune în filosofie, presupun că ți-e teamă că nu-ți va permite să-i spui cum anume să gândească.

— Exact.

Sara îi spuse lui Jonathan noapte-bună de îndată ce ajunse la ușă; apoi făcu un duș fierbinte, încercând să alunge gheața lăsată de răutățile lui Jess. Într-un fel, atacurile verbale se declanșaseră între ei curând după prima lor întâlnire și ea căpătase obișnuința să se apere contraatacând periodic. Doar că în seara aceasta el mersese mult prea departe. Mai rău, exista un sâmbure de adevăr în cuvintele lui, Deea ce o duruse cel mai mult.

Își usca tocmai părul cu prosopul, când sună soneria. Intrigată și precaută, se înfășură într-un halat lung, se duse în living și se uită prin draperie, înainte de a se duce la ușă. În fața casei era parcată o mașină de poliție. Probabil că Pete decisese să continue aici petrecerea, își spuse ea cu un zâmbet obosit iar ceilalți vor sosi și ei în curând.

Deschise ușa și zâmbetul i se stinse brusc. Pe veranda ei stătea Jess Jessup, cu părul negru ciufulit ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el – sau, mai curând, i-l ciufulise vreo femeie nesățioasă de pe plajă, după plecarea ei. Judecând după expresia întunecată de pe chipul lui, atențiile doamnei trebuie să fi fost nesatisfăcătoare. Injectând cât mai multă gheață în tonul ei, Sara spuse cu dispreț:

— Dacă nu te afli aici în interes oficial, pleacă și nu te mai întoarce vreodată. De dragul lui Sloan voi fi politicoasă cu tine când sunteți împreună, dar dacă nu, să stai departe de mine!

Ar fi vrut să spună mai multe, mai rele, dar îi veni dintr-o dată să plângă, lucru care o făcu să se simtă ca o proastă, ceea ce o înfurie și mai rău.

— Am venit să-mi cer scuze pentru lucrurile pe care le-am spus în seara asta, spuse Jess încruntându-se, mai curând furios, când Sara își termină tirada.

— Perfect, răspunse Sara, rece. Ai făcut-o. Dar asta nu mă face pe mine să-mi schimb decizia. Dădu să închidă ușa, dar Jess o blocă cu piciorul.

— Ce mai vrei? întrebă ea.

— Tocmai mi-am dat seama că nu am venit aici ca să-mi cer scuze. Înainte ca ea să poată reacționa, o apucă de umeri și o trase spre el.

— la mâinile de pe mine... izbucni Sara; dar gura lui se aplecă și i-o captură pe a ei într-un sărut dur, căruia nu-ți era greu să-i rezisti, până când deveni mai blând. Șocul și furia și un cumplit val de plăcere îi accelerară pulsul, dar Sara rămase perfect nemișcată, refuzând să-i dea satisfacția luptei sau cooperării.

De îndată ce o eliberă, Sara se dădu înapoi, cu mâna dreaptă căutând butonul ușii.

— Atacul este un excitant pentru păpușelele alea cu care te întâlnești tu? întrebă ea și fără să-i aștepte răspunsul, îi trânti cu forță ușa în nas.

Paralizată, Sara rămase locului până când auzi pornind mașina poliției; apoi se întoarse încet și se lăsă să alunece fără vlagă în jos pe ușă. Cu ochii uscați, se uită la accesoriile alese cu atâta grijă de ea, pentru living, o vază frumoasă de porțelan, un taburet vechi, pentru picioare, o măsuță Louis XIV. Erau piese fine, de calitate, pe care le adora - simboluri frumoase ale vieții frumoase pe care și-o plănuise pentru ea și pentru copiii pe care-i va avea într-o bună zi.

Capitolul 11

Se însera când Carter Reynolds închise telefonul, în biroul lui de acasă și se roti în scaun, privind afară pe fereastră largă, circulară, din spatele său. La orizont se întindea linia cerului din San Francisco, învăluit în ceață - misterios, incitant. Peste două săptămâni avea să schimbe toate astea pentru cerul albastru, monoton, de martie, din Palm Beach, o tradiție pe care bunica lui nu îi permitea să o schimbe.

În ultimul timp începuse să privească călătoriile bianuale la Palm Beach ca plictisitoare, nepermise intruziuni în propria lui viață, dar după acest ultim telefon, călătoria devenea dintr-o dată plină de posibilități de schimbare în viața lui. Rămase aproape o oră acolo, contemplând o complexă varietate de scenarii; apoi se roti la loc și apăsa butonul intercomului.

— Unde este doamna Reynolds? întrebă el.

— Cred că se odihnește în camera ei, în așteptarea cinei, domnule.

— Și fiica mea?

— Cred că este cu doamna Reynolds, citindu-i, domnule.

Mulțumit că femeile erau împreună, se ridică și o porni spre etajul trei unde, în urmă cu patruzeci de ani, arhitectul bunicului său stabilise că trebuie amplasate apartamentele familiei. Ignorând liftul, urcă pe scara largă cu balustradă ornamentală, din fier forjat negru; apoi o luă spre dreapta, de-a lungul unui hol lambrizat, de pe pereții căruia îl priveau preocupați, din ramele lor grele, bogat sculptate, portretele strămoșilor săi.

Când Paris răspunse ciocănitului și îl invită înăuntru, spuse:

— Mă bucur că sunteți amândouă aici.

Încăperea îl făcea să se simtă claustrofob, cu draperiile ei castanii permanent trase peste ferestre, ca să blocheze afară lumina și cu mirosul acela de lavandă care plutea în aer. Încercând să nu se lase deprimat, își petrecu brațul peste umerii lui Paris și îi zâmbi bunicii care stătea într-un fotoliu baroc, aproape de șemineu. Cu părul alb strâns într-un coc și cu trupul fragil drapat într-o rochie cenușie, cu guler înalt, ținut împreunat de o broșă mare, lucrată în filigran cu rubine, Edith Reynolds arăta ca o prosperă Mama Artistului, celebrul portret al lui Whistler, cu excepția coloanei vertebrale, mai puțin rigidă.

— Ce este, Carter? Întrebă ea cu glasul imperios. Și fii rapid. Paris îmi citea și ne aflam într-un moment interesant al poveștii.

— Am vești formidabile pentru amândouă, spuse el așteptând politicos ca Paris să se așeze. Tocmai m-a sunat Sloan. Și-a schimbat sentimentele. A decis să vină la Palm Beach și să stea cu noi câteva săptămâni.

Bunica se lăsă relaxată pe spate, în fotoliu, iar Paris sări în sus dintr-al ei, cu expresia la fel de opusă ca și reacțiile lor fizice, la aflarea veștii.

— Ai lucrat bine, îi spuse bunica înclinând regal din cap și subțindu-și ușor buzele, în ceea ce însemna pentru ea că zâmbea.

Fiica lui cu părul castaniu se zgâi la el ca un cal pur sânge tensionat, gata să sară peste obstacol.

— Nu... nu poți veni așa aici și să-mi arunci vestea asta în ultimul minut! Am crezut că n-o să vină. Nu este corect. Nu trebuie să mă pui în situația asta! Nu vreau să merg la Palm Beach!

— Paris, nu fi ridicolă. Sigur că o să vii la Palm Beach. Carter se întoarse spre ușă, ultimele lui cuvinte fiind rostite politicos, dar cu forța calmă a unui edict. Adăugă, întorcându-se spre ea:

— Și în timp ce vei fi acolo, mă aștept să petreci cât mai mult timp posibil cu Noah. Nu te poți mărita cu un bărbat, când îl eviți cu orice ocazie.

— Nu l-am evitat; a fost plecat în Europa!

— O să fie și el la Palm Beach. Poți recupera timpul pierdut, cât o să fi acolo.

Courtney Maitland se cocoță pe brațul fotoliului din piele din fața biroului fratelui ei, privindu-l încărcând dosare în două serviete.

— Abia te-ai întors din Europa și pleci din nou, se plânse ea. Petreci mai mult timp în alte părți decât aici, acasă.

Noah îi aruncă o privire surorii lui vitrege, de cincisprezece ani, purta o fustă strâmtă, lucioasă, care abia îi acoperea pulpele superioare și un top strâmt, de un roz aprins, care abia îi acoperea sânii. Arăta ca o adolescentă drăguță, îmbufnată, prea răsfățată, cu un

gust groaznic pentru haine deșănțate care, din punctul ei de vedere, erau în regulă.

— Oricum, unde naiba îți faci cumpărăturile? o întrebă el.

— Întâmplător sunt îmbrăcată după ultimul răcnet al modei, moda mea, îl informă ea.

— Arăți ca o parașută.

Courtney trecu peste asta.

— Deci, câtă vreme ai de gând să lipsești de data asta?

— Șase săptămâni.

— Afaceri sau plăcere?

— Puțin din fiecare.

— Așa ai descris deplasarea în Paraguai, când m-ai luat și pe mine, spuse ea cutremurându-se elocvent. A plouat tot timpul și prietenii tăi de „afaceri” umblau cu mitraliere.

— Nu ei. Bodygarzii lor aveau mitraliere.

— Iar prietenii tăi de afaceri aveau pistoale. Le-am văzut.

— Ai avut halucinații.

— În regulă, tu ai dreptate și eu greșesc. În Peru, asociații tăi aveau pistoale care le ieșeau de sub haină, nu în Paraguai.

— Acum mi-amintesc de ce am încetat să te mai iau cu mine în călătoriile de afaceri. Ești o adevărată pacoste.

— Sunt atentă.

De pe birou alunecă o hârtie și Courtney o ridică și i-o dădu.

— Oricum, rezultatul este același, spuse el luând hârtia, uitându-se la ea și adăugând-o celorlalte din geantă. Iar întâmplător, de data asta mă duc la Palm Beach, nu în Paraguai sau în Peru. Palm Beach, îți amintești? Avem o casă acolo. Mergem acolo în fiecare an, în vacanța ta de iarnă. Tatăl tău este acolo, acum. Iar tu și cu mine vom fi acolo mâine.

— Nu merg acolo, anul ăsta. Tata o să-și petreacă iar tot timpul pe terenul de golf. Tu o să-ți petreci din nou tot timpul în spatele ușilor închise, în ședințe sau teleconferințe, iar când nu faci asta, înseamnă că ești pe Apparition, în ședințe și teleconferințe pe iaht.

— Mă faci să mă simt mai plictisitor decât praful.

— Ești plictisitor...

Noah îi aruncă o privire și schimbarea aproape imperceptibilă a expresiei lui o făcu pe Courtney să se corecteze repede.

— Vreau să spun că duci o viață plictisitoare. Numai muncă, fără distracție.

— Un contrast puternic cu viața ta. Nici o mirare că nu poți vedea meritele vieții mele.

— Ce femeie norocoasă o să fie obiectul trecător al atențiilor tale sexuale, cât stai în Palm Beach?

— Cauți bătaia cu lumânarea.

— Sunt prea mare pentru bătaie. În plus, nu ești nici tata și nici mama mea.

— Asta reafirmă credința mea că există un Dumnezeu.

Cortney decide să schimbe subiectul.

— Ieri am văzut-o pe Paris la Saks Fifth Avenue. Pleacă și ei la Palm Beach. Știi, Noah, dacă o să fi neatent, o să te trezești într-o dimineață însurat cu Paris.

Noah aruncă un stilou și un pix din aur într-una din servietele diplomat și o închise; apoi îi formă cifrul.

— Asta ar fi cea mai scurtă căsnicie din istorie.

— Nu-ți place de Paris?

— Ba da.

— Atunci de ce nu te însori cu ea?

— Pentru început, este cu mult mai tânără decât mine.

— Ai dreptate. Ai patruzeci de ani, deci ți-a trecut vremea.

— Încerci să fi nesuferită?

— Nu trebuie să încerc; la mine asta e ceva natural. Dacă și lui Paris i-ar fi trecut vremea, te-ai fi însurat atunci cu ea?

— Nu.

— De ce nu?

— Tu vezi-ți mai bine de treaba ta.

— Tu ești treaba mea, spuse ea dulce. Tu ești cea mai apropiată familie, pentru mine.

Era o manevră deliberată, ca să-l împlânzească și să-i manipuleze, iar Noah știa asta. Și era oarecum, eficientă, așa că el nu spuse nimic și decide să-și păstreze suflul pentru bătălia pe care avea să o aibă cu ea, legată de plecarea ei la Palm Beach. Tatăl ei se gândea să rămână permanent acolo, unde să o și înscrie pe Courtney la școală, dar Noah nu avea nici o intenție să se implice în acest război.

— Chiar nu vrei să te însori cu nimeni?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că am mai trecut pe acolo și nu mi-a plăcut.

— Jordanna te-a făcut să urăști căsătoria? Paris zice că Jordanna te-a făcut să urăști toate femeile.

Noah își ridică privirile din dosarele pe care le sorta, cu o cută de nerăbdare pe frunte.

— Crede ea asta?

— Paris nu știe nimic despre femeile pe care le urci pe iaht, sau despre cele care se strecoară afară din camerele tale de hotel, pe care le-am văzut eu în rarele ocazii în care mă iei undeva cu tine. Ea crede că ești rănit și nobil și un celibatar convins.

— Perfect. Laș-o să creadă tot așa.

— Prea târziu. Îmi pare rău. I-am spus totul despre ele. Tot adevărul teribil, sinistru.

Noah îi scria o notiță asistentului său și nu se opri din scris și nici nu-și pierdu concentrarea.

— Te iau cu mine la Palm Beach.

— Nici o șansă! Nu poți.

Noah se opri acum din scris și-i aruncă o privire care pe alții i-ar fi făcut să se înfioare.

— Ascultă-mă, te duci și-ți faci bagajele. Acum, spuse el calm.

— Nu mă duc.

— Perfect. O să te iau așa cum ești și o să trăiești în ținuta asta dezgustătoare. Este decizia ta.

— Glumești.

— Nu glumesc. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine, după toți acești ani de confruntări.

— Te urăsc, Noah.

— Puțin îmi pasă. Iar acum, du-te și împachetează și mâine dimineață ne vedem jos, în hol.

Courtney coborî de pe brațul fotoliului, cu ochii strălucind de lacrimi neascunse. Lacrimile se dovediră inutile. Noah era de neclintit.

Capitolul 12

Preocupată de iminenta plecare la Palm Beach, Sloan nu observă în spatele ei mașina de patrulare a lui Jess decât abia la vreo milă de casă, când el îi făcu semn cu luminile. Surprinsă de flașurile din spatele ei, se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu salutând-o cu degetul mare în sus.

— Vacanță plăcută, îi strigă el în microfon.

Când Sloan intră pe alee, văzu mașina Sarei parcată în spatele mașinii lui Kimberly iar Paul Richardson era acolo, rearanjând valizele în portbagajul unui cupeu albastru strălucitor, pe care îl închinase probabil pentru această călătorie. Sloan nu-l mai văzuse în cele două săptămâni de când acceptase să meargă la Palm Beach, dar el venise de Ziua Președintelui, ca să ia masa cu ea și cu mama ei. Îi fusese mult mai ușor să o convingă pe Kimberly, în timpul prânzului, că era romantic interesat de Sloan, decât îi era acum să bage bagajele în mașină, observă ea. În sfârșit renunță, scoase afară una din valizele lui și deschise portiera mașinii.

— Ai nevoie de ajutor? se oferii ea în timp ce Paul încerca să vâre valiza umflată pe bancheta din spatele șoferului.

— Nu, de un trailer aș avea eu nevoie, spuse el cu un zâmbet strâmb.

— În cinci minute sunt gata, promise Sloan.

Cum ea își făcuse doar două valize medii, presupunea fie că portbagajul era foarte mic, fie că bagajul agentului Richardson era foarte mare dar nu avea de gând să comenteze despre valize sau despre conținutul lor. De îndată ce mama ei și Sara înțeleseseră că Sloan avea să meargă la Palm Beach, începură să discute despre

haine, ținând-o tot așa până când Sloan nu mai putuse suporta un singur cuvânt pe tema asta.

Ei nu-i plăcuse niciodată să cheltuiască bani pe haine și spre deosebire de mama ei și de cea mai bună prietenă a ei, Sloan nu considera călătoria asta drept un motiv să-și schimbe obiceiurile și nici „imaginea”. Firește, ele nu aveau cum să știe că ea se ducea la Palm Beach ca să-și spioneze tatăl, așa că își făceau vise mari pentru această călătorie și spre amuzamentul frustrat al lui Sloan, visele lor se rezumau obsedant la îmbrăcăminte.

— Carter o să fie uluit când o să te vadă în ținuta aceea neagră, de cocktail, cu paiete, din vitrină de la Faylene. O să ți-o cumpăr eu, îi spusese fericită Kimberly în ziua în care aflase despre iminentul voiaj.

Speranțele Sarei pentru Sloan erau de altă natură, când îi spusese visătoare:

— Parcă te văd în Clubul Polo din Palm Beach, îmbrăcată în rochia mea colantă din olandă, când o să-și facă apariția „Domnul Perfect”, frumos, bogat, înnebunitor...

— Încetați odată, amândouă, le întrerupsese Sloan cu fermitate. Mamă, să nu îndrăznești să cheltuiești un dolar pe ceva pentru mine. Dacă o să faci asta, o să trimit totul înapoi, neîmbrăcat. Sara, apreciez oferta ta, dar refuz să fac pe bine-îmbrăcata ca să-i impresionez pe Carter Reynolds.

— În regulă, dar cum rămâne cu impresiunea „Domnului Perfect”?

— Pare perfect pentru tine, nu pentru mine, sublinie Sloan cu un zâmbet drăgăstos. În plus, nu uita că merg cu Paul, da?

— Da, dar nu ești logodită cu el, deci nu văd nici un rău în a-ți păstra opțiunile deschise iar rochia mea roșie este efectiv perfectă. Este „seducătoare” dar nu „insinuantă”...

— Te rog, nu începe, pledase Sloan acoperindu-și urechile în disperarea ei de a o opri pe Sara să se lanseze într-una din entuziastele ei narațiuni despre modă. Haide să facem o înțelegere. Sunt de acord să-mi păstrez deschise opțiunile, dacă închizi subiectul hainelor. Se ridică de pe scaun, ca să-și illustreze decizia de a pune pentru totdeauna capăt discuției și le anunță că se duce la culcare.

Dar discuția nu se terminase aici; continuase așa, zi de zi, ceas de ceas, în prezența și în absența ei. De fapt, Kimberly și Sara fuseseră atât de insistente, încât în momentul în care Sloan le îmbrățișă de la revedere, aproape că se așteptase ca Sara să mai scoată un sac pentru haine, plin cu alte toalete de-ale ei, din care să-și aleagă ce vrea. În loc de asta, amândouă o sfătuiră să se distreze cât mai bine și rămaseră în pragul ușii, să o petreacă.

Kimberly îl privi pe Paul Richardson ocolind mașina și deschizând politicos portiera pentru Sloan.

— O să arate fantastic în rochia aceea neagră, de cocktail, cu paiete, prezise Kimberly fericită. Are o garderobă nouă, frumoasă, ca să înceapă o viață nouă, frumoasă, o viață care să-l includă pe tatăl ei și pe Paul Richardson.

— Și care să includă și rochia mea roșie, din olandă, adăugă Sara chicotind nervos.

Mașina începu să se îndepărteze de rigolă și cele două femei, cu expresii inocente, le făcură cu mâna.

— Paul a fost foarte dulce că a ascuns celelalte două valize, spuse Kimberly.

— Da, a fost, conveni Sara, dar zâmbetul ei trăda îndoiala. M-aș simți mult mai bine dacă povestea asta de dragoste a lor nu ar fi apărut atât de brusc. Vreau să spun că mi-aș fi dorit ca Sloan să îl fi cunoscut mai bine.

— Eu nu, îi spuse Kimberly veselă, uluind-o pe Sara. Sloan a fost întotdeauna mult prea serioasă în viață și mult prea precaută cu bărbații. Ca să-ți spun adevărul, îmi doresc de ani de zile să fi fost mai... mai... impulsivă!

Arătând cu capul spre mașina care se îndepărta, Sara îi zâmbi femeii pe care o iubea mai mult decât pe propria ei mamă.

— Cred că ți-ai văzut visul cu ochii, mamă.

Capitolul 13

Se aflau pe drum de aproape două ore și Paul aruncă o privire îngrijorată spre tăcutul lui pasager. Sloan stătea foarte tăcută și nemișcată, fără să-și trădeze gândurile, dar cu fiecare milă care trecea, aproape că îi putea simți spaima crescândă, tensiunea tot mai mare și inima i se strânse de remușcare pentru ceea ce era obligată să facă.

Ca să evite să-i dea orice informație care ar fi putut-o face să se răzgândească, de la Ziua Președintelui nu mai vorbise decât o singură dată cu ea, la telefon. În timpul acelei conversații, Sloan încercase să-i pună câteva întrebări despre tatăl și sora ei, dar el insistase să păstreze această discuție pentru călătoria lor spre Palm Beach. Acum era gata să-i răspundă la întrebări, dornic să o ajute să-i fie mai ușor, dar ea părea incapabilă să scoată un cuvânt sau măcar să se uite în ochii lui când el spunea câte ceva.

Paul încercă să-i spună ceva încurajator, care ar fi putut decurge din această poveste. Dacă ar fi fost o fată obișnuită, care urma să-și cunoască pentru prima oară tatăl și sora, cu siguranță că speranța unei viitoare apropieri ar fi întărit-o pentru ce o aștepta. Dar Sloan nu se întâlnea cu ei din motive sentimentale; ea își înghițea mândria, acționând din datorie și se ducea acolo ca să-i spioneze.

Posibilitatea unui îndepărtat final fericit pentru ea era vagă, deci Paul inventă una, în parte ca să-și adoarmă lui conștiința, în parte ca să-i ridice ei moralul. În basmul lui, Carter Reynolds se dovedea a fi

nevinovat de activități criminale, își manifesta un puternic atașament părintesc față de Sloan și amândoi sfârșeau prin a ține unul la altul.

Ignorând șansele îndepărtate pentru un astfel de scenariu, Paul spuse:

— Sloan, acum poate că nu ți se pare deloc așa, dar nu este exclus ca această călătorie să aibă un deznodământ cât se poate de bun pentru întreaga ta familie.

În sfârșit, Sloan își întoarse spre el privirea până atunci ațintită asupra parbrizului. Interpretând gestul ca pe o vagă încurajare, Paul continuă:

— În momentul de față, tatăl tău este doar un suspect pe care îl investigăm noi. Tu ne ajuți să ne apropiem mai mult de el și de fapte și după ce vom face asta, am putea descoperi că este absolut nevinovat de orice activitate criminală.

— Și care crezi că sunt șansele?

Paul ezită. Nu voia să-i insulte inteligența sau să-i răsplătească încrederea, amăgind-o.

— Mici, spuse el cu sinceritate. Dar există posibilitatea asta. Acum haide să considerăm situația dintr-un punct de vedere mai personal: nu există nici un dubiu că nu s-a purtat ca un tată, dar în mod clar are niște regrete, altfel nu te-ar fi contactat. Niciunul dintre noi nu știe cu exactitate tot ce a dus la destrămarea căsniciei părinților tăi, dar bazându-mă pe ce mi-ai spus tu, mama lui a fost instigatorul divorțului și al aranjamentelor pentru custodie. Ea este cea care a venit în Florida și l-a luat înapoi la San Francisco, după atacul suferit de tatăl lui. Corect?

— Da, dar el a fost de acord cu planul ei.

— Adevărat, dar la vremea aceea era încă tânăr. Poate că a fost de acord cu ea din slăbiciune, sau din lipsă de maturitate, sau din lașitate, sau pentru că ea l-a convins că aceasta era sacra lui datorie față de familie, cine știe? Este vorba aici mai ales de slăbiciune de caracter, ceva ce nu este în mod obligatoriu permanent sau de neiertat. Tot ce știm noi sigur este că ea a murit acum trei luni și aproape imediat după asta, tatăl tău te roagă să te reconciliezi cu el.

Sloan înțelese că Paul încerca în mod sincer să o ajute, dar o făcea totodată să se simtă încurcată și nesigură, când ea se simțea deja gâtuită de alte emoții pe care nu și le putea stăpâni. Voia să-l roage să înceteze, dar un anumit înnăscut simț al dreptății sau poate simpla curiozitate o împinseră să-l determine să-și continue cu încă un pas raționamentul.

— Dar sora mea? Ce posibilă justificare are ea pentru faptul că nu a încercat niciodată să mă contacteze?

Paul îi aruncă o privire piezișă.

— Poate că ea se întreabă de ce propria ei mamă nu a încercat să o contacteze pe ea?

— Condițiile înțelegerii semnate de mama mea, forțată de ei, nu îi permiteau să o contacteze pe sora mea.

— Poate că Paris nu știe asta.

Sloan îl privi intens, încercând să-și suprime primul, prostescul semn de speranță simțit în toate aceste decenii, pentru o posibilă reunire a familiei.

— Spuneai că ai avut un informator în casa lor din San Francisco. Ți-a spus el cumva ceva despre asta?

— Nu. Paris nu ne-a interesat niciodată prea mult. Tot ce știm despre ea este că unii o cred distantă și rece, în timp ce alții spun că e tăcută, rafinată și elegantă. Toată lumea este de acord că e frumoasă. Este o jucătoare de tenis de nivel național, o jucătoare de golf cu gradul cinci și maestră la bridge. Când joacă în turnee, face de obicei echipă cu tatăl ei, care și el este jucător de tenis de nivel național, un excelent jucător de bridge și un jucător de golf cu gradul zero.

Sloan își exprimă indiferența aproape de sacrilegiu față de aceste frivole realizări dându-și ochii peste cap și ridicându-și umerii, cu mâinile în sus, în semn de prostii, un gest care era într-un fel atât de savuros și atât de neașteptat de drăgălaș, încât Paul își stăpâni cu greu râsul.

— Apoi mai există și Edith, spuse el pomenindu-l pe ultimul membru supraviețuitor al familiei. Este și ea la Palm Beach.

— Edith? repetă Sloan.

— Străbunica ta, din partea tatălui. Este un dragon de nouăzeci și cinci de ani, continuă el fără menajamente, cu un temperament iute și care îi terorizează și îi intimidează pe toți cei care-i trec pe potecă. Este și o cărpănoasă notorie. Valorează cincizeci de milioane de dolari, dar face scandal dacă arde mai mult de un bec într-o cameră.

— Pare a fi încântătoare, spuse Sloan sec; apoi trebui să-și înfrângă conștientizarea stânenitoare a propriei ei sobrietăți: chiar săptămâna trecută o făcuse Sara zgârcită iar propria ei mamă se plângea că Sloan ura să se despartă de bani. Dar Sara și Kimberly erau amândouă niște cheltuitoare fără speranță, își spuse Sloan repede. Pe de altă parte, ea trăia dintr-un buget restrâns, pentru că așa învățase din copilărie și pentru că salariul ei de polițist îi lăsa foarte puțini bani de economisit. Cu siguranță că ar cheltui mai mult dacă ar avea mai mulți bani. Mă rog, ceva mai mult.

Mulțumit că a mai destins-o puțin cu scenariul celei mai fericite variante, Paul o lăsă o vreme cu gândurile ei, dar în timp ce se apropiau de ieșirea din autostradă pentru Palm Beach, știu că trebuia să o aducă înapoi la realitate. După eforturile de a-i prezenta rudele cu o față cât de cât umană și cât mai agreabile, trebuia acum să-i reamintească faptul că tatăl ei era un suspect iar ea avea rolul să-l spioneze.

— Casa tatălui tău e cam la zece minute de aici. Mai devreme ți-am oferit cel mai bun scenariu. Mă tem că acum trebuie să ne pregătim pentru cel mai rău scenariu. Haide să revenim la poveștile noastre, ca să ne putem face treaba.

Sloan se întoarse în banchetă, acordându-i toată atenția.

— Bine, dă-i drumul.

— Le vom spune că ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum cinci luni, când eu participam la un seminar despre asigurări, îi explică Paul reamintindu-i detalii personale despre el, pe care ea ar fi trebuit să le cunoască. Tatăl meu este Clifford; pe mama o chema Joan. A murit de mult, pe vremea când eu eram copil; am crescut în Chicago și am absolvit Loyola University. Lucrez pentru Worldwide Underwrites Inc. Noi doi nu ne-am putut întâlni prea des pentru că locuim atât de departe unul de altul și de aceea a fost atât de important să petrecem împreună aceste două săptămâni. Paul acționează semnalizarea și schimbă banda, pregătindu-se pentru intrarea în Palm Beach.

— E limpede până acum?

Sloan încuviință din cap. Discutaseră toate astea de Ziua Președintelui, dar acum începuse să devină curioasă.

— Este ceva adevărat în tot ce ai spus?

— Nu, răspunse el pe un ton care descuraja orice alt efort de a se interesa de reala lui viață personală. Omul care mă acoperă pe mine este acolo și îi va confirma totul lui Reynolds, în cazul în care se va decide să facă o anchetă, dar eu mă îndoiesc de asta. Când familia ta va afla că nu ne cunoaștem de multă vreme sau că nu am petrecut mult timp împreună, nu va deveni suspicioasă dacă tu nu știi totul despre mine. Oricum, nu-i va interesa cine știe ce persoana mea, așa că nu vor pune prea multe întrebări. Iar eu voi fi acolo, să răspund la toate întrebările lor. Dacă nu, spune ce vrei tu, dar nu uita să mă pui și pe mine la curent, după aceea. Iar acum haide să ne ocupăm de viața ta. Te-ai decis asupra unei cariere potrivite pentru tine?

— Da.

Conveniseră amândoi că ar fi fost o prostie să-i spună lui Carter Reynolds că Sloan era polițistă.

— Da.

Potrivit informatorului lui Paul din San Francisco, Reynolds nu știuse absolut nimic despre Sloan când o sunase pe Kimberly să-i ceară numărul ei de telefon și nu aveau nici un motiv să creadă că aflase ceva, când o sunase la slujbă. Paul era încântat de asta.

— Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce noroc am avut că mama ta nu a apucat să-i spună nimic despre tine, când a sunat-o.

— Norocul nu are nici o legătură cu asta. Mama murea să-i vorbească despre mine, doar că el nu i-a dat ocazia, pentru că este un om crud, fără inimă. Nu a sunat-o în treizeci de ani pentru că nu păsa ce simte și ce gândește ea. Și când în sfârșit a sunat-o, i-a spus că nu

avea timp de vorbă, ci doar să-i dea numărul meu de telefon. Cum i l-a dat, i-a spus că o s-o sune când o să fie mai puțin grăbit și a închis!

— Înțeleg.

Sloan nu voia să-i strice dispoziția și îi spuse zâmbind:

— Noroc ai avut mai târziu, când m-a sunat pe mine. Am tras-o pe Sara de limbă fără să-și dea seama și mi-a spus că își amintea exact că Ingersoll a fost cel care a răspuns la telefon și ce anume i-a spus. Nimic nu l-ar fi putut alerta pe tatăl meu că nimerise la poliție sau că eu aș fi polițistă. Asta a fost norocul.

— Trebuia să am puțin noroc în cazul ăsta, spuse Paul concentrat. Iar acum spune-mi la ce carieră te-ai gândit pentru tine.

— În timpul colegiului am cochetat cu biologia marină, apoi cu matematica, înainte de a mă decide să intru în poliție, dar tu mi-ai spus că ai vrea să-mi aleg o carieră pe care Reynolds să o considere frivolă și nevinovată. O carieră în științe sau în matematică nu corespunde, iar eu nu am prea multe cunoștințe în domeniile care ar acoperi aceste considerente. Săptămână trecută, în timp ce o așteptam pe Sara să termine de vorbit cu un client, încă mă mai gândeam la asta, și atunci m-a străfulgerat, cariera perfectă.

— Nu mă ține în suspans; care este?

— În următoarele două săptămâni o să fiu designer de interioare.

— Perfect, râse el. Exact asta aveam și eu în minte. Știi destule despre asta ca să faci față?

— Știu destul cât să fiu crezută.

Ani de zile o ascultase pe Sara vorbind despre mobile și accesorii și Sloan era convinsă, pe drept, că absorbise suficient jargon și informații ca să facă față unei conversații superficiale cu Carter Reynolds, care oricum va găsi subiectul plictisitor.

În voce cu un timbru sugerând implacabilul, Paul spuse:

— Un singur lucru mai trebuie să discutăm. Vreau să fiu absolut convins că ai înțeles perfect rolul tău la Palm Beach și implicațiile legale în cazul în care ai devia un centimetru de la ele.

Sloan înțelese exact unde bătea el, dar era curioasă să-i audă logica.

— Din punct de vedere legal, tatăl tău are dreptul la intimitate în propria lui casă. Pentru că tu te duci acolo la cererea mea, practic lucrezi pentru FBI. Dar cum FBI-ul nu are un mandat de percheziție, orice probă pe care am descoperi-o, tu sau eu, ar fi recuzată de tribunal dacă nu se află la vedere sau într-un loc unde noi am putea avea acces. Tu îmi poți transmite informații, dar nu ai dreptul să faci investigații. Sunt suficient de clar? Un sertar nu vreau să deschizi până când nu-ți cere cineva să iei ceva de acolo.

Sloan își reținu un zâmbet față de nevoia lui Paul de a-i explica ce însemna o elementară informație legală.

— Întâmplător am aflat câte ceva despre asta într-un episod din Lege și Ordine.

Paul se relaxă puțin, dar tonul lui rămase emfatic.

— Aceleași reguli se aplică și la conversațiile pe care le-ai putea auzi. Asigură-te că ești într-un loc unde ai voie să fi și că ai un motiv legitim să te afli acolo. Ar fi de folos și dacă cineva te-ar vedea în momentele acelea. Cât despre telefoane, nu vor exista ploșnițe și fire. Vom juca piesa asta complet ca la carte. Ai priceput?

Sloan încuviință din cap.

— Am priceput. Problema este că indiferent cât vom fi noi de scrupuloși, avocații lui vor ploua cu moțiuni, ca să paralizeze curtea.

— Treaba ta este să te asiguri că nu faci nimic care să determine un judecător să le dea crezare lor. Ceea ce nu trebuie să uiți este că motivul principal pentru care ne aflăm noi aici nu este acela de a căuta dovezi. Eu mă aflu aici ca să fiu cu un ochi pe el. Anul acesta își va petrece mult timp în Palm Beach. Vreau să știu ce face când se află aici, unde se duce și cu cine se întâlnește. Tu te afli aici pentru că asta este singura posibilitate ca eu să pot intra și pentru că s-ar putea să fi în situația să-mi furnizezi informații utile, care ar putea apărea pe parcurs. Nu te afli aici ca să cauți aceste informații.

— Înțeleg.

Mulțumit, Paul încercă să se gândească la un subiect mai plăcut și după o clipă aduse în discuție ideea de mai-nainte.

— Cred că ideea de a trece drept designer de interioare este o alegere inspirată. Reynolds nu se va simți amenințat în vreun fel. Este perfect așa.

Sloan încuviință din cap, dar pe măsură ce se apropia momentul mascaradei ei, ideea de a-și inventa o carieră, mai ales pe cea a Sarei, începea să nu i se mai pară deloc perfectă. Urma să pătrundă într-un teritoriu necunoscut, unde avea să aibă de-a face cu străini aroganți, cu pretenții și simțea că ascunzându-și adevărata carieră, elimina nu doar un subiect major pentru o conversație sigură, dar își anula propria-i viață.

— Sloan? spuse Paul în timp ce intra într-un bulevard larg, cu vile impunătoare, cu vedere spre ocean. Te-ai răzgândit cumva asupra posibilității tale de a trece drept un decorator de interioare?

— Designer de interioare, îl corectă ea oftând. Nu, o să mă descurc. Oricum, este doar o chestiune de gust; prin urmare, dacă o s-o dau cumva în bară, ei o să presupună că nu am gust.

— Perfect din punctul meu de vedere, declară el vesel, enervant de încântat de posibilitatea ca ea să se compromită în felul acesta. În fond, explică el, cu cât Reynolds ne va subestima, cu atât mai probabil va fi ca el să-și lase garda în jos. Fii liberă să pari stupidă, ușor de amăgit și chiar caraghioasă, ori de câte ori se poate. El n-o să se prindă.

— Ce te face să fi sigur că el o să creadă că sunt toate astea?
— Pentru că, potrivit informațiilor noastre, cam așa și-o amintește el pe mama ta, spuse Paul alegându-și cu grijă cuvintele. Nu voia să-i spună că Reynolds se referise efectiv la Kimberly ca la o „naivă”, „o optimistă incurabilă”, „chintesența blondei stupide”.
— Acum știu că efectiv încep să-l urăsc pe omul ăsta.
Inspirând adânc și prelung, să se calmeze, Sloan adăugă:
— Ce legătură are părerea lui despre mama mea cu ceea ce va crede despre mine?
Paul îi zâmbi cu subînțeles.
— Semeni cu ea.
— Eu nu cred asta.
— Dar totuși semeni, spuse Paul sec. Și Reynolds o să gândească la fel și în mod firesc va presupune că și ești ca ea. Se opri să aleagă cuvântul cel mai inofensiv pe care-l folosise Reynolds ca să o descrie pe mama lui Sloan. Că ești la fel de naivă ca ea.
Sloan avu impresia alarmantă că el ajunsese deja la o anumită decizie în legătură cu asta, dar că își netezea calea pentru că știa că ei nu o să-i placă ce va auzi.
— Presupun că ai vrea ca eu să-i întăresc părerea asta greșită despre mama și despre intelectul meu, corect?
— Dacă o să reușești.
— Și cum bănuiai probabil că o să urăsc ideea asta, ai decis să mi-o spui abia când intrăm practic pe aleea lui.
— Întocmai, spuse el fără jenă.
Sloan își lăsă capul pe tetieră, închise ochii și își permise un scurt moment de auto-compătimire.
— Ah, superb. Este chiar superb.
— Ascultă, Sloan, ai venit aici ca să faci o treabă, nu să-l faci pe Reynolds să te admire, corect?
Sloan înghiți.
— Corect, oftă ea, dar în mintea ei se cutremură gândindu-se la următoarele două săptămâni.
Paul semnaliză când se apropiară de o vilă impunătoare, în stil mediteranean, cu o alee din dale de piatră și porți uriașe, din fier forjat, care blocau accesul dinspre stradă.
— Încă un lucru înainte de a intra. Știu că o să-ți fie greu, dar va trebui să-ți disimulezi ostilitatea față de Reynolds. Nu este prost și trebuie să creadă că dorești reconcilierea. Îți poți ascunde sentimentele față de el?
Sloan încuviință din cap.
— Am exersat.
— Cum poți exersa un lucru ca ăsta? întrebă el în timp ce vira să intre în alee.

— Stau în fața oglinzii și mă gândesc la un lucru îngrozitor pe care l-a făcut el; apoi încep să zâmbesc, până când efectiv par fericită.

Paul râse tare și-i acoperi mâna într-o strângere scurtă, încurajatoare; apoi opri în fața porților. Coborî geamul lateral și se întinse să apese un buton de pe cutia din alamă montată pe un pedestal, în dreptul portierei; apoi se opri și se uită la Sloan.

— Zâmbește pentru cameră, o instrui el făcând semn din cap, cu înțeleș, spre gaura minusculă, acoperită cu sticlă, din cutia metalică de pe pedestal.

Apăsă apoi butonul.

— Da? întrebă o voce de bărbat.

— Sloan Reynolds și Paul Richardson, spuse el.

Porțile se despărțiră în centru și se rotiră, deschizându-se.

Capitolul 14

De câte ori se gândise la momentul acesta, Sloan și-l imaginase pe tatăl ei deschizând ușa ca să o primească personal, așa că se concentra acum să pară plăcută dar evazivă. Efortul ei a fost un succes, deși total irosit pe majordomul înalt, blond, care deschisese de fapt ușa și care reușise să pară aproape la fel de plăcut și chiar mai evaziv decât ea.

— Bună ziua, domnișoară Reynolds. Bună ziua, domnule Richardson, intonă el cu o voce profundă, în care pluteau vagi urme de accent nordic. Familia vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Îi conduse de-a lungul unui hol larg, cu dale, cu arcade de ambele părți, care se deschideau în numeroase încăperi spațioase, toate mobilate cu mobilier stil, european. La capătul holului, o ușă se deschise brusc și Sloan îl văzu pentru prima oară pe tatăl ei care se apropia să o salute. De vreme ce suferise un atac de cord și de vreme ce fusese nerăbdător să facă amendamente, era firesc ca ea să se aștepte să-l vadă slăbit, plin de regrete, dar bărbatul care venea în întâmpinarea lor era sprinten, bronzat și foarte bine.

— Sloan! spuse el oprindu-se în fața ei și întinzându-i mâna.

Sloan i-o luă automat pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o strângere de mână, dar el i-o acoperi cu amândouă mâinile lui și i-o ținu așa.

— Dumnezeu, semeni atât de mult cu mama ta, încât mi se pare de-a dreptul straniu, spuse el cu un zâmbet cald; apoi adăugă, cu sinceritate simplă:

— Mulțumesc că ai venit.

Deși tremura din tot corpul din cauza tensiunii nervoase, Sloan reuși totuși să-și păstreze vocea calmă și firească.

— El este prietenul meu, Paul Richardson.

Cei doi bărbați își dădură mâna; apoi privirea lui Carter reveni asupra ei.

— Dintr-un anumit motiv, recunosc el dezamăgit, am crezut că o să vii cu o prietenă. Nordstom a pregătit două camere, dar...

— E perfect așa, spuse Sloan repede.

Zâmbetul lui deveni și mai cald și Sloan avu impresia că tatăl ei era mulțumit că nu era atât de obraznică încât să dorească să împartă același dormitor cu „prietenul” ei, în casa lui. Nu era prea sigură cum reușise să-i transmită asta și trebui să-și reamintească faptul că în realitate nu-i păsa de ce anume gândea el.

— O să se ocupe Nordstrom de bagajele voastre. Acum veniți cu mine. Sora ta și străbunica ta sunt în solar.

În timp ce se îndreptau într-acolo, un bărbat slab, de vreo treizeci și cinci de ani, cu ochelari cu rame din fir de sârmă, ieși dintr-o cameră din apropierea scării interioare, în mână cu un teanc de hârtii pe care le citea. Carter îl opri și îl prezentă lui Sloan și lui Paul drept Gary Dishler.

— Gary este asistentul meu. Orice doriți cât sunteți aici, spuneți-i doar lui Gary, dacă eu sunt plecat.

Cu un zâmbet plăcut și într-un mod la fel de neprotocolar ca gulerul rășfrânt al cămășii, Gary dădu mâna cu amândoi.

— Vă rog să nu ezitați să apălați la mine pentru orice problemă. Eu sunt aici un fel de factotum, spuse el.

Solarul era o uriașă încăpăre de sticlă, în partea din spate a casei, plină cu arbori în mărime naturală, plante tropicale și un mic podeț asiatic care traversa un pârâiaș miniatural. Canapele din răchită, cu perne umflate, erau dispuse în grupaje, lângă vase cu flori exotice, sub pergole acoperite de plante agățătoare înflorite. Lângă podețul înconjurat de copaci înalți și orhidee albe, două femei urmăreau trioul care se apropia și Sloan se întări pentru o întâlnire care părea la fel de bizară ca locul în care se desfășura.

Apropiindu-se de superba ei soră, Sloan își spuse că fotografiile din presă nu-i făceau dreptate. Cu pielea ca fildeșul, cu ochii mari, cafenii și cu părul lucios, negru, până la umeri, Paris era chintesența eleganței stilate, în rochia din olandă ca jadul, cu fusta strâmtă, cu mâneci largi și manșete decorate cu butoni aurii, strălucitori. Nemișcată și tăcută, cu mâinile împreunate lejer în poală, peste ceea ce părea a fi un bloc de desen, se uita la Sloan fără să trădeze nici o emoție.

Enervată de propriul ei atac de nervozitate, Sloan se concentra asupra mersului, punând anevoie un picior în fața celuilalt. Cum nu putea arăta la fel de blazată ca sora ei, își îndreptă privirea asupra femeii bătrâne care stătea alături de ea. Paul o descriesese pe Edith Reynolds ca pe un dragon, dar Sloan își spuse că arăta mai mult ca un vultur plâpând. Îmbrăcată într-o rochie neagră rigidă, cu un colier cu perle mari la gât, bătrâna doamnă avea o față mică, patriciană, cu pielea la fel de palidă ca perlele, cu sprâncene albe și cu părul alb

strâns la spate într-un coc sever. Ochii de un albastru deschis erau singura pată de culoare în tot ansamblul, dar erau la fel de intenși și de pătrunzători ca două raze de laser, în timp ce se concentrau asupra fiecărei particule de pe chipul lui Sloan.

Nici vocea ei nu avea nimic fragil în ea, când îl întrerupse pe Carter în clipa în care acesta încerca să facă prezentările.

— Carter, identitățile noastre trebuie să-i fie clare, se răsti ea. Își transferă privirea asupra lui Sloan, ca și cum ar fi provocat-o să o contrazică, apoi spuse abrupt:

— Eu sunt străbunica ta, ea este sora ta și tu ești Sloan.

Cum atitudinea ei era aproape nepoliticoasă, Sloan decise să-i răspundă doar cu o tăcută înclinare a capului, ceea ce o făcu pe bătrâna doamnă să pară ușor surprinsă. Își întoarse atunci atenția spre Paul și îl atacă pe el, în schimb.

— Tu cine ești? întrebă ea.

De data aceasta, politețea o obligă pe Sloan să vorbească.

— El este prietenul meu, Paul Richardsom, spuse ea plat; apoi se uită la tatăl ei care părea total neimpresionat de atitudinea bizară a bătrânei doamne.

— Am anunțat fără echivoc că voi veni cu cineva, îi spuse ea femeii cu părul alb.

— Da, dar în mod firesc, am presupus că vei veni cu o prietenă, o informă Edith Reynolds. Sper că nu intenționezi să împarți același dormitor cu el.

Sloan simți nevoia bruscă fie să râdă, fie să plece, dar cum niciuna dintre aceste reacții nu se potriveau cu personalitatea pe care Paul voia ca ea să și-o asume, încercă să pară complet indiferentă față de atitudinea provocatoare a bătrânei doamne.

— Nu, doamnă, nu intenționez.

— Mie să nu-mi spui doamnă, izbucni ea. Îmi poți spune străbunico, decretă ea după o clipă. Părea ca un monarh care oferea un favor nemeritat unui țăran sărman și Sloan decise pe loc să nu i se adreseze niciodată astfel.

Indiferentă la revolta interioară a lui Sloan, bătrâna doamnă își întoarse privirea sfredelitoare spre Paul.

— Câți ani ai?

— Treizeci și nouă.

— În cazul acesta ești suficient de bătrân ca să îți dai seama că în această casă se respectă anumite reguli, indiferent dacă există sau nu cineva în preajmă, să te urmărească. Mă înțelegeți?

— Cred că da. Da, adăugă el când aceasta se încruntă.

— Mi te poți adresa cu doamna Reynolds.

— Mulțumesc, doamnă Reynolds, răspunse el politicos, reușind să pară ca un elev pedepsit, de la școala pregătitoare și nu ca un agent FBI capabil să aducă dezastrul asupra întregii ei familii.

În sfârșit intră în conversație tatăl lui Sloan.

— Paris, știu că ai așteptat cu nerăbdare această clipă...

Paris Reynolds își preluă rolul și se ridică în picioare într-o mișcare grațioasă, fluidă, cu privirea fixată politicos asupra lui Sloan.

— Da, l-am așteptat.

Spusese asta cu o voce minunat modulată, dar precaută și întinse o mână perfect manichiurată.

— Ce mai faci?

Ce mai faci? se întrebă Sloan ireverențios sau puțin disperat. Îi veni în minte expresia din Surorile Stepford.

— Și eu abia am așteptat să te cunosc, replică ea, dând mâna cu străina educată care era sora ei.

Edith Reynolds obosise deja cu atâta drăgălășenii sociale.

— Sunt sigură că Sloan și domnul Richardson ar vrea să se răcorească și să se odihnească înaintea cinei. Paris o să vă arate camerele. Ne întâlnim pentru cină la ora șapte. Să nu întârzii. Și să nu vii în pantaloni, îi spuse ea lui Sloan.

Sloan se temuse și se așteptase la un lung și stânjenitor interviu cu tatăl și cu sora ei chiar din clipa sosirii, așa încât rămase surprinsă și oarecum ușurată că bătrânul dragon îi acordase o perioadă de grație de două ore. Deși instinctul îi spunea că dacă Edith Reynolds ar fi știut că Sloan dorea această amânare, probabil că ar fi insistat asupra interviului.

— Paris se va asigura că sunteți confortabil instalați. Ne vedem la cină, interveni Carter cu un zâmbet larg, conciliant, adresându-se lui Sloan și Paul.

Sloan o porni în spatele lui Paris, cu Paul alături, a cărui mână îi atinge ușor cotul, într-un mod familiar, adecvat rolului său asumat, de prieten intim. Sloan era atât de uluită de acești oameni ciudați, încât abia observă camerele prin dreptul cărora treceau în timp ce se îndreptau spre foaier și urcară o scară curbată, lungă, cu balustradă din fier forjat, cu o mână curentă din alamă groasă. Până acum, cel mai „uman” dintre cei trei era Carter Reynolds, care se așteptase să fie cel mai de neplăcut.

În capul scării, Paris o luă la stânga și-și continuă drumul până aproape de capătul holului.

— Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Richardson, intonă ea deschizând ușa unei încăperi spațioase, decorată în jad verde, cu mobilă italiană masivă. Valizele lui erau deschise pe pat.

— Dacă aveți nevoie de ceva, apăsați butonul intercom al telefonului, spuse ea și-și termină discursul impecabil de curtenitor cu un zâmbet la fel de curtenitor, înainte de a o porni mai departe pe hol.

Paul îi spusese că oamenii ziceau despre ea că era rece și distantă. Era mai rău decât atât, era complet lipsită de viață, decise Sloan cu un ghimpe de dezamăgire, care o surprinse prin ascuțimea

lui. Paris se și mișca de parcă simplul act al mersului era efectiv un dans precis orchestrat, cu picioarele în echilibru pe tocurile înalte ale sandalelor, cu o mișcare nu prea exagerată a coapselor, fără să-și balanseze brațele, cu umerii în spate, cu capul sus.

— Sloan, ne vedem la masă, spuse Paul cu căldură.

Luată prin surprindere, pentru că uitase o clipă de rolul ei în mascarada asta, Sloan se întoarse și spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

— Somn ușor.

— Și ție.

La capătul holului, Paris se opri în dreptul unei alte uși, o deschise și ținu același discurs pe care i-l ținuse lui Paul, cu inflexiunile vocii și zâmbetul formal cu tot, numai că de data aceasta rămase în pragul ușii ca și cum ar fi așteptat ceva. Privind camera spectaculoasă, decorată cu mătăsuri în nuanțe de roz pal și crem, cu mobilier franțuzesc delicat, aurit, Sloan presupuse că aștepta poate o reacție la toate acestea. Sub picioarele ei, covorul oriental era atât de gros, încât parcă ar fi călcat pe nisip.

— Este... adorabil, spuse ea lamentabil, întorcându-se spre sora ei, din pragul ușii.

Paris făcu un gest grațios spre o ușă dublă, franțuzească.

— Balconul are vedere spre ocean și priveliștea este minunată la răsăritul soarelui.

— Mulțumesc, spuse Sloan simțindu-se tot mai stânjenită.

— Nordstrom a urcat valizele, remarcă Paris cu un semn regal din cap spre patul cu baldachin, din capătul îndepărtat al camerei. Să trimit pe cineva să te ajute la despachetat?

— Nu, mulțumesc. Sloan așteptă ca ea să plece, voia ca ea să plece, dar Paris rămase în prag, cu mâna pe butonul ușii. Sloan realiză într-un târziu că normele etichetei sociale care păreau să guverneze gândurile, cuvintele și acțiunile surorii ei, spuneau acum că era rândul lui Sloan să poarte un fel de conversație. Spuse singurul lucru care-i veni în minte:

— Ești pictoriță?

Paris o privi ca și cum ar fi vorbit într-un dialect străin.

— Nu. De ce mă întrebi?

Sloan făcu un semn cu capul spre blocul mare de desen din mâna ei.

— Am crezut că este un bloc de desen.

— Ah, am uitat de el. Da, asta este. Dar nu sunt artistă.

Frustrată de răspunsul neîncurajator, Sloan se uită la bruneta elegantă oprită în ușă ca la un model din Vogue și se întrebă dintr-o dată dacă nu cumva Paris era timidă și nu distantă. Oricum, a purta o conversație cu ea era ca și cum ai încerca să te scarpini singur pe spinare, dar Sloan încercă din nou.

— Dacă nu ești artistă, la ce folosești blocul de desen?

Paris ezită; apoi veni spre ea și-i oferi lui Sloan blocul de desen ca o regină care întinde un sceptru.

— Îmi desenez singură îmbrăcămintea.

Haine! Își spusese Sloan oftând în sinea ei. Sara adora să vorbească despre haine; Kim adora să vorbească despre haine; Sloan nu avea în trupul ei nici o singură moleculă conștientă de modă. Sloan luă caietul cu schițe și o urmă pe Paris spre pat, unde se așeză și deschise coperta blocului.

Chiar și pentru ochiul neexperimentat al lui Sloan era clar, dintr-o singură privire, că Paris nu concepea haine pentru femeile obișnuite. Ea desena rochii de înaltă ținută, pentru cocktailuri în stil mare și toalete formale despre care știa instinctiv că puteau costa cât o mașină de ultimul tip, la mâna a doua. Încercând cu disperare să se gândească și să spună ceva cât de cât corespunzător, Sloan întorcea paginile în tăcere, până când ajunse la o rochie mulată și își aminti brusc comentariul Sarei despre propria ei rochie roșie.

— Ah, îmi place enorm rochia asta! izbucni ea poate puțin prea entuziast. Este insinuantă dar nu... hm... provocatoare!

Paris se uită la schiță să vadă ce îi plăcuse atât de mult lui Sloan, dar expresia ei trădă mai curând dezamăgirea.

— Eu cred că este ușor oarecare.

Sloan nu știa dacă remarca era o insultă deliberată la adresa gustului ei pentru îmbrăcămintea, dar închise cartea și optă pentru sinceritatea nelustruită.

— Ca să fiu sinceră, eu una nu mă pricep deloc la haine. Mama mea și prietena mea Sara adoră hainele, dar eu una sunt întotdeauna prea ocupată ca să fac shopping. Când mi se întâmplă asta, nu pot decide niciodată dacă ceva nou este sau nu „potrivit” pentru mine, așa încât sfârșesc prin a cumpăra tot ceva în stilul meu obișnuit; după care le port până când încep practic să cadă fâșii de pe mine, doar, doar să nu trebuiască să fac din nou shopping. Sara zice că singurul mod în care poate ști că ce am pe mine este nou, e culoarea.

Sloan simțea că ceva din ce spusese ea îi captase efectiv atenția lui Paris, dar nu își dădu seama ce anume era, decât când termină de vorbit și Paris o întrebă:

— Îți plac hainele? Mamei tale, vreau să zic.

Mama ta. Mama noastră.

Strania ironie a situației o lovi pe Sloan cu o forță brutală, dar orice simpatie pe care o putea resimți pentru Paris era depășită de faptul că Paris își putea permite hainele care îi plăceau, în timp ce mama „lor” trebuia să muncească într-un butic și să vândă hainele care-i plăceau.

— Da, îmi plac. Se ridică și ocoli patul spre valizele ei, ca și cum ar fi intenționat dintr-o dată să despacheteze.

Simțind concedierea, Paris se ridică.

— Ne vedem jos, la șapte, îi spuse ea lui Sloan, fără intonație.

Simțindu-se în mod absurd vinovată pentru faptul că tăiase atât de brusc conversația, Sloan se aplecă și desfăcu fermoarul valizei mari, duble a Sarei, uitându-se după Paris care ieșea pe ușă, închizând-o în urma ei. Preocupată de gândurile ei, deschise valiza și scoase din ea o rochie neagră, pentru cocktail, pe umerăș și se întoarse să caute un dresing, când în sfârșit își dădu seama că ceva nu era în regulă...

Ea nu împrumutase valiza mare, dublă, a Sarei pentru că nu avusese nevoie de ea.

Și nu mai văzuse niciodată rochia de cocktail neagră, cu paiete și fustă scurtă din șifon, pe care o ținea în mână.

Se întoarse în loc înapoi spre pat și se uită la valiza deschisă. Pe următorul umerăș se afla o fustă lungă, din mătase albastră, perlată. Sloan nu o recunoscuse nici pe aceasta și nici topul asortat din spatele ei și nici rochia ușoară, de vară, roșie...

— Ah, mamă, nu! șopti Sloan furioasă, lăsându-se pe pat, lângă valiză. Fără să se uite, știa deja că tot ce se afla în valiză era nou-nouț și știa exact cum reușise mama ei să plătească totul. Sub baretele unei perechi de sandale galbene, noi, era vârât un bilețel și se întinse să-l ia, în timp ce stabilea că va returna toate articolele în clipa în care se va întoarce acasă. De vreme ce nu avea să le poarte, magazinele îi vor returna mamei ei banii. Sloan era sigură de asta, până în clipa în care citi biletul.

„Scumpa mea”, îi scria mama ei cu scrisul ei frumos, rotund „știi că o să te înfurii când o să vezi hainele astea, dar cum nu mi-am folosit cardul, nu trebuie să te îngrijorezi pentru acele cumplite dobânzi, care oricum devin tot mai mari, indiferent câte rate plătești. Am folosit în schimb banii pe care îi economisiseam pentru croaziera mea.”

Sloan mormăi și își spuse din nou că putea returna hainele.

„Ți-ai dorit să fac o vacanță de vis, dar în clipa asta tu transformi în realitate cel mai mare vis care mi s-a împlinit mie vreodată. După toți acești ani, tatăl tău te va cunoaște în sfârșit și eu îmi doresc să arăți și pe dinafară la fel de frumoasă cum ești pe dinăuntru.

Draga mea, acesta este singurul vis care mi-a mai rămas. Tu, prin simpla ta existență, mi le-ai îndeplinit pe toate celelalte.

Simte-te minunat la Palm Beach! Gândește-te numai la lucruri frumoase, eliberează-te de orice grijă și poartă hainele frumoase pe care ți le-am cumpărat.

Te iubesc.

Mama.

P. S. În cazul în care te-ai gândit să porți doar o parte din lucrurile astea noi, cred că ar trebui să observi că am tăiat etichetele, așa că nimic nu poate fi returnat. Simte-te bine!

Râzând cu ochii în lacrimi, Sloan privea la cuvintele înceteșate ale scrisorii; apoi se uită la teancul de haine din partea de sus a valizei. Nu putea fi „lipsită de griji” la Palm Beach și nici să se „gândească la lucruri frumoase” nu putea, dar în timp ce își va spiona tatăl, în mod clar, avea „să poarte hainele astea frumoase”. Cu tipica ei generozitate altruistă și cu o necaracteristică șiretenie, mama ei nu-i lăsase nici-o șansă în privința asta.

Își șterse lacrimile și despachetă cu grijă toate lucrurile acelea minunate din valiză, când observă că pe jos se mai afla o altă valiză uriașă a Sarei, pe care nu ea o împachetase.

O ridică pe pat, o descuie și înălță capacul. Primul lucru pe care-l văzu fu rochia roșie a Sarei. Al doilea lucru era un alt plic alb. În plic se afla un bilet scurt, al Sarei.

„Tu ai avut întotdeauna grijă de toți ceilalți, dar mama și cu mine am vrut ca o dată să avem noi grijă de tine. Așa că să nu te înfurii când o să dai de hainele mele, în valiza asta. Și nu te înfură când o să constați că în niciuna dintre celelalte nu vei da de propriile tale haine.

Te iubesc, Sara.

P. S. Am făcut fotografii cu toate ținutele și le-am pus în trusa ta de farduri. În felul acesta nu o să trebuiască să te gândești la cum să asortezi accesoriile.”

Furioasă, Sloan se uită la bilet. Nu-i venea să creadă că îi făcuseră asta, fără să se trădeze câtuși de puțin!

Expresia ei cedă în fața unui zâmbet neajutorat, apoi râsului!

Când termină de despachetat, deschise ușile franțuzești și ieși în balcon. Camera ei era situată în capătul de nord-est al clădirii, cu vedere spre o peluză uriașă care sfârșea în plaja nisipoasă, la aproape trei sute de metri de casă. Tufe înalte, tunse, marcau granițele laterale ale proprietății și se extindeau aproape până la plajă, mascând un gard înalt, din fier forjat. Sloan nu îl putea vedea.

Peste tot erau răspândite grupuri de palmieri, laur și hibiscuși giganți iar în extremitatea stângă se aflau terenuri de tenis, un bazin de înot de dimensiuni olimpice și o cabană. În centrul peluzei, un steguleț flutura pe un stâlp scurt, marcând centrul pajiștii netede din jurul unei găuri de golf, cu iarbă scurtă, deasă, care părea tunsă cu forfecuța de manichiură.

Amuzată de incredibilele extravagante pe care și le permiteau cei ultra-bogați, Sloan se aplecă peste balustradă și se uită în partea dreaptă, de-a lungul clădirii, întrebându-se dacă și camera lui Paul avea balcon și dacă era și el afară. Putea vedea câteva balustrade din fier forjat, la fel ca aceea peste care se apleca ea, dar balcoanele erau retrase în aliniamentul casei, așa că îi era imposibil să vadă dacă mai era cineva afară.

Dezamăgită că nu putea schimba nici măcar o fluturare de mână cu conspiratorul ei, se întoarse. În afara celor două șezlonguri cu perne

groase, balconul ei mai era prevăzut cu o măsuță din fier forjat și cu o pereche de scaune, dar era atât de înăbușitor, încât nu-i veni să stea afară.

Dorindu-și o cale de a afla dacă prima impresie a agentului FBI despre familie semăna cât de cât cu a ei, Sloan se întoarse în cameră și se îndreptă spre pat. Casa avea dimensiunile unui hotel și telefonul de pe noptieră avea șase linii, plus alte douăsprezece butoane care nu erau marcate. Chiar dacă ar fi descoperit cum să-l sune în cameră, își dădu seama că nu ar putea vorbi liber, de teamă ca nu cumva cineva din casă să ridice receptorul extensiei și să asculte conversația.

Sloan se gândi să se ducă la el în cameră, dar nu voia să riște să fie surprinsă de vreun servitor însărcinat să raporteze orice încălcare a regulilor impuse de bătrâna doamnă dominantă, care chiar credea că avea dreptul ca Sloan să-i spună străbunică.

Nefericită, amână ideea de a sta de vorbă cu complicele ei până seara, când se va ivi o ocazie și un loc potrivite.

Prea tensionată ca să poată dormi, Sloan decise să citească romanul polițist pe care-l începuse înainte ca sosirea lui Paul Richardson la Bell Harbour să-i tulbure toată viața. Dădu așternuturile la o parte, propti niște perne de tăblie și se întinse. Temându-se de atenționarea fermă a lui Edith Reynolds de a nu întârzia la cină, potrivit deșteptătorul radioului la ora șase, pentru eventualitatea în care ar fi furat-o somnul. La telefon era aprins acum un led, indicând faptul că se vorbea pe una dintre cele șase linii și Sloan se întrebă dacă telefonul nu era decât un telefon sau făcea parte dintrun sistem folosit pentru operarea casei.

La Bell Harbor, când noii, prosperii rezidenți își construiau o casă sau restaurau una veche, își instalau, invariabil, sisteme de telefonie moderne, cu linii multiple. Telefoanele respective, furnizate cu aceste sisteme, nu asigurau doar serviciul de comunicare între camere, dar îi ofereau proprietarului posibilitatea de a controla totul, de la lumini la sistemele de securitate, de încălzire și de aer condiționat, doar prin telefon.

Câtă vreme proprietarul își amintea ce coduri să folosească, telefoanele își făceau treaba, dar când proprietarul greșea, rezultatele puteau conduce la haos și poveștile rezultate din astfel de incidente, care circulau printre pompierii din Bell Harbor și ofițerii de poliție erau adesea hilare.

Cu un ghimpe de amuzată nostalgie, Sloan se gândi cum în urmă cu o lună, Karen Althorp ridicase receptorul și apăsase din greșeală pe tasta cinci, pentru alarmă de incendiu, când de fapt intenționase să apese tasta șase, pentru jacuzzi. Când pompierii spărseseră o fereastră să intre în casă și se repeziseră spre curtea din spate, o descoperiseră pe frumoasa divorțată în baia fierbinte, goală, împreună cu grădinarul ei.

Goală, dar indignată, Karen amenințase că-i va urmări în instanță pe nefericiții pompieri pentru încălcarea proprietății și le poruncise să se care.

O săptămână mai târziu, în loc să apese tasta șase, apăsă tasta nouă, trimițând un semnal silențios spre poliție. Jess Jessup sosise primul la casa scufundată în întuneric și o găsisse pe Karen Althorp întinsă lângă bazin, privind stelele, goală pușcă.

Se speriasse atât de rău când Jess își anunțase prezența, încât începuse să strige, după care îl invitase pe frumosul polițist să-și scoată hainele și să i se alăture.

Domnul și doamna Pembroke își instalaseră și ei un astfel de sistem în noua lor casă, sistem care se făcuse ulterior răspunzător pentru divorțul lor. Domnul Pembroke încercase după aceea să-i întenteze proces fabricantului, cerând o recompensă de șapte milioane de dolari, suma pe care i-o dăduse doamnei Pembroke la divorț.

Dând mintal din umeri, Sloan deschise cartea. Moartea Se Oprește Aici era un best-seller care-ți făcea pielea de găină și în câteva minute Sloan fu prinsă de lectură.

Țârâitul brusc al alarmei o făcu pe Sloan să sară. Cu gândul să termine capitolul, pipăi orbește după ceasul radioului și-l opri. După câteva minute însă puse cartea alături, cu fața în sus și se ridică.

Capitolul 15

Cu puțin înainte de șapte, în ușă bătu Paul și ea îi strigă să intre.

— Sunt aproape gata, îi spuse ea aplecându-se după colțul dresingului. Paul era îmbrăcat într-un costum gri în dungulițe, cămașă albă și o cravată asortată, gri cu roșu. Sloan își spuse că arăta extrem de bine, dar având în vedere circumstanțele, preferă să nu comenteze.

— Lasă mai bine ușa deschisă, să nu creadă cineva cine știe ce și să ne toarne Înălțimii Sale, îl preveni ea.

În picioare în fața oglinzii înalte din dresing, compară imaginea ei cu cea din fotografia Polaroid. Fusta ușoară, din mătase bleu și purpuriu, era lungă, dreaptă, cu o crăpătură la genunchi iar topul asortat avea un guler larg, răsfrânt, care trebuia purtat peste umeri, potrivit fotografiei. Sloan se simți puțin ciudat cu umerii goi, dar când încercă să tragă gulerul în sus, mătasea moale alunecă înapoi pe brațe, așa că îl lăsă cum era.

Verifică din nou fotografia și își prinse în talie cordonul asortat; apoi intră în sandalele argintii, ca în fotografie. Își puse cerceii din argint și brățara corespunzătoare; apoi luă colierul din argint ca în fotografie, prinzându-și-l și pe el. Avea senzația că purta groaznic de multe bijuterii, dar ea era o neofită în materie de modă, pe când Sara și mama ei erau experte în subiect, așa încât decisă să adere la sfatul lor fotografic.

Reacția lui Paul la apariția ei fu atât de flatantă încât Sloan se bucură instantaneu că aderasse la propunerea din fotografie.

— Arăți uluitor, spuse el cu un zâmbet de pură admirație masculină. Cum îi spui culorii ăsteia?

— Nu știu. De ce?

— Pentru că este culoarea ochilor tăi.

— În cazul acesta o să-i spun albastră, zise Sloan cu un zâmbet neafectat.

La picioarele scării îi aștepta o subretă în uniformă, care îi conduse în livingul unde se serveau cocktailuri și hors d'oeuvres unui grup care îi includea pe cei trei membri ai familiei, plus un bărbat care vorbea cu Paris, stând cu spatele la ușă.

Tatăl ei își ridică privirea în clipa în care intrară și-și lăsă paharul pe o măsuță.

— La timp, spuse el cu un zâmbet de primire și se ridică în picioare.

Îl prezintă pe străin drept Noah Maitland. Prima reacție a lui Sloan a fost de uimire că fusese invitat un străin într-un moment atât de stânjenitor pentru familie, dar când Noah Maitland se întoarse să o privească, se simți amețită ca o adolescentă.

Înalt, bronzat și brunet, avea un zâmbet care putea încălzi o încăpere, ochi de culoarea oțelului rece și o voce baritonală cultivată, care avea același efect ca o superbă bucată muzicală. Avea atâta sex appeal și arăta atât de fantastic în costumul negru, pe comandă și cravata cu dungulițe, încât Sloan trebui să se concentreze când îi întinse mâna.

— Este clar că în familia asta există doar femei frumoase, spuse el cu ochii cenușii calzi de admirație, când se uită direct într-ai ei.

— Bună, reuși Sloan. Mulțumesc, adăugă ea fâstâcindu-se, trăgându-și repede mâna din mâna lui și privirea din privirea lui. Era, cum ar fi spus Sara, „DI. Perfect” în carne și oase.

În drum spre sufragerie, tatăl ei îi mărturisi încet că Paris și Noah erau ca și logodiți.

— Formează un cuplu frumos, spuse Sloan cu sinceritate, privind-o pe Paris intrând în sufragerie alături de Noah. Îi păru puțin rău pentru pierduta ocazie a Sarei, dar cum începu masa, prioritățile i se schimbă, pentru că Paul și ea deveniră imediat punctul central al conversației.

— Aceasta este o ocazie importantă pentru întreaga noastră familie, intonă tatăl ei plimbându-și privirea în jurul întregii mese, inclusiv asupra lui Noah Maitland care stătea chiar în fața lui Sloan.

— Sloan, vorbește-ne despre tine.

— Nu am prea multe de spus, replică Sloan încercând să nu observe că întreaga atenție a lui Noah Maitland era îndreptată acum spre ea. De unde anume vrei să încep?

— Începe cu cariera ta, răspunse prompt Carter. Cu ce anume te ocupi?

— Sunt designer de interioare.
— Se pare că în familia asta femeile sunt și talentate, remarcă el uitându-se spre Paris.
— Eu nu am talent, sublinie Edith direct, din locul ei din celălalt capăt al mesei. Ai urmat colegiul? o întrebă ea pe Sloan.
— Da.
— Ce anume ai studiat?
Sosise momentul să se prezinte ca femeie frivolă, nu-prea-deșteaptă, așa cum o voia Paul Richardson.
— Ah, am studiat multe lucruri, spuse Sloan rămânând cât mai posibil aproape de adevăr, ca să nu se contrazică singură, mai târziu. Nu m-am putut decide ce anume voiam să fac cu viața mea. Mi-am tot schimbat prioritățile.
Se opri să ia o lingură din supa care i se pusese în față.
Străbunica ei nu părea să simtă nevoia să mănânce.
— Ce calificative ai avut?
— Convenabile.
— Ești un decorator de interioare bun?
Sloan o corectă fără jenă.
— Designer de interioare, spuse ea.
În clipa aceea interveni Paul Richardson, zâmbind plin de căldură, privind spre Sloan:
— Eu cred că este foarte bună.
Edith Reynolds refuză să se lase convinsă.
— Toți decoratorii de interioare de care am auzit sunt homosexuali. În epoca asta aș fi sperat că tinerele femei ca Paris și ca tine să fi făcut ceva mai bun cu viețile lor.
Sloan îi aruncă lui Paris o privire, să vadă cum reacționa tăcuta ei soră la această critică nu-prea-subtilă, care se referea la amândouă, dar dacă Paris simțise ceva, nu arată. Cu o rochie în stil sari, cu guler mandarin și cu părul ei negru ridicat în sus, în vârful capului, arăta frumoasă, exotică și calmă.
— Ce carieră ați fi ales dumneavoastră? o întrebă Sloan pe femeia cu părul alb.
— Eu cred că m-aș fi ocupat cu contabilitatea impozitelor, declară Edith. Sunt sigură că aș fi făcut o treabă mai bună și aș fi găsit mai multe reduceri decât contabilii mei.
— Din nefericire, spuse Paul mândru, bătând-o ușor pe mână, Sloan nu se pricepe la matematică.
— Dar la sport? Joci golf? o întrebă Carter.
— Nu.
— Tenis?
Sloan juca tenis, dar știa că nu se afla în liga lor.
— Puțin. Nu cine știe ce.
Carter își întoarse privirile spre Paul.

— Tu joci, Paul?

— Puțin.

— Haideți să ne întâlnim mâine dimineață la nouă. Paris și cu mine vă vom ajuta să vă lustruiți puțin jocul. Ar trebui să luați și câteva lecții de golf cât stați aici. Paris este o excelentă jucătoare de golf.

Carter se uită spre Paris.

— Vrei să o duci pe Sloan la club mâine după-amiază, să te asiguri că va avea tot ce are nevoie și să-i dai câteva ponturi?

— Da, cum să nu, răspuse Paris instantaneu, aruncându-i lui Sloan un zâmbet scurt, politicos.

— Dar mie chiar nu-mi place golful, începu Sloan.

— Asta pentru că nu joci, argumentă Carter. Cum rămâne cu hobby-urile? Ce faci cu timpul tău liber?

Sloan începea să se simtă ușor încolțită.

— Păi... hmm... citesc.

— Ce anume citești? întrebă el, oarecum dezamăgit de ea.

— Reviste, îi spuse Sloan, intenționând să adauge la dezamăgirea lui. Efectiv ador House and Garden. Tu nu, Paris?

Sora ei păru uluită că era inclusă și Sloan era convinsă că mințea, când răspuse:

— Da, foarte mult.

— Și cum rămâne cu celelalte interese ale tale?

Interogatoriul durase prea mult, decise Sloan. Îi era foame și rupse un colț din chifla ei.

— La ce te referi?

— La afacerile curente, insistă el.

Coborându-și privirile ca să-și ascundă râsul, Sloan își unse chifla cu unt.

— Ador „afacerile” curente. Mă uit mereu la știrile mondene, ca să aflu cine mai are o nouă afacere. Arborând o expresie de inocentă confuzie, ridică privirea ca să surprindă expresia de dezgust amuzat a lui Noah Maitland, înainte de a se replia. Își dădu seama, cu o surprinzătoare înțepătură de regret, că tocmai o categorisise drept idioată.

În mod evident, tatăl ei decisese să nu o mai lase să se discrediteze sau să-și plictisească mai mult oaspetele.

— Ce crezi că se va întâmpla cu piața? întrebă el uitându-se la Noah.

Când Sara se referea la „piață”, înțelegea prezentarea bianuală a produselor noi în centrele de design din Dallas și New York.

— Pe piața din Dallas, rozul și nuanțele aurii au fost cu adevărat la modă anul acesta, spuse Sloan cu simulată încântare, știind cât se poate de bine că tatăl ei voia să discute despre bursa de valori. Iar pe piața din New York am văzut câteva cu adevărat divine noi imprimeuri cu motive inspirate din junglă.

— Tu și Paris veți sta de vorbă despre asta mai târziu, spuse Carter Reynolds.

Cu un amestec de ușurare, amuzament și mortificare, Sloan respectă nerostita lui cerere să nu mai spună nimic. Era puțin îngrijorată că poate mersese prea departe, dar când îi aruncă o privire lui Paul, acesta îi zâmbi larg și ea înțelese că se descurcase chiar mai bine decât se așteptase el.

Mulțumită că nu mai trebuia să-și facă griji cu conversația, Sloan pretinse că se concentrează asupra celui de al optulea fel de mâncare, în timp ce asculta discuția însuflețită dintre tatăl ei și Noah Maitland, despre economia mondială. Cei doi bărbați aveau păreri radical opuse în câteva direcții, dar erau amândoi atât de bine informați, încât Sloan era fascinată și chiar ușor respectuoasă.

În afară de contribuția la fondul de pensii al poliției, Sloan mai depunea un procent din venitul ei într-un cont de pensii personal și insistase ca mama ei să facă la fel. La vremea când se lua desertul de pe masă, devenise atât de impresionată de logica lui Maitland, încât decisese să-și schimbe întreaga strategie a investițiilor.

Edith Reynolds se întinse după baston și se ridică cu greu în picioare, în timp ce ultima farfurie de desert era luată de pe fața de masă din olandă.

— E timpul să mă retrag, anunță ea.

Paul și Noah se ridicară amândoi să o conducă, dar ea îi refuză cu un gest din mână, anunțându-i scurt:

— Nu am nevoie să fiu tratată ca o infirmă. Sunt la fel de sănătoasă ca și voi doi!

În ciuda pretențiilor, Sloan văzu rigiditatea stânenitoare a mișcărilor ei în timp ce se lăsa greoi în baston și înțelese că mai curând forța voinței decât forța fizică, era cea care o propulsa pe bătrâna doamnă spre capătul îndepărtat al enormei încăperi.

În pragul ușii, ea se opri și privi înapoi spre grupul așezat la masa gigantică, în stil baroc, sub candelabrul spectaculos. Sloan se aștepta ca doamna cu părul alb să le spună un formal noapte bună.

— Nu uitați să stingeți luminile! Iătră ea în schimb și Sloan își coborî repede privirea în poală, să-și ascundă veselia.

Plecarea lui Edith păru să dea semnalul sfârșitului cinei.

Carter se ridică, spunând:

— Voi tinerii vă rog să mă scuzați, dar eu mai am ceva de lucru.

— Eu cred că mi-ar prinde bine o mică plimbare, spuse Paul trăgând deja scaunul greu al lui Sloan.

— Sloan?

— Mi-ar face plăcere o plimbare, răspunse ea, murind să iasă de acolo.

Paul nu putu evita să nu invite și celălalt cuplu să-i însoțească, dar Sloan răsuflă ușurată când cei doi refuzară.

Afară, Sloan începu să vorbească abia când ajunseră la pajiștea netedă din jurul găurii de golf, unde nu mai puteau fi auziți de nimeni din casă; apoi se întoarse și se uită la Paul cu o veselie nemascată.

— Nu-mi vine să cred că efectiv sunt rudă cu oamenii ăștia, mărturisi ea.

— Nici mie, recunosc el râzând.

— Străbunica mea trebuie să fie un descendent direct al a lui Gingis-Han, continuă Sloan.

— De dragul aparențelor, ar trebui să te țin de mână sau să te iau pe după umeri, în cazul în care suntem urmăriți. Ai vreo preferință?

— Nu, e bine oricum, spuse Sloan atât de preocupată de subiectul ei, încât abia observă când el o luă de mână.

— Și apoi, sora mea! Este atât de lipsită de viață. Nu-i de mirare că lumea crede că este rece și cu nasul pe sus.

— Tu crezi asta?

— Încă nu-mi dau seama.

— Ce părere ai despre tatăl tău?

— Am eu o impresie, dar încă nu este complet formată. Cel puțin cred că înțeleg ce a văzut mama mea la el. Ea avea pe atunci doar optsprezece ani, iar el avea mult farmec, mult lustru și arăta și foarte bine. Îmi pot da seama ce amețită a fost de toate astea.

— Ce părere ai despre Maitland?

Întrebarea o surprinse pe Sloan, de vreme ce el nu era un membru al familiei și nici nu reprezenta un interes profesional pentru niciunul dintre ei.

— Un bărbat bine, recunosc ea fără să vrea.

— În mod clar te-a găsit atrăgătoare. La început abia dacă-și mai lua ochii de pe tine.

— Vrei să spui până la cină, când a descoperit că de fapt sunt o idioată absolută? comentă ea, jalnic.

Cu un gest spontan, Paul îi dădu drumul la mână, își petrecu un braț pe după umerii ei și o strânse ușor.

— Ai fost absolut perfectă.

Surprinsă de sinceritatea din vocea lui, Sloan îi privi profilul, în lumina lunii.

— Mulțumesc, spuse ea și pentru prima oară simți efectiv că era demnă să-i fie parteneră.

— Sper că nu ți-ai lăsat insigna și pistolul undeva unde pot fi ușor găsite?

— Nu, le-am ascuns bine.

— Hai să zicem că seara s-a încheiat. Știu că abia aștepti să te întorci la cartea ta.

Sloan se întoarse în direcția casei și cum el părea măi relaxat, decise să-i stoarcă mai multe informații.

— Aș vrea să știu ce anume, concret, cauți aici, începu ea.

— Dacă aş avea un răspuns concret la întrebarea asta, aş putea obține un mandat de percheziție de la judecătorie, în care caz nu aş mai fi avut nevoie de tine, ca să mă introduci aici.

Apoi adăugă, mai degajat:

— Indiferent ce se va întâmpla, timpul petrecut de mine aici nu va fi complet irosit. Am aflat câteva lucruri foarte interesante în timpul cinei, când Maitland și tatăl tău au discutat despre economia mondială.

— Anume?

Paul râse văzându-i chipul concentrat.

— Anume că trebuie să-mi schimb strategia de investiții la bursa de valori. Interesant, nu, faptul că părerile lor diferă atât de mult? Tatăl tău controlează o bancă cu filiale în toată lumea. Amândoi au interese comune și o vedere de ansamblu. M-am așteptat să aibă o filosofie rezonabil asemănătoare.

— Și eu am crezut la fel. În esență, amândoi cred că se vor întâmpla aceleași lucruri, dar nu sunt de acord cu efectul și cu momentul. Am remarcat că amândoi investesc mult peste ocean.

Paul îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Și eu am observat asta.

O conduse până la ușa dormitorului ei, dar în loc să-i spună noapte bună în hol, o urmă în cameră și închise ușa; apoi așteptă.

— Ce faci? Întrebă Sloan, deja la jumătatea camerei, scoțându-și cerceii.

— Te sărut de noapte bună, glumi el.

După plecarea lui, Sloan decise să-i scrie Sarei, cât încă toate evenimentele din seara aceasta erau proaspete în mintea ei. În dulapul antic din fața patului era ascuns un televizor și Sloan îl puse pe CNN și se apucă de scrisoare.

Capitolul 16

Prima oră după răsăritul soarelui era timpul favorit al lui Sloan pentru plimbarea pe plajă, dar era aproape șapte când se trezi. Nerăbdătoare, se dădu jos din pat, își prinse părul într-o coadă de cal, își puse un șort și un maieu pe care Sara nu i le scosese când îi reîmpachetase valizele.

Casa părea pustie în timp ce înainta fără zgomot de-a lungul holului și cobora scările, dar afară doi bărbați curățau un gard viu, de-a lungul proprietății. Sloan îi salută cu mâna în timp ce alerga de-a lungul peluzei. Starea ei de spirit începea deja să se îmbunătățească respirând aerul sărat și simțind prezența familiară a oceanului. Valuri leneșe băteau nisipul de lângă picioarele ei, în timp ce alerga de-a lungul apei și pescărușii se agitau în jur, strigătele lor vehemente fiind la fel de mângâietoare și de creatoare de bună dispoziție pentru ea, ca o muzică.

Deasupra, cerul era de un albastru cristalin, cu norișori grași, albi, plutind în briza blândă, răcoroasă. La stânga ei, oceanul umplea

tot orizontul, majestuos, frumos, neîmblânzit. La dreapta, orizontul era obstrucționat de o procesiune de vile, dintre care câteva erau chiar mai mari decât cea a tatălui ei și în jurul tuturor activitatea era în toi. Grădinarii se ocupau de flori, servitorii curățau terasele și se ocupau de bazinele de înot, iar sisteme de stropire împrăștia apă pe peluzele care scânteiau ca niște smaralde umede în soarele dimineții.

Concentrându-și privirea asupra oceanului, Sloan alergă trei mile de-a lungul malului, după care se întoarse. Păstră ritmul până când în față îi apărură stegulețul tatălui ei, marcând gaura de golf; apoi încetini în alergare de jogging. Sloan decise că rezidenții din Palm Beach dormeau mai târziu decât cei din Bell Harbor, pentru că plaja fusese aproape numai a ei în prima parte a alergării, dar acum de-a lungul plajei mai alergau vreo câțiva. Alergătorii de aici erau și ei mai puțin prietenoși, evitând contactul cu ochii, în loc să se salute între ei cu o înclinare din cap sau cu un zâmbet.

Sloan se gândea tocmai la asta, când atenția îi fu distrasă de un grădinar mai în vârstă, cu o cămașă cu mâneci lungi, care lucra la un strat de flori aproape de marginea peluzei. Omul se ridică; apoi își prinse mâna stângă și se îndoi. Sloan alergă spre el, scrutând deja împrejurimile după cineva care să o ajute dacă va fi nevoie, dar omul părea să fie singurul care lucra în jurul acelei case.

— Încetșor, spuse ea cu blândețe. Vă ajut eu. Sprijiniți-vă de mine. Își petrecu brațul pe după talia lui, întrebându-se dacă omul va rezista până la banca de fier care încercuia trunchiul unui copac din apropiere. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

— Brațul, spuse omul încet, cu fața albă de durere.

— Aveți dureri în piept?

— Nu. Am avut o operație... la umăr.

Răsufilând ușurată că nu era vorba de un atac de cord, Sloan îl conduse spre copac și îl lăsă pe banca lată, din fier.

— Inspirați adânc și expirați încet, îl instrui ea. Aveți vreun medicament contra durerilor?

Omul inspiră o dată adânc, apoi încă o dată, urmându-i instrucțiunile.

— Îmi revin... imediat.

— Încetșor... Nu mă grăbesc deloc.

După alte câteva inspirații adânci, grădinarul își ridică privirea și se uită la ea, iar Sloan observă că începuse să capete culoare. Era puțin mai tânăr decât crezuse ea, probabil în jur de șaiszeci și cinci, șaiszeci și opt de ani, și părea îngrijorat.

— Când m-am ridicat, am uitat și m-am sprijinit în brațul stâng, explică el. Am avut senzația că mi se dislocă umărul.

— Când v-ați operat?

— Săptămână trecută.

— Săptămână trecută! Nu ar fi trebuit să purtați un fel de fașă de susținere?

Omul încuviință din cap.

— Ba da, dar nu mă pot folosi de braț, dacă este imobilizat.

— Cu siguranță că altcineva de aici v-ar fi putut prelua munca iar dumneavoastră i-ați fi putut face treaba lui.

Omul se uită la ea ca și cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap lucrul ăsta dar totuși posibilitatea îl fascinase.

— Ce fel de altă treabă credeți că aș putea face aici?

— Aceasta trebuie să fie una din cele mai mari proprietăți din Palm Beach. Imposibil să nu fie de făcut ceva mai ușor, pe aici. Ar trebui să stați de vorbă cu proprietarul locului și să-i explicați situația.

— El știe deja de umărul meu. Și crede că ar trebui să încetez să fac orice, până nu mă vindec complet.

— Și nu vrea să vă dea altceva de făcut? spuse Sloan, furioasă din cauza indiferenței reci a celor foarte bogați, față de nevoile financiare ale celor mai puțin norocoși.

Omul o bătu ușor pe mână, mișcat de indignarea ei.

— O să mă simt bine doar dacă stai aici și vorbești puțin cu mine. Să conversez cu cineva atât de drăguț ca tine este cel mai bun anagezic pe care l-aș putea lua.

— O să aveți probleme dacă stați aici cu mine?

Omul zâmbi, gândindu-se.

— Nu văd cum, dar este o perspectivă plăcută.

Câteva lucruri o izbiră dintr-o dată pe Sloan: mâna lui era moale, vorba educată și atitudinea aproape curtenitoare. Încurcată, dădu să se ridice.

— Nu sunteți grădinarul. Am făcut o greșeală prostescă. Îmi pare rău.

Omul o strânse mai tare de mână ca să o împiedice să se ridice, dar îi dădu drumul când ea se așeză la loc.

— Nu fugi și nu te simți jenată. Am fost foarte mișcat de grija ta și fericit pentru ajutorul tău. Puțini tineri de pe aici s-ar fi oprit ca să ajute un grădinar bătrân în suferință.

— Nu sunteți un grădinar bătrân, insistă Sloan, amuzată de îndrăzneala lui.

— Sunt un grădinar nou. Aveam nevoie de un hobby temporar, până mi se vindecă umărul. Mi-am operat o leziune mai veche, pentru că începea să-mi distrugă jocul de golf.

Vocea lui împrumută o notă teribilă când mărturisi:

— Începusem să-mi îndoii brațul și nu mai puteam altfel și jocul meu scurt devenise cumplit.

— Este... tragic, simpatiză Sloan încercând să nu râdă.

— Întocmai. Iar casa asta aparține fiului meu, care este atât de lipsit de inimă încât nu doar că ieri a jucat golf fără mine, dar a mai avut și neobrăzarea să tragă la o șaptezeci și doi!

— Este un monstru! glumi Sloan. Nici nu merită să trăiască! Omul chicoti.

— Ador femeile care au simțul umorului, iar al tău se vede clar. Sunt intrigat. Cine ești?

Vila tatălui lui Sloan se afla doar după alte câteva mai încolo, deci existau toate șansele ca cei doi bărbați să se cunoască. Nu voia să spună că era fiica lui Carter Reynolds, dar totuși omul ăsta o va putea urmări cu vederea tot drumul când va pleca spre casă.

— Numele meu este Sloan, răspuse ea evaziv.

— Acesta este numele mic?

— Da. Pe tine cum te cheamă? adăugă ea repede, înainte ca el să o poată întreba de numele de familie.

— Douglas și nu te-am mai văzut pe aici.

— Locuiesc în Bell Harbor. Sunt în vizită la o familie care locuiește mai încolo, dar numai pentru câteva zile.

— Da? La cine anume? Cunosc aproape toate familie de pe întinderea asta de plajă.

Sloan se simți încolțită.

— La familia Carter Reynolds.

— Dumnezeu Mare! Îi știu pe Carteri de o veșnicie. Trebuie să fi o prietenă a lui Paris?

Sloan încuviință din cap și se uită la ceasul de la mână.

— Acum chiar trebuie să plec.

Omul păru atât de dezamăgit încât Sloan se simți vinovată.

— Nu mai poți pierde câteva minute ca să luminezi viața unui bătrân singuratic? Doctorul nu mă lasă să conduc mașina iar fiul meu ori lucrează, ori este în altă parte. Te asigur, sunt complet inofensiv.

Sloan nu putea rezista în fața oamenilor în vârstă, inclusiv a oamenilor în vârstă bogați care, înțelegea ea acum, sufereau și ei de singurătate.

— Cred că mai am puțin timp înainte de partida de tenis pe care trebuie să o joc. Despre ce anume ai vrea să vorbim?

— Despre cunoștințele comune? sugeră el dintr-o dată, fără să-și disimuleze încântarea. Am putea trage o bârfă pe cinste, le-am putea face zdrențe, reputația! Un subiect întotdeauna interesant.

Sloan izbucni în râs la tonul și la sugestia lui.

— Nu ține. Singurii oameni pe care îi cunosc în Palm Beach sunt familia Reynolds.

— Nici n-ar fi foarte amuzant să-i bârfim, glumi el. Sunt cumplit de plictisitori și dreptți ca arborii. Haide mai bine să vorbim despre tine.

— Și eu sunt plictisitoare, îl asigură ea, dar nu reuși să-l distragă de la subiectul ales.

— Nu ai verighetă, deci nu ești măritată, ceea ce înseamnă că trebuie să-ți ocupi timpul altfel. Ai o carieră?

— Sunt designer de interioare, răspuse Sloan, dar nici asta nu este un subiect interesant, adăugă ea repede. Haide mai bine să vorbim despre ceva care să te intereseze și pe tine.

— Chiar mă interesează femeile frumoase, tinere, care dintr-un anumit motiv nu vor să vorbească despre ele, spuse el cu o bruscă transparență care o surprinse și o alarmă pe Sloan, după aparența lui inofensivă, și degajata tachinerie.

— Totuși, o liniști el, nu voi căuta să mă insinuez în secretele tale. Ia să vedem, avem nevoie de o discuție interesantă pentru amândoi. Presupun că nu ești fascinată de fuziunile între corporații, de finanțele înalte, de politică de chestii dintr-astea?

Sloan încuviință din cap, nerăbdătoare.

— Am auzit câteva teorii interesante despre viitorul pieții internaționale, aseară la cină.

Bărbatul se arătă uluit, recunoscător și impresionat.

— O femeie frumoasă cu inimă bună, cu simțul umorului și minte ascuțită. Nu-i de mirare că nu ești măritată, pariez că-i pui pe fugă pe tinerii de vârsta ta.

Douglas îi aruncă un zâmbet provocator care o făcu pe Sloan să se întrebe dacă era chiar atât de inofensiv pe cât afirmase; apoi se lovi cu palma pe genunchi și spuse:

— Haide să vorbim despre economia rusă. Ador să mă ascult dezvoltând subiectul ăsta. Întotdeauna mă minunez de propria mea înțelepciune și clarviziune...

Sloan râse, irezistibil fermecată de umorul lui. Și apoi ascultă. Și rămase impresionată.

Când Sloan plecă, Douglas Maitland rămase în picioare la marginea peluzei, petrecând-o din ochi; apoi dispăru înapoi în casă, făcându-și de lucru în bucătărie.

— Bună dimineața, le spuse el fiului și fiicei sale în timp ce se servea cu o ceașcă de cafea. Ar fi trebuit să priviți răsăritul soarelui în dimineața asta. A fost superb.

Fiul lui stătea la masa din bucătărie citind The Wall Street Journal. Fiica lui scotea un corn din mașina de prăjit. Amândoi își ridicară privirile, surprinși de tonul lui încins.

— Ești într-o bună dispoziție remarcabilă astăzi, remarcă Noah.

— Am avut o dimineață remarcabilă.

Fiica lui, Courtney, îl provocă sceptică:

— Făcând ce, anume? În primul rând, nu ai plecat nicăieri. În al doilea rând, nici nu există vreun loc unde să te duci. Palm Beach este capătul lumii. Nu-mi vine să cred că te aștepti efectiv să rămân permanent aici, când aș putea sta în California, unde să și merg la școală.

Douglas îi răspunde vesel:

— Probabil că sunt eu masochist. Totuși, ca să-ți răspund originalei tale întrebări, dimineața mea a devenit remarcabilă datorită prezenței unei tinere și fascinante femei care a remarcat că mă durea umărul și care mi-a oferit asistență și apoi conversație.

Courtney făcu ochii mici.

— Cât de tânără era femeia aceea?

— Sub treizeci, presupun.

— Ah, grozav! Ultimele două dați când ai întâlnit o „tânără și fascinantă femeie sub treizeci”, te-ai însurat cu ea.

— Courtney, nu fi sarcastică. Una dintre aceste femei este mama ta.

— A doua era prea tânără să aibă copii, minți Courtney.

Douglas o ignoră și i-o descrie pe Sloan fiului său.

— M-a confundat cu un grădinar – o greșeală de înțeles, având în vedere că eu săpam pământul. Am avut o discuție încântătoare. N-o să ghicești niciodată cine este...

— Lasă-mă să încerc, îl întrerupse Courtney. În timp ce pălăvrăgeați, ea stătea pe un taburet și mânca lapte covăsit și zer?

Cei doi bărbați o ignorară.

— Cine este? întrebă Noah.

— Dacă ai cinat aseară la Carter, probabil că ai întâlnit-o. O puteam întreba, dar aproape că am urât ideea că am un fiu de vârsta ta. Orgoliul meu primise deja o lovitură când am fost confundat cu un grădinar. O cheamă Sloan.

Noah râse brusc.

— Cred că glumești! Ce naiba ai găsit de discutat cu ea?

— Multe. Am discutat despre afacerile internaționale, despre economie...

— Probabil că tu ai ținut toată conversația. Ea n-ar avea destulă conversație inteligentă să umple un coșuleț, spuse fiul lui sarcastic.

— În dimineața asta s-a descurcat foarte bine. A menționat că a ascultat aseară o conversație similară. Când mi-a spus ce a auzit, mi s-a părut că venea de la tine.

— Sunt uluit că a fost în stare să repete, dar crede-mă, nu a înțeles o iotă.

— O faci să pară un papagal! Zău, Noah, eu cred că am calificarea unui bun judecător și pot garanta că nu este doar frumoasă, este și foarte inteligentă. Și spirituală.

— Vorbim amândoi despre fata lui Carter Reynolds?

Era rândul lui Douglas să pară șocat.

— Fata cui?

— Carter are două fete. Paris este mai mare cu un an.

— Îl știi pe Carter de zeci de ani dar niciodată n-a pomenit că ar mai avea o fată.

— Mi-a spus aseară că fetele au fost despărțite când erau foarte mici, în urma divorțului și Sloan a rămas cu mama ei. După atacul de cord, Carter a decis să încerce să reînnoade firele familiei, așa că a invitat-o să le facă o scurtă vizită. Până ieri, cele două ramuri ale familiei nu au avut nici un contact.

— De ce?

Noah își dădu ziarul de-o parte și se ridică.

— Habar n-am. Carter nu mi-a oferit alte informații și nu am crezut că era cazul să întreb.

— Am simțit eu că avea un secret! spuse Douglas zâmbind. Am păcălit-o lăsând-o să creadă că eram cu adevărat grădinar iar ea la rândul ei și-a păstrat secretă identitatea. Știa precis că voi afla cine este. Măsură pentru măsură. Este uluitoare! Crede-mă, ai subapreciat-o.

— Posibil, răspunse Noah neconvins dar în mod categoric, curios. Courtney termină de întins crema de brânză pe covrigul ei și trecu prin dreptul lui Noah, în drumul spre masă, precizând:

— Vă pot spune eu cum se vor termina toate astea. Fratele meu o să se însoare cu Paris, tatăl meu o să se însoare cu sora ei iar eu o să mă duc la emisiunea lui Sally Jessy Raphael și o să vorbesc despre familiile vitrege incestuase. O să fie o emisiune incendiară.

— Ți-am mai spus că nu mă însor cu Paris, izbucni Noah.

— Dar nu te poți însura cu Sloan, pentru că tatăl nostru vrea să facă asta. Iar tu nu te poți însura cu ea după ce-o face tata, pentru că asta e o poveste prea răsuflată ca să mai pot ajunge cu ea la Sally. Au avut deja emisiuni cu „sora mea vitregă a fost mama mea”.

— Gura!

Courtney așteptă să se îndepărteze Noah; apoi se uită la tatăl ei, care deschidea ziarul lui Noah.

— De ce îi dai voie să vorbească așa cu mine?

Douglas ignoră încercarea ei de a provoca o ceartă și întoarse ziarul la editorial.

— Nu este tatăl meu; este doar fratele meu. De ce îi permiți să vorbească așa cu mine?

— Pentru că eu sunt prea bătrân ca să te cârpesc, iar el refuză s-o facă.

— Poate că i-ar face plăcere. Îi place violența.

— Ce te face să crezi asta? o întrebă Douglas cu blândețe.

— Știi prea bine, izbucni ea. Te prefaci doar că nu, pentru că ai pierdut aproape toți banii noștri, iar el face destui ca să putem să trăim ca acum. Ai de gând să pretinzi că nu ai știut nimic, când o să fie prins? Ai de gând să mergi să-l vezi în zilele de vizită?

Capitolul 17

Pe terenul de tenis, tatăl lui Sloan și sora ei nu arătau doar bine în bronzurile lor de iarnă și în costumele lor albe de tenis, ei aveau

grația și puterea unor coechipieri de joc perfect acordați, eleganți și Sloan efectiv nu putu să nu fie impresionată, de la începutul primului ghem al partidei.

Spre sfârșitul acestui ghem, Sloan mai observă ceva: tatăl ei juca tenis ca și cum terenul ar fi fost un câmp de bătălie și nu manifesta nici un pic de îndurare față de dușmanul său, deși era evident că Paul și Sloan erau fără speranță depășiți. Mai mult, nu arăta îndurare nici față de partenerul său. Ori de câte ori Paris făcea ceea ce el percepea drept o greșeală, oricât de mică, îi ținea predici sau o critica.

Asta o făcea pe Sloan să se simtă atât de prost, încât simți o adevărată fericire în clipa în care ajunseseră la ultimul ghem. Stătea alături de Paul, în partea lor de teren, încercând să pretindă că nu-l putea auzi pe tatăl ei certând-o pe Paris.

— Ai stat prea aproape de fileu, toată dimineața! Singura explicație pentru care Paul a ratat ultimul tău lob a fost norocul tău. Perdantii mizează pe noroc. Câștigătorii mizează pe îndemănare. Știi bine asta, nu?

— Da, spuse ea stăpână pe sine și politicoasă ca întotdeauna, dar Sloan știa că era groaznic de jenată și se întrebă dacă el se comporta la fel cu ea și când jucau în altă parte.

— Este incredibil! îi șopti Sloan lui Paul. De ce nu-i ține piept și nu-i spune că face tot ce poate?

— Dar ea face tot ce poate, îi răspunse Paul. Încearcă să joace suficient de bine ca să poată face pereche cu el, dar nu atât de bine încât noi să ne simțim complet surclasați, aici.

Sloan simți cum îi cade inima. Avusese și ea aceeași impresie, dar când Paul o pusese în cuvinte, ideea deveni un fapt care îi făcu imposibil să ignore simpatia furioasă pe care o simțea pentru Paris.

Personalitatea lui Carter suferi o totală transformare în bine de îndată ce partida luă sfârșit. Se apropie de plasă, cu tot farmecul cordial pe care îl manifestase cu o zi în urmă și îi oferii lui Sloan un zâmbet aprobator.

— Sloan, ai mult talent înnăscut. Cu un antrenament bun poți deveni un partener real. O să lucrez cu tine, cât ești aici. De fapt, o să-ți dau chiar acum o lecție.

Anunțul îi provocă lui Sloan un râs îngrozit.

— Este foarte drăguț din partea ta, dar cred că o să renunț.

— De ce?

— Pentru că mie nu îmi place în mod deosebit să joc tenis.

— Asta pentru că nu joci la nivelul abilităților tale.

— Poate că ai dreptate, dar eu prefer să nu încerc.

— În regulă. Ai o condiție fizică bună. Alergi. Ce altceva mai faci?

— Nu cine știe ce.

— Cum e cu lecțiile acelea de auto-apărare pe care le iei?

Probabil că te-au învățat acolo puțin tae kwon și juijitsu?

— Puțin, spuse Sloan evaziv.

— Grozav. Am studiat câțiva ani artele marțiale. Haide să-mi arăți și mie ce știi.

Omul ăsta nu era doar athletic, era și un competitor insistent, își dădu Sloan seama șocată și nu va renunța până când nu o va implica, sub o formă sau alta. Mai știa că lui Carter Reynolds nu îi plăcea să piardă și cum ea se afla aici ca să se insinueze, nu i se părea o idee bună să îl umilească.

— Eu chiar nu cred că este o idee bună.

— O să fiu blând cu tine, insistă el. Ignorându-i protestul, își puse jos racheta de tenis și se îndepărtă câțiva pași.

— Vino aici.

Sloan îi aruncă lui Paul o privire neajutorată și îl văzu pe Noah Maitland traversând peluza spre ei, cu un plic mare, maroniu, în mână.

Carter îl văzu și el și îl salută cu mâna.

— Noah, nu am știut că vii în dimineața asta.

— Am adus câteva hârtii să le semnați, tu și Edith, explică Noah.

— În câteva minute. Sloan a urmat de curând un curs de auto-apărare și vrea să-mi arate ce a învățat.

— Nu te grăbi, spuse Noah.

Cu mare neplăcere, Sloan își depuse racheta pe iarbă, alături de cea a tatălui ei. Paris părea stingherită, dar nu spunea nimic. Și Paul părea stingherit, dar Sloan nu era sigură dacă își făcea griji că va fi ea rănită sau dacă își făcea griji că îl va răni ea pe tatăl ei. Noah Maitland își încrucișă brațele pe piept și arboră o expresie de neîncredere, care o enervă pe Sloan mai mult decât ceea ce urma să facă.

— Chiar nu vreau să vă întârzii întâlnirea, îi spuse ea lui Noah, sperând într-o amânare de ultimă clipă. Sunt convinsă că documentele acelea sunt cu mult mai importante decât chestia asta.

— Nu pentru mine. Dă-i drumul, spuse Noah îndreptându-și capul spre Carter.

Atitudinea lui i se păru puțin ciudată lui Sloan, dar nu avea altă variantă decât cea sugerată. Se duse spre tatăl ei, spunându-și că indiferent de comportamentul lui, nu era o idee bună să-l trântescă la pământ.

— Ești gata? o întrebă el cu o plecăciune scurtă, formală.

Sloan dădu din cap și-i întoarse plecăciunea.

Carter se mișcă atât de repede încât Sloan nu reacționează în timp și el câștigă cu jenantă ușurință.

— Nu ai fost atentă, spuse el pe același ton enervant de condescendență și superioritate pe carel folosisese cu Paris în timpul meciului de tenis. Dar în loc să-i acorde timp să revină în poziție, o surprinse din nou, prinzând-o în dezechilibru.

— Sloan, nu te concentrezi.

Sloan decise că era o idee cât se poate de bună să-l trântască la pământ. Carter se apropie, crezând că văzuse o deschidere și se lansă. Sloan pivotă și cu o lovitură înaltă, puternică, îl trimise lat, la pământ.

— Cred că de data asta m-am concentrat mai bine, îi spuse ea plină de dulceață.

Puțin mai războinic acum, Carter se ridică și făcu un cerc, căutând o nouă țintă. Sloan știa că era foarte bun dar și că era prea încrezător în sine. Carter se lansă; ea contracară și îl lovi în plexul solar, tăindu-i răsufierea.

— De data asta am fost mai atentă, mărturisi ea.

Sloan nu era străină de prădătorii furioși și când ea înregistrează următorul punct, își dădu seama că tatăl ei devenise unul. Se repezi asupra ei cu fața roșie de furie și jenă și mișcările lui își pierdură grația și stilul. Carter așteaptă o deschidere; apoi pivotă și lovi cu piciorul, dar rată. În clipa în care el reveni în poziție, Sloan mai făcu un punct; apoi decise că era timpul să pună capăt acestui „spectacol”, înainte de a fi forțată fie să-i facă rău, fie să riște să o încaseze ea dacă se abținea să-l lovească.

Punându-și mâinile în șolduri, se îndepărtă dincolo de atingerea lui.

— Mie mi-ajunge, spuse ea râzând, încercând să detensioneze atmosfera. Joci prea dur.

— Încă n-am terminat, spuse el ștergându-și praful de pe șort.

— Ba da, am terminat. Am obosit.

Spre surprinderea lui Sloan, Noah Maitland a fost cel care i-a venit în ajutor.

— Carter, este nepolitic să-ți asaltezi oaspeții în a doua lor zi de vizită.

— Chiar așa, glumi Sloan. Trebuie să aștepti cea de a treia zi. Se întoarse să-și ia racheta de tenis de la picioarele lui Noah, care se aplecă să o ia de jos și i-o întinse.

— Ai salutări de la tatăl meu, spuse el iar strălucirea zâmbetului lui leneș era atât de enervantă, încât lui Sloan îi fu greu să se concentreze asupra cuvintelor lui, în timp ce întindea mâna după rachetă.

— Poftim?

— Tata mi-a spus că a avut cu tine o discuție fascinantă azi-dimineață. A fost foarte impresionat.

— Nu am știut că este tatăl tău, spuse Sloan îngrozită.

— Așa am presupus și eu.

Noah se uită la Carter și Sloan profită de ocazie.

— Carter, spuse. Noah, în cazul în care seara de marți vrei s-o petreci la club, la un pocher, eu aș vrea să-i invit la cină pe Sloan, Paul și Paris.

Sloan se îndrepta deja spre casă cu Paul, dar îl auzi pe tatăl ei spunând:

— O idee grozavă! Sloan, strigă el, pe tine și Paul vă aranjează?

Nu era o „idee grozavă” și pe ei nu „îi aranja”. Sloan se întoarse dar continuă să meargă cu spatele, din pornirea prostească de a păstra distanța maximă față de Noah Maitland.

— Sună bine, strigă ea, spunându-i în șoaptă lui Paul:

— Tare mi-aș dori să găsim o soluție să ieșim din asta.

Paul îi aruncă o privire piezișă.

— Aș vrea să știu ce este cu hârtiile pe care Maitland le vrea semnate.

— Și Noah Maitland este suspect?

— Toți sunt suspecti, cu excepția ta și a mea. Și, adăugă el glumind, în privința ta nu sunt foarte sigur. Apoi, redevenind sobru, adăugă:

— Mă întreb ce documente au nevoie de semnătura lui Edith Reynolds. Dacă am ști, poate că asta ne-ar indica o direcție la care noi nici nu ne-am gândit.

Sloan avu sentimentul că Paul nu-i spunea tot adevărul, dar știa că era inutil să-i pună întrebări.

— Cum te-ai întâlnit cu tatăl lui Maitland în dimineața asta?

— În drumul meu înapoi, după alergarea de dimineață, am văzut un bărbat săpând într-o grădină și când acesta s-a ridicat, era într-o vizibilă suferință. M-am oprit să-l ajut și am stat de vorbă cu el, câteva minute. La început am crezut că era grădinar.

— Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

— Nimic ce ne-ar fi putut face nouă rău și nimic mai mult decât era necesar. De fapt i-am spus doar numele meu mic, dar nu m-am putut eschiva să nu-i spun unde stau. Am creat vreo problemă?

Paul se gândi o clipă la asta.

— Categorie nu, spuse el cu un zâmbet inexplicabil. Tatăl lui Maitland nu este singurul pe care l-ai impresionat în dimineața asta. Eu cred că l-ai impresionat la fel de mult și pe fiul lui. Cred că este puțin intrigat.

— În legătură cu mine? Imposibil!

— Am văzut cum se uita la tine. Și tu ai văzut. Și asta te-a făcut nervoasă.

Sloan chicoti la absurditatea concluziei lui.

— Bărbații ca Noah Maitland generează suficientă electricitate sexuală ca să ilumineze tot New York-ul iar ei știu asta. Este o putere pe care o au ei și pe care o folosesc asupra oricui se află în preajma lor. Iar întâmplător, eu m-am aflat în preajma lui. Am simțit un mic șoc, iar șocul m-a făcut „nervoasă”.

— Așa funcționează? Câți „bărbați ca Noah Maitland” ai cunoscut tu?

— Am o înțelegere moștenită pentru „tipul” lui și în consecință o imunitate genetică față de el, spuse Sloan cu fermitate.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre mama mea. După tot ce mi-a povestit ea și după ce pot vedea cu ochii mei, tata trebuie să fi fost exact ca Noah Maitland. Știi că Paris este îndrăgostită de el? Sunt ca și logodiți.

Se apropiau de treptele terasei și Paul coborî glasul:

— Paris nu este îndrăgostită de el. Tatăl tău o forțează să se mărite cu Maitland. Ea nu vrea. Din nefericire, adăugă el filosofic, asta nu înseamnă neapărat că nu va ceda și nu o va face. Amândoi bărbații o domină și o intimidează cumplit.

— De unde știi asta?

— Ea mi-a mărturisit prima parte, la micul dejun. A doua parte mi-am imaginat-o singur.

— Ți-a spus ea asta? repetă Sloan uluită. Este greu de imaginat să se deschidă astfel în fața cuiva. Și de ce în fața ta?

— Pentru că eu nu o domin. Pe de altă parte, eu sunt bărbat și ea este intimidată de bărbați și când i-am pus cu blândețe o întrebare directă, s-a simțit obligată să-mi răspundă.

— Este atât de trist, spuse Sloan încet, când se opriră în dreptul ușii din spate. Nu m-am așteptat să-mi placă de ea. Nu vreau să-mi placă de ea.

Paul râse ușor.

— Dar îți place și o să-ți placă. Și cât te vei afla aici, vei încerca să o protejezi de cei doi bărbați.

Uneori, atitudinea atotștiutoare a lui Paul o enerva efectiv.

— Ce te face atât de sigur de tine? Ce te face să crezi că eu o să fac ceva din toate astea?

Iritarea ei nu îl afectă câtuși de puțin.

— Nu o să reușești să te abții, pentru că tu ai această pornire de a-i ajuta pe oamenii care au nevoie de tine, spuse el implacabil, dar nu răutăcios.

— Iar tu nu ești psihiatru.

— Adevărat, spuse el zâmbind în timp ce îi deschidea ușa, dar pot recunoaște o inimă bună, iar a ta este la fel de bună ca niște fondante proaspete.

— Sună dezgustător.

— De fapt a fost un compliment, răspunse el sec. Sunt nebun după fondante. Dar tu să nu-ți lași inima ta bună să se interfereze cu judecata sau cu misiunea ta, câtă vreme te afli aici.

În bucătărie îi aștepta Gary Dishler, așa încât Sloan nu putu să-i dea nici o replică.

— A fost o dimineață amuzantă, minți ea. Urc acum să fac un duș...

— Scuzați-mă, domnișoară Reynolds. Doamna Reynolds dorește să vă vadă în solar, spuse Dishler.

— Ah. Sloan se uită în jos la șortul pătat de iarbă și la brațele murdare. Trebuie mai întâi să fac un duș și să mă schimb. Vreți să-i spuneți că vin cât pot de repede?

— Doamna Reynolds a spus că dorește să vă vadă imediat, o informă el.

Avertizarea suna sinistru și Paul remarcă asta.

— Vin cu tine, spuse el.

Gary scutură din cap și o informă cât se poate de ferm pe Sloan:

— Doamna Reynolds a spus că dorește să vă vadă singură.

Solarul avea deschidere spre peluza din spate și când Sloan văzu expresia acră de pe chipul lui Edith Reynolds, presupuse că bătrâna doamnă asistase la scurta demonstrație de auto-apărare și că nu o aprobase.

— A fost un adevărat spectacol pe care ni l-ai oferit acolo! făcu o pauză ca să arunce o privire acuzatoare asupra șortului pătat și a feței transpirate, a lui Sloan.

— Tinerele doamne binecrescute nu se tăvălesc prin iarbă și nu se plimbă în haine murdare.

Sloan se înfrână auzind atacul injust.

— Nu eu am vrut să ofer acel spectacol. De fapt, am făcut tot posibilul să-l evit, dar nepotul dumneavoastră a insistat. Mai mult, eu m-aș fi schimbat înainte de a veni aici, dar domnul Dishler a insistat că vreți să mă vedeți imediat.

Chipul bătrânei doamne îngheță la revolta lui Sloan.

— Ai terminat?

Sloan încuviință din cap.

— Ce temperament ai.

— Ce dimineață am avut.

— Asta am observat și eu. În ultimele câteva ore, ai făcut alergări de-a lungul plajei și ai încercat să-l salvezi pe Douglas Maitland, după câte am înțeles de la Noah. Te-ai întors la timp ca să joci tenis, dar nu prea bine, după care ți-ai încheiat dimineața ta plină trântindu-ți în fund propriul tată și asta nu o dată, ci de două ori. Dacă mai ai ceva energie în exces după masa de prânz, ți-aș sugera să o consumi exersându-ți reverul.

— Poftim?

— Mai ai multe de îmbunătățit la jocul tău de tenis.

— Doamnă Reynolds, eu nu fac parte din bogata și leneșă societate. Eu muncesc ca să-mi câștig existența, timpul meu este valoros, îmi place să mi-l petrec așa cum îmi place, ori mie nu-mi place tenisul!

— La vremea mea am adunat trofee. Familia Reynolds a excelat întotdeauna la tenis. Ramuri ale familiei noastre au participat la

campionatele celor mai selecte cluburi, peste tot în țară. Jocul tău face de râs renumele familiei; totuși, exersând serios, cred că te-ai putea ridica la standardele noastre.

— Nu am nici intenția și nici dorința să fac ceva în această privință, o informă Sloan disprețuitoare. Eu nu sunt un membru al familie Reynolds.

— Fată proastă! Nu ne placi, dar ai mai mult sânge Reynolds în vine decât are Paris. De unde crezi că-ți vine această mândră sfidare pe care mi-o demonstrezi în clipa asta? De ce crezi că ai refuzat să-l lași pe Carter să te umilească adineauri? Uită-te la tine, dreaptă, sigură pe tine chiar dacă ești plină de noroi și groaznic îmbrăcată, sigură ca un rege, că ai tot dreptul să mă înfrunți în propria-mi casă, pentru că îți închipui că tu ai dreptate iar eu greșesc. Dacă asta nu este superioritate Reynolds, nu știu cum ai putea-o numi.

— Dacă-ți închipui că ar trebui să mă simt flatată, află că nu sunt.

— Ha! făcu bătrâna doamnă lovind cu brațul în fotoliu, triumfătoare și veselă. Ai vorbit ca o adevărată Reynolds. Crezi că ești mai bună decât noi, chiar dacă noi am putea cumpăra și vinde orașul în care trăiești. Ce n-aș da să mai trăiască mama lui Carter și să vadă asta. Când a plecat în Florida să-l aducă acasă, a vrut să ia copilul care va semăna cel mai mult cu noi. În ciuda schemei ei, femeia asta afurisită, proastă, a luat fata greșită!

— Ceea ce a fost, cu siguranță, norocul meu.

— Gata cu vorbele de duh. Eu cred că noi două ne înțelegem foarte bine și vom putea foarte repede să ne înțelegem și mai bine. Stai jos, te rog.

Prinsă între mânie și amuzament la folosirea expresiei „vorbe de duh” ca să descrie ce făcuseră ele până acum, Sloan se lăsă în fotoliul de răchită de alături.

— Iar acum o să renunț la delicatețuri, anunță bătrâna doamnă, provocându-i lui Sloan un nou atac de veselie. Eu am insistat să fi invitată aici și am făcut asta din mai multe motive, cât se poate de bune. De ce pari atât de surprinsă?

— Am crezut că a fost ideea tatălui meu. Mi-a spus că a avut un atac de cord și că vrea să mă cunoască până nu va fi prea târziu.

Bătrâna doamnă ezită, jucându-se cu veșnic prezentul colier de perle de la gâtul ei, apoi spuse fără plăcere:

— Ai înțeles greșit. La început, s-a opus chiar mai insistent decât Paris.

— Paris a avut obiecții?

— Desigur. A fost extrem de nefericită când a aflat că accepti invitația.

Sloan își îndreaptă privirea spre azaleele roz care înfloreau lângă fotoliul ei, în timp ce încerca să asimileze toate acestea fără sentimente sau emoții.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegi. Când Paris era foarte mică, mama lui Carter o convinsese că mama ta nu era potrivită să crească copiii și că un judecător a emis o lege specială prin care să o țină departe de ea. Mai târziu i s-a inoculat ideea că în mod firesc, tu vei deveni exact ca mama ta.

Se opri o clipă, așteptând ca Sloan să asimileze toate acestea. Apoi spuse:

— Cât despre Carter, el a avut mai multe motive pentru care nu a vrut să te introducă până acum în familie. În primul rând, nu a crezut că ar fi bine să te introducă într-o viață pe care nu ai avut-o niciodată. Mai mult, eu bănuiesc că se simțea vinovat pentru faptul că te părăsise. În acest caz, este de înțeles că nu era dornic să fie pus acum față în față cu persoana față de care greșise. Eu aș fi forțat această reuniune cu mult în urmă, dar mi-ar fi fost imposibil înainte ca mama lui Carter, nora mea, să-mi facă uimitoarea surpriză de a mă preceda în moarte.

— De ce nu?

— Pentru că în zece minute te-ar fi gonit de aici. Tu nu ai fi tolerat niciodată tratamentul la care te-ar fi supus, iar eu nu am vrut să te supun la așa ceva. Sigur, aș fi putut veni să te văd, dar asta nu ar fi reparat ruptura dintre Paris, Carter și tine. Ori acesta este scopul meu.

Sloan era uluită să descopere că scopul ei era să repare, când tot ce făcuse până atunci era să o umilească, să o critice și să o înfurie.

— După moartea mamei lui Carter mi-am dat seama că te puteam aduce aici și l-am obligat pe Carter să pună planul în aplicare. Nu a avut variantă.

— Nu?

— Firește că nu. Pentru că eu dețin băierele pungii, anunță ea cu un râs aspru.

Sloan clipi și își drese glasul.

— Tu deții ce?

— Eu controlez Trustul Hanover, care deține o porție majoră din averea Reynolds, declară ea ca și cum această singură informație i-ar fi lămurit lui Sloan totul.

— Nu înțeleg, spuse Sloan.

— Este cât se poate de simplu. Tatăl meu, James Hunsley, era un terchea-berchea frumos, fără un ban, dintr-o familie bună și care la douăzeci și cinci de ani și-a pierdut moștenirea la jocurile de noroc. Ca să-și mențină stilul de viață trebuia să se însoare cu o moștenitoare și a ales-o pe mama mea, care era moștenitoarea averii Hanover. Bunicul meu însă l-a citit perfect și s-a împotrivit mariajului, dar mama mea îl

iubea și era o fetiță răsfățată, încăpățânată. A amenințat că va fugi cu el și bunicul a cedat, dar nu înainte de a aranja ca tata să nu poată controla niciodată în totalitate averea mamei mele. Bunicul Hanover a înființat un trust pentru gestionarea averii și i-a acordat ei controlul după moartea lui, dar numai cu sfatul și consimțământul celorlalți curatori, numiți de el. Potrivit condițiilor stabilite, controlul rămânea în mâinile descendentului celui mai în vârstă al familiei Hanover, nu a soțului sau soției unui Hanover. În prezent, eu sunt descendentul.

Sloan decise să nu comenteze această dezvăluire.

— Tatăl tău trebuie să fi fost dezamăgit când a aflat despre acest trust.

— A fost furios, dar când a realizat că viața lui nu se va îmbunătăți dacă nu-și va câștiga proprii lui bani, a făcut întocmai. Sigur, averea lui a fost modestă, nu se compara cu averea Hanover și cum jumătate din ea îi revenea mamei, a sfârșit tot în acest trust. Carter a moștenit agerimea în afaceri a familiei mele și a crescut de câteva ori averea Reynolds, spuse ea cu mândrie.

— Totuși, nu am trimis după tine ca să discutăm despre Carter. Despre Paris vreau să vorbim. Știi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care a fost încurajată să le creadă despre mama ta și despre tine, mi-a spus aseară că are impresia că ești cumsecade.

Tot ce spusese bătrâna doamnă până atunci fusese atât de negativ, încât Sloan fu complet nepregătită pentru aprecierea care urmă.

— Pentru mine este clar că ai minte și curaj și mi-ar plăcea ca și Paris să aibă ceva mai mult din astea. Poate că o să te gândești la asta, când o să fi cu ea?

Se întrerupse auzind pașii lui Paris și așteptă în tăcere până când ea îi depuse un sărut pe obraz.

— Ai jucat ca naiba în dimineața asta, spuse Edith cu severitate. Ai jucat prea aproape de plasă. Ce-a fost în mintea ta?

— Presupun că am avut o zi proastă.

— Prostii. Ai încercat să nu-i rănești sentimentele lui Sloan pentru că jocul ei era deplorabil. Dar gata cu asta, spuse repede, când Paris dădu să-i răspundă. Presupun că în după-amiaza asta tu și Sloan o să jucați golf?

— Da, mai târziu.

— Bine. Aș vrea să petreceți mai mult timp împreună. Ce planuri aveți pentru diseară?

— Noah vrea să ne invite pe Sloan, pe Paul și pe mine, la cină.

— Excelent, spuse ea dând emfatic din cap. Tatăl tău este decis să vă căsătoriți de Crăciun. Trebuie să petreci și cu Noah mai mult timp.

Sloan nu voia să joace golf și știa că Paris nu voia să se mărite cu Noah. Dar se părea că nici pe Carter și nici pe Edith Reynolds nu-i

interesau dorințele celor aflați sub controlul lor. Sloan nu era sigură ce anume voia ea; era încă șocată de tot ce-i spusese Edith și era nerăbdătoare să-i repete lui Paul lucrurile interesante pentru el. Dincolo de asta, singurul lucru de care era sigură era acela că într-adevăr dorea să o cunoască mai bine pe Paris.

— Acum simt nevoia să fac un duș, le spuse ea celor două femei; apoi îi zâmbi în mod deliberat lui Paris, în timp ce se ridica.

— Aș vrea să-ți mulțumesc că ne-ai menajat pe Paul și pe mine, în timpul partidei de tenis. A fost foarte drăguț din partea ta.

— Prostii! o întrerupse Edith. Ar fi trebuit să-și folosească timpul îmbunătățindu-și îndemânarea. Nu lăsând-o să ruginească!

Sloan își dădu seama că femeia asta bătrână nu avea de gând să respecte pe nimeni peste care putea trece, considerând că este dreptul și privilegiul ei să calce în picioare.

— Paris este conștientă de faptul că Paul și cu mine suntem oaspeții voștri, deci prioritatea ei este, în mod firesc, să ne facă să ne simțim bine. Cred că am citit într-un ziar, la rubrica bunelor maniere, că aceasta este prima și cea mai importantă îndatorire a unei gazde. Nu-i așa? termină Sloan arborând un aer cât mai nevinovat.

Dar Edith Reynolds nu era omul să se lase prost.

— Tânără doamnă, îmi predai cumva o lecție de bune maniere?

În tonul ei plutea ceva indefinit; deși părea indignat, nu era chiar furios.

Sloan își mușcă limba să-și ascundă zâmbetul.

— Doamnă, așa cred. Oarecum.

— Ești revoltătoare, spuse bătrâna doamnă cu o voce aspră, dar căreia îi lipsea mânia autentică. O clipă nu mai pot suporta să te văd în hainele astea murdare. Aleargă și fă-ți dușul.

Concediată, Sloan începu să se îndepărteze.

— Și nu risipi apa, îi strigă Edith iritată.

Când Sloan dispăru, Edith își îndreptă ochii ei de un albastru spălăcit asupra lui Paris.

— Este o tânără impertinentă. Nu are nici un respect pentru autoritate. Și mai puțin, pentru bani. Tu ce părere ai despre ea?

Încă de pe vremea când era copil, Paris Reynolds acceptase ideea că era inutil și lipsit de înțelepciune să se opună vreunui membru al familiei. Erau cu toții de neîmblânzit și neiertători, în timp ce ea era o lașă și o slabă. Și totuși, în ultima oră o văzuse pe sora ei mai mică ținându-le piept, mai întâi pentru ea însăși, apoi pentru sora ei. Acum i se părea și lui Paris imperativ să facă la fel. Nervozitatea o făcu să-i transpire palmele și le șterse de șort.

— Îmi... îmi pare rău, străbunico, spuse ea cu vocea tremurându-i din cauza neobișnuinței de a se opune, dar ea... ea...

— Încetează cu bâlbâiala, fetițo! De ani de zile ai depășit acest inconvenient.

Tremurând, dar în continuare hotărâtă, Paris își ridică bărbia, se uită în ochii străbunicii ei așa cum făcuse Sloan și anunță:

— Eu cred că este formidabilă!

— Perfect, atunci de ce nu ai spus asta de la bun început?

Incapabilă să răspundă sau să mai suporte o morală, Paris se uită la ceasul de la mână.

— Dacă nu mă grăbesc cu dușul, o să ratez ora la clubul de golf.

— Uită-te la hainele cu care a venit, îi strigă Edith. Asigură-te că nu o să se facă și nu o să ne facă de râs, cât stă aici. O să se întâlnească cu prietenii noștri la club și în oraș. Dacă are nevoie de haine, ai grijă să le primească.

Paris se întoarse uluită.

— Nu mă pot uita în garderoba ei să-i critic hainele și să-i spun că nu sunt corespunzătoare.

— Firește că poți. Ai un gust excelent. Doar desenezi toalete.

— Da, dar...

— Paris! Ocupă-te de problema asta. Și, Paris, o strigă ea din urmă, nu este cazul să arunci banii pe fereastră în buticurile scumpe de aici, decât dacă nu îi poți împrumuta tu ceva.

Capitolul 18

Sloan nu avea idee cât de mult știa FBI-ul despre tatăl ei sau despre finanțele lui și nici măcar de ce anume îl bănuiau, dar i se păru important să-i spună lui Paul ce aflase. Frustrată că schimbul de informații nu avea decât un singur sens, bătu la ușa lui Paul. Nerăspunzându-i nimeni, merse mai departe de-a lungul holului, spre camera ei și constată că ușa era încuiată. Ciocăni în ușă.

— E cineva înăuntru? strigă ea.

Ușa se deschise atât de brusc încât Sloan se dădu înapoi și se uită uluită la Paul, care era îmbrăcat în șort și ținea în mână cartea pe care o citea ea, cu degetul arătător între pagini, ca și cum ar fi vrut să nu piardă locul unde rămăsese.

— Camera mea nu are balcon, așa că mi-am spus să ți-o împrumut puțin pe a ta și să citesc, până te întorci, îi explică el.

Sloan știa că el mințea pentru urechile oricui s-ar fi aflat din întâmplare pe hol. Îl urmă înăuntru și închise ușa.

— De fapt, ce făceai aici?

— Căutam „ploșnițe”. Nu am găsit niciuna.

Ideea unei case particulare în care proprietarul instalează microfoane părea absurdă și Sloan spuse asta.

— A fost doar o precauție. Tatăl tău este cunoscut ca un om extrem de precaut.

— Nu chiar atât de precaut, pentru că atunci nu ne-am mai fi aflat noi aici, glumi Sloan.

Și apropo de motivul pentru care ne aflăm aici, adăugă ea cu un zâmbet încântat, tocmai am avut o conversație interesantă cu

străbunica, mea. Ai știut că ea deține controlul părții majoritare a banilor familiei?

— Te referi la Trustul Hanover.

Sloan dădu din cap, puțin dezumflată.

— Ce anume ți-a spus ea?

Sloan repetă părțile interesante ale conversației cu străbunica ei, aproape textual.

— Nimic nou aici, spuse Paul. Cel puțin nimic semnificativ. Ai stat destul de mult timp jos, despre ce altceva ați mai discutat?

Sloan îi relatează și restul discuției și Paul păru mult mai interesat acum decât de informațiile pe care le crezuse ea interesante.

— Dacă vrea să petreacă timp cu Paris, fă-o. Eu o să stau pe aici, să văd ce mai aflu.

— Despre ce? Întrebă Sloan ridicându-și mâna a frustrare. Ce anume îl suspectezi că face? Cred că am dreptul la o minimă explicație.

— Tu te afli acum în poziția de a-simți-nevoia-să-știi. Când o să cred eu că trebuie să știi, o să-ți spun.

Străduindu-se să-i împrumute tonul blazat, Sloan spuse:

— Iar când o să am ceva ce o să cred că tu simți nevoia să știi, presupun că eu o să trebuiască să negociez.

Se așteptase ca el să reacționeze la amenințarea ei fie cu plictis, fie cu amuzament, dar el nu făcu niciuna, nici alta.

— Sloan, există în Palm Beach doi oameni cu care nu o să vrei niciodată să negociezi. Eu sunt unul dintre ei.

— Cine este celălalt? Întrebă Sloan, uimită de amenințarea voalată din vocea lui.

— Noah Maitland. Mulțumesc că mi-ai permis să-ți folosesc balconul, spuse el pentru efect și ieși afară în hol.

Ușa se închise în urma lui și Sloan se îndreptă încet spre baie, să-și facă dușul.

Paul era total indescifrabil, imprevizibil și devotat preocupărilor sale, dar existau momente când părea plin de farmec și de-a dreptul amabil.

Sloan avea acum sentimentul neplăcut că acestea din urmă erau doar o fațadă.

Capitolul 19

Când Sloan coborî, Paris o aștepta în salon.

— Am adus mașina aici, în față, îi spuse ea și Sloan o urmă.

Pe alee era parcat un Jaguar decapotabil, galben, cu capota coborâtă și în timp ce ieșeau afară pe poartă, Sloan privea soarele strălucind în părul castaniu al lui Paris. Se gândea cât de bine se potrivea eleganta ei soră cu eleganta mașină, când Paris se întoarse și o surprinse privind-o.

— Ai uitat ceva? o întrebă Paris.

— Nu, de ce?

— Aveai o expresie ciudată.

După tot ce văzuse și auzise astăzi despre Paris, Sloan dorea cu disperare să rupă bariera de formalitate a acesteia și să își cunoască sora. Se agăță de întrebare ca de o ocazie.

— Mă gândeam că mașina asta este foarte frumoasă și că ți se potrivește.

Paris aproape că pierdu controlul volanului când se întoarse și se uită la Sloan.

— Nu știi ce să spun.

— Poți să spui tot ce gândești.

— Bine, atunci cred că mă gândeam că acesta era ultimul lucru pe care mă așteptam să mi-l spui.

Sloan renunțase deja la orice altă conversație, când Paris izbucni.

— Și mă gândeam că mi-ai spus un lucru atât de drăguț.

Încărcase cuvântul cu atâta căldură, încât Sloan știa că Paris îl considerase ca pe un mare compliment.

O luară la stânga spre un bulevard larg și Paris spuse ezitant:

— Ți se pare ciudat să fi aici, în mașina asta și să știi că noi suntem... suntem surori?

Sloan încuviință din cap.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

— Nu ești câtuși de puțin așa cum m-am așteptat să fi.

— Știu.

— Știi?

— Da. Mi-a spus străbunica ta.

Paris îi aruncă o privire timidă.

— Este și străbunica ta.

Un nu știu ce demon răutăcios o făcu pe Sloan să spună:

— Într-un fel mi se pare mult mai ușor să cred că tu ești sora mea, decât că ea este străbunica mea.

— Este puțin cam dură. Îi intimidează pe oameni.

Inclusiv pe tine, își spuse Sloan.

— Pe tine te intimidează?

— Nu chiar. Mă rog, puțin, poate, recunosc Sloan.

— Majoritatea oamenilor sunt îngroziți de ea.

— Nu arată ca o străbunică tipică, cel puțin nu așa cum îmi închipui eu străbunicile.

— Bunica ta cum este?

— Vrei să spui mama mamei noastre? o întrebă Sloan cu blândețe.

— Da.

— A murit când eu aveam șapte ani, dar mi-amintesc că era foarte... caldă. Și mirosea a prăjituri.

— A prăjituri?

Sloan încuviință din cap.

— Îi plăcea să facă prăjituri. Era grăsuță și avea întotdeauna prăjituri pentru Sara și pentru mine.

— Sara?

— O prietenă din copilărie, care este în continuare prietena mea cea mai bună.

Urmă o tăcere penibilă, tăcerea dintre doi oameni care vor să mai facă un pas înainte, dar care sunt atât de ușurați că se află acolo unde se află, încât le este teamă să înainteze. Sloan inspiră adânc și se rugă la Dumnezeu ca ceea ce avea să spună să fie ceea ce trebuia.

— Ai vrea să știi cum este mama ta?

— Dacă vrei să-mi spui. De tine depinde.

Ridicându-și fața în vânt, Sloan își lăsă capul pe spate și medită asupra răspunsului evaziv al lui Paris. Spuse încet, cu sinceritate:

— Dacă nu suntem sincere și directe, nu o să avem nici o șansă să ne cunoaștem cu adevărat una pe alta, iar eu nu vreau să pierd șansa asta. Crezi că am putea face un pact ca să ne spunem adevărul și ceea ce simțim cu adevărat? Asta presupune că va trebui să avem încredere oarbă una în cealaltă, dar eu vreau să încerc. Tu vrei?

Mâinile lui Paris strânseseră mai tare volanul, în timp ce se gândea la pactul propus de Sloan.

— Da, șopti ea într-un târziu. Da, declară ea din nou, cu un zâmbet timid și o încuviințare fermă din cap.

Sloan își supuse pactul primului test.

— În cazul acesta, ai vrea să știi cum este cu adevărat mama ta?

— Da, aș vrea.

— Este ușor, spuse Sloan fericită. Seamănă foarte mult cu ceea ce cred eu până acum despre tine. Este bună. Nu-i place să rănească sentimentele altora. Adoră hainele frumoase și lucrează în cel mai elegant butic cu îmbrăcăminte din Bell Harbor. Toată lumea care o cunoaște o iubește, inclusiv Lydia, proprietara buticului. Lydia o terorizează cumplit și profită constant de ea, dar mama îi găsește mereu scuze.

Sloan se întrerupse când în fața lor apăru intrarea în club.

— Paris, haide să nu jucăm golf. Haide să facem altceva.

— Dar tata a vrut să iei prima lecție de golf.

— Știu, dar să zicem că am refuzat categoric să fac asta. Ce-o să poată face, în cazul ăsta? O să urle la tine? Sloan se întreba dacă el chiar ar fi fost în stare să se înfurie, să facă scandal sau și mai rău. Doar avea temperamentul unui taur.

Paris părea șocată de sugestie.

— Nu, dar va fi extrem de dezamăgit.

— Înțeleg. Vrei să spui „dezamăgit” în sensul în care a fost dezamăgit de jocul tău de tenis în dimineața asta?

— Da, doar că acum va fi extrem de dezamăgit de amândouă. Azi dimineață a fost dezamăgit numai de mine. El nu trece atât de ușor peste dezamăgiri, explică Paris ca și cum aceasta ar fi fost problema ei, nu a lui, o justificare pe care Sloan ar fi trebuit să o accepte și să o înțeleagă la fel ca Paris.

Sloan o înțelegea perfect: tatăl ei nu abuza fizic. El recurgea însă la o tiranie emoțională, o formă mult mai subtilă, dar la fel de eficientă, de dominare brutală.

— Dacă eu refuz în mod categoric, atunci el nu poate fi dezamăgit de tine, nu?

— Nu, presupun că nu.

— Tu vrei să jucăm golf? Paris ezită atât de mult încât Sloan nu era sigură dacă aceasta nu voia să răspundă sau nu știa ce voia.

— Nu, de fapt nu vreau cu adevărat. Nu-mi place chiar atât de mult golful, cât ar vrea tata să-mi placă.

— Dacă am putea face acum ceva ce ți-ar plăcea, ce anume ar fi?

— Am lua masa undeva și am sta de vorbă.

— Minunat! De vreme ce eu refuz categoric să joc golf, el nu poate fi dezamăgit de tine, așa că haide în schimb să luăm masa undeva și să stăm de vorbă.

Paris ezită, mușcându-și limba; apoi întoarse brusc la dreapta.

— Știu eu un loc. Este o cafenea micuță, putem mânca afară. Nimeni nu o să ne grăbească și nu o să ne deranjeze.

În Bell Harbor, o cafenea era un loc foarte plăcut, nepretențios, unde puteai mânca. Era un fel de verișoară primară a unui restaurant. Cafeneaua lui Paris era un restaurant franțuzesc elegant, cu canopie la intrare, cu un patio în interior, cu fântână și cu parcare cu valet. Valetul o știa pe nume.

— Jean, am vrea să mâncăm afară, îi spuse Paris cu zâmbetul acela blând, pe care Sloan i-l admiră acum, știind că era cu adevărat sincer.

— Pot să vă aduc ceva de băut? le întrebă el când se așezară la o masă în apropierea fântânii, cu vedere spre prăvăliile de pe partea cealaltă a străzii.

Paris se uită la Sloan așteptând o decizie, apoi, brusc, hotărî singură.

— Cred că ar trebui să bem o șampanie, o șampanie foarte bună, pentru o ocazie specială.

— O zi de naștere? Își dădu el cu presupusul. Paris scutură din cap și se uită sfioasă spre Sloan.

— Mai mult pentru o renaștere.

Când Jean plecă, urmă o pauză stânjenitoare, în timp ce amândouă căutau să se gândească la un punct de pornire pentru a se cunoaștere între ele. Pe trotuarul din dreptul lor, o mamă își plimba

copilul într-un cărucior frumos și un adolescent se învârtea în jurul ei cu bicicleta.

— Am avut prima mea bicicletă la cinci ani, spuse Sloan ca să rupă tăcerea. Era prea mare pentru mine și intram în toată lumea, până când, în sfârșit, am învățat să-mi mențin echilibrul. Polițistul care asigura traversarea zicea că eram un pericol public.

— Întotdeauna ai știut că voiai să te faci designer de interioare?

Deși Sloan trebuia să păstreze secretul asupra câtorva detalii despre viața ei prezentă, era hotărâtă să fie sinceră cu Paris, în orice altceva.

— De fapt, mărturisi ea, la început voiam să mă fac Superman sau Batman. Dar tu?

— Imediat ce am primit prima mea păpușă, am început să mă gândesc la un trusou potrivit pentru ea, recunosc Paris. Presupun deci, că întotdeauna m-a interesat moda.

Sosi un chelner cu o sticlă de șampanie într-un suport de argint și Sloan îl așteptă să termine de servit băuturile, în timp ce un cuplu de adolescenți trecea prin dreptul lor, ținându-se de mână.

— Arată cumplit de tineri ca să se întâlnească și să se țină de mâini, nu? remarcă ea și când Paris confirmă din cap, Sloan se agăță de asta ca de un următor subiect de discuție.

— Câți ani aveai la prima ta întâlnire?

— Șaisprezece, spuse Paris. Îl chema David și m-a dus la un dans al bobocilor. Eu voiam să mă duc cu un băiat pe care îl chema Richard, dar tata îi cunoștea familia lui David și a considerat că era o escortă mai acceptabilă pentru mine.

Sloan deveni brusc curioasă.

— Și cum a fost?

— A fost cumplit, mărturisi Paris zâmbind și scuturându-se. În drumul înapoi spre casă el a început să bea dintr-o sticlă; apoi a parcat mașina și a început să mă sărute. Nu s-a oprit până când nu am izbucnit în plâns. Prima ta întâlnire cum a fost?

— Foarte asemănătoare cu a ta, spuse Sloan râzând. Eu m-am dus la bal cu Butch Bellamy, care era cu un picior mai înalt decât mine și nu puteam dansa cu el. Și-a petrecut cea mai mare parte din seară într-un vestiar, bând bere cu prietenii lui din echipa de fotbal. În drumul spre casă a parcat mașina și a început să mă sărute și să se dea la mine.

Râzând, Paris ghici sfârșitul povestirii.

— Iar tu ai izbucnit în lacrimi și el a trebuit să te ducă acasă.

— Nu. I-am spus că dacă nu mă lasă să cobor din mașină, o să le spun tuturor prietenilor lui că e homo. După care mi-am scos din picioare prima mea pereche de pantofi cu tocuri și am luat-o pe jos spre casă, în prima mea pereche de colanți. Nu arătau prea bine când am ajuns acasă.

Paris râse și Sloan ridică paharul, toastând.

— Pentru noi, pentru că am supraviețuit primei noastre întâlniri, spuse ea zâmbind solemn.

Paris ciocni.

— Pentru noi și pentru toate fetele cu o primă întâlnire ca a noastră.

Chiar atunci apăru chelnerul și le oferi câte un meniu deschis. Dornică să mențină atmosfera de veselă apropiere care se instalase între ele, Sloan se uită în trecere peste primele feluri din meniul ei.

— Care este mâncarea ta favorită?

— Varza de Bruxelles. A ta?

— Ficatul.

— Se spune că dacă asezonezi ficatul cu...

Sloan scutură din cap.

— Nu există nici o șansă să asezonezi ficatul și să-l faci comestibil. Poate că de fapt nici nu suntem surori genetice. Eu am fost adoptată și... De ce râzi?

— Pentru că eu nu făceam decât să repet ce spune lumea. Eu urăsc ficatul. Mă îneacă efectiv.

— Reflexul înecului este dovada supremă. În mod categoric suntem rude de sânge, decretă Sloan veselă, dar Paris deveni foarte solemnă.

— Nu este obligatoriu. Aceasta este întrebarea decisivă din test, așa că nu te grăbi cu răspunsul. Tu ce zici despre supa de roșii?

Sloan se scutură și amândouă izbucniră în râs.

Chelnerul le pusese pe masă un coșuleț cu batoane proaspete de pâine și Paris se întinse după unul.

— Ai fost vreodată măritată? întrebă ea.

— Nu. Dar tu?

— Aproape. M-am logodit când aveam douăzeci și cinci de ani. Henry avea treizeci și doi și neam cunoscut în Santa Barbara, la o petrecere, după un spectacol de teatru. Două luni mai târziu eram logodiți.

Sloan se opri din acțiunea de a-și alege și ea un baton.

— Ce s-a întâmplat?

— A doua zi după logodnă, tata a descoperit că Henry avea o fostă soție și doi copii, care locuiau la Paris. Nu mi-ar fi păsat dacă nu m-ar fi mințit și nu mi-ar fi spus că nu a mai fost niciodată căsătorit.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— A fost, la început. Tata nu a avut încredere în el din prima clipă.

Sloan își putea imagina cât de puțină înțelegere avusese Paris din partea lui Carter Reynolds și simți o înțepătură de tristețe mâniașă că Paris nu le avusese pe ea sau pe mama ei, să o ajute să depășească momentul.

— Cum a descoperit tatăl tău asta?
— Este și tatăl tău, îi aminti Paris zâmbind; apoi răspunse la întrebarea lui Sloan.
— Când am început că mă văd mai des cu Henry, tata a început să facă investigații, dar raportul din Europa nu a sosit decât după anunțarea logodnei noastre.

Sloan încercă să nu se arate atât de neîncrezătoare față de motivele și integritatea lui Carter Reynolds, pe cât începea să simtă.

— Obişnuiește să facă investigații asupra tuturor prietenilor tăi?
Spre marele ei șoc, Paris încuviință din cap, ca și cum acesta ar fi fost lucrul cel mai normal pe care îl putea face un părinte.

— Nu doar asupra prietenilor mei, ci și asupra celorlalți oameni pe care nu-i cunoaște și care încep să-și petreacă mai mult timp cu noi. Tata spune că este bine să fi prudent față de cei cu care te asociezi. Nu-i capeți ușor încrederea. Paris se uită la batonul de pâine din mâna ei, apoi își ridică privirea spre ochii lui Sloan.

— Haide să vorbim despre altceva. Logodna mea desfăcută nu mai merită nici un minut din prețiosul nostru timp.

După asta, ceasurile trecură repede, umplute cu întrebări ezitante, cu răspunsuri sincere și zâmbete calde, ca între doi străini care încep să închege o legătură dar care constată că legătura era deja acolo. Ignorând chelnerii, mâncarea și privirile admirative ale bărbaților, o brunetă frumoasă și o blondă superbă stăteau la o masă de pe trotuar, sub o umbrelă vărgată și construiau cu grijă o punte peste treizeci de ani.

Capitolul 20

Stând alături de Paris, în traficul după-amiezii târzii, pe drumul înapoi de la cafenea, Sloan avea senzația că magia ultimelor ore își revărsase frumusețea peste tot Palm Beach-ul. Deasupra lor cerul era de un albastru strălucitor, norii mai albi, mai vaporosi. Culoarele erau mai vii, sunetele mai mângâietoare și aerul oceanului, care sufla peste fețele lor, nu mai era doar o briză, era ca o binecuvântare.

Ieri, Paris și ea fuseseră două străine care se priveau ca pe niște adversare, acum erau două surori care se priveau ca pe niște aliate. Se uită la Paris și zâmbetul de răspuns al acesteia era plin de aceeași încântare pe care o resimțea Sloan.

— Nu am avut timp să discutăm despre Paul și despre tine, spuse Paris în timp ce se apropiau de casă. Ai sentimente serioase față de el?

Sloan ezită, izbită de brusca, nefericita realizare că această minunată, fragilă nouă relație cu sora ei, avea să fie periclitată în viitor de minciunile ei și ale lui. Dacă Paul nu va găsi nici o dovadă care să-l incrimineze pe Carter, atunci Paris va putea fi cel puțin scutită de adevărul despre motivul prezenței lor la Palm Beach. În acest caz, Sloan va trebui să găsească un motiv pentru care și-a ținut secretă meseria. Dar dacă Paul va găsi o dovadă, atunci Paris va afla întreaga

dimensiune a înșelătoriei lor și Sloan se temea de felul în care va reacționa aceasta.

Oricum, Sloan se simțea încolțită. Nu putea spune nimic care să împiedice investigațiile lui Paul, așa că decise să stea cât mai aproape posibil de adevăr, pentru ca Paris să aibă mai puține motive să se simtă înșelată, indiferent de ce se va întâmpla cu tatăl ei.

— Adevărul este că suntem doar prieteni. Eu mă simțeam... stingheră să vin aici. Paul m-a convins să vin și... s-a oferit voluntar... să mă însoțească.

— Pentru suport moral, concluzionă Paris. Este atât de drăguț. Este un om în care pur și simplu simți că poți avea încredere.

Sloan își notă în minte să nu se bazeze niciodată pe judecata lui Paris în ce-i privea pe bărbați.

— Dar tu și Noah? întrebă ea, nerăbdătoare să schimbe subiectul. Carter mi-a spus că voi doi sunteți ca și logodiți.

— Tata este decis să se întâmple asta. Eu i-am spus că nu vreau să mă mărit cu Noah, dar el efectiv nu înțelege.

— De ce nu?

Paris îi aruncă un zâmbet fermecător.

— Probabil pentru că este formidabil, strălucitor și incredibil de bogat și femeile înnebunesc în jurul lor. Dar nici Noah nu vrea să se însoare cu mine, așa că am făcut între noi o înțelegere secretă, care rezolvă întreaga problemă.

— Ce fel de înțelegere?

— Noah nu o să mă ceară în căsătorie, spuse ea râzând, în timp ce vira spre alee. Porțile se deschisera automat, fără ca Paris să se oprească și să apese butonul sau să folosească orice alt fel de dispozitiv electronic. Atenția lui Sloan se întoarse spre sistemul de securitate al casei, la început din grijă pentru Paris, apoi dându-și seama că informația putea fi vitală și pentru ea și Paul.

— Nu ți-e niciodată frică aici?

— De ce?

— De hoți. De cei care bântuie noaptea. Locul ăsta are dimensiunile unui muzeu. Dacă eu aș fi un hoț, mi-aș zice că sunt multe lucruri înăuntru, care merită să fie furate.

— Suntem aici în cea mai mare siguranță. În afara gardului, avem raze infraroșii în jurul întregului perimetru al proprietății. Ele se aprind automat noaptea, odată cu sistemul de alarmă. Și mai există și zece camere de luat vederi, poziționate în jurul proprietății. Ție ți-e teamă aici?

— Eu... eu cred că mă gândesc întotdeauna la securitate și la siguranță, spuse Sloan încercând să rămână cât mai aproape posibil de adevăr, de dragul relației pe viitor, cu Paris.

— Pentru asta ai urmat un curs de auto-apărare, concluzionă Paris și imediat încercă să o liniștească, oferindu-i mai multe informații.

— Dacă bănuiești ceva, pornești orice televizor din casă și vezi tot ce văd și camerele. Pui pe canalul nouăzeci, apoi treci rând pe rând până la canalul o sută. Asta o să-ți arate tot ce văd camerele, pe întreaga proprietate. În sfârșit, cred că astea sunt canalele corecte, dar Gary știe precis. O să-l întreb pe el. Tata l-a însărcinat pe Gary să se ocupe de noul sistem de securitate.

— Mulțumesc, spuse Sloan jalnic.

— Iar dacă auzi sau vezi ceva care te sperie cu adevărat, poți lua orice telefon din casă, apeși tasta diez și o ții apăsată. Dar nu încerca, dacă nu ești sigură că există o problemă. Eu am făcut asta din greșală, când sistemul abia fusese instalat. Încercam să deschid porțile, dar uitasem să apăs tasta intercom, înainte de a ține apăsată tasta diez.

— Și ce s-a întâmplat?

— Totul, spuse Paris chicotind. Există o alarmă legată direct cu poliția, sirenele de pe casă au început să urle și toate luminile de pe proprietate, interioare și exterioare, au început să lumineze intermitent.

Sloan își spuse că aducea cu sistemul de securitate integrat în cel telefonic, care îi pusese în situația aceea stânjenitoare pe Karen Althorp și pe domnul Pembroke, din Bell Harbor.

Paris ocoli casa spre un garaj pentru șase mașini, ale cărui uși se deschiseră automat.

— Nu te-am văzut folosind o comandă pentru poartă și nici pentru garaj, spuse Sloan.

— Există un dispozitiv electronic, ascuns undeva în mașinile noastre. Când te îndrepti spre garaj, dispozitivul de pe mașină vorbește cu cel de pe poarta respectivă a garajului și o deschide. Același dispozitiv ne-a deschis și porțile, adineauri, când am intrat pe alee.

— S-ar părea că nimeni care n-ar trebui să se afle aici nu poate intra sau ieși, remarcă Sloan în timp ce Paris parca mașina în boxa ei din garaj.

— Oricine poate ieși, dacă l-a lăsat Nordstrom să intre. Există senzori sub dalele de pavaj, care deschid porțile când peste ele circulă greutatea unei mașini. Altfel, Nordstrom ar trebui să vină aici să deschidă porțile de fiecare dată când o camionetă pentru aprovizionare sau cineva din personal trebuie să iasă.

— Voi chiar faceți parte din epoca electronicii, spuse Sloan zâmbind.

— Tata este extrem de preocupat de securitate.

Sloan se temea că el avea, poate mai mult decât un singur motiv, pentru toate astea.

Capitolul 21

Gary Dishler se materializă în hol dintr-o cameră din apropierea scărilor, în clipa în care Paris și Sloan trecură prin dreptul ei.

— Doamna Reynolds a întrebat de tine, îi spuse el lui Paris. Este sus, în camera ei.

— Se simte bine? întreabă Paris îngrijorată.

— Dacă suferă de ceva, atunci suferă de plictiseală, o liniști el.

În timp ce Paris se asigură că într-adevăr canalele de la nouăzeci la o sută arătau imaginile luate de camerele de securitate, Sloan îl studie pe majordomul care se afla în apropiere. Nordstrom avea bine peste un metru optzeci, era blond cu ochii albaștri, avea un ten rumen și un fizic mușchiulos. În sus pe scări, își mărturisi gândurile.

— Arată mai curând ca un bodyguard decât ca un majordom.

— Știu, îi spuse Paris întorcându-i zâmbetul. Este într-adevăr un uriaș, Zâmbeau încă, intrând în dormitorul doamnei Reynolds. Bătrâna doamnă stătea pe o sofa din catifea castanie, cu franjuri, la capătul unei camere care avea aproape dimensiunile întregii căsuțe a lui Sloan, încărcată cu atât de mult mobilier întunecat, foarte ornamentat, încât Sloan se simți puțin clausrofobă.

Doamna Reynolds bombăni în timp ce își scotea ochelarii și-și punea cartea deoparte.

— Ați lipsit toată ziua, le acuză ea. Ei, i se adresă lui Paris, cum a fost lecția de golf a lui Sloan?

— N-am fost la clubul de golf, spuse Paris.

Sprâncenele albe ale lui Edith se adunară la mijloc, dar înainte să apuce să spună ceva, interveni Sloan. Încercând în același timp să o ocrotească pe Paris de nemulțumirea bătrânei doamne, dar totodată și să-i ridice acesteia starea de spirit, Sloan făcu în mod deliberat o glumă pe tema refuzului ei de a juca golf.

— Paris a încercat să mă facă să joc golf, dar am implorat-o să aibă îndurare față de mine; după care am refuzat să cobor din mașină. A încercat să mă târască afară, doar că eu sunt mai puternică decât ea. Atunci a vrut să mă ciomăgească cu o crosă, dar i-am amintit că tu nu aprobi spectacolele în public și a trebuit să renunțe.

— Ești impertinentă, declară Edith, dar reuși cu greu să rămână încruntată.

Sloan lăsă să i se vadă amuzamentul.

— Da doamnă, știu asta, dar nu mă pot abține.

— Ți-am spus să mi te adresezi cu „străbunică”.

— Da, străbunico, se corectă Sloan repede, simțind că cedând în această privință își va ajunge mai sigur scopul. Și avu dreptate. Buzele lui Edith Reynolds zvâcniră de un râs involuntar.

— Ești revoltător de încăpățânată.

Sloan dădu din cap, cu umilință.

— Și mama mea îmi spune asta.

Pe cale să piardă în lupta cu vorbele de duh, Edith își salvă onoarea eliberând-o pe Sloan cu o mișcare a mâinii.

— Haide, pleacă. Mi-ajunge. Vreau să discut doar cu Paris.

Mulțumită că Paris nu va avea de suferit de pe urma renunțării la lecția de golf, Sloan făcu așa cum i se spusese, dar nu înainte de a observa expresia încurcată a lui Paris.

După plecarea lui Sloan, Edith făcu un semn cu capul spre scaunul din fața ei.

— Stai jos. Vreau să știu ce ai făcut și despre ce ai discutat.

— Am mâncat la Le Gamin și am discutat despre toate, spuse Paris așezându-se. Vreme de mai bine de o oră, Paris încercă să repete tot ce spusese Sloan, dar era constant întreruptă cu întrebări, de către străbunica ei. Când inchiziția se termină în sfârșit, Paris spuse:

— A fost minunat. Aș fi putut rămâne acolo toată ziua și toată noaptea. Și Sloan a simțit la fel. Știu asta.

— Iar acum, spuse Edith cu răceală, presupun că o să vrei să te duci la Bell Harbor, să-ți cunoști mama?

Paris se întări pentru o furtună a dezaprobărilor, dar nu dădu înapoi, așa cum ar fi făcut în mod obișnuit.

— Da, pentru că veni vorba, da. Sloan mi-a spus totul despre ea și nu este deloc așa cum mi-au descris-o bunica și tata.

— O cunoști pe Sloan doar de două zile și ești gata să o crezi pe ea și nu pe ei, așa este?

Paris se concentrează asupra cuvintelor, ca să nu se bâlbâie.

— Nu cred pe nimeni. Pur și simplu vreau să-mi fac propria mea părere.

În loc să o biciuiască verbal așa cum se aștepta Paris, străbunica ei se lăsă pe spate în fotoliu, zgâindu-se la ea. După o tăcere prelungită, tensionată, spuse:

— Se pare că sfidarea și încăpățânarea lui Sloan sunt remarcabil de contagioase.

— Așa sper, spuse Paris înălțându-și bărbia.

— Dacă te mai interesează cumva sfatul altcuiva, în orice privință, atunci îți sugerez să te abții de la a-i împărtăși lui Carter noua ta părere despre mama ta.

Paris încuviință din cap și se ridică.

— Pot să plec acum?

— Absolut, replică Edith.

Edith Reynolds o urmări plecând și vreme de câteva minute rămase perfect nemișcată, pierdută în gânduri; apoi se întinse după telefonul de lângă fotoliu și formă un număr privat, care nu figura pe listă.

— Am o treabă pentru tine, Wilson, îi spuse ea bărbatului de la celălalt capăt al firului. Trebuie făcută cu multă discreție și foarte repede.

După care Edith îi spuse ce voia.

Capitolul 22

— Cum ați petrecut ziua de astăzi? Întrebă Noah intrând în living, unde tatăl lui se uita la un film vechi cu John Wayne iar Courtney stătea cocoșată într-un fotoliu, răsfoind o revistă, cu microfoanele în urechi. Courtney își trase microfoanele și Douglas se uită în sus.

— Ziua mea a fost plictisitoare, se plânse el pe tonul îndurerat al unui invalid care își închipuie că toată lumea ar trebui să sufere alături de el. Am citit și am dormit puțin. Tu unde ai fost toată după-amiaza?

— Dimineață i-am dus lui Carter niște hârtii; apoi am făcut câteva curse și m-am întâlnit cu Gordon Sanders.

— Eu unul nu am încredere în Sanders, spuse Douglas. Apoi întrebă, curios:

— Ai văzut-o pe Sloan, la Carter?

— Întâmplător da, spuse Noah cu ironie amuzată. Am ajuns acolo exact în clipa în care o provoca la o luptă în care să-i arate ce învățase ea la un curs de auto-apărare, pe care se presupune că l-ar fi făcut.

— Este trist că femeile trebuie să ia lecții de autoapărare ca să se simtă în siguranță pe străzi! Biata, micuța Sloan. Este dulce și blândă ca un porumbel.

— Dulcele și micuțul tău porumbel l-a trântit pe Carter drept în fund. De două ori.

Douglas rămase o clipă fără cuvinte.

— Serios? Mă rog, oricum, mie tot îmi este milă de femeile din ziua de astăzi. Închipuie-ți, să trăiești cu groaza că poți oricând fii atacată.

Noah chicoti.

— Păstrează-ți mila pentru atacatorul ei. Dacă Sloan nu are cordonul negru la karate sau la ce-o fi fost ce-a folosit ea asupra lui Carter, este oricum aproape de el. Dar acum trebuie să dau un telefon, spuse el uitându-se la ceas.

— Ieși în seara asta? Îl întrebă Douglas observând abia acum că Noah era la costum și cravată.

Când Noah îi spuse că da, tatăl și fiica se uitară amândoi la el ca și cum i-ar fi abandonat unei soarte cumplite, lăsându-i singuri, doar unul cu celălalt. Courtney păru chiar cea mai iritată.

— Și cine, mă rog, este norocoasa doamnă din seara asta?

— Iau masa cu Paris și Sloan...

— Omul ăsta n-are pic de rușine! Aprinde surorile. Este incestuos! anunță Courtney privind spre tavan.

— Și cu Paul Richardson, adăugă Noah ignorând-o și vorbind cu tatăl lui.

— El cine mai este?

— Prietenul lui Sloan.

— Bietul băiat, îl ironiză Courtney trăgându-și microfoanele înapoi pe urechi. Este pe cale să-și piardă prietena în favoarea celui mai solicitat, celui mai devastator de frumos burlac din Palm Beach.

Prezicerea lui Courtney era departe de a fi corectă. În realitate, după cât putea spune Noah, Sloan Reynolds nu prea știa că el făcea parte din elita jucătorilor de golf a Clubului Ocean, ceea ce nu l-ar fi deranjat prea tare dacă ea nu ar fi început să îl intrige. În primul rând, îi era greu să asimileze ideea că frumusețea asta delicată, cu părul de aur, care stătea în fața lui într-o rochie neagră, sexi, de cocktail, era una și aceeași cu atleta ciufulită care îl trântise la pământ pe Carter, în dimineața asta.

Când o asculta sporovăind cu Paris sau cu Paul Richardson, Noah nu-și putea imagina cum se înșelase în privința ei, bănuind-o plictisitoare sau proastă cu o seară înainte, dar dacă o întreba direct ceva, părea incapabilă sau neinteresată să lege o propoziție mai lungă. Când nu îi adresa direct un comentariu, ea evita să se uite la el.

Richardson era o altă enigmă. Deși venise cu Sloan, îi acorda aceeași atenție și lui Paris iar lui Sloan părea să nu-i pese. Și Paris era plină de surprize. Noah o știa de ani de zile, dar în seara aceasta era mai plină de viață alături de cei doi străini decât fusese vreodată cu el sau cu oricine altcineva cu care o văzuse vreodată. Mai mult, Noah avea senzația imposibilă că Paris începea să simtă o atracție sinceră pentru prietenul surorii ei.

Dacă nu ar fi fost făcut să se simtă ca un spectator, Noah ar fi găsit seara aceasta absolut fascinantă.

Ringul de dans de la Clubul Ocean era separat de spațiul unde se cina printr-un spalier acoperit cu plante tropicale și în timp ce așteptau desertul, Noah decise să o invite pe Sloan la dans, unde nu îl va mai putea ignora cu atâta ușurință. Cum anticipase că ea îl va refuza dacă îi va da ocazia, se ridică în picioare și veni în spatele scaunului ei, înainte de a o invita la dans.

Capul îi țâșni în sus și Sloan se uită la el cu surprinsă neîncredere.

— Ah, nu. Mulțumesc. Nu cred.

Prins undeva între amuzament și enervare, Noah se uită la Richardson.

— Tu ai probleme să o duci pe ringul de dans, sau e vorba doar de persoana mea?

— Uneori, recunoscui Paul cu un zâmbet destins; apoi se uită la Sloan și-i spuse glumind:

— Noah o să arate ca o fată nedansată dacă o să-l lași să rămână acolo, în picioare. Știi, și bărbații au sentimente. Îndură-te și dansează cu el.

Noah observă cât de încet și de reticent se ridica Sloan și observă că părea inconștientă de privirile pe care i le aruncau toți bărbații prin dreptul cărora trecea în drum spre ringul de dans. Potrivit experienței lui, femeile frumoase erau întotdeauna conștiente de atracția exercitată de ele și faptul că ea fie nu știa, fie nu-i păsa,

adăuga un plus personalității ei. Când o luă în brațe pe ringul de dans, se ținu cât mai departe posibil de el și își fixă privirea pe cel de al treilea nasture de la cămașa lui.

Sloan era atât de tensionată, încât trupul ei era ca o bucată de placaj. Noah Maitland o urmărise toată seara ca un vultur iar acum era obligată să danseze cu el. O făcuse atât de nervoasă, încât nu reușea să închege o propoziție coerentă, când el îi puneă o întrebare. Era atât de incredibil de bine, încât femeile o priviseră cu ochi plini de invidie în drumul spre ringul de dans, în timp ce bărbații se întrebau ce putea să-l atragă la ea pe un bărbat ca Maitland. El era visul Sarei, dar era coșmarul lui Sloan.

Își dădea seama că Noah părea cu atât mai interesat de ea cu cât îl ignora mai mult; de aceea își spuse că cea mai bună metodă de a-l face să renunțe la ea era să pară interesată de el. Numai că Sloan nu putea face asta, pentru că asta ar fi însemnat să flirteze cu el sau cel puțin să se uite direct în ochii aceia uluitori, și nu se putea decide să încerce niciuna, nici alta.

Noah se mișca automat în ritmul muzicii, încercând să-și amintească ultima oară când dansase cu cineva atât de distant ca Sloan și renunță când ajunse la școala pregătitoare. Decise să o destindă flirtând ușor cu ea...

— Ce fac bărbații din Bell Harbor ca să te impresioneze?

Luată prin surprindere de nota ușor intimă din vocea lui, Sloan spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Nu mă impresionează.

— Asta este o ușurare.

— Adică?

— Este o ușurare să știu că nici ei nu te impresionează. Gândul că nu sunt singurul care nu poate ajunge nicăieri cu tine, îmi alină mândria rănită.

O clipă își spuse că ea nici nu se va obosi să-i răspundă; dar Sloan își ridică spre el ochii aceia albaștri, catifeleți.

— Vreau să spun că ei nu încearcă, îi explică ea ca și cum întrebarea lui ar fi, fost absurdă.

Noah abandonă brusc regulile replicilor spirituale sofisticate, modul lui normal de viață, și încercă o abordare directă.

— Îmi spui ceva?

— O să încerc.

— De ce ești în stare și dornică să porți o conversație cu oricine, în afară de mine?

Sloan se simți pe cât de stupid știa că va suna răspunsul:

— Nu pot să-ți explic.

— Dar ai observat asta?

Sloan confirmă din cap.

Noah se uită în jos, în ochii aceia cu gene lungi, care în sfârșit se ridicaseră spre el și uită cât de frustrat se simțise cu o clipă în urmă. Zâmbi.

— Ce pot să fac, să te ajut să te destinzi?

Sloan auzi ceva distinct erotic în cuvintele acelea și se pierdu complet cu firea.

— Flirtezi cu mine? întrebă ea direct.

— Nu cu prea mult succes, răspunse el la fel de direct.

— Aș vrea să nu încerci, spuse ea cu sinceritate. Apoi, îndulcindu-și tonul, Sloan adăugă:

— Dar dacă o să vii vreodată în Bell Harbor, am o prietenă pe care aș vrea să ți-o prezint. Sara ar fi perfectă pentru tine.

Încerca să-i bage pe gât o prietenă, își dădu Noah seama cu neîncredere, ori asta era pe cât de fără precedent, pe atât de insultător.

— Haide să ne întoarcem la tăcere. Egoul meu nu mai poate suporta așa ceva.

— Îmi pare rău.

— Și mie, spuse el curtenitor. O conduse înapoi la masă în clipa în care se termină melodia și Sloan știu că niciodată nu va mai încerca să se obosească cu ea. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. Dar se simțea... abandonată. Noah o invită la dans pe Paris și în clipa în care se îndepărtară de la masă, Paul se întoarse încruntat spre ea.

— Care este problema ta cu Maitland?

— Nu am chiar o problemă. Dar efectiv nu știu ce să fac cu el. A încercat să flirteze cu mine.

— Atunci flirtează cu el.

Sloan începu să rotească în mână piciorul paharului cu vin.

— Eu nu mă pricep prea bine la flirtat, dar el este foarte bun la asta.

— Atunci exersează cu Maitland. Imaginează-ți că este cineva pe care îl cercetezi, zâmbeste-i doar când îi pui întrebări despre el și amintește-ți să-i zâmbești, când îți răspunde. Uită-te drept în ochii lui. Nu, nu așa! spuse el cu un hohot puternic de râs. Pari catatonică.

— Și ce anume sugerezi să-l întreb? izbucni Sloan enervată de râsul lui.

— Care este primul lucru de care te-ai întrebat în seara asta, imediat după ce a venit să ne ia?

— Mă întrebam cât îl costă un reglaj la Rolls-Royce-ul lui!

— Ei, asta nu-l întreba, o atenționă Paul râzând din nou.

Iritată de buna lui dispoziție, Sloan spuse:

— Nu prea avem multe în comun. El este bogat, un aristocrat răsfățat, dintr-o altă lume. Uită-te la costumul de pe el. Cât crezi că a costat?

— Nici asta nu-l întreba, spuse Paul.

— Nu sunt chiar atât de proastă. Totuși sunt fericită să constat că pe tine te amuză asta.

Părea sincer rănită și Paul redeveni serios.

— Sloan, tu ai o treabă de făcut. Aș vrea să știu ce este cu documentele acelea pe care le-a adus azi dimineață. Fă pace cu el. Chiar mai bine, împrietenește-te cu el. Prietenii își spun lucruri. Tatăl tău îl consideră pe Maitland prieten și fără îndoială că i-a spus lucruri pe care noi le-am putea găsi interesante, chiar dacă lui Maitland nu i se par semnificative. Ai înțeles?

Sloan decise să profite de clipele de intimitate rămase, ca să discute altceva.

— Dacă te interesează, cunosc cum funcționează sistemul de securitate al casei.

— Mă interesează.

Melodia era pe sfârșite și Sloan se grăbi să-i ofere și restul informațiilor pe care voia să le împărtășească cu el:

— Încă ceva. Paris m-a întrebat astăzi care este relația mea cu tine și i-am spus că nu avem o legătură romantică.

Îi relată ce-i spusese lui Paris și de ce anume și Paul încuviință din cap.

— În regulă. Asta e bine. De fapt, așa cum se desfășoară lucrurile, eu cred că o să fie în avantajul nostru ca ea și Maitland să știe asta.

— Paris te place, îl preveni Sloan. Crede că ești de încredere.

— Și mie îmi place de ea.

— Știi ce încerc să-ți spun.

— Știu și încetează să te mai încrunți la mine. Pare ciudat. Sloan își topi încruntarea într-un zâmbet.

— Așa e mai bine. Tu te concentrezi pe Maitland. Eu o să mă ocup de Paris.

Sloan nu avu nici dorința și nici ocazia să urmeze instrucțiunile lui Paul, pentru că în tot restul serii Noah Maitland o trată cu rece curtoazie.

Capitolul 23

Courtney își vârî capul în bucătărie, unde o femeie îndesată, în jur de șaiszeci de ani, amesteca nuci pecan într-o tigaie pentru clătite.

— Bună dimineața, Claudine, unde este toată lumea?

— Fratele tău a decis să-și ia micul dejun pe terasă. Tatăl tău este și el afară, spuse femeia fără să-și ridice privirea.

— Eu o să vreau o vafă. Ce bine că nu te îmbolnăvești prea des. Ieri a trebuit să ne ocupăm singuri de micul dejun. Eu mi-am ars covrigul.

— Este un miracol că ai supraviețuit, răspunse Claudine fără îndurare.

— Când o să am eu propriul meu bucătar, o să-mi iau unul francez!

— Perfect, atunci o să te îngrași de la toate mâncărurile alea grase și o să ai ce meriți.

Mulțumită de ședința lor ritualică de fiecare dimineață. Courtney zâmbi și dădu să plece.

— Cred că o să prefer toast franțuzesc, în loc de clătite.

Afară, se opri în dreptul unei măsuțe de servit, pe roțițe, pe care Claudine pusese o carafă cu suc proaspăt de portocale. Își turnă suc într-un pahar; apoi sări treptele terasei spre al doilea nivel, unde Noah stătea la masă sub o umbrelă luminoasă, galbenă, citind dintr-unul din ziarele stivuite lângă cotul lui.

— Cum te-ai descurcat cu Sloan Reynolds aseară?

— Nu m-am descurcat.

— Glumești, spuse Courtney cu nemascată încântare, strecurându-se în fotoliul de lângă el. Ai ratat ocazia?

— Am dat-o-n bară, spuse el încet, fără să-și ridice privirea.

— Femeia asta trebuie să fie oarbă!

Noah înțelese greșit remarca ei, ca pe un gest de loialitate, și-i aruncă un zâmbet scurt.

— Mulțumesc.

Courtney se grăbi însă să-i corecteze greșeala.

— Vreau să spun că trebuie să fie oarbă în sensul că nu știe să citească, altfel și-ar fi aruncat o privire pe situația ta financiară. Dacă ar fi făcut asta, acum ar fi stat în poala ta.

Dar cum remarca nu stârni nici o reacție din partea lui, Courtney se uită peste umăr la peluză, spre plajă.

— Unde este tata?

— Ultima oară când l-am văzut săpa într-un strat cu flori, la marginea peluzei.

Courtney se lăsă pe spate și se uită spre un pâlț de copaci, după el.

— Dar nu asta face acum. Stă acolo ca și cum ar urmări pe cineva. Pariez că se uită după Sloan! Cam pe la ora asta a văzut-o ieri!

Ceea ce îi atrase atenția lui Noah, care se întoarse în fotoliu, mijindu-și ochii în soare, observă Courtney.

— Doar pentru că tu ai dat-o-n bară, nu înseamnă că o să pățească și el la fel. Poate că ea preferă bărbații mai în vârstă. Mi-ar plăcea să o văd și eu pe femeia asta. Cred că mă duc acolo, la el.

— Nu face asta. Nu ne pune în situații jenante.

Noah avea sentimentul că sora lui nu se înșelase.

În privința motivului pentru care Douglas stătea în dreptul tufelor de la marginea peluzei și oftă dezgustat.

— L-a căutat adineauri Roger Kilman. Fugi la el și spune-i că a fost sunat. Este absurd pentru el să stea așa, acolo.

— Ești gelos?

— Ajunge! o avertiză Noah tăios; dar regretă imediat tonul. Vrei să faci ce te-am rugat, fără alte comentarii?

— Posibil, spuse Courtney zâmbind brusc, privindu-l pe tatăl ei salutând cu mâna și pornind înainte. O clipă mai târziu, apăru în raza lor vizuală o femeie în șort și maieu, care se opri să vorbească cu el. Courtney îi privi câteva clipe.

— Îl aduc aici indiferent cum, promise ea cu entuziasm, împingându-și deja scaunul în spate.

Sloan îi oferise lui Douglas Maitland câteva motive pentru care nu putea accepta invitația de a-l însoți la micul dejun de pe terasă, dar el continua să insiste cu farmec, subliniind că familia ei obișnuia să doarmă până târziu; apoi își petrecu mâna pe după brațul ei și o conduse.

O pajiște denivelată, superb amenajată, se întindea pe o distanță de aproape două sute de metri de la plajă spre casă, unde se termina într-o terasă largă, pavată cu piatră de calcar, cu trei nivele. Pe fiecare nivel erau aranjate ispititor măsuțe cu umbrele, șezlonguri și fotolii albe, din fier forjat, cu perne galbene, vesele și în timp ce se apropiau, Sloan observă prea târziu că una dintre mese era ocupată de un bărbat și de o fată.

Sloan nu avea nevoie să-i vadă trăsăturile ca să fie sigură că bărbatul era Noah Maitland. Nu-l văzuse decât de trei ori, dar profilul lui fin, părul negru, lucios și fizicul cu umeri largi, erau scrijelite în creierul ei și sistemul ei nervos reacționa la stimulul prezenței lui Noah cu o descărcare enervantă de adrenalină.

Sloan încerca să se gândească la o scuză de ultima clipă pentru o retragere grăbită, când fata de la masă sări în sus și coborî în goană treptele terasei, îndreptându-se spre ei.

— O s-o cunoști acum pe fiica mea, Courtney, o preveni Douglas vesel, strângând-o mai tare pe Sloan de cot, simțind parcă dorința ei de a o șterge și atribuind-o automat iminentei sosiri a fetei.

— Este o experiență pe care mulți o consideră imposibil de uitat. Mama ei a fost cea de a patra soție a mea. O femeie adorabilă, dar care după nașterea lui Courtney a înțeles că nu voia copii. Courtney a văzut-o doar de câteva ori, așa încât nu a beneficiat de influența unei mame.

Înaltă și slabă, adolescenta avea părul negru făcut permanent și strâns într-o coadă de cal groasă, deasupra urechii stângi și mergea cu o exuberanță de mânz, care nu se potrivea cu imaginea lui Sloan despre fetița răsfățată, plângăcioasă, așa cum și-o închipuise din tonul lui Douglas. Nici primele cuvinte ale lui Courtney nu se potriveau cu această imagine.

— Tu ești Sloan, da? Sloan dădu să încuviințeze din cap, dar Courtney întinse mâna.

— Muream să te văd. Eu sunt Courtney.

Sloan nu era doar derutată; era de-a dreptul fermecată de entuziasmul fetei, de zâmbetul ei șmecheros și de cenușiul familiar al ochilor ei.

— Sunt foarte fericită să te cunosc, spuse Sloan dându-i mâna. De obicei oamenii încep prin a simți așa, dar pe traseu își schimbă părerea.

Sloan avea mult de a face cu adolescenții, în Bell Harbor, și simți că trebuia să dea curs explicației lui Courtney, altfel își va manifesta față de ea mai curând lipsa de interes decât bunele maniere.

— Cum așa?

— Pentru că eu spun ce gândesc.

— Nu, draga mea, o contrazise Douglas cu blândețe, mai curând pentru că de fapt tu refuzi să gândești cât de cât.

Courtney îl ignoră și o porni repede înapoi spre treptele terasei, forțându-i și pe ei să se grăbească, să poată ține pasul cu ea.

— Noah o să fie atât de fericit să te vadă, prezise fata în timp ce se apropiau de el, dintr-o parte.

— Noah, uite pe cine am găsit...

El nu era fericit să o vadă, observă Sloan. Se uită la ei peste umăr și Sloan văzu sclipirea de enervare de pe chipul lui, înainte să lase ziarul și să se ridice politicos.

— Bună dimineața, Sloan, spuse el formal, fără pic de căldură.

— Am atacat-o pe plajă, mărturisi Douglas trăgând un scaun pentru Sloan, vizavi de Noah și așezându-se într-unul din dreapta ei. Courtney se așeză pe scaunul din stânga lui Sloan și pe terasă apăru o femeie cu o tavă pe care se aflau o cafetieră și cești.

— O să fim patru la masă, Claudine, o anunță Douglas. Sloan, tu ce-ai vrea să mănânci?

— Orice aveți e perfect, spuse Sloan încercând să nu se gândească la cât de neprietenos părea Noah și la cât de stânjenitor va fi micul dejun pentru ea. Dar își făcea griji degeaba. În timp ce Claudine turna în continuare cafea în cești, Courtney aprinse firul conversației. Punându-și bărbia în pumni, se uită de la Douglas la Noah și apoi la Sloan.

— Cum este să fi singura femeie din Palm Beach, după care aleargă amândoi bărbații Maitland? Și care dintre ei conduce?

Sloan crezu că înțelesese greșit.

— Poftim?

— Courtney, te rog... dădu Douglas să intervină, dar se răzgândi când Courtney îi explică.

— Noah mi-a spus că Sloan i-a dat papucii, aseară.

— Nu, eu... Sloan se uită la Noah care se încrunta la Courtney, căreia nu-i păsa câtuși de puțin.

— Ba da, asta a făcut, îi spuse Courtney tatălui ei. Așa mi-a spus Noah, azi dimineață. Apoi, întorcându-se spre Sloan, continuă:

— L-am întrebat cum au mers lucrurile cu tine aseară și el mi-a spus că a dat-o în bară cu tine.

— Nu, izbucni Sloan disperată. Ai înțeles greșit. El... el nici măcar nu s-a desprins de bară.

Sloan nu își dădu seama ce spusese decât când Douglas izbucni în râs și-și arse una pe genunchi. Sloan avu senzația că lângă ea avea să se materializeze Pisica Cheshire din Alice în Țara Minunilor, dacă nu va readuce situația sub control. Cum Noah părea a fi cealaltă singură persoană normală de la masă, se uită direct la el, explicându-i foarte clar și concis:

— Ce am vrut eu să spun este că tu nu ai fi putut-o da în bară pentru că nici măcar n-ai încercat să... să...

— Să mă desprind de ea? continuă el cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Exact, spuse Sloan cu emfază. Se afla la masă doar de două minute dar avea deja senzația că străbătuse un teren înșelător, plin de mine.

— Mulțumesc, adăugă ea cu sinceritate.

Noah intenționase să găsească o scuză și să se ridice de la masă, dar gratitudinea amăgitoare de pe chipul lui Sloan îl făcu să se răzgândească.

— Încă nu-mi mulțumi. Ar putea fi și mai rău.

— Noah, presupun că aseară n-ai fost într-o formă prea bună, concluzionă Courtney.

— Presupun că nu am fost, răspunse el.

Courtney decise să se întoarcă la o țintă mult mai vulnerabilă și i se adresă lui Sloan.

— Noah zicea că ai centura neagră la karate și că l-ai trântit pe Carter în fund...

— Nu era karate, o întrerupse Sloan, încercând să nu se arate șocată.

— Dar ce era?

— O mișcare specifică unui alt fel de arte marțiale, care se învață la cursurile de auto-apărare. Poate tae kwon de sau jiu-jitsu.

— Te pricepi și la karate?

— Da.

— Ai centura neagră?

— Eu predau metodele de auto-apărare la femei, evadă Sloan. Ca voluntar.

— O să-mi arăți și mie câteva mișcări, ca să mă pot apăra?

— Noi suntem cei care avem nevoie să ne apărăm de tine, spuse Douglas sec.

Sloan era înclinată să fie de acord cu el, dar nu-i putea rezista neîmblânzitei adolescente.

— Da, dacă vrei.

— Promiți?

— Promit.

Căutând să câștige timp, Sloan sorbi puțină apă în timp ce încerca să se gândească la ceva care să o sustragă pe Courtney de la interogatoriul, care era limpede că o amuza teribil. Aproape că se îneacă în clipa în care Courtney îi veni în ajutor.

— În faza asta, majoritatea oamenilor mă întrebă ce cursuri urmez eu la școală și ce planuri de colegiu am.

Sloan își înghiți râsul vinovat, se uită în altă parte și întâlnește privirea de cunoscător a lui Noah și zâmbetul de simpatie pentru ea. Își închipuise că el trăia o viață de elegantă lenevie, departe mult de stresurile la care era supusă umanitatea obișnuită, dar văzând că trebuia să „îndure” toanele unei adolescente precoce, îl percepu acum mai uman și mai plăcut, îi zâmbi îmbunătățit și apoi se întoarse spre Courtney. Voia să-i spună ceva care să fie adevărat și nu superficial și după o clipă spuse cu sinceritate calmă:

— Pariez că ai un IQ mai sus de scală.

— Ai dreptate. Ca și Noah. Și acum spuneți-mi unde ați fost aseară? Unde erați când i-ai dat papucii lui Noah, iar el a dat-o-n bară?

— Am fost la Clubul Ocean, iar eu nu i-am... începu Sloan disperată.

— Ne aflam pe ringul de dans, lămurii Noah lucrurile, cu pioșenie. Eu mă străduiam să flirtez iar ea s-a oferit să mă cupleze cu o prietenă a ei.

Douglas râse cu toată pofta și Courtney o studie pe Sloan cu ochi mari, plini de respect.

— Ești cu adevărat imună la înfățișarea lui formidabilă și la legendara lui avere? Sau jucai doar tare?

Mortificată, Sloan se uită la Noah care aștepta răspunsul ei.

— Draga mea, nu ne ține în suspans, interveni Douglas cu un zâmbet în așteptare.

Întreaga conversație era atât de revoltătoare, încât Sloan își acoperi fața cu mâinile, se lăsă pe speteaza scaunului și începu să râdă. Râse cu atâta poftă încât îi făcu și pe ceilalți să râdă și când încercă să se explice, expresiile de pe chipurile lor o făcură din nou să râdă.

— Eu nu... nu mă pricep deloc la flirtat, îi spuse ea lui Courtney. Dacă aș fi avut un... un telefon, aș fi sunat-o pe prietena mea Sara, chiar de acolo, de pe ringul de dans... și aș fi întrebat-o pe ea...

— Ce ai fi întrebat-o? interveni Courtney nerăbdătoare.

— Aș fi întrebat-o ce ar trebui să spun când un bărbat te întreabă ce ar putea el face ca să... ca să te impresioneze.

— Vorbești despre bijuterii, o sfătui Douglas prompt. Vorbești despre o brățară cu diamante.

Această incredibilă sugestie îi stârni lui Sloan o nouă rafală de râs.

— Asta fac femeile bogate din Palm Beach? reuși ea să spună printre hohote. Fără să se mai controleze, își ridică privirile spre Noah.

— Ce-ai fi făcut dacă aș fi... dacă aș fi menționat o brățară cu diamante?

Noah se uită la gura ei moale, provocatoare și-și ridică privirile spre fața ei. Sub negrul greu al genelor, ochii ei strălucitori aveau o uluitoare culoare de lavandă albastră, erau fermecători prin lipsa lor de șiretenie și pomeții ei delicați deveniseră roz. Din coadă îi scăpaseră șuvițe de păr care îi străluceau ca aurul, pe tâmpile. Era, decise el, cea mai desăvârșit de frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Și care începea să se simtă stânjenită de privirea lui scrutătoare, râsul stingându-se pe buzele tremurânde în timp ce-și cobora genele lungi ca să-și ascundă ochii.

— Dacă stau să mă gândesc bine, glumi Douglas interpretând corect gândurile lui Noah, nu te obosi cu o brățară, Sloan. Tu poți trece direct la un colier din diamante.

După aceea, timpul se scurse foarte repede. La vremea când se strângeau farfuriile, Sloan se simțea deja ca un prieten al familiei și în mare parte asta i se datora lui Courtney. Cu democratică imparțialitate, nestăpânita adolescentă își mutase atenția de la Sloan și îndreptase o serie de la fel de impertinente și frecvent ilare comentarii asupra tatălui și fratelui ei. Nimeni nu a fost cruțat și la sfârșitul mesei cele trei victime făcuseră corp comun în împărțită neajutorare, înțelegere și râs.

În acest scurt interval de timp, Sloan aflase uluitor de multe despre cei doi bărbați ai lui Courtney, inclusiv faptul că Noah fusese însurat timp de trei ani cu cineva pe nume Jordanna, care probabil că îl târâse în acest mariaj și că două dintre soțiile lui Douglas avuseseră vârsta lui Sloan.

Courtney nu-l cruța deloc pe tatăl ei iar acesta o lăsa în pace, dar Noah avea limitele lui, observase Sloan, iar aceste limite se refereau la munca lui. El ignorase numeroasele împunsături ale lui Courtney referitoare la viața lui privată, chiar și când fuseseră implicate câteva femei cu care avusese legături, dar când ea începu să facă anumite remarci despre „asociații lui în afaceri”, Noah își încleștă maxilarul și vocea îi deveni amenințătoare.

— În locul tău nu aș merge atât de departe, o prevenise el.

Spre surpriza lui Sloan, neîmblânzita adolescentă de cincisprezece ani se opri în mijlocul propoziției și nu „merse mai departe”.

Sosi Claudine cu cafetiera și dădu să reumple ceașca lui Sloan, dar Sloan se uită la ceas și scutură din cap.

— Au fost cele mai delicioase clătite pe care le-am mâncat vreodată, spuse ea și Claudine îi zâmbi cu toată fața.

— Acum însă trebuie să plec. O să mă caute toată lumea, li se adresa ea celorlalți.

Încercând să-i amâne plecarea, Courtney spuse:

— Stai. De ce ai învățat artele marțiale?

— Ca să compensez faptul că nu sunt înaltă, spuse Sloan cu degajare, în timp ce-și împingea scaunul spre spate și se ridica în picioare; apoi îi zâmbi tinerei ei gazde și spuse:

— Mulțumesc pentru cea mai memorabilă masă pe care am avut-o vreodată. Și îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt ca un membru al familiei tale.

Sloan constată că adolescența părea efectiv să nu-și găsească cuvintele, pentru prima oară de când pusese ochii pe Sloan, dar atenția îi fu distrasă de Noah care se ridică în picioare și spuse:

— Te conduc eu acasă.

Fără o vorbă, Douglas și Courtney studiară perechea care se îndepărta de-a lungul gazonului.

Proptindu-și picioarele desculțe pe scaunul lui Noah, Courtney și le încrucieșă la glezne și își studie oja roșu-marونیu pe care și-o aplicase pe unghii, într-un târziu, spuse:

— Ei? Ce mai spui acum despre Sloan?

— Spun că este plăcută și al naibii de fermecătoare. Și mai spun, adăugă el blând în timp ce amesteca zahărul în cafea, cu lingurița, că ai cam depășit limitele rezonabile cu anumite comentarii. De obicei exersai un minim de reținere în fața străinilor, dar astăzi n-ai făcut-o.

Courtney recunoscă, veselă.

— Știu. Am fost mare! Noah ar trebui să-mi dubleze indemnizația, pentru ce am realizat astăzi.

— Ce anume crezi că ai realizat?

— Este... este atât de evident! Am făcut-o pe Sloan să se relaxeze. La început era încordată și cine o poate acuza pentru asta? Vreau să spun că nu știe pe nimeni în Palm Beach; nu-și cunoaște nici măcar propria familie. A trăit toată viața într-un orașel, nu știe să flirteze și pun pariu că n-a avut niciodată bani.

— Sunt convins că tatăl le-a dat suficienți bani, ei și mamei ei.

— Dacă ai fi ascultat la cum îmi răspundea la întrebări, în loc să te zgâiești la frumoșii, imenșii ei...

— Courtney?

—... ochi. Voiam să spun „ochi”, sări ea triumfătoare. Oricum, dacă ai fi ascultat, în loc să te fi zgâit, ai fi aflat că mama ei lucrează ca angajată într-un butic și că Sloan a urmat colegiul local, lucrând cu

jumătate de program. Mă urmărești? Poți vedea ce vreau să spun cu asta?

— Nu încă, dar mă țin pe urmele tale.

Courtney își dădu ochii peste cap, văzând cât era de obtuz.

— Având în vedere tot ce a relevat despre ea, îți poți imagina cât de copleșită trebuie să fie de Noah? Vreau să spun, în afară că este înalt, brunet, superb și sexi, mai este și bogat și sofisticat. Mam chinuit mult ca să-l fac să pară mai normal și mai abordabil, pentru ea.

— Ah, înțeleg, spuse Douglas sec. Presupun că asta explică de ce ai considerat necesar să te referi la fosta lui soție ca la cea mai afurisită vrăjitoare de pe coasta de vest și să menționezi că amanta lui are prognatism?

— Niciodată nu m-am referit la Nicole ca la amanta lui! protestă Courtney, indignată. Cuvântul „amantă” are o rezonanță elitistă, care ar fi putut-o speria pe Sloan. M-am referit la ea ca la „Nicole”.

Courtney se aplecă în față să depisteze o posibilă fisură în pedichiura ei și oftă dramatic.

— Biata Sloan. Noah o să-și reverse acum tot farmecul asupra ei. O s-o ducă pe unul din iahturile lui, o s-o răsfete cu atenții, o s-o amețească cu o băutură și o s-o ducă în pat. Ea o să se îndrăgostească de el, așa cum pătesc toate femeile; atunci ea o să-și dea seama că este dur ca o unghie și că singurul lucru de care-i pasă cu adevărat sunt banii. El o să fie prea implicat în „afaceri” ca să-i mai pese de ea; ea o să-l cicălească; el o să se plictisească; atunci o s-o lase baltă și o să-i frângă inima. Știi, concluzionă ea veselă, dacă n-aș fi loiala, devotata lui soră, aș preveni-o pe Sloan că Noah este un ticălos total, autentic!

În timp ce Noah mergea alături de ea, lui Sloan îi reveni timiditatea pe care și-o depășise în timpul micului-dejun, dar Noah o relaxă întrebând-o dacă îi plăcea să iasă pe mare și îi povesti cum Douglas și Courtney fuseseră cât pe ce să se răstoarne în timpul unei furtuni, în afara coastei de la Nassau.

La două case înainte de cea a tatălui ei, un grup de copii construiau un castel de nisip. Cel mai mic, de vreun an și jumătate, încă nesigur pe piciorușele lui, încerca plin de curaj să țină pasul cu cei mai mari, în timp ce alerga spre valuri, cu găletușa. Căzu.

— Vrei să te ajut? îl întrebă Sloan lăsându-se în jos, la nivelul lui. Ținând încă în mână mânerul găletușei, copilul se întoarse pe funduleț, se uită la ea și izbucni în hohote. Sloan îl luă pe sus, copil, găletușă și nisip, și îl strânse tare la piept, râzând.

— Nu plânge micuțule, îl liniști ea bătându-l pe spate, în timp ce bona cu care Sloan stătuse de vorbă mai devreme, în dimineața asta, o porni spre ei, apoi se opri.

— Nu plânge, te ajutăm noi.

Copilul se liniște, se frecă la ochi cu pumnul plin de nisip și sughiță. Sloan îl lăasă înapoi jos și îl luă de mânuța liberă.

— Te ajutăm noi, îi promise ea din nou și se uită la Noah.

— Te ajutăm noi, nu-i așa?

Noah se uită în jos în ochii aceia rugători, de culoarea panseluțelor și apoi în ochii băiețelului, cafenii, plini de speranță. Fără să spună nimic, se întinse după găletușă. Sloan îi zâmbi. Copilașul îi zâmbi. Creierul lui captă momentul ca pe o imagine fotografică.

O dorea.

Capitolul 24

Câteva minute mai târziu, în timp ce se îndepărtau de castelul de nisip încă în construcție, cu suficientă cantitate de apă acum, Sloan spuse:

— Este atât de amuzant să ai copii în apropiere.

— Tu ești amuzantă să fi în apropiere, o corectă el cu o ridicare din umeri care o izbi pe Sloan prin semnificația ei.

— Mulțumesc. Nu-ți plac copiii?

— Tu ești binevenită, dar nu, nu-mi plac.

— Serios? Lipsa de formalism a conversației din timpul micului dejun o determină pe Sloan să-i pună o întrebare care o făcu să se simtă lipsită de maniere, imediat după ce o rostise.

— De aceea nu ai avut niciodată copii?

— Aveam deja douăzeci și cinci de ani când s-a născut Courtney și ea m-a vindecat de orice iluzie pe care aș fi putut-o avea în ceea ce privește dorința să am un copil care să mă vrea pe mine ca tată.

— Nu am vrut să-mi bag nasul. Nu ar fi trebuit să te întreb asta, spuse Sloan cu sinceritate.

— Poți să mă întrebi tot ce vrei, iar eu voi fi pe cât posibil de sincer și de direct. Ar fi de preferat așa.

Încă de la micul dejun, Sloan se pregătise mental să acorde șanse flirtului, dar acum el îi cerea onestitate și o abordare fără ocolișuri, ceea ce era pe cât de alarmant, pe atât de imposibil.

— În regulă, spuse ea jalnic.

— Asta a fost o ocazie să mă asigur că și eu te pot întreba pe tine orice, iar tu vei fi la fel de onestă și de directă.

— Nu sunt sigură că este o idee chiar atât de bună, spuse Sloan îngrijorată și Noah izbucni într-un hohot de râs.

— Dar haide totuși să încercăm, da? Puse o mână pe brațul ei și o opri în spatele tufelor înalte care ascundeau gardul tatălui ei, înspre plajă.

— Vrei să spui chiar acum?

— Chiar acum. Aș vrea să petrec mai mult timp cu tine, cât te afli aici. Începând din seara asta, spuse el direct.

— Nu pot, ripostă Sloan sunând absurd de panicată, chiar și pentru propriile ei urechi.

— De ce nu?
— Există trei motive foarte importante, spuse ea, recăpătându-și controlul vocii. Paris, Paul și Carter.
— Paris mi-a spus aseară că între tine și Paul nu există o legătură romantică. Eu nu sunt implicat romantic cu Paris și cum niciunul dintre noi nu este implicat romantic cu Carter, nu văd asta ca pe un obstacol.
— Nu, dar trebuie să petrec mai mult timp cu ei.
— Putem aranja asta. Mai există și vreun alt obstacol în încercarea de a ne cunoaște mai bine unul pe celălalt?
— Cum ar fi? Întrebă Sloan evaziv, dar el îi sesiză repede planul.
— Haide să nu ne mai jucăm unul cu celălalt. Eu am jucat deja toate jocurile astea iar ție nu ți face plăcere chiar dacă ai ști cum să le joci.

Trăgând de timp, Sloan se uită la scoica micuță pe care o culesese de pe plajă, prefăcându-se că o studiază. Noah așteptă în tăcere până când ei nu-i mai rămăsese altă variantă decât să-i întâlnească privirea; atunci el spuse:

— Unul din lucrurile care-mi plac la tine este acela că ești reconfortant de deschisă și de onestă. Totuși, există ceva care te preocupă, când ești singură cu mine. Ce anume?

Sloan se întrebă cât de reconfortant de deschisă și de onestă ar mai considera-o dacă i-ar spune adevărul. Ce mă preocupă pe mine când suntem doar noi doi este faptul că nu sunt un designer de interioare, ci un polițist care lucrează sub acoperire și că nu mă aflu aici ca să mă cunosc cu tatăl meu. Mă aflu aici ca să-l spionez. Paul nu este prietenul meu; este agent FBI care se află aici din același motiv. Ah, și apropo, ei ar mai vrea ca eu să aflu tot ce pot despre tine. Ea nu era inocentă și onestă; de fapt era poate cea mai mincinoasă persoană pe care o cunoscuse el vreodată. Și în plus mai era și atât de atrasă de el, încât i se strângea stomacul numai la gândul cum va reacționa el când va afla adevărul.

— Ești atrasă de mine? o întrebă el brusc.

Sloan avu senzația clară că el știa deja răspunsul. Spuse, cu voce tremurătoare:

— Știi ceva? Haide să nu fim prea sinceri.

El încă mai râdea când se aplecă și o sărută ușor pe gură.

— Gata, a trecut. Primul este cel mai dificil. Acum lucrurile vor merge mai ușor.

Sloan privi la el, cu mintea amețită de uluire și de dorință și de groază.

Sloan spera pe jumătate că Noah o s-o lase în dreptul ușii din spate, dar el o urmă înăuntru. Îi auzea vocea lui Paul, urmată de o izbucnire de râs care părea ciudat de discordantă în această casă încărcată de atâta ridicolă demnitate și lemn întunecat.

— S-ar părea că se află cu toții în sufragerie, spuse ea luând-o împreună cu Noah de-a lungul holului, după zgomot.

Familia terminase micul dejun și Paris se uita la un album de fotografii, cu Paul aplecat peste umărul ei.

— Racheta asta de tenis este aproape la fel de mare ca tine, remarcă el râzând.

— Avea trei ani pe atunci, interveni Edith. Exact la aceeași vârstă am început și eu orele de tenis.

Se uită în sus la Noah și la Sloan care intrau în cameră și zâmbetul lui Carter îngheț.

— Voi doi ați fost împreună toată dimineața?

— Tata și Courtney au acostat-o pe Sloan pe plajă și au forțat-o să ia micul dejun cu noi, spuse Noah.

Carter se relaxă și buna dispoziție îi reveni.

— Sloan, ai face bine să fi atentă la Douglas. Este un mare curtezan.

Când bătrâna doamnă îi aruncă lui Noah o privire întunecată, Sloan își spuse că Edith nu era niciodată într-o totală bună dispoziție.

— Noah, ar trebui să-i pui botniță copilului ăluia. Manierele ei sunt atroce.

— Este singură și plictisită, o contrazise Sloan cu delicatețe. Este extrem de inteligentă, nu cunoaște pe nimeni aici și este înconjurată numai de adulți. Singura ei distracție este să șocheze și să enerveze. Copiii fac asta.

Într-un gest de scuze pentru faptul că fusese în mod public în dezacord cu ea, Sloan o bătă ușor pe umăr pe Edith și spuse:

— Bună-dimineața, străbunico.

Încruntătura bătrânei doamne se destinse în obișnuita dar mai puțin fioroasă ei încruntare.

— Bună dimineața, îi răspunse ea înțepat.

— Sloan iubește foarte mult copiii, interveni Noah luând o ceașcă de cafea de pe tava de argint de pe bufet. Până și pe Courtney.

— Mie nu-mi plac copiii, îi reaminti fără menajamente Edith.

După câte-mi amintesc, noi doi avem în comun acest lucru.

— Într-adevăr, conveni Noah.

— Asta a fost singura mea obiecție la căsătoria ta cu Paris.

Această remarcă foarte personală îl făcu pe valetul care stătea lângă bufet să iasă printr-o ușă laterală și Sloan decise să-l urmeze.

— Eu trebuie să mă spăl, spuse ea recurgând la prima scuză care-i venise în minte, în timp ce trecea cu spatele pe sub arcadă, în holul principal. Am rămas cu sirop de arțar pe degete. Scuzățimă.

Paul se ridică și el.

— Trebuie să-mi iau ceva din mașină, spuse el, dar când ieși din sufragerie, se duse doar până în livingul din partea cealaltă a holului. Luând o revistă de pe mäsută, începu să o răsfoiască.

— Noah, vorbesc cât se poate de serios, spuse Edith cu severitate. Nu am supraviețuit nouăzeci și cinci de ani doar ca să văd cum mi se stinge familia, odată cu Paris.

— De Sloan ai uitat? întrebă Noah în încercarea de a-i aminti că Sloan făcea și ea parte din familie, dar și pentru a evita o discuție despre inexistentele planuri maritale dintre Paris și el.

— Am uitat de Sloan, recunosc eu cu un aer ușor pocăit. Presupun că o cunosc de prea puțină vreme ca să mă gândesc în mod automat la ea în acest fel; totuși, ai dreptate.

Noah era perfect mulțumit de răspunsul ei, dar următoarea remarcă a lui Carter stârni o reacție în lanț de surpriză, urmată de un instantaneu acces de furie.

— Fie că va avea sau nu copii, Sloan nu va putea niciodată duce mai departe linia familiei, spuse Carter scurt. Ideea este absurdă. Ea habar n-are ce înseamnă să fi o Reynolds și este deja cu treizeci de ani prea târziu ca să încep să o învăț. Copiii ei vor reflecta educația ei, valorile ei, nu pe ale noastre.

— Ar putea învăța, interveni Paris curajoasă.

— Nu ți-am cerut opinia, Paris. Deși tu o poți considera deja un membru cu drepturi egale al familiei noastre, nimeni altcineva nu o va face. Prietenii noștri nu o cunosc, nu au auzit niciodată de ea și nu vor accepta niciodată...

— Am eu o soluție pentru asta, Carter, îl întrerupse Noah pe un ton ușor enervat. Ce planuri ai pentru seara asta?

— Nu am făcut planuri specifice pentru nici o seară, câtă vreme se află aici Sloan și Paul, spuse el, derutat de tonul lui Noah. Am presupus că tu și Paris veți dori poate să vă petreceți câteva seri cu ei, ieșind în oraș și făcând ce faceți voi, tinerii.

— Bine. Cum nimeni nu și-a făcut vreun plan pentru seara asta, poți da o petrecere ca să o prezinți pe Sloan prietenilor tăi și să te asiguri al naibii de clar că ei o vor accepta.

— Este imposibil, mormăi Carter scuturând din cap.

— Este imperativ, îl contrazise Noah rece. Cu cât mai mult vei tergiversa, cu atât mai multe presupuneri vor exista în ceea ce-o privește pe ea și teama ta de a o prezenta. Fără doar și poate că tatăl meu le-a vorbit prietenilor lui despre ea și vorba se va împrăști ca focul.

— Fii rezonabil! Se află aici doar pentru două săptămâni, după care va pleca. În plus, calvarul unei astfel de petreceri va fi prea stresant pentru ea, zic eu.

— N-are decât să reziste stresului, spuse Noah sarcastic.

— Eu cred că o petrecere în cinstea lui Sloan este un lucru extraordinar, spuse Paris, clipind puțin sub privirea de gheață a tatălui ei dar refuzând să-și coboare privirea. Carter o avertiză, cu o voce ucigătoare:

— Paris, atitudinea ta începe să mă irite...

— Tu ești întotdeauna iritat când nu ai dreptate, Carter, spuse Edith. Întâmplător, eu una sunt de acord cu Noah și cu Paris. Trebuie să dăm o petrecere ca să le-o prezentăm tuturor pe Sloan și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Perfect, spuse el ridicându-și mâinile; după care se răzbură pe Paris subliniind cu răceală rezultatele negative ale opoziției ei fără precedent, față de el.

— Ziceai că vrei să petreci cât mai mult timp cu Sloan, cât este aici. În loc de asta, o să pierzi timpul organizând o petrecere pe care ea nu o s-o savureze și invitând oameni care vor veni să se uite la ea, dar care nu o vor accepta.

— O vor accepta, spuse Noah cu răceală, dacă tu o să te porți așa cum se așteaptă ei s-o faci. Dacă te temi că nu ai suficientă influență ca să asiguri acest lucru, atunci eu voi fi fericit să împrumut influența mea petrecerii, de vreme ce cunoaștem aceiași oameni. După ce aruncă mânușa, Noah își împlânzi glasul și se uită la Paris.

— Paris, nu va fi nevoie să renunți la timpul tău cu Sloan. O s-o rog pe doamna Snowden să organizeze petrecerea și să se ocupe de detalii. Presupun că ai o listă cu oaspeți, pe care să mi-o poți da? Paris confirmă din cap și el spuse:

— Perfect, atunci tu nu trebuie decât să-i spui personalului să pregătească imediat casa pentru petrecere, iar doamna Snowden va face restul.

— O să mă ocup eu de personal, anunță Edith. Sloan și Paris își pot petrece ziua mergând la coafor și oriunde se duc tinerele doamne de le ia toată ziua, când dau o petrecere specială.

Sloan intră exact în clipa în care vorbea Edith și se uită, derutată, de la zâmbetul lui Paris la încruntarea lui Carter.

— Mergem la o petrecere? întrebă Sloan când toată lumea se opri din vorbit și se uită la ea.

Paris spuse cu aprindere:

— O să dăm o petrecere pentru tine și o să fie minunat! Noah, îți mulțumesc din suflet că ne-o pui la dispoziție pe doamna Snowden. Mi-e teamă că o să trebuiască să transmită invitațiile telefonic.

— Doamna Snowden adoră provocările.

— Dar eu nu am nevoie de o petrecere, se aventură Sloan cu prudență. Nu vreau să se deranjeze nimeni pentru mine.

Carter se uită la ceilalți trei.

— V-am spus eu că așa o să simtă, spuse el triumfător.

Sloan era gata să întărească afirmația lui Carter, când Noah o informă cu aroganță:

— Aceasta nu este o decizie pe care să o iei tu. Se cuvine ca familia ta să te prezinte prietenilor, iar o petrecere este modul ideal de a o face.

Sloan simți curenții subterani încărcăți de ostilitate dintre cei doi bărbați și nu-și imagina cum o simplă petrecere putea cauza așa ceva. Se gândi să ignore ordinul lui Noah de a-și păstra opiniile pentru ea, dar Paris arăta atât de înnebunită încât Sloan nu se îndură să continue protestele, iar Edith arăta atât de încăpățânată, încât știa că era inutil să mai spună ceva.

— În cazul acesta, îi spuse ea lui Noah cu un zâmbet nesigur, mi-ar plăcea să fie invitată și Courtney.

Când Noah încuviință din cap, decise să se retragă din discuție și din încăpere și se uită la Paris.

— Cred că o să urc să fac un duș.

Paris își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Am în calculator listele cu oaspeți și felicitările de Crăciun și toate astea. O să-ți aduc chiar acum lista, îi spuse ea lui Noah. Spre plăcuta surpriză a lui Sloan, Paris o prinse în hol, își petrecu un braț pe după brațul ei și spuse:

— O să fie atât de amuzant! În dimineața asta o să mergem să facem ceva cumpărături, o să ne coafăm, o să facem un masaj. Paul zicea că are și el câteva curse de făcut...

Sloan era atât de răvășită de perspectiva de a fi pusă în vitrină ca o curiozitate, ca să fie studiată, judecată și disecată de o adunătură de străini, încât o lăsă pe Paris să o conducă, depășind scara, ocolind-o și intrând pe o ușă închisă, din dreapta, dincolo de living. Abia când Paris își coborî brațul ca să deschidă ușa, își aminti Sloan de dușul ei și vru să se retragă; apoi își dădu seama la ce se uita și se răzgândi. Ușa deschisă dădea într-o cameră spațioasă, lambrisată, care nu putea fi decât biroul lui Carter. De aici apărea Gary Dishler din când în când. În partea opusă a camerei se afla un birou din mahon sculptat, și rafturi pentru cărți incorporate în peretele din spatele lui. Paris se duse la birou, scoase o cheie dintr-un sertar și deschise o ușă dublă din peretele din spate. Deschise ușile și ochii lui Sloan se proptiră în monitorul ascuns în spatele lor. Ecranul era luminos, calculatorul gata să fie folosit, cu un mesaj intermitent care cerea introducerea parolei.

Paris se lăsă într-un fotoliu cu spetează înaltă, din piele castanie, din dreptul biroului și îl roti spre calculator.

Inima lui Sloan începu să bată nebunește, în timp ce se postă și ea lângă Paris.

— Parola mea e FRANCE, îi spuse Paris inocentă.

Sloan o urmări scoțând dintr-un folder al calculatorului un file denumit „Lista Oaspeților din Palm Beach”, apoi trimițând file-ul spre imprimantă. Paris se aplecă și deschise o altă ușiță din dreapta

genunchiului ei, care oferi vederii o imprimantă cu laser, de mare viteză și unitatea computerului.

Sloan se uită la unitate, dar interesul ei era îndreptat spre monitor, care indica ce programe și poate ce fel de informații accesa Carter. Până să reușească să arunce o privire asupra lor, Paris scoase din imprimantă o pagină și se ridică la loc, blocându-i lui Sloan monitorul.

— Oare Carter s-ar supăra dacă aș folosi și eu calculatorul, mai târziu? Întrebă Sloan cât de indiferent cu putință. Aș vrea să-mi accesez e-mail-ul și să trimit câteva mesaje.

Paris comentă zâmbind:

— Sună ciudat să-i spui pe nume. Și nu, sunt sigură că nu s-ar supăra dacă i-ai folosi calculatorul când nu îl folosește el.

— Îl folosește des? Întrebă Sloan tot mai curioasă.

— Da, dar nu mult. Poate accesa calculatorul de la banca din San Francisco să vadă ce se întâmplă. Mai ales pentru asta îl folosește și pentru alte afaceri.

Sloan știa că banca însemna Trustul Reynolds din San Francisco.

— Ce fel de alte afaceri crezi că mai face?

— Nu știu. Nu-i place să discute despre afaceri. Zice că este prea complicat pentru străbunica și pentru mine să înțelegem. Paris scoase restul paginilor din imprimantă, închise și încuie ușile la loc, puse cheia înapoi în sertarul din dreapta-sus al biroului și luă un creion dintr-un suport din piele de pe birou.

— I le duc lui Noah. Eu sunt deja îmbrăcată de stradă.

În timp ce ieșeau din biroul lui Carter, Paris spuse fericită:

— O să fie minunat. O să ne petrecem ziua fiind răsfățate și ne întoarcem acasă și ne îmbrăcăm pentru „debutul” tău.

Sloan o lăsa în dreptul scării și o luă în sus, spre camera ei. Paris se duse cu lista de oaspeți în sufragerie și se așeză la masă. Verifică mai multe nume de pe listă; apoi se uită la tatăl și la străbunica ei.

— Câți oameni vreți să invităm? Este un timp atât de scurt încât jumătate dintre ei au deja alte planuri, așa că ar trebui să ne gândim să invităm dublu.

— Să nu fie prea mulți, spuse Carter acru.

Noah îl ignoră și se uită la Paris.

— Tu ocupă-te de cei pe care ții în mod special să-i inviți, eu o să mă ocup de ceilalți. Cunoaștem aceiași oameni.

Paris verifică mai multe nume de pe cele unsprezece pagini și-i dădu lui Noah toată lista.

— O rog pe doamna Snowden să se ocupe de toate, promise el. Ora șapte vă convine?

— Este perfect, spuse Edith. Vremea a fost atât de plăcută în ultimele zile; mi-aș dori să putem face un garden party.

— O să văd ce pot face, spuse Noah întorcându-se deja să plece.

— Și nu face naibii prea mult tăărăboi, îi reaminti Carter.
Gândul lui Edith se întoarse inexorabil spre bani și strigă după el:
— Nu este nevoie să fim extravagavanți. Oferă-le hors d'oeuvres,
nu un festin. Doi dintre servitorii noștri pot lucra ca barmani și chelneri;
nu e nevoie să angajăm personal.

— O să am grijă de asta, spuse Noah scurt, peste umăr.

— O să avem nevoie de șampanie, îi reaminti Paris.

— Șampanie americană, stipulă Edith.

Era deja după colț, gata să o ia pe hol, când Paris îl prinse din urmă.

— Noah, poate c-ar trebui să mai așteptăm puțin cu petrecerea asta, spuse ea îngrijorată, cu glas scăzut.

Noah își încleștă maxiliarul.

— Pentru ce-ți faci griji? Pentru bani? Pentru faptul că apare din debara scheletul familiei voastre? Sau te temi de concurența lui Sloan?
Paris se dădu înapoi, ca și cum ar fi pleznit-o.

— Ce tot spui?

— Ce încerci tu să spui? îi aruncă el.

— Eu... eu aș prefera să mai aștept puțin și să organizez o petrecere ca lumea decât să fac ceva restrâns, așa cum ar vrea tata și străbunica. Tata nu gândește clar. Noi am dat întotdeauna petreceri frumoase și dacă petrecerea lui Sloan nu va fi așa, lumea va crede că ea nu contează atât de mult pentru noi, ca să ne dăm osteneala. Serviciile bune de catering au nevoie de timp ca să planifice meniuri și să angajeze personal, ori acum sunt cu toții prinși, deja. Apoi mai sunt și florile și muzica și scaunele și mesele și fețele de masă - este greu să aranjezi toate astea în câteva zile, dar în câteva ore!

Furia lui Noah față de ea se topi și expresia i se îmblânzi.

— Iartă-mă că ți-am înțeles greșit motivele, spuse el cu bândețe.
Ar fi trebuit să știu. Lasă toate detaliile astea în seama mea.

Courtney și tatăl ei își ridicară privirile când Noah intră în casă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea curioasă, observându-i expresia hotărâtă și pașii mari, iuți.

— Carter dă o petrecere pentru Sloan. Doamna Snowden e sus? spuse el fără să se oprească.

Courtney fornăi nedelicat.

— Unde altundeva poate fi? Te urmează din oraș în oraș, din casă în casă, din hotel în hotel, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, gata întotdeauna la chemarea ta...

Era o exagerare, dar Noah nu se obosi să-i sublinieze asta. Sora doamnei Snowden locuia la patruzeci de mile de Palm Beach și când Noah se ducea acolo, de două ori pe an, îl însoțea și ea. Era un aranjament care funcționa perfect pentru amândoi; Noah avea pentru ea un volum de muncă limitat chiar și când se afla în vacanță, iar în

schimbul celor câteva ore de lucru pe zi, doamna Snowden beneficia de o excursie plătită, ca să-și viziteze sora.

— Bună dimineața, spuse doamna Snowden întorcându-se din dreptul unui clasor, când Noah intră în biblioteca pe care o folosea ca birou, când se afla în Palm Beach.

— Ce mai face sora ta? întrebă el automat.

— Bine.

Terminând cu politețurile, Noah se așeză la birou și-i făcu semn să se așeze de partea cealaltă a biroului.

— O să dăm o petrecere, anunță el împingând spre ea, peste birou, un carnețel și un creion.

— Când are loc petrecerea? întrebă ea cu creionul în poziție.

— Diseară.

Doamna Snowden trase concluzia logică.

— O petrecere restrânsă?

— Ceva mai mare.

— Cât de mare?

În loc să-i răspundă imediat, Noah se uită peste paginile cu numele și adresele prietenilor familiei Reynolds, din Palm Beach. Luă un pix și tăie numele persoanelor pe care nu le plăcea și ale celor despre care își închipui că nu-i vor plăcea lui Sloan; apoi împinse paginile spre ea.

— În jur de o sută șaptezeci și cinci de oameni, presupun.

— De vreme ce timpul este atât de scurt și vrei să le servești o masă, presupun că vrei să organizezi petrecerea într-unul din cluburile tale? Deși nu cred, sincer, că avem suficient timp pentru...

— Vreau ca petrecerea să aibă loc acasă la Carter Reynolds, pe peluză.

Femeia clipi spre el.

— Vrei să dai o petrecere în aer liber, diseară, pentru o sută șaptezeci și cinci de persoane? Asta înseamnă să angajam un serviciu de catering...

Noah trecu repede peste problema asta.

— Poți face o petrecere în stil bufet, așa cum am făcut noi ultima oară aici, dar cu suficienți chelneri la dispoziție ca să plimbe mâncarea pe tăvi, printre oaspeții care nu vor să stea la coadă. Vreau ca totul să fie de prima mână.

— Firește, spuse femeia, vizibil zguduită.

— Vezi să fie destulă șampanie Dom Perignon. Ah, și să te îngrijești de chestiile alea de gheață. Dau bine pe mese...

— Sculpturi în gheață? întrebă ea deznădăjduită.

— Da. Și de flori, desigur.

— Desigur, răspunse ea ca un ecou slab.

— Și avem nevoie de o orchestră. Cunoști rutina. Ai mai făcut asta de zeci de ori.

— Da, dar într-un timp atât de scurt! exclamă ea, gata să plângă la gândul că trebuia să admită faptul că exista ceva ce nu putea face. Domnule Maitland, chiar nu cred că am cum să fac toate astea.

— Nu mă aștept să faci tu totul, spuse el nerăbdător. Tocmai am cumpărat două hoteluri aici. Lasă-i pe ei să rezolve.

Doamna Snowden văzu acum o posibilitate de a îndeplini ceea ce continua să rămână o muncă herculeană, logistic și diplomatic și se ridică imediat, în fața provocării.

— O să-i conving pe managerii hotelurilor, spuse ea radiind.

— Sunt sigur că vei reuși, replică el sec. Tu va trebui să faci invitațiile, telefonic. Spune-le tuturor că suni din partea lui Carter și că petrecerea este dată de el ca să le-o prezintă pe fiica lui, Sloan.

Doamna Snowden încuviință din cap.

— O să am nevoie de puțin ajutor. În biroul nostru din San Francisco există două femei pe care te poți baza că vor lansa o invitație prin telefon la o petrecere organizată în ultimul minut și să o prezinte cu grație. Le pot trimite pe fax lista, dar telefoanele vor fi interurbane. Este în regulă?

— Perfect.

— Ar mai fi o problemă: oamenii pe care-i invităm ar putea crede, în mod firesc, că au fost invitați în ultima clipă ca să umple numărul și că nu se aflau pe lista inițială. În acest caz s-ar putea simți ofențați și vor refuza.

Noah se întinse după corespondența pe care i-o deschisese ea și i-o băgase în cutia din piele de pe birou.

— Atunci spune-le că tocmai am descoperit că invitațiile originale nu au fost expediate. Blamează poșta, dacă vrei. Toată lumea face asta.

Courtney își dădu jos piciorul de pe brațul fotoliului și se ridică.

— Asta sună ca încă una din plictisitoare petreceri din Palm Beach. Mă bucur al naibii că numele meu nu figurează pe listă. Nu m-ai putea târî la vreuna dintre petrecerile astea.

Noah își ridică ochii din scrisoare și se uită la ea.

— Sloan a cerut să fi invitată în mod special. Te rog, nu mă face să te târăsc până acolo.

În loc să fie războinică, așa cum se aștepta Noah, Courtney păru uluită.

— M-a invitat Sloan pe mine? Glumești.

— Nu, nu glumesc.

— În cazul ăsta presupun că într-adevăr nu am variantă, spuse ea cu o voce de martir. Vreau să spun că dacă nu merg, Sloan o să fie înconjurată numai de oameni plictisitori.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

— Noah?

— Ce este? Întrebă el fără să ridice capul din scrisoare.

— De ce faci tu toate astea pentru Sloan? De ce nu se ocupă de petrecere Carter, sau Edith sau Paris?

— Carter se comportă ca un ticălos arogant iar Edith este prea calică și prea bătrână ca să ai încredere în deciziile ei. Paris a vrut să participe, dar este prea nouă în arta de a le ține piept și cei doi vor sfârși prin a face cum vor ei. Dacă nu vor face o petrecere decentă și nu o vor prezenta cum trebuie pe Sloan, ea nu va putea niciodată să țină capul sus, aici.

Mai trecură câteva minute până când Noah își dădu seama că sora lui tot nu plecase. Exasperat, își ridică privirea și o surprinse studiindu-l, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce mai e? întrebă el pierzându-și răbdarea.

— Asta explică de ce nu pregătesc ei petrecerea. Dar nu explică de ce o faci tu.

Irațional iritat de întrebările ei, Noah se holbă la ea.

— Nu știi de ce, spuse el scurt. Presupun că îmi pare rău pentru ea, din cauza lui Carter care s-a comportat ca un snob și a vorbit despre ea ca despre o rudă săracă. Asta m-a scos din sărite.

— Ea este o rudă săracă. Iar tu ești tot un snob, sublinie Courtney simplu.

— Mulțumesc, spuse el sarcastic. Ai terminat sau mai ai de subliniat vreo idee absconsă?

— Întâmplător, chiar mai am de subliniat ceva. Am văzut o dată filmul acela, The Carpetbaggers. Era vorba despre tipul acela bogat care avea un studiu de filme și care a cheltuit o avere ca să transforme o târfă blondă într-un mare star. Știi de ce a făcut asta?

— Nu, de ce a făcut-o?

— Pentru că voia să se însoare cu ea, dar mai întâi trebuia să o facă suficient de importantă ca să îl merite.

— Și ce naiba are asta de-a face cu totul?

Courtney ridică din umeri.

— A fost doar un gând.

— Dacă insinuezi că eu vreau să mă însor cu Sloan sau că îmi pasă ce spun oamenii despre ea, te înșeli în ambele privințe. Iar acum cară-te și lasă-mă să lucrez.

După plecarea ei, Noah reciti de două ori primul paragraf al aceleiași scrisori; apoi o aruncă pe birou și se lăsă pe spate în scaunul lui, uitându-se la lanul de albăstrele din pictura impresionistă de pe peretele din fața lui.

Nu știa de ce forțase ideea petrecerii în cinstea lui Sloan, când asta era împotriva propriilor lui obiective. Diseară, alți bărbați o vor cunoaște și o vor găsi la fel de fascinantă ca să o privești și la fel de fermecătoare ca să stai de vorbă cu ea, ca și el. Ei vor recunoaște aceleași calități înnebunitoare ale frumuseții neștiutoare și aceeași candoare veselă care l-au intrigat pe el și vor intui că sub toate astea

se află și mai mult. Având în vedere că el se simțea deja ridicol de posesiv în ce o privea, petrecerea însemna un obstacol.

Nu știa de ce își pierduse firea față de Carter sau de ce se autonomise apărătorul ei personal, exceptând faptul că în ea se afla ceva atât de deschis și de necorupt, o bunătate și o mândrie blândă, încât el se simțise absurd de protector față de ea, chiar și când era vorba de propriul ei tată.

Capitolul 25

Paul aștepta în foaiier când coborî Sloan, gata să facă față unei zile pe care Paris o descria de răsfăț.

— Voiam să vă las eu în oraș, după care să-mi fac cursele, dar Paris zice că rutina de înfrumusețare pe care o are în gând pentru voi o să dureze mai mult decât o oră, două, așa că eu o să plec cu mașina mea, iar voi, cu a ei. Au adus deja Jaguarul în față.

— Te conduc la mașină, spuse Sloan, cu o mișcare semnificativă a capului, spre ușa din față.

Mașina lui Paris era parcată în fața intrării, dar mașina lui Paul era puțin mai departe pe alee și Sloan așteptă să se oprească în dreptul ei, ca să vorbească.

— Există un calculator în biroul lui Carter, legat la banca lui. Paris mi-a spus că-l pot folosi și mi-a dat parola.

— Nu-ți face prea multe speranțe. Este mult prea prudent ca să-i permită vreodată lui Paris să-i acceseze file-urile sau să intre în calculatoarele băncii. Nu se poate să nu aibă propria lui parolă, spuse Paul.

— Știu. Nu fac decât să-ți raportez ce-am aflat.

— Aș vrea să am o copie a listei cu nume și adrese, pe care i-a dat-o Paris lui Maitland, pentru petrecere.

— O să-i cer o copie, l-aș putea spune cât se poate de cinstit că ar însemna o amintire pentru mine și că m-ar ajuta să îmi aduc aminte de toate numele.

— Bine.

Paul se uită spre ușa principală.

— Paris a ieșit tocmai din casă. Apropo, în cazul în care încă nu ai aflat, Maitland este cel care a forțat ideea petrecerii în cinstea ta. M-am gândit că poate ai vrea să știi.

— Mi-am dat seama că ideea nu l-a entuziasmat prea mult pe tata, dar cum putea Noah să-l „forțeze” să dea o petrecere pentru mine, dacă el nu o voia?

— Ar fi trebuit să fi acolo ca să apreciezi ca lumea cum a realizat el asta. Eu unul am fost impresionat, recunosc Paul.

Sloan coborî vocea la apropierea lui Paris.

— Da, dar de ce să-i pese lui Noah dacă lui Carter nu-i surâde ca prietenii lui să mă cunoască?

— Eu cred, spuse el cu un zâmbet știutor, că tu ai deja răspunsul la asta. Noah Maitland este făcut lulea după tine.

Sloan simți un val de plăcere pentru că lui Noah îi păsa și unul chiar mai mare, pentru că reușise să-l manipuleze pe Carter Reynolds.

— O să lipsim ore bune, spuse Paris apropiindu-se de mașina lui Paul. Sloan, o să ne facem toate „lucrările” faciale, manichiura, pedichiura, masajul și apoi, coafura. Ne grăbim totuși, pentru că ne strecoară în programare și trebuie să ajungem acolo la timp.

— Atunci plecați, le spuse Paul; după care se urcă în mașina lui închiriată. Așteptă să se îndepărteze câteva cvartale de casă, apoi descuie torpedoul mașinii și scoase de acolo un telefon celular. Formă un număr la care îi răspunse un alt agent FBI care stătea pe chei, cu o cască de pescar pe cap, cu momeală prinsă pe cozoroc și cu o undiță în mână.

— Poți vorbi? îl întrebă Paul.

— Dacă pot vorbi? repetă celălalt cu o furioasă mirare. Tu ești cel care ar trebui să spui ceva, Paul. Nu mi-ai spus că ești acolo în timpul tău liber și la inițiativa ta. Am primit aseară un telefon de la omul din biroul cel mare, imediat după ce a aflat asta și este furibund. Zice că ai lăsat ranchiuna personală să-ți întunece judecata și că ești obsedat de cazul ăsta. Vorbesc serios, omule, e-n joc fundul tău. O să-ți arunci în aer cariera și chiar dacă o să apari cu probe, avocații lui Reynolds le vor putea exclude, din cauza modului în care au fost obținute...

— Dar eu nu caut probe și când va fi cazul, nu eu voi fi fost acela care le-a adunat, îl întrerupse Paul pe tonul plictisit, răbdător, al cuiva care este obligat să explice ceva ce este evident. Eu mă aflu aici doar ca „susținător” al lui Sloan. Nu am nimic cu decizia lui Carter Reynolds de a-și invita fiica aici. Iar dacă ea va da întâmplător peste ceva incriminator în timpul vizitei, nu este decât normal să predea aceste probe autorităților, cu sau fără prezența mea aici. În fond este polițistă.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi; trebuie să-l suni pe bătrân și pe el să-l convingi.

— Acum sunt în vacanță. Când o să-l fac erou, atunci o să se calmeze. Între timp, eu mă aflu aici și mă comport ca un musafir perfect, care își petrece vacanța la reședința cuiva. Joc tenis, stau tolănit la marginea bazinului, ies la restaurant, dansez. Nu am deschis un sertar și nici măcar un album cu fotografii fără să fiu rugat să mă uit în el. Nu îi spun lui Sloan unde să caute sau ce anume să caute. Nu i-am spus că Reynolds își folosește banca în scopul spălării banilor și nici ai cui bani îi spală. Nu trebuie să fac asta, pentru că soarta și-a vârat coada și a plasat-o exact unde am vrut eu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că superba mea companioană de călătorie a câștigat un adorator foarte insistent și nici un judecător federal nu va

putea exclude vreo probă pe care o va avea în ce-l privește, pentru că eu unul nu am absolut nici o legătură cu asta.

— Cine este?

— Noah Maitland.

Agentul inspiră prelung și expiră într-o șoaptă triumfală.

— Bingo!

Capitolul 26

Sloan stătea la balustradă balconului ei, vrăjită de priveliștea de dedesubt. Toată peluza din spate era iluminată cu torțe și presărată cu mese acoperite cu olandă albă și decorate cu flori și lumânări în boluri de sticlă. Chelneri în smoching treceau cu tăvi pline cu cupe de șampanie și hors d'oeuvres, printre cei pe puțin două sute de oaspeți. Mese de banchet cu uriașe aranjamente florale fuseseră plasate sus, în partea dreaptă a peluzei și la stânga, lângă bazinul de înot, o orchestră cânta în apropierea unui ring de dans. Pe o masă separată, în centrul peluzei, se afla o uriașă sculptură în gheață, reprezentând un grațios grup de pescăruși în plin avânt.

— Ești gata să-ți faci grandioasa intrare? o întrebă Paris, traversând dormitorul lui Sloan și venind lângă ea, pe balcon.

— Nu am crezut că va fi o petrecere atât de mare, de elaborată, spuse Sloan.

— Secretara lui Noah este o magiciană, decretă Paris privind aprobator spectacolul. Eu n-aș fi fost niciodată în stare să fac așa ceva, într-un timp atât de scurt. Să mergem.

— Sunt nervoasă, recunosc Sloan.

— Și eu, spuse Paris cu un râs tremurat. Nimeni până acum nu a purtat vreuna din rochiile concepute de mine. Haide să vedem care va fi efectul.

Sloan se întoarse și o urmă în dormitor, unde făcu o mică piruetă, pentru inspecția lui Paris. Rochia din șifon de culoarea lămâi avea o fustă cu mai multe straturi care pluteau în jurul genunchilor lui Sloan, cu fiecare pas pe care-l făcea și un corsaj pe corp, cu un decolteu pătrat și o clemă-broșă de prindere, la ceafă.

— Niciodată nu o să mai arăt așa de bine, declară Sloan mai mult sau mai puțin în glumă.

— Culoarea se potrivește perfect cu bronzul tău, spuse Paris dându-se mai în spate și studiind efectul general. Iar rochia este superbă. Mă simt foarte... profesionistă.

— Ești o profesionistă, spuse Sloan cu solemnă sinceritate.

— Tata nu crede asta. Luna trecută, când lucram la chestiile astea, zicea că-mi pierd timpul...

— Nu-l lăsa să-ți facă asta, spuse Sloan cu o forță calmă. Te rog, nu-l lăsa să-ți facă asta. Nu are dreptate. Uită-te la mine. Uită-te la noi, accentuă Sloan intrând în dresing și oprindu-se în dreptul oglinzii înalte. Tu ai conceput amândouă rochiile astea.

Stăteau una lângă alta, în fața oglinzii, Paris în mătase brodată de culoarea piersicii, cu părul negru prins spre spate, în părți, cu clipsuri din aur, Sloan în galben pal cu părul căzându-i ca un nor pe umeri.

— După asta, rochia mea de nuntă va fi o monstruozitate, declară Sloan.

— Nu, nu o să fie, spuse Paris scuturându-și nesiguranța cu o mișcare puternică a capului. Pentru că tot eu ți-o voi concepe! Haide, Prințesă Sloan, spuse ea întorcându-se de la oglindă, este timpul să cobori la bal. Tata o să ne întâmpine în patio și o să rămân cu tine în timp ce te va prezenta fiecăruia în parte.

Noah stătea aproape de patio, ascultând un grup de bărbați care încercau să-l convingă să investească într-o crescătorie de cai pe care plănuiau să o achiziționeze în joint-venture.

Stătea cu spatele spre casă, dar știa exact când își făcu Sloan apariția pe peluză, pentru că bărbații din grup se opriră din vorbit și își îndreptară privirile spre ea. La fel ca și mulți alții din apropierea lor.

— Dumnezeule Mare, uitați-vă la ea, spuse unul dintre bărbați, cu răsufierea tăiată.

Noah se întoarse încet, prelungind anticiparea, dar când o văzu, îi veni greu să rămână locului și să o lase să se piardă printre oaspeți. Rămase acolo aproape o jumătate de oră, privindu-l pe Carter care se deplasa printre invitați cu Sloan într-o parte și Paris, în cealaltă. O văzu pe Sloan zâmbind în timp ce era prezentată fiecărui invitat; apoi ascultând atentă tot ce-i spuneau aceștia și o privi cucerindu-i pe toți cu purtarea ei firească și căldura lipsită de afectare.

Courtney însă murea de nerăbdare.

— Cred c-ar trebui s-o salvez, anunță ea. Carter a târât-o prin toată adunarea.

— Stai locului. O s-o aducă aici în câteva minute, îi porunci el.

— Uite-o că vine și fără Carter, Slavă Domnului! anunță Courtney fericită, câteva minute mai târziu; apoi se încruntă la câțiva dintre prietenii lui Noah care intuind destinația lui Sloan, începuseră deja să se îndrepte spre ei.

— Și uite și lupii după ea, inclusiv tatăl nostru. Este dezgustător. Courtney rezolvă problema întorcându-se cu spatele la pâlcul de bărbați, inclusiv la Noah; apoi făcu un pas înainte și se postă între Sloan și toți ceilalți.

— Bună, Sloan, spuse ea zâmbind. Noah mi-a spus că tu ai vrut să vin și eu, așa că iată-mă. Vezi, chiar m-am îmbrăcat special pentru ocazia asta, accentuă ea ținându-și fusta într-o parte, pentru ca Sloan să admire efectul.

Sloan îi studie ansamblul, care consta dintr-o rochie de absolvire demodată, tivită cu dantelă, mănuși lungi din satin, fără degete și o pereche de cizme de tranșee. Arăta atât de revoltătoare și atât de

adorabilă, încât Sloan izbucni în râs și o cuprinse într-o îmbrățișare impulsivă.

— Sunt atât de fericită că ai venit!

— Da, dar cum îți place ținuta mea?

— Este... ești tu, spuse Sloan.

— Doamna Reynolds a spus că arăt ca un refugiat.

— Ea este foarte bătrână și nu cred că vede prea bine, spuse Sloan înghițindu-și un chicot de râs îngrozit.

— Nu ai de gând să-l saluți pe Noah?

De fapt Sloan nu se gândise aproape la nimic altceva de la începutul petrecerii, dar acum că sosise timpul, devenise nervoasă. Ridicându-și ochii spre el, spuse:

— Bună.

— Bună, răspunse el, cu ochii cenușii strălucind de admirație.

— Chiar ar trebui să-l îmbrățișezi și pe Noah, interveni Courtney.

Nu poți crede ce-a făcut ca să organizeze toată petrecerea asta, numai pentru tine.

— Ce vrei să spui? Sloan știa că el îl forțase pe Carter să dea petrecerea și știa că secretara lui muncise din greu să facă toate aranjamentele, dar habar n-avea că el făcuse mai mult decât atât, până când Courtney nu-i oferi mai multe detalii.

— Noah a închis restaurantul principal dintr-unul din hotelurile lui pentru că avea nevoie aici de mese și de scaune și poți fi sigură că o floare n-a mai rămas în hotelul acela. Vezi aranjamentul acela floral uriaș de pe masa de banchet, unde se află mâncarea?

Sloan își smulse cu efort privirea din ochii cenușii, amuzați, ai lui Noah și se uită în direcția indicată de Courtney.

— Da, îl văd.

— Ei bine, acest buchet uriaș se afla azi-dimineață pe o masă mare din holul...

— Încetează, Courtney.

Courtney îl ignoră.

— Dar asta e adevărul. Și pun pariu că nu a mai rămas un șervețel sau un chelner sau o furculiță în tot...

Râzând, Noah veni în spatele ei și îi acoperi ușor gura cu mâna, astupând restul recitalului ei entuziast.

— Ultima oară când te-am invitat la dans, îi spuse el lui Sloan, m-ai refuzat. Ce șanse crezi că am în seara asta?

Sloan era profund mișcată de toată osteneala pe care și-o dăduse pentru ea și se pierdea deja în vraja glasului lui profund și a ochilor lui argintii.

— Aș zice că sunt al naibii de mari, spuse ea încet.

Când păși în brațele lui pe ringul de dans, Sloan îl văzu pentru prima oară în toată înălțimea lui, în lumina torțelor și i se tăie răsufarea. Costumul elegant, bleumarin, se potrivea cu trupul lui înalt,

perfect, cuprinzându-i umerii largi și subliniindu-i picioarele lungi. Pe bronzul gâtului, cămașa părea amețitor de albă, ca și zâmbetul care i se întinse pe față când își petrecu mâna pe după spatele ei și o trase aproape, de-a lungul trupului său.

— Îți place petrecerea? o întrebă el când orchestra începu să cânte „Cineva care să vegheze asupra mea”.

— Foarte mult, spuse Sloan încet, încercând să ignore senzația picioarelor lui lipite de ale ei sau cât de puternic îi simțea brațul sub mâna ei sau cât de mult o impresiona vocea lui adâncă.

— Nu știi cum să-ți mulțumesc pentru asta.

Privirea lui cu gene grele se fixă plină de înțeles pe buzele ei.

— O să trebuiască să ne gândim la o cale.

Sloan își căută un refugiu disperat în umor.

— Ți-aș putea da câteva lecții de auto-apărare.

Ochii lui argintii se întoarseră la ai ei și buzele i se formară într-o jumătate de zâmbet.

— Crezi că o să am nevoie de așa ceva?

— Posibil. Sunt mult mai puternică decât par.

— Și eu la fel.

Lui Sloan i se uscă gura.

Era atât de uluită de ce se întâmpla cu ea încât abia dacă observa cât de ușor dansa cu el sau cât de fără efort li se mișcau trupurile în. Ritmul melodiei dulci, familiare. Își spuse că atracția față de el era periculoasă și că trebuia să înceteze, dar când mâna lui Noah alunecă în jos pe spinarea ei și când degetele i se răsfirară pe șira spinării, aducând-o mai aproape de el, uită de pericol. Își spuse că era doar un dans și că el poate că nu își dădea seama ce făcea.

Noah știa exact ce făcea și se gândea deja să facă mai mult. Privea cum lumina torțelor îi transforma părul în aur topit; mirosea a flori și dansând cu ea parcă dansa cu un nor. Când muzica încetă, Sloan se îndepărtă puțin de el și se uită în sus și Noah privi chipul care începea să-l fascineze, cu pomeții rafinat sculptați, cu nasul delicat și cu ochii aceia violeți, cu gene negre.

— După petrecere, eu îi conduc acasă pe tata și pe Courtney și mă întorc. Așteaptă-mă pe plajă.

— De ce? întrebă Sloan tremurând.

— O să inventăm atunci un motiv, îi spuse el cu un zâmbet glumeț.

„Motivul” lui era la fel de clar pentru Sloan ca și înțelegerea faptului că el voia ca ea să înțeleagă asta dinainte.

Paul și Paris dansaseră împreună și când cele două cupluri se întâlneau la marginea ringului, Paul sugeră să facă schimb de parteneri.

— Noah... spuse Sloan îndepărtându-se de el.

Surprins de sunetul vocii ei când îi pronunță numele, Noah se opri și se întoarse.

— Da?

— Ar fi frumos dacă ai invita-o pe Courtney la dans.

— Pe Courtney? repetă el, pentru că nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva. Cu neplăcere amuzată, Noah studie bocancii de tranșee ai lui Courtney și încuviință.

Când melodia se termină, o localizează pe Courtney în apropiere. Convins că ea îl va refuza, și pe jumătate sperând asta, Noah spuse:

— Domnișoară Maitland, vreți să dansați cu mine?

Lui Courtney i se tăie răsufierea.

— Cu tine?

— Nu, cu chelnerul, spuse el sec; apoi văzu că ea se aplecase deja și-și desfăcea șiretul de la o gheată. Înainte de a-l desface pe al doilea, ezită și se uită în sus la el.

— Vorbești serios, da?

Sentimentul de vinovăție îi înmuie inima când înțelese cât de mult își dorise ea să fie invitată.

— Vorbesc serios.

Pe ringul de dans, Courtney se dovedi surprinzător de ușoară.

— Unde ai învățat să dansezi?

Courtney își dădu ochii peste cap.

— Este o chestie care ține de fete. Noi ne naștem știind cum se face asta. Ai de gând să încerci să o bagi pe Sloan în patul tău?

— Vezi-ți de treaba ta.

— Fă-mi o favoare, nu te lega de ea. O să sfârșești prin a o lăsa baltă, așa cum faci întotdeauna cu toate. Este drăguță. Chiar aș vrea să o am ca prietenă.

Noah se uită la fața serioasă a surorii lui și se simți umilit de generozitatea lui Sloan, de compasiunea ei pentru ceilalți oameni, care o făcuse să se gândească la sentimentele lui Courtney, în mijlocul unei petreceri unde ea însăși se afla sub o constantă presiune și permanentă observație. Cu siguranță calmă, spuse:

— Sloan este deja prietena ta.

Își petrecu cea mai mare parte din restul serii discutând cu prietenii și sperând ca aceștia să plece odată acasă. Timpul părea să se târască, așa că îi veni ideea să o introducă pe Sloan în conversațiile amuzante ale unora dintre prietenii lui și reuși în felul acesta să o țină aproape de el, dar numai între dansurile pe care ea i le oferi tatălui ei și tuturor celorlalți bărbați de la petrecere.

Iar el mai dansă de două ori cu Courtney.

Capitolul 27

Sloan stătea în fața ușii principale, cu Paris și cu tatăl ei, urându-i noapte bună unui cuplu foarte apropiat și care rămăsese să discute politică mult după ce Noah și toți ceilalți plecaseră. Edith se retrăsese mult mai devreme iar Paul prevăzuse că doamna și domnul Senator

Thummond Meade vor mai rămâne, așa că se scuzase și urcase în camera lui în urmă cu o jumătate de oră.

— Noapte bună, Sloan, spuse doamna Meade. Sunt atât de fericită că te-am cunoscut. O să încerc rețeta de plăcintă pe care mi-ai dat-o.

Se întoarse spre Paris, se aplecă și aproape îi atinse obrazul într-un gest acum familiar care, înțelese Sloan, trecea drept sărut de la revedere, în societatea mondenă din Palm Beach și îi spuse:

— Fetiță rea ce ești, nu-mi vine să cred că ți-ai ținut talentul ascuns atâta vreme. Dacă Sloan nu ne-ar fi spus că tu ai conceput și rochia ei și pe a ta, nimeni n-ar fi știut vreodată! Am auzit-o pe Sally Linkley rugându-te să-i arăți schițele, dar vreau să le văd eu, prima. Este cinstit să am eu dreptul să aleg prima, doar te știu mai de multă vreme decât te știe Sally.

Senatorul Meade păși în față și-și mai luă încă o dată formal la revedere de la Paris și Sloan, dar când dădu mâna cu Carter, complimentele lui sunau entuziaste și sincere.

— Carter, ești un om fericit. Ai două fete frumoase. Paris a fost întotdeauna la înălțimea așteptărilor tale, dar poți fi la fel de mândru și de Sloan.

Carter zâmbi și îi dădu mâna.

— Știu.

Când închise ușa și se întoarse spre Sloan, Carter se arătă la fel de sincer ca și Senatorul Meade.

— Sloan, nu-ți pot spune cât de mândru de tine am fost în seara asta.

În clipa aceea o plăcea sincer – nu pentru că ar fi meritat ea, ci, îl bănuia Sloan, pentru că era un narcisist și ea adăugase prestigiului său, impresionându-i în mod favorabil pe prietenii lui. Spre surpriza ei, îi plăcuse de mulți dintre aceștia, în seara asta. Totuși pe el nu îl putea plăcea și încercă cu greu să ascundă asta când îi zâmbi, mulțumindu-i.

Când Carter o luă în sus pe scări, Sloan se uită la anticul orologiu al bunicului, din foaier și inima începu să-i bubuie, văzând cât de târziu era. Precis că Noah nu o mai aștepta pe plajă. Soarta – și Senatorul Meade – interveniseră și o salvaseră de la o nebunie. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. Dar se simțea cumplit de nefericită.

Paris nu-i împărtășea părerea despre ora înaintată. Cuprinzând-o pe Sloan într-o îmbrățișare puternică, spuse:

— Ai fost trăsnet! Toată lumea nu vorbea decât despre cât ești de minunată, de fermecătoare, de spirituală, și petrecerea a fost și ea un succes uriaș. De aceea au rămas atât de târziu cu toții.

Sloan reuși să ajungă în camera ei înainte de a începe să piardă bătălia coborârii pe plajă, să vadă dacă Noah mai era încă acolo.

— Noapte bună, șopti Paris.

— Noapte bună, spuse Sloan, dar ezită, cu mâna pe butonul ușii.

Paris observă.

— Ești sculată de dimineață devreme. Nu te simți obosită?

Sloan scutură din cap, apoi mărturisi restul adevărului:

— Noah m-a rugat să mă întâlnesc cu el pe plajă, după petrecere, se contesă ea.

— Adevărat?

— Da.

— Atunci ce mai cauți aici? o întrebă Paris zâmbind.

Asta a fost încurajarea de care avea Sloan nevoie.

Peluză din spate era puternic luminată și plină de activitate, în timp ce bărbați și femei de la hotel munceau la împachetatul și reîncărcatul tuturor obiectelor aduse pentru petrecere. Ajuta și o parte din personalul care lucra pentru Carter, observă Sloan salutând două subrete pe care le recunosc.

Nimeni nu reacționează ca și cum ar fi fost ceva neobișnuit în aparența ei dorință de a face o plimbare sub clar de lună la ora unu, îmbrăcată în fabuloasa ei rochie de șifon și cu sandalele elegante cu tocuri înalte, dar totuși Sloan se simțea incredibil de conspirativă.

Se relaxă când în sfârșit ajunse pe țărm și ieși din raza lor vizuală, dar ușurarea făcu repede loc unui copleșitor sentiment de dezamăgire când nu îl văzu nicăieri pe Noah.

Se uită în direcția casei, dar cu siguranță că plecase. Doar dacă nu era ascuns de tufișuri. Își scoase sandalele și o luă încet spre țărm, cu sandalele balansând în degetele ei, sperând ca el să se materializeze de undeva din umbră.

Cu cât mai mult se apropia de casa lui, cu atât mai abătută devenea. Inima ei trădătoare îi amintea cum se simțise dansând cu el și cum îi privise el fix buzele când ea spusese că nu știa cum să-i mulțumească pentru petrecere. „O să trebuiască să ne gândim la ceva”, spusese el. Și când îl întrebase de ce voia să se întâlnească cu ea pe plajă, după petrecere, răspunsul lui fusese înnebunitor de clar. „O să inventăm un motiv când o să fim acolo”.

Se opri la marginea peluzei lui din spate, cercetând cu privirea terasele luminate de lună, văzând doar forme și contururi vagi. Cu atât mai bine, își spuse ea încurajându-se. Maitland era prea sofisticat, prea rafinat și mult prea sigur pe el, pentru ea. Pe ringul de dans nu se gândise la nimic altceva decât la cum să încerce să o seducă și asta doar la două zile după ce se cunoscuseră. O să-i sfâșie inima, dacă o să-i dea ocazia.

Era foarte, foarte fericită de această a doua strâmtă porțiță de scăpare dintr-un dezastru clar, din seara aceasta.

Era fericită că el nu o așteptase.

Era fericită că el plecase la culcare.

Își înghiți nodul din gât și dădu să se întoarcă. Pe terasă, una din forme se mișcă, deveni mai înaltă și își auzi numele, șoptit pe un ton jos și imperativ.

— Sloan!

Era atât de exaltată de faptul că el nu intrase în casă, încât o rupse aproape la fugă spre el, când Noah coborî treptele terasei și se opri acolo, așteptând-o. Își scosese haina și cravata, își desfăcuse câțiva nasturi de la cămașă și își suflecuse mânecile până la coate. Într-un fel reușise să arate și mai atrăgător așa, decât fusese mai devreme.

Sloan se opri în fața lui, nervoasă, sfioasă și încercând cu disperare să pară firească.

— Ultimii musafiri au stat mai târziu.

El îi acceptă explicația cu o înclinare a capului; apoi își vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor și începu să o privească într-o tăcere prelungită.

Sloan se așteptase pe undeva ca el să o ia în brațe în clipa în care se apropiase, dar cum Noah continua să se uite la ea, și-ar fi dorit să o facă. Iar când în sfârșit înțelese că el nu intenționa asta, îi atribui ezitarea aceleiași probleme care o îngrijorase de când dansaseră împreună la petrecere. Cum problema o preocupa pe ea, presupunea că îl preocupa în mod firesc și pe el. Reprimându-și regretul, spuse calm:

— Nu putem face asta. Carter o s-o acuze pe Paris că nu te-a încurajat mai mult, când o să înțeleagă că există ceva între noi.

Noah spuse, cu o voce oarecare:

— În acest caz, presupun că o să-i pot spune, cinstit, că nu mă interesează căsătoria cu ea.

— Atunci o să te acuze pe tine.

— Întotdeauna îți faci griji pentru ceilalți?

Noah observă că ea luase foarte în serios întrebarea, oftă și apoi dădu cu tristețe din cap.

— Este unul din numeroasele mele defecte.

Defecte? Își spuse el zâmbind amar. Se întrebă dacă ea știa ce este un defect adevărat. În lumina lunii, cu vântul jucându-se în fustele ei și suflându-i părul auriu peste obraji, îl ducea cu gândul, irezistibil, la un înger în picioarele goale, cu sandalele balansându-se între degetele ei, în loc de o harfă celestă.

Era genul de femeie care ajuta copiii să-și care găletușele cu apă la castelele lor din nisip și care se oprea să ajute grădinarii în vârstă, aflați în suferință, își aminti cât de înnebunită fusese Courtney pentru că Sloan, atentă, se gândise ca el să o invite la dans și la cât înflorise Paris în aceste ultime două zile. Courtney avusese dreptate în seara asta, Noah nu avea nici un motiv și nici un drept să facă ceva care să

întunece scânteia din Sloan sau să diminueze efectul uluitor pe care-l avea ea asupra oamenilor.

Pe de altă parte, avea treizeci de ani... suficient ca să știe unde avea să ducă venirea ei aici, în seara asta, suficient ca să înțeleagă regulile și să joace jocul. Suficient ca să știe cum să îl manevreze, când jocul se va fi terminat.

Exceptând doar faptul că, așa cum era el convins, ea nu știa cum avea să se joace jocul. După propria ei mărturisire, ea nu știa nici măcar să flirteze. Un zâmbet sardonice îi crispă buzele, gândindu-se la dezastrul pe care l-ar fi putut ea provoca în rândul populației masculine, dacă și-ar fi dat osteneala să învețe cum.

La petrecerea din seara aceasta, observase cum bărbați inteligenți, sofisticăți, se transformau în plastilină când le zâmbea sau le vorbea.

Ce îl uimea pe el era fie că nu-și dădea seama de efectul pe care-l avea asupra bărbaților, fie nu-i păsa. De fapt nu erau decât două lucruri în legătură cu Sloan, de care era sigur: ea nu cunoștea nimic despre bărbați ca el; și ea merita mult mai mult decât era el dispus să îi ofere.

— La ce te gândești? întrebă Sloan într-un târziu, în timp ce ultimele vestigii ale curajului se scurseră din ea, lăsând-o să se simtă transparentă și amețită.

— Mă gândeam că arăți ca un înger desculț, spuse el fără emoție.

Sloan rămase încremenită. Se gândi la cine era și de ce se afla în Palm Beach și vocea îi tremură de vinovăție.

— Crede-mă, când îți spun că nu sunt un înger. Sunt foarte departe de așa ceva.

Noah îi luă mâinile într-ale lui și o trase spre el.

— Bine, spuse el direct și se aplecă să o sărute.

Rapiditatea reacției lui, ca și reacția în sine o făcură pe Sloan să-și spună că el își imaginase probabil că ea se referea la conduita ei sexuală. Îl dezamăgise deja cu atâtea alte lucruri, încât se simți obligată să fie total onestă cu el, în privința acesteia.

— Când am spus adineauri că nu sunt câtuși de puțin un înger, nu mă refeream la nimic legat de... de relațiile sexuale.

Noah își înălță capul, ochii lui micșorați căutându-i pe ai ei.

— Nu?

Sloan scutură din cap și făcându-și curaj, încercă să proiecteze o atitudine inteligentă, matură și deschisă, asupra unui subiect pe care-l considera ea cumplit de neconfortabil să-l discute cu el.

— Referitor la... acel fel de relații... eu nu am avut ceea ce tu... ceea ce unii oameni ar putea considera drept o experiență bogată.

Noah se uită la chipul ei atrăgător și la ochii ei minunați. Aceași emoție nestăpânită care îl făcu dintr-o dată să-i vină să zâmbească, îi îngroșă și vocea.

— Nu ai avut?

— De fapt, nu am avut decât două astfel de experiențe.

— Numai două? o tachină el. Sunt teribil de dezamăgit.

Poate că în urmă cu o oră n-o fi știut ea cum să flirteze, dar îi dură mai puțin de cinci secunde să observe sclipirea de răs din ochii lui, să ghicească motivul și să-l încurajeze și mai mult. Cu ochi albaștri scânteietori și o voce la fel de apologetică, și nesinceră, ca și a lui, încuviință din cap și spuse:

— Aș vrea să fi putut să-ți spun că am avut o duzină, dar nu am avut decât două.

— Ce păcat. Pot îndrăzni să sper că amândouă au fost foarte scurte și total fără importanță?

Frumusețea din brațele lui înclină din cap solemn și încet, mușcându-și buza să-și înghită zâmbetul.

— Ah, da, șopti ea cu tragism. Au fost extrem de scurte și total fără importanță.

— Excelent! Noah se aplecă, dorind să-i sărute zâmbetul de pe buze; apoi se opri, cu gura la un centimetru de a ei.

— Adevărat? Întrebă el serios, incapabil să-și controleze impulsul ridicol, nevoia fără precedent de a ști despre ceilalți iubiți ai unei femei.

Genele ei lungi fâlfâiră și ea îl privi direct în ochi; apoi își puse degetele pe obrazul și maxilarul lui.

— Da. Așa au fost, șopti ea dureros.

Incapabil să-și smulgă privirea dintr-a ei, Noah își întoarse fața în mâna ei și-i sărută palma. Tremurul care o străbătu când el făcu asta păru să-l zguduie și pe el.

La al doilea etaj al casei, Douglas întinse mâna să stingă lampa de pe noptieră, exact în clipa în care Courtney se năpusti în camera lui, arătând ca un nor de furtună.

— N-o să crezi ce se întâmplă afară pe terasă, izbucni ea mărșăluind spre fereastră. Acum cinci minute am auzit vocea lui Noah și m-am uitat pe fereastra mea și am văzut-o pe Sloan venind spre casă. Acum, uite ce se-ntâmplă! Trase draperia într-o parte, se dădu din drum și arată spre fereastră.

— Uită-te doar!

Îngrijorat, Douglas se dădu jos din pat, se repezi la fereastră și scrută întunericul. Încruntarea făcu loc unui zâmbet lent, de mulțumire, în timp ce privea scena de pe terasa de dedesubt. Noah o ținea pe Sloan într-o îmbrățișare strânsă, cu brațul aplecat în unghi jos, peste coapsele ei, ținându-i trupul lipit de al lui, în timp ce o săruta și se

răsuca, cu ea cu tot, în jos spre un șezlong. Iar Sloan nu rezista: îi răspundea sărutului.

Douglas scoase marginea draperiei din pumnul lui Courtney, lăsând-o să cadă înapoi la locul ei.

— Și zici că asta a început doar în urmă cu cinci minute?

— Da!

— Uluitor, spuse el fericit.

— Are femei unde vrea el. Nu pricep de ce trebuie să încerce să o seducă pe Sloan.

— Eu nu aș numi-o seducție.

Courtney era atât de furioasă, încât lovi cu piciorul în pardoseală.

— Și cum ai numi-o?

— Aprindere instantanee, spuse el cu un zâmbet în glas; apoi deschise televizorul și luă un pachet de cărți din dulăpiorul de dedesubt.

— Mă simt în dispoziție pentru un film de noapte și într-una pentru concursul nostru de gin rummy.

— Eu una mă duc ia culcare, spuse Courtney pornind spre camera ei, unde Douglas știa că putea continua să-l spioneze pe Noah.

— Draga mea, o să stai aici.

— Dar eu...

— Dar tu plănuiești să-ți spionezi fratele, spuse Douglas cu blândețe; totuși, asta n-ar fi doar nepoliticos, ar fi și o pierdere de timp, pentru că ai văzut deja tot ce este de văzut. Nimic altceva nu se va întâmpla în noaptea asta; mă poți crede pe cuvânt.

Douglas se așeză într-un fotoliu și începu să împartă prima mână de cărți.

— Ce te face să fi atât de sigur? Întrebă ea trântindu-se în fotoliul din fața lui, cu o expresie de revoltă pe față.

— Sunt sigur pentru că îți cunosc fratele. Noah nu este într-atât de prost sau suficient de bădăran încât să profite de orice femeie pe șezlongul din curtea casei.

Courtney ezită, meditând la asta; apoi ridică din umeri ca și cum s-ar fi scuturat de subiectul ăsta. Prin gestul ei tăcut, recunoscuse, așa cum putea ea, că Douglas avea dreptate. Luă cărțile împărțite și le studie.

— Mai îmi datorezi o sută patruzeci și cinci de dolari de data trecută, îi aminti el. Dacă nu plătești în seara asta, o să-ți aplic o dobândă.

— La ce rată? Întrebă Douglas aranjându-și cărțile în mână.

— Optsprezece la sută la tot ce depășește treizeci de zile. Trebuie să încep să mă gândesc la propriul meu viitor.

— Nu o să mai ai un viitor, dacă încerci să-mi aplici optsprezece la sută.

Courtney mai câștigă cincisprezece dolari de la el și adormiră amândoi urmărind filmul târziu, târziu.

— Este foarte târziu, șopti Sloan când Noah își ridică în sfârșit gura de pe a ei. Trebuie să mă întorc.

— Știu. Noah își retrase brațul de sub ea, se uită la ceas și fu uimit să vadă că era trecut de trei dimineața. Se ridică și îi întinse mâna să o ajute să se ridice de pe șezlong.

— Ridicându-se, Sloan se uită la picioarele ei desculțe și la rochia șifonată fără speranță și își duse repede mâinile la păr, încercând să-l restaureze într-o oarecare aparență de ordine. Încremeni brusc gândindu-se la aspectul ei și la ceea ce făcuseră ei în ultimele două ore. Dacă o vedea cineva Strecurându-se în casă în felul ăsta, se va simți ca Târfa Babilonului. Mai rău, poate că acum așa o vedea și Noah.

Arăta încântător de derutată, își spunea Noah, o femeie complet îmbrăcată, care stătuse întinsă lângă un bărbat care nu-și putuse lua mâinile de pe ea, care și le plimbase prin părul ei și o sărutase până când i se umflaseră buzele. Nu-i venea să creadă că tocmai petrecuse cu ea două ore, prin comparație caste, pe un șezlong incomod și totuși, ceea ce făcuse cu ea fusese la fel de excitant ca și cum ar fi făcut sex cu o altă femeie și, în unele privințe, mai satisfăcător.

Sloan coborî alături de el treptele terasei, cu mâinile prinse la spate, cu sandalele balansându-se, agățate de degetele ei. Ținea capul aplecat ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri și Noah începu să reconsidere ultimele ore prin ochii ei... Se comportase de fapt ca un adolescent de șaisprezece ani, super-excitat, neexperimentat, mozolind-o și pipăind-o în curtea din spate, fără suficientă minte sau suficientă curtoazie ca să o ducă undeva unde să aibă mai multă intimitate și mai mult confort. Se simțea jenat acum de comportamentul lui; era jenat pentru că avea de ce să fie jenat...

Apropiindu-se de un pâlc de palmieri de la capătul peluzei, Noah spuse simplu:

— Îmi pare rău pentru toate astea. Nu ar fi trebuit să las să meargă totul atât de departe și atât de mult. Efectiv te-am molestat pe un afurisit de șezlong.

Inima lui Sloan prinse aripi descoperind că nu era singura care se simțea nesigură și jenată.

— Pe un șezlong? repetă ea gânditoare; apoi își ridică ochii râzători spre ai lui. M-ai molestat? Asta făceai tu?

Înăbușindu-și râsul, Noah o trase în brațele lui.

Sloan îl privi tachinator și își puse mâinile pe pieptul lui.

— Mi s-o fi încețoșat mie memoria, dar...

— Nu vreau să rămâi cu memoria încețoșată, șopti Noah aplecându-și deja capul și sărutând-o ușor pe tâmplă.

— Am făcut asta... și asta... adăugă el plimbându-și buzele spre urechea ei și sărutând-o, zâmbind când ea se cutremură și se lipi mai mult de el.

— Și asta...

Ochii ei se închiseră și Noah depuse câte o sărutare ușoară pe fiecare, înainte de a-și plimba gura de-a lungul obrazului ei, spre buze.

— Și asta... îi desfăcu buzele cu ale lui și o sărută cu o foame prelungită, explorându-i ușor gura cu limba, trăgând-o mai aproape spre trupul lui tot mai dur, dar când ea se lăsă pe el și începu să-l sărute înapoi, Noah își pierdu capul pentru a doua oară în noaptea aceea. O lipi cu spatele de un copac, îi prinse mâinile într-ale lui și i le fixă în dreptul capului ei, în timp ce-și întetea sărutul și se lăsa pe ea.

Limba lui îi răvășea gura, trupul lui se mișca încet, apăsând pe al ei și sânii ei se umflau ademenitor pe pieptul lui. Noah slăbi strânsoarea de pe una din mâinile ei și își strecură palma în jos, pe pielea catifelată a gâtului, spre piept, mângâindu-l cu dosul degetelor și apoi acoperindu-l posesiv. Mâna ei liberă se curbă în jurul cefei lui, trupul i se arcui spre al lui și Noah începu să-și facă de lucru cu încuietoarea-broșă de la ceafa ei, care-i susținea corsajul.

Cu o fracțiune de secundă înainte de a o deschide, își dădu seama ce făcea și reuși să-și suprime impulsul.

Luptându-se să-și recapete controlul, își smulse gura de pe a ei și se uită în jos, la chipul ei luminat de lună.

— Asta este o nebunie, șopti el răgușit; apoi își lăsă încet capul în jos și-și îngropă din nou buzele într-ale ei.

Capitolul 28

— Ai avut o noapte lungă? întrebă Paris veselă, cocoțându-se pe marginea patului lui Sloan, gata îmbrăcată de zi.

Sloan se rostogoli pe spate.

— Foarte lungă. Cât e ceasul? întrebă ea cu un zâmbet somnoros, gândindu-se la Noah.

— Zece treizeci.

— Ce târziu e.

Paris încuviință din cap.

— Ai avut noroc că mi-am amintit să-i spun lui Dishler să nu pornească sistemul de securitate când se duce la culcare. Altfel ai fi declanșat alarma când ai fi trecut peste razele infraroșii de la marginea grădinii, dinspre plajă.

Sloan făcu ochii mari. O clipă nu se gândise, noaptea trecută, la sistemul de alarmă al casei. De fapt nu se gândise nici cum va intra înapoi în casă, decât în clipa în care constatase că ușa din spate era descuiată. Își putea imagina groaza lui Carter când ar fi auzit sirenele pornind, luminile aprinzându-se și când ar fi descoperit că ea fusese cu Noah.

— O să-ți dau azi o cheie de la casă și un dispozitiv de acționare al porții. Există o tastatură la porți și poți opri de acolo sistemul de alarmă, introducând un cod de securitate. Dacă nu faci asta, o să declanșezi alarma când treci peste primul set de infraroșii, care înconjoară proprietatea peste tot, deci nu există nici o șansă să te strecuri printre ele.

Îi dădu lui Sloan codul și Sloan încuviință din cap, deși nu voia ca Paris să creadă că ea se comporta de obicei ca aseară sau că intenționa să continue.

— Nu am de gând să fac un obicei din... din asta, spuse ea cu stângăcie, ridicându-se în șezut, în pat.

— Serious? glumi Paris. Ei bine, „asta” a și sunat de dimineață, ca să facă programul pentru diseară.

— Serious? întrebă Sloan, incapabilă să-și ascundă zâmbetul fericit.

— Da și diseară vom cina împreună, toți patru, spuse Paris cu o voce copilăresc de încântată. Ținuta este formală, cravată neagră, dar destinația este necunoscută. Ne va lua șoferul lui Noah, imediat după apus. Atâta mi-a spus.

Sloan își ridică genunchii la bărbie și-și petrecu brațele în jurul lor.

— Dar tu... te-ai distrat bine aseară?

Paris încuviință din cap.

— Paul mă face să râd și este plăcut să fi cu el, dar în timp ce dansam, mi-a spus cel mai ciudat lucru.

— Ce ți-a spus? întrebă Sloan, savurând mica bârfă între surori, despre bărbați.

— Mi-a spus că îl intrig pentru că am atâtea straturi. Nu... nu sunt sigură că a vrut să-mi facă un compliment.

— Cum s-ar fi putut gândi altfel? spuse Sloan cu atâta emfază și sinceritate, încât amândouă izbucniră în râs, dar următoarea propoziție a lui Paris îi șterse zâmbetul de pe chip:

— Curios, pentru că eu cred că Paul este cel cu mai multe straturi, tu ce zici?

— Nu... nu știu.

— Sunt mai mult ca sigură că am dreptate. Eu observ lucruri mărunte despre oameni, pe care alții le trec cu vederea. Tata zice mereu că pot depista un mincinos în capătul celălalt al încăperii.

— Cu excepția lui Henry, sublinie repede Sloan, referindu-se la primul logodnic necinstit al lui Paris.

— Așa este, recunosc Paris cu un zâmbet strâmb. Și n-am vrut să spun prin asta că Paul este un mincinos, pentru că eu nu... nu cred asta câtuși de puțin.

Sloan era absolut convinsă de asta. Sfâșiată între dorința de a încerca să schimbe subiectul sau să-l deschidă mai departe, Sloan alese nefericită varianta a doua.

— Ce anume ai observat la Paul, care să ți se pară neobișnuit?

— În primul rând, bărbaților le place să vorbească despre ei, dar Paul nu face asta. Mai mult, este atât de bun la pus întrebări și atât de atent la răspunsuri, încât nu-ți dai niciodată seama că el a pus toate întrebările iar tu ai dat toate răspunsurile. Dacă ar fi timid, aș înțelege, dar el nu este câtuși de puțin timid. Ori asta este un alt lucru care mi se pare neobișnuit...

— Adică? întrebă Sloan abia șoptit.

— Vreau să spun că nu se lasă niciodată intimidat de cineva, nici chiar de tata, care îi intimidează întotdeauna pe bărbații mai tineri care nu au, în sfârșit, la fel de mult succes ca el.

— Nici pe mine nu mă intimidează, sublinie Sloan.

— Nu, dar bărbații se judecă pe sine după realizările și banii lor, ceea ce nu facem noi, femeile.

Era atât de directă și de perceptivă, încât lui Sloan îi era greu să o pună în ecuație pe sora aceasta cu acea Paris pe care o cunoscuse la început.

— Și mai este ceva. Paul lucrează în asigurări iar tata mormăia la un moment dat despre costul polițelor de asigurare în bloc, pentru angajații lui de la bancă. Totuși, când i-am oferit lui Paul ocazia de a-i oferi tatei vânzarea uneia din liniile lor de asigurare în bloc, Paul nu a profitat de asta.

— S-a gândit, poate, că nu este de bun gust să-i vândă acțiuni tatălui tău.

— Nu ar fi fost, pentru că eu am fost cu inițiativa, nu el.

— Poate că Paul s-a simțit jenat că ai făcut tu asta.

— Nu cred că Paul se simte foarte ușor jenat.

Sloan își lua notițe rapide mental, să-i spună lui Paul să înceapă să vorbească despre el și să înceapă să vândă asigurări. Lui Paris îi spuse ceva cât se poate de onest:

— Eu nu-i înțeleg foarte bine pe bărbați, așa că ai nimerit la cine nu trebuia. Dar eu pot să-ți spun că Paul este un bărbat cinstit, pe care te poți baza, poate chiar unul galant.

Paris confirmă din cap, înțelepțește.

— Și mie mi-a făcut aceeași impresie.

Se ridică zâmbind, revenind cu gândul la ziua care se deschidea în fața lor.

— Mai bine te-ai scula acum și te-ai îmbrăca. Mă gândesc să ne plimbăm puțin și să facem câteva cumpărături. Paul vrea să rămână aici, să lenevească.

— Ce-ar fi să-i cumpărăm lui Paul un smoching? întrebă Sloan dând cuverturile de-o parte și rotindu-și picioarele peste marginea patului.

— L-am întrebat, dar mi-a spus că a împrumutat unul de la un prieten și că l-a adus cu el – doar pentru eventualitatea în care va avea nevoie.

Sloan își făcu repede dușul și se îmbracă în grabă, ca să aibă timp să-și sune mama înainte de plecare. Pentru că dormise târziu dimineața, va trebui să-și sune mama la butic, ceea ce însemna că lui Kimberly îi va fi greu să vorbească. Se așeză pe marginea patului și-și scoase cardul din geantă.

Ținându-și receptorul pe umăr, Sloan introduse cardul și se întări pentru o dispută cu proprietăreasa buticului, Lydia Collins, al cărei stil de management era al unui paznic de pușcărie.

Deși Sloan o suna rar pe mama ei acolo, Lydia se purta întotdeauna ca și cum un telefon în interes personal însemna motivul pentru renunțarea la cea mai bună angajată a ei.

— Lydia, sunt Sloan și sun din Palm Beach, spuse ea când proprietara buticului răspunse la telefon.

Tonul Lydiei de prietenie profesională se dizolvă abrupt în iritare.

— Sloan, mama ta este ocupată acum cu un client.

Kimberly era întotdeauna ocupată cu clienții, pentru că o iubeau și preferau să aștepte după ea, să-i ajute.

— Înțeleg, dar trebuie să vorbesc cu ea un minut, atât.

— Ah, bine!

Lydia trânti telefonul pe dulap cu suficientă forță ca s-o facă pe Sloan să tresară, dar o clipă mai târziu vocea caldă, nerăbdătoare a lui Kimberly o făcu să zâmbească.

— Draga mea, sunt atât de fericită să te aud. Cum merg lucrurile acolo?

Sloan o asigură că tatăl și străbunica ei o tratau foarte bine și că păreau foarte drăguți. Lăasă la urmă veștile despre Paris și imediat ce-i pomeni numele, Sloan observă că mama ei deveni tăcută, foarte tăcută. Îi povesti tot ce putu despre Paris, apoi termină spunându-i:

— O s-o iubești și ea o să te iubească. Vrea să vină cât mai repede la Bell Harbor.

Când termină, așteptă o clipă comentariul mamei ei dar aceasta nu spuse nimic.

— Mamă, mai ești acolo?

— Da, șopti mama ei cu o voce spartă și Sloan își dădu seama că plângea.

Sloan simți junghiuri în inimă gândindu-se la cât de greu trebuie să-i fi fost mamei ei în toți acești ani, să pretindă că se obișnuise cu faptul că renunțase la Paris. Acum, simpla idee a revederii cu ea o făcea pe Kimberly să plângă. Sloan nu-și amintea să o mai fi văzut

vreodată pe Kimberly plângând și simți cum fi ochii ei se umplu cu lacrimi.

— Îmi amintește atât de mult de tine, spuse Sloan cu blândețe. Și adoră îmbrăcămintea, ca și tine, concepe haine.

În fundal se auzi vocea stridentă a Lydiei, strigând-o pe Kimberly.

— Se pare c-ar fi bine să încheiem. O să te sun din nou peste câteva zile, spuse Sloan.

— Da, te rog.

— La revedere.

— Stai, spuse repede Kimberly. Crezi... crezi c-ar fi bine dacă i-aș trimite lui Paris dragostea mea?

Sloan clipi să-și retragă lacrimile.

— Da, sunt sigură. O să-i spun.

Capitolul 29

Edith stătea așezată în fotoliul ei favorit din camera ei, îmbrăcată într-o altă rochie sobră, neagră, dar cu o broșă mare din rubine și diamante prinsă în piept. Sloan se întrebă dacă avea oare ceva mai luminos de pus pe ea, fie și o eșarfă.

— Străbunico, spuse Paris sărutând-o apăsând pe frunte, ai spus că vrei să ne vezi, pe Sloan și pe mine, înainte de plecare.

— Paris, dacă nu te superi, aș vrea să vorbesc doar cu ea.

Paris se arătă șocată, dar înclină din cap și ieși.

Sloan abia se așezase în fotoliul din fața lui Edith, când bătrâna doamnă spuse apăsând:

— La ce te gândeai acum un minut?

Sloan începu, vinovată:

— Mă întrebam dacă o să porți o eșarfă colorată, dacă ți-aș cumpăra eu una, astăzi.

Sprâncenele albe se ridicară brusc.

— Nu aprobi gustul meu la îmbrăcămintea?

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Nu mai adăuga necinste la impertinență. Asta este exact ce-ai vrut să spui.

Încolțită, Sloan își înghiți un zâmbet.

— Mama mea spune tot timpul că o culoare vie îți ridică moralul.

— Iar tu crezi că eu am nevoie să-mi ridic moralul?

— Nu chiar. Doar că ai ochi frumoși și m-am gândit că o eșarfă albastră...

— Acum recurgi la flaterie. Toate viciile tale încep să iasă la lumină, astăzi, spuse bătrâna doamnă întrerupând-o, dar cu un zâmbet supărat. Întâmplător, mințile noastre lucrează în aceeași direcție. Se uită apoi la tavan, ca și cum asta ar fi indicat direcția la care se referea.

Sloan îi urmări privirea, apoi se uită la ea, speriată.

— Ce direcție?

— În sus. Presupun că după plecarea mea de aici, o voi lua în sus, nu în jos, nu ești de acord?

Vorbea despre moarte, își dădu Sloan seama și zâmbetul îi dispăru.

— Eu aș prefera să nu mă gândesc la asta.

Atunci Edith deveni vioaie și obiectivă.

— Moartea face parte din viață. Eu am nouăzeci și cinci de ani; de aceea o privesc în față. Totuși, nu acesta este subiectul. O să fiu cât se poate de directă cu tine și nu am nevoie de nici o ieșire emoțională...

Pentru că ea fusese întotdeauna cât se poate de directă fără nici un fel de avertizare, Sloan se întări ca să audă ceva spectaculos de neplăcut.

În loc să vorbească, Edith se întinse după o cutie mare, îmbrăcată în catifea bleumarin, de pe măsuța de lângă ea și i-o dădu lui Sloan; apoi începu să deschidă broșa de pe piept. Vârsta și artrita îi deformaseră cumplit degetele, dar Sloan știa că nu trebuia să-și ofere ajutorul, așa că rămase într-o tăcere perplexă, ținând cutia în poală.

— Deschide cutia, îi comandă Edith când broșa fu în sfârșit eliberată.

Sloan deschise cutia mare, plată. Cuibărit în catifea se afla un colier spectaculos din rubine și diamante, de vreo doi centimetri lățime, cu cercei și brățară asortate. Cum Edith își scosese broșa, Sloan se gândi că se decisese poate să o bage la loc în cutie.

— Ce zici?

— Păi sunt într-adevăr strălucitoare, spuse Sloan jalnic, amintindu-și de sugestia unei eșarfe care să învioreze rochia lui Edith.

— Piesele acestea, împreună cu broșa, au aparținut stră-străbunicii tale, Hanover. Se află în familia mea mai de demult decât toate celelalte piese și de aceea au cea mai puternică semnificație pentru mine. Tu te afli în familia aceasta de foarte puțin timp, nu din vina ta și cu toate că în mod normal eu nu cad în sentimentalism, m-am gândit că aceste bijuterii vor fi exact ceea ce trebuie ca să acopere prăpastia, să-i zicem. Am pus broșa astăzi pentru că este pentru ultima oară că o mai port; totuși, abia aștept să o văd pe tine, când vei îmbrăca ceva mai corespunzător decât pantalonii ăștia bărbățești.

— Pe mine? repetă Sloan; apoi își aminti de dineul formal din seara aceea și înțelese.

— Ești foarte bună că îmi oferi să o port...

— Copil prostuț! Eu nu-ți împrumut lucrurile astea, eu ți le dau. Rubinul este piatra zodiei tale. Când eu nu voi mai fi aici, ele îți vor aminti de mine și de strămoșii tăi pe care nu ai avut niciodată ocazia să îi cunoști.

Șocul o ridică pe Sloan în picioare atât de brusc, încât trebui să prindă caseta din catifea înainte de a cădea pe jos. Acum înțelese de ce toate astea fuseseră precedate de o conversație despre moarte.

— Eu sper să mai trăiești multă vreme și să mai ai multe ocazii să porți toate astea. Nu am nevoie de ele ca să-mi amintesc de tine după... după...

— După moartea mea, spuse Edith direct.

— Nu vreau să mă gândesc acum la asta, acum când abia te-am cunoscut.

— Insist să iei acum bijuteriile.

— Nu voi face asta, spuse Sloan cu încăpățânare și puse caseta înapoi pe măsută.

— Oricum vor fi ale tale, într-o bună zi.

— Nu vreau să discut despre „într-o bună zi”.

— Presupun că nu vei fi la fel de încăpățânată privind testamentul meu, pentru că am decis să îl schimb, ca să îți primești și tu partea cuvenită.

— Ba da, o să fiu la fel de încăpățânată! o întrerupse Sloan și spre uluiala ei, Edith Reynolds începu să râdă tare, un sunet aspru, cârâit, care era la fel de înduioșător pe cât era de nemelodic.

— Ce creatură încăpățânată ești, o acuză Edith tamponându-și cu colțul batistei lacrimile de veselie din ochi. Nu-mi amintesc ultima oară când cineva a crezut efectiv că îmi va putea schimba părerea, odată ce mi-am format-o. Până și Carter știe că este inutil să mi se opună, odată ce am luat o decizie.

Sloan nu voia să pară nerecunoscătoare sau nemanierată și își temperă tonul.

— Pur și simplu nu vreau să discut despre moartea ta sau despre orice este legat de ea. Este... deprimant!

— Adesea mă afectează și pe mine în felul ăsta, spuse Edith bosumflată și Sloan înțelese că făcea o glumă.

Se aplecă și impulsiv o sărută pe amândoi obraji de pergament.

— O să-ți cumpăr astăzi o eșarfă „care să te bine dispună”, să contracareze efectele, promise Sloan îndreptându-se.

— Să nu fie prea scumpă... strigă Edith după ea.

Capitolul 30

Cum niciuna dintre ele nu mâncase, Paris sugeră să se oprească mai întâi pentru masa de prânz și Sloan fu de acord. Era nerăbdătoare să-i transmită lui Paris mesajul mamei ei, dar era acut de conștientă de faptul că de acum înainte, fiecare pas pe care îl făcea Paris spre Kimberly avea să fie un pas mai departe de tatăl ei.

O chelneriță le umplu paharele cu apă și le întinse meniurile legate în piele. Sloan îl luă mecanic pe al ei și îl deschise. Privind fără să vadă lista de aperitive, se gândea la discuția care o anticipa și încercă să fie obiectivă: dincolo de opinia ei personală față de Carter,

nu putea nega faptul că el fusese un tată devotat pentru Paris, în ciuda controlului sufocant asupra ei, iar Paris îi era, în mod firesc, loială. Pentru Paris fusese relativ sigur și ușor să o placă pe Sloan, pentru că făcând asta, Paris nu fusese forțată să recunoască faptul că tatăl ei fusese un mincinos și un nemernic. Ceea ce nu era adevărat în cazul lui Kimberly.

Carter și mama lui o convinseseră că mama ei avea un comportament atât de reprobabil, încât un judecător emisese un ordin al curții pentru a o proteja pe Paris de ea. Pentru ca Paris să accepte că toate acestea erau numai minciuni, ea trebuia să accepte că tatăl și mama lui fuseseră niște mincinoși ordinari. Sloan știa deja că pentru Paris acest lucru va fi dureros de greu și se temea că Paris va încerca să evite această durere în singurul fel pe care-l putea – ignorând deschiderile spre Kimberly și inventând motive să nu se ducă la ea.

Apăru chelnerița să le ia comanda și Sloan ceru meniul „special” fără să fi citit de fapt în ce anume consta. De îndată ce femeia se îndepărtă, Sloan se hotărî să atace subiectul Kimberly, dar Paris avea altceva în minte.

— Ce a vrut străbunica să discute cu tine în dimineața asta?

— Despre bijuterii, spuse Sloan cu degajare. A vrut să-mi ofere câteva obiecte de familie, pe care eu le-am refuzat.

Mușchii feței lui Paris se tensionară.

— Ți-a pomenit și despre testament?

Când Sloan încuviință din cap, Paris își duse vârful degetelor la tâmpile și începu să și le frece ca și cum ar fi suferit dintr-o dată de o migrenă cumplită.

— Îmi pare rău, spuse ea jalnic. Știu că trebuie să moară.

Sloan așteptă într-o tăcere plină de înțelegere ca ea să spună mai multe, iar Paris oftă, lăsânduși mâinile jos.

— Am văzut caseta din catifea pe măsuță și am presimțit că o să facă ceva de felul ăsta. Doar că urăsc când vorbește de moarte. Ca și cum aș simți că vorbind despre moarte, parcă ar chema-o. Nu știu. Paris își scutură capul ca pentru a se elibera de gândurile morbide, apoi se aplecă în față și își încrucișă mâinile pe masă, în fața ei.

— Haide să vorbim despre ceva mai vesel.

Era deschiderea de care avea Sloan nevoie.

— Ai vrea să vorbim despre mama ta?

— În regulă.

— Am vorbit azi dimineață cu ea și i-am povestit totul despre tine. L-am spus că vrei să vii s-o vezi.

— Și ea ce-a spus?

Sloan se uită drept în ochii lui Paris și spuse încet:

— A plâns. Niciodată nu am mai văzut-o pe mama plângând.

Paris înghiți ca și cum ar fi resimțit și ea impactul emoțional.

— A mai spus și altceva?

— Da. M-a rugat să-ți transmit dragostea ei.
Privirea lui Paris alunecă spre paharul ei cu apă.

— A fost frumos din partea ei.

Reacția emoțională în lanț la care se așteptase Sloan se instala și ea își stoarse creierul să găsească un drum ocolit.

— Știu că este un lucru dur pentru tine. Știu că ți s-au spus lucruri teribile despre ea, iar acum vin eu și-ți spun că este unul din cei mai dulci, cei mai buni oameni de pe pământ. Și nu poți să nu-ți dai seama că de vreme ce eu îți spun adevărul, înseamnă că cineva te-a mințit. Nu, nu „cineva”. Tatăl tău și mama lui.

— Este și tatăl tău, spuse Paris cu o voce rugătoare, ca și cum ar fi implorat-o pe Sloan să recunoască această relație înainte ca Paris să formeze o altă relație cu ea.

— Sigur că este, spuse Sloan și decise să aleagă unul dintre acele raționamente neacuzatoare pe care le folosise Paul în drumul spre Palm Beach, când emisese ipoteze despre despărțirea părinților ei. Puse o întrebare, mai întâi.

— Ai fost foarte apropiată de mama tatălui tău?

— De bunica Frances? Paris ezită și apoi scutură din cap, vinovată.

— Eram înspăimântată de ea. Toată lumea era. Nu pentru că ar fi fost rea, deși era rea, dar era atât de rece.

Acesta era exact genul de răspuns pe care sperase Sloan să-l audă.

— Atunci haide să o blamăm pe ea pentru ce s-a întâmplat și pentru ce ți s-a spus. Oricum, poate că mai ales ea este cea care trebuie acuzată pentru totul, spuse Sloan pe jumătate serios.

Apoi Sloan îi povesti lui Paris versiunea ei despre ziua în care mama lui Carter a apărut în Florida, într-o limuzină, singură și a plecat la San Francisco cu Carter și Paris. În timp ce Paris asculta povestirea, Sloan o putea vedea retrăgându-se în ea ca și cum nu ar fi putut suporta să creadă că tatăl ei și mama lui erau capabili de o cruzime atât de mare.

Sloan termină pe o notă deliberat optimistă:

— Lucrul pe care trebuie să ni-l amintim este acela că în momentul în care tatăl nostru a fost de acord să se întoarcă la San Francisco împreună cu mama lui și cu tine, nu avea decât douăzeci și șapte de ani. El nu eră omul pe care-l știm acum. Era tânăr și crescuse în lux și dintr-o dată s-a trezit împovărat cu o nevastă și doi copii mici, de întreținut. Probabil că era speriat de moarte. Mama lui l-a convins că ea știa mai bine. Poate l-a convins că era disperată nevoie de el în San Francisco, de vreme ce tatăl lui era atât de bolnav. Poate că el voia să creadă asta. Cine poate ști cu adevărat?

— Nimeni, spuse Paris după o clipă.

— Mai există un factor care trebuie introdus în ecuația asta: mama și tatăl nostru nu aveau absolut nimic în comun. El nu o iubea. Ea nu era decât o fată frumoasă, naivă, dintr-un orășel oarecare, care s-a îndrăgostit de un bărbat mai „în vârstă”, bogat, sofisticat și a rămas însărcinată.

— Iar el a încercat să facă ce se „cuvenea” și s-a însurat cu ea, interveni Paris.

— Nu chiar. Când s-a dus la San Francisco să-i spună că este însărcinată, părinții lui se aflau acolo. Au fost atât de dezgustați și de furioși, încât când s-a întors acasă târziu în seara aceea, i-au spus să plece și să o ia pe mama cu el.

Sloan se abținu înțeleaptă de la a-i spune lui Paris că tatăl ei era beat când s-a întors acasă și că părinții lui o considerau pe adolescenta însărcinată, dintr-un micuț orășel, ca pe ultimul și intolerabilul gest de pe lunga listă a acțiunilor lui iresponsabile.

Sloan abordă cu multă grijă problema cu adevărat majoră, care rămăsese de depășit.

— După desfacerea căsătoriei, ei ți-au spus lucruri teribile despre mama noastră, lucruri care nu sunt adevărate și asta a fost urât din partea lor; dar când stai să te gândești, nu ți se pare deloc surprinzător.

— De fapt, bunica Frances a fost cea care a spus cele mai multe dintre lucrurile cu adevărat urâte.

— Asta nu este o mare surpriză, având în vedere ce tocmai ai spus despre ea, încercă Sloan să glumească.

— Da, dar tata o auzea și nu o contrazicea niciodată.

Sloan nu era pregătită pentru acest comentariu, dar inspirația de moment o făcu să găsească explicația perfectă.

— La vremea aceea era și el mai în vârstă și mai înțelept și probabil că în sinea lui îi era rușine de ce făcuse, sau de ceea ce se lăsase convins să facă. Este limpede că te iubește nespus, așa că n-ar fi vrut să treacă în ochii tăi drept un om rău.

După ce-i permise lui Paris un minut pentru asimilarea acestei idei, Sloan își luă paharul cu apă și se gândi la o altă idee bună.

— Nu cred că este un lucru neobișnuit pentru părinții divorțați să facă diverse remarci răutăcioase unul despre celălalt, în fața copiilor.

— Ai dreptate! Ce lucruri urâte a spus mama noastră despre el?

Sloan se uită la ea cu un zâmbet neajutorat care i se forma pe buze, cu paharul cu apă ținut în mână. Și spuse:

— Acum câțiva ani, mamei noastre i-a fost smulsă geanta din mână, de un adolescent. În ziua judecății, ea a depus mărturie în favoarea inculpatului și a pledat pentru iertarea acestuia. A fost atât de hotărâtă să îl scape, încât a fost absolut elocventă! adăugă Sloan chicotind.

Paris zâmbi.

— Și l-a scăpat?

Sloan încuviință din cap.

— Judecătorul a spus că s-ar fi simțit ca și cum ar fi pedepsit-o pe ea, dacă l-ar fi trimis la pușcărie.

— Ce poveste frumoasă!

— Nu chiar. O săptămână mai târziu tot el i-a furat mașina. Și-a spus că era o victimă foarte ușoară, ceea ce și este.

Sloan era convinsă că reușise să rezolve dilema lui Paris, pentru că din acel moment Paris o asasină cu întrebări despre Kimberly și o ținu tot așa cât timp s-au plimbat și au făcut târguieli.

Capitolul 31

Discuția despre mama lor o ajutase pe Sloan să se gândească și la altceva decât la Noah, în după-amiaza aceea, dar ceasul ei părea să se miște invers, până când sosi în sfârșit momentul să se îmbrace pentru seară. Era atât de nerăbdătoare să îl vadă, încât cu mult înainte de momentul plecării nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se decidă ce rochie să-și pună.

Atunci veni Paris și o ajută să facă alegerea. După ce inspectă hainele lui Sloan și admiră tot ce adusese ea, Paris scutură din cap și anunță că seara aceasta specială cerea o rochie lungă.

— Nu prea fantezistă, dar ceva care să plutească puțin, când pășești. Convingându-se că Sloan nu avea nimic asemănător la ea, Paris puse o mână pe spinarea lui Sloan și o conduse cu gentilețe de-a lungul holului, spre camera ei.

Dresingul lui Paris, remarcă Sloan ușor amuzată, era mai mare și avea mai multe haine în el decât buticul Lydiei, din Bell Harbor și dădea într-o altă cameră spațioasă, plină cu toalete neterminate, la care Paris încă mai lucra.

Sloan privea cum sora ei scotea rochie după altă superbă rochie, respingându-le din motive obscure pentru ea.

— Asta este! declară Paris triumfător, scoțând o rochie mulată pe corp, albă, fără bretele, de pe o bară plină doar cu rochii lungi. Ce zici de ea?

Sloan își spuse că arăta foarte mult ca rochia roșie de în a Sarei, cu excepția culorii și a lungimii, până când Paris îi trase fermoarul la spate și o întoarse cu fața la oglindă.

Corsajul era strâmt și venea ca o mănușă pe talia lui Sloan; apoi se desfăcea ușor peste coapse și cădea în linie dreaptă până jos. Corsajul era ornat cu buchete brodate de flori albe, cu frunze aurii strălucitoare și tije, care erau răspândite și în jurul tivului.

— Ah, ce frumoasă e, șopti Sloan.

— Nu ai văzut restul, anunță Paris luând de pe un umeraș și scuturând-o să se desfacă, o eșarfă ca o pânză de păianjen, pe care o drapă în jurul brațelor lui Sloan.

— Acum avem nevoie de bijuteriile potrivite, declară ea deschizând sertare încorporate în perete.

— Dar părul? întrebă Sloan peste umăr. Ar trebui să mă piaptăn altfel?

În loc să-l despartă într-o parte și să-l lase să cadă liber ca de obicei, și-l îndepărtă de pe față, prinzându-l într-un coc lejer, la spate.

Paris ridică în sus două coliere din aur filigranat și le studie, dar se uită la Sloan, ca să se decidă.

— Părul este perfect, ca și machiajul, dar ai nevoie de cercei. Iar eu, spuse, ridicând în sus doi cercei ca două picături lungi, sclipitoare, de ploaie aurie, eu am exact ce-ți trebuie!

Sloan își puse cerceii și-și prinse la gât colierul lat din aur filigranat; apoi se studie în oglindă, minunându-se de diferența pe care Paris o putea face în aspectul ei. Se întoarse să-i spună asta lui Paris, dar Paris nu terminase încă. Dispăruse, revenind o clipă mai târziu cu trei boboci de trandafiri proaspeți, în mână.

— I-am furat din aranjamentele florale de la petrecere, explică ea prinzând trandafirii în cocul lui Sloan.

— Are cineva idee unde mergem? întrebă Paul, în timp ce un șofer în livrea ținea deschisă pentru el portiera din spate a Roils-Royceului lui Noah.

— Eu nu știu, spuse Sloan urmându-l în mașină, dar indiferent unde mergem, o să dai gata toate doamnele!

Încântarea și entuziasmul lui Sloan erau atât de contagioase, încât până și Paul răspunse bine dispus:

— Nu au noroc. Eu sunt deja împreună cu cele mai frumoase doamne din Florida. Paris, tu ai idee unde mergem?

Paris se instalează în mașină alături de Sloan, arătând ca pasărea paradisului, într-un sari din mătase lung, strălucitor colorat.

— Eu știu, dar nu am voie să divulg informația. Totuși, cred că vă pot da un pont. Veți cina în cel mai exclusivist restaurant din Palm Beach, spuse ea uitându-se la Sloan.

— Care este? întrebă Paul zâmbindu-i dispoziției ei jucăușe.

— Apparition.

O expresie ciudată se așternu pe chipul lui și Sloan avu sentimentul că recunoscuse numele.

— Ai mai cinat vreodată acolo?

Paul păru sincer derutat de această presupunere.

— Nu. Nici n-am auzit de el.

— Cred că e un loc incredibil de elegant, de vreme ce trebuie să mergem îmbrăcați astfel, remarcă Sloan.

Puțin mai târziu, mașina viră, intrând într-un golf privat, cu iahturi mari acostate în docuri spațioase, de-a lungul cheiului.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, Apparition este un iaht, spuse Sloan încântată, întorcându-se spre Paris.

Paris nu răspuse. Stătea aplecată în față, încruntându-se în timp ce Rolls-ul înainta de-a lungul cheiului și se opri într-o parcare îndepărtată, unde aștepta deja un elicopter mic, alb, cu elicea bătând aerul.

— Ah, nu... spuse ea în timp ce șoferul coborî și îi deschise portiera.

Paul și Sloan ieșiră după ea, dar Paris făcu doi pași și se opri încremenită, cu privirea întorcându-se de la elicopter la șofer.

— Martin, presupun că domnul Maitland ne trimite mâncarea, îi spuse ea cu o voce acuzatoare.

Martin șoferul, un bărbat înalt, spre cincizeci de ani, care părea suficient de puternic să ridice Rolls-ul, nu doar să-l conducă, spuse, în glas cu mai multă autoritate decât deferență:

— Mâncarea a avut azi o pană de motor, o informă el. Domnul Maitland îi așteaptă pe toți să zboare cu elicopterul spre Apparition, unde veți petrece o seară minunată, vă asigur.

Sloan fu derutată de ordinul lui nepronunțat de a urca în elicopter și se opri ezitând, dar Paris era mai intimidată de elicopter decât de șofer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul cu blândețe.

Paris se lovi de el dând înapoi, încercând să pună cât mai multă distanță între aparat și ea.

— Îmi pare rău, dar eu chiar nu cred că o să mă pot urca în chestia asta. Știu că nu pot. Nu suport nici elicopterele mari, cu atât mai puțin pe cele miniaturile!

Lui Sloan îi pică inima. Nu-i păsa dacă rata un elicopter sau un iaht, dar îi păsa dacă rata o seară cu Noah.

— Suntem singurii oaspeți pe care îi așteaptă Noah? întrebă ea ascunzându-și dezamăgirea în spatele unui zâmbet înțelept. Dacă da, poate ni se alătură undeva în altă parte, pe uscat?

— Nu ar fi cinstit, spuse Paris emfatic. Noah a aranjat un dineu special și a plănuit o seară întreagă pentru că a vrut să-ți facă o surpriză. Întorcându-se în loc, se uită tristă la Paul. Nu vreau să vă stric seara. Tu mergi cu Sloan iar eu o să mă întorc acasă.

Sloan deschise gura să voteze planul, dar Paul interveni galant.

— Asta n-ar fi corect din partea mea, spuse el. Sloan poate merge, iar noi doi vom cina în altă parte.

— Ești sigur că nu-ți pasă? întrebă Paris ezitant, privindu-l cu un amestec de părere de rău și grațitudine.

Paul părea să găsească situația mai curând amuzantă decât dezamăgitoare. Făcând un semn cu capul spre elicopter, îi spuse lui Sloan:

— Ai face bine să pleci înainte ca drăcia asta să rămână fără carburant.

Apoi se întoarse spre Paris și făcu semn spre portiera deschisă a mașinii.

— Mergem?

În mașină, Paris privi elicopterul ridicându-se de la sol și virând scurt deasupra apei, în asfințit; apoi se întoarse spre Paul.

— Sper că nu ești foarte dezamăgit.

— Cătuși de puțin, spuse el încet. Încrucișându-și brațele pe piept, își întoarse spatele spre portiera mașinii și începu să o privească într-o tăcere amuzată.

Ușor iritată de atitudinea lui, Paris izbucni:

— Crezi probabil că sunt proastă și nevrotică.

Paul dădu tăcut din cap, indicând că nu gândea așa.

— Mi-e frică de elicoptere.

Paul se uită la ea.

— Înseamnă că asta îți reduce din plăcere.

— Din ce plăcere?

— Din plăcerea de a le pilota.

Râzând, Paris se lăsă pe spate pe bancheta ei și se recunoscă învinsă.

— De unde ai știut?

— Tatăl tău este foarte mândru de toate realizările tale. Doar din curiozitate, adăugă el brusc, ce ai fi făcut dacă eu aș fi decis să plec cu Sloan?

Paris îl privi în ochi fără să clipească.

— Știam că n-ai fi făcut asta.

Pe bancheta din față, șoferul vorbea la telefonul mașinii, anunțând Apparition că elicopterul tocmai decolase, cu domnișoara Reynolds la bord. Puse receptorul înapoi în furcă și se uită speculativ la Paris, în oglinda retrovizoare, așteptându-i decizia.

— Marty, n-are rost să ne prefacem, spuse ea direct. Am fost prinsă. Domnul Maitland a spus că ne-a făcut o rezervare în altă parte. Du-ne acolo.

Șoferul încuviință din cap, întoarse scurt în U, o luă spre cheiul numărul trei și opri mașina. Paris se încruntă, intrigată.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Printr-o stranie coincidență, minți șoferul fără să clipească, bucătarul șef de pe Apparition și căpitanul se vor întoarce cu elicopterul. Când l-am sunat pe domnul Maitland adineauri, să-l anunț că domnișoara Reynolds se află în drum spre el, a fost foarte supărat că nu și-a amintit de frica dumneavoastră de-o viață, pentru elicoptere. M-a instruit să insist să îi permiteți să vă ofere o altă cină și o croazieră la bordul iahtului Star Gazer.

Apoi făcu inutil un semn din cap spre un iaht de douăzeci de metri lungime, andocat chiar în fața lor, în primul doc.

Paris se uită la Paul cu fața strălucind de încântare.

— Ce zici? Este cinstit să-i dăm lui Noah atâta bătaie de cap?
— Este singurul lucru cinstit pe care-l putem face, spuse Paul, dar nu era pregătit pentru încântarea copilărească a lui Paris. Adăugă, zâmbind fără voia lui:

— O să-l ajutăm dacă îl scoatem în larg fără echipaj.

— Poți manevra o barcă așa de mare?

— Cu puțin ajutor din partea ta.

O spusese atât de firesc încât Paris concluzionă că era cât se poate de capabil de asta.

— Tu poți găti, contracară el.

— Nu fără foarte mult ajutor din partea ta.

Paul întinse mâinile spre ea.

— Să mergem.

Capitolul 32

Apparition se ridica la înălțimea numelui său, își spunea Sloan în timp ce elicopterul făcea un viraj la stânga și ea se uita într-o uluită neîncredere la vasul de dedesubt, ancorat la cinci minute de țarm. Aureolat în lumina apusului cu roșu, portocaliu și purpuriu, vasul de un alb strălucitor arăta la fel de grațios și de solid ca un Taj Mahal plutind pe apă.

— Bine ați venit la bord, domnișoară, o salută un bărbat în uniformă albă, aplecându-se adânc și întinzând mâna să o ajute să coboare din elicopter. Îi arată drumul spre puntea principală, două nivele mai jos și o escortă cu o nouă plecăciune spre locul unde o masă fusese acoperită cu o față din olandă și aranjată cu veselă de porțelan și pahare de cristal pentru o cină formală în doi.

— Domnul Maitland a trebuit să dea urgent un telefon, dar va veni imediat, îi explică el; apoi se îndepărtă grăbit.

Fascinată, Sloan se uită în jurul ei. Nu se așteptase niciodată ca Noah să aibă așa ceva; nu mai văzuse niciodată așa ceva, decât în cataloguri de călătorii despre locuri cum ar fi Monte Carlo, unde bogătașii fabulos de bogați se stabileau în port, în iahturi gigantice.

Plimbându-și mâna de-a lungul balustradei lustruite, se plimbă încet pe puntea principală, spre pupa. Aproape tot nivelul părea ocupat de un salon spațios, cu ferestre largi cu vedere spre mare și cu uși de sticlă care se deschideau spre punte. Draperiile erau date la o parte și Sloan fu surprinsă să vadă că interiorul arăta mai mult ca un penthouse ultramodern, decât ca o parte dintr-un vas. Covoarele erau albe, cu umbre de culoarea prunii și a platinei, sculptate într-un desen vălurit care crea o bordură largă la margini și un medalion suprarealist în centru. O scară circulară, cu balustradă cromată, ducea spre un nivel mai sus și unul mai jos. Grupuri de sofale și fotolii, îmbrăcate în culorile covorului, erau aranjate îmbietor în jurul meselor cu blaturi din sticlă groasă; pe pedestale, geode uriașe dezvăluiau scânteietoare interioare de rocă, într-un curcubeu de culori, de la ametist, la pulbere albastră.

Cum Noah nu se afla în salon, se așteaptă să apară pe una dintre ușile laterale prin dreptul cărora trecea, dar el nu apăru. Îl găsi însă la punctul ei de plecare, la prova. Stătea sprijinit de balustradă vorbind la mobil, cu fața în profil, cu voce joasă și aspră:

— Spune-i lui Graziella că dacă o mai face de oaie și de data asta, nu o să mai tratez cu guvernul venezuelean și că poate putrezi acolo, în pușcărie.

Se opri, ascultând.

— Da, sunt al naibii de serios.

Se opri din nou, scurt.

— Bine, atunci ocupă-te de Graziella și cărați-vă naibii de acolo. Fără să spună la revedere, întrerupse convorbirea și aruncă mobilul pe masă. Tonul lui era total diferit de cel pe care i-l auzise Sloan vreodată și îi veni destul de greu să-l alătore pe acest bărbat rece, amenințător, cu omul afabil pe care-l știa ea.

Noah o văzu pe Sloan când aruncă telefonul pe masă și expresia i se îndulci.

— Bună, spuse el cu un zâmbet gales, devastator, care era aproape la fel de enervant ca și imaginea pe care o prezenta, de amețitoare eleganță într-un smoching pe comandă, negru ca pana corbului și cămașa ca zăpada și papionul formal, negru.

Sloan se opri puțin mai departe de el, atât de zdruncinată de vasul lui, de elicopterul lui, de convorbirea lui telefonică și de felul în care arăta în smoching, încât rămase fără cuvinte. Arăta ca un străin de care nu te puteai apropia.

— Bună, spuse ea cu o voce politicoasă, oficială.

Chiar dacă îi observase reținerea, Noah nu lăsă impresia asta. Aplecându-se, luă o sticlă de șampanie pusă la rece într-o frapieră din argint de pe masa de lângă el și turnă puțină, în pahare. Ridică unul și i-l întinse, obligând-o să se apropie ca să-l ia din mâna lui.

Își ridicară amândoi privirile când elicea elicopterului începu să se învârtească și Sloan văzu trei bărbați urcând în cabină, împreună cu șoferul.

— Este totul puțin prea copleșitor, spuse ea tare, privind elicopterul care începea să se înalțe.

Noah își reținu dorința imperioasă de a-și întinde mâna și de a trasa cu degetele profilul ei perfect și își puse în schimb un cot pe balustradă, savurând cum arăta în rochia fără bretele, convins că în seara asta i-o va da jos.

Sloan folosi cât putu de mult aparatul care se îndepărta, ca pe o diversiune; apoi se întoarse cu fața spre el, cu un zâmbet strălucitor și dădu drumul primului lucru care-i veni în minte:

— Paris nu a venit cu mine - îi este frică de elicoptere.

— Ce păcat, spuse el solemn.

Sloan dădu din cap, de acord cu el.

- Paul a rămas la mal, cu ea.
- Sunt distrus.

Atunci Sloan înțelese – din strălucirea amuzată din ochii lui frumoși, cenușii, care-l făcu să-i pară infinit mai familiar. În același timp, mai înțelese ceva și aruncă o privire rapidă asupra mesei, observând florile, lumânările sclipind în boluri de cristal și serviciul de porțelan și cristal. Două tacâmuri. Două scaune. La mijloc între un sentiment de vinovăție față de Paris și cel de veselie față de manevra lui de mare finețe, Sloan se montă să pară indignată.

- Ai știut tot timpul că Paris are fobia elicopterelor!
- Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse el pios.
- Serious? Începu Sloan dar nu foarte convinsă.

Noah începu să scuture încet din cap, cu ochii rânzând de expresia ei, convins că ea știa că el ascundea ceva și că nu se va da bătută până când nu va afla ce anume.

— O cunoști de ani de zile, dar ai aflat abia astăzi că are frică de elicoptere? rezumă Sloan îndoită. Brusc, îi apăru în minte o altă posibilitate și o transpuse în cuvinte:

— Întâmplător, asta pentru că de fapt lui Paris nu îi este teamă de elicoptere?

Noah nu mai rezistă. Aplecându-se, îi ciuguli urechea și șopti:

— Paris are permis de pilot de elicoptere.

Rânzând, Sloan încercă să ignore efectul respirației lui fierbinți în urechea ei și făcu un gest spre masă și vas.

— Dar de ce te-ai omorât în halul ăsta, doar pentru noi doi?

— Am vrut să-mi cer scuze pentru șezlongul de aseară.

— Cu toate astea? îl tachină Sloan. Niciodată nu faci ceva cu jumătate de măsură?

— Am făcut-o noaptea trecută, spuse el cu subînțeles.

Schimbarea subtilă din tonul lui și semnificația mascată a remarcii, trecură o clipă neobservate pe lângă Sloan.

— Dar mie mi-a plăcut șezlongul.

— O să-ți placă mai mult condițiile de aici.

Era o atenționare sinceră asupra intențiilor lui și lui Sloan i se strânse stomacul.

— Ți-ar face plăcere un tur al vasului?

— Da, spuse ea repede, imaginându-și un tur în sala motoarelor și a pompelor. Noah o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei, dar nici căldura strângerii lui ferme nu putea alunga teama devastatoare pe care o simțea, înțelegând că în seara asta el avea de gând să facă dragoste.

Știuse că va sosi și clipa aceasta, doar că alesese momentul greșit, locul greșit, pentru că oriunde se uita, ea vedea dramatic de clara dovadă că lumea în care locuia el nu era doar diferită de a ei – se afla în alt sistem solar. Pentru el asta era o aventură trecătoare de

vacanță, o diversiune de două săptămâni, dacă dura cele două săptămâni pline. Pentru ea era... Nu putea suporta gândul, dar nici nu mai putea scăpa de el: asta era repetarea istoriei.

Ea era mama ei, cu treizeci de ani mai târziu. Era nebună după Noah Maitland, iar el era pe cât de inaccesibil pe atât de irezistibil. Toată viața ei așteptase să se îndrăgostească, iar acum își va petrece restul vieții comparând fiecare bărbat cu el.

Noah o conduse sus, pe cea mai apropiată scară exterioară și se opri la prima ușă de pe punte.

— Aceasta este cabina proprietarului, spuse el deschizând ușa.

Sloan se smulse din panica crescândă, se uită în camera spațioasă, opulentă și privirea i se opri asupra patului dublu. Cuvertura groasă era deja întoarsă ispititor, iluminatul ascuns era discret și seducător. Spuse repede, într-o deliberată încercare de dezinvoltură:

— Nu este chiar Motel Six, dar îmi închipui că pe mare cei ca tine trebuie să se mulțumească cu ce au la îndemână.

Dar se ura pentru felul în care sunaseră cuvintele ei și își ceru imediat scuze.

— Îmi pare rău. A fost un lucru nepolitic, prostesc, din partea mea să-l spun.

Noah o studie tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

— De ce ai spus asta?

Sloan oftă și alese onestitatea. Ridicându-și ochii spre el, mărturisi cu calmă candoare:

— Am făcut asta pentru că sunt nervoasă și stingherită. Sunt obișnuită să mă gândesc la tine așa cum ești cu Courtney și cu Douglas. Nu m-am așteptat să te găsesc aici, cu toate astea, spuse, făcând un gest care îl includea pe el și vasul. Nici tonul nu ți l-am recunoscut, când te-am auzit vorbind la telefon. De fapt, nu te cunosc deloc, termină ea cu o voce disperată.

Noah îi înțelegea perfect problema, pentru că nici el nu se recunoștea când se afla ea în apropiere. Privindu-i fața amețitoare, întoarsă în sus, se gândi la dulceața celor spuse de ea și la curajul ei de a le spune - în timp ce el încerca să se decidă dacă dorea mai mult să-și îngroape fața în părul ei parfumat și să râdă de temerile ei sau să-și îngroape buzele într-ale ei și să-i înlăture îndoielile. Ea efectiv îi privea bogăția ca pe o piedică, nu ca pe cel mai de dorit atribut al lui și asta o făcea singulară pentru el - și de douăzeci de ori mai atrăgătoare.

Ca răspuns la teama ei de a nu-l cunoaște, Noah îi luă bărbia între degetul mare și arătător.

— Mă cunoști, Sloan, șopti el aplecându-și capul încet, înnebunitor, și frecându-și ușor buzele peste ale ei, obligându-le să se deschidă pentru el.

— Ți-amintești? șopti el răgușit, cu mâinile alunecându-i peste umerii și spinarea ei. Brusc, gura lui se deschise peste a ei și sărutul lui deveni mai profund.

Îi luă mai puțin de cincisprezece secunde să o facă pe Sloan să-și amintească intens totul și toate încercările ei de rezistență cedară. Ca și cum mâinile ei ar fi avut o voință proprie, alunecară sub haina lui și se plimbară peste pieptul lui, curbându-se peste umeri și în jurul gâtului. Noah își ridică o fracțiune de secundă gura de pe a ei, cu ochii arzători, cu vocea groasă de dorință.

— Acum îți amintești de mine?

Sloan își dădu seama că era deja prea târziu ca să mai dea înapoi, pentru că niciodată nu va reuși să-l uite. Nu avea rost să se priveze de restul amintirilor pe care i le va oferi el în această cameră. Va avea timp destul pentru singurătate și regrete, la Bell Harbor. Până atunci, dorea să fie cu el mâine și în ziua următoare și poate și în cealaltă - atât cât va dura.

Noah aștepta răspunsul ei și Sloan încuviință din cap, cu vocea redusă la un geamăt încet de capitulare.

— Da. Ridicându-se în vârful degetelor, își strivi gura de a lui. Îi întoarse sărutul cu toată dragostea și disperarea inimii ei iar răspunsul lui fu zguduitoare. Gura îi deveni insistentă și flămândă, brațele lui se înfășurară strâns în jurul ei, ținând-o lipită de trupul lui rigid, în timp ce mâinile i se plimbau posesiv pe spinarea și pe lateralele sânilor ei.

Noah împinse ușa cu piciorul, închizând-o și Sloan simți un fior de excitare nervoasă, dar în loc să devină tot mai pasional, el încetini ușor ritmul. O sărută până când o răsuci în noduri de dorință, săruturi lungi, languroase, urmate de altele mai apăsate, mai solicitante, în timp ce mâinile o explorau și o mângâiau, acordându-se cu intensitatea fiecărui sărut.

Sloan îi simți degetele pe fermoarul rochiei exact în clipa în care el își ridică gura de pe a ei. Se dădu înapoi ca să-și scoată haina de smoching și rochia fără bretele căzu jos, la picioarele ei. Automat, Sloan se aplecă să o ridice.

— Nu, spuse el cu privirea pe sâni trandafirii, descheindu-și repede cămașa.

Era clar că nu avea inhibiții să se dezbrace în fața ei, dar Sloan se simțea suficient de complexată pentru amândoi.

Când ea se întoarse ca să termine de dezbrăcat, Noah descoperi simultan că ea era jenată și că trupul ei gol era un miracol de curbe desăvârșite, de membre zvelte și de piele strălucitoare. Își scotea butonii de la manșete în timp ce o privea ridicându-și mâinile să-și scoată acele din păr. Cu mâinile ridicate și cu capul ușor aplecat, îi amintea de o pictură de la Louvre, reprezentând un nud. Când și ultimul ac fu scos, Sloan își mișcă puternic capul și părul îi căzu pe umeri într-o cascadă de aur strălucitor.

Era uluitoare, își spuse Noah, cuprins de un puternic val de dorință. Era rușinoasă, își reaminti el.

Veni în spatele ei și își petrecu mâinile pe după ea, trăgând-o mai aproape.

— Îmi tai respirația, îi șopti în ceafă. Ea se înfioră, drept răspuns. O întoarse cu fața spre el și o coborî pe pat; apoi se întinse lângă ea și se ridică în brațul stâng, cu mâna sub ceafa ei.

Sloan așteptă cu neliniște crescândă, în timp ce el își plimba privirea peste fiecare curbă și adâncitură a trupului ei. Când privirea i se ridică din nou spre a ei, strălucirea ochilor cenușii, cu gene grele, nu o putu înșela. Mâna lui strânse mai tare, ridicându-i fața și ea se îmbărbătă instinctiv pentru un asalt rapid. Dar urmă un sărut blând ca atingerea unei pene și la fel de relaxant ca mângâierea degetelor lui pe ceafa ei. Un sărut foarte tandru.

Liniștită, Sloan veni spre el și-l sărută înapoi și cum făcu asta, mâna lui dreaptă alunecă peste umărul ei spre sân, cuprinzându-l, cu degetul mare încercuindu-i încet sfârcul. Era o atingere tachinatoare, o atingere torturantă.

Torturată, Sloan își desfăcu palma pe zidul solid al pieptului lui, plimbându-și degetele prin părul scurt, negru.

Pielea lui era ca satinul fierbinte, sfârcul lui era dur și mic, în timp ce ea îl mângâia încet cu palma. Sub degetele ei exploratoare, maxilarul lui era ca sculptat în granit, obrazul, în marmură. Era magnific, își dădu ea seama, cu durere. Și era al ei. Acum. Părul era moale, la tâmple...

Pentru Sloan, aceste atingeri însemnau o descoperire uluitoare; pentru Noah, erau mângâieri atât de delicate și de neașteptate, încât îl răscoleau profund, își ridică gura de pe a ei, privind-o cu tandră uimire, în timp ce ea îi trimitea valuri pulsante de dorință în tot corpul.

Neștiind efectul pe care-l avea asupra lui, Sloan își plimbă degetele peste gura lui. Buzele lui erau sculptate dintr-un material minunat, ferm și cald și mobil. Genele lui erau dese și drepte; ochii lui minunați erau deschiși.

Surprinsă, se uită la el. Chipul lui era dur și întunecat de pasiune, iar la gât, un mușchi i se mișca spasmodic. A înțeles ce a văzut; nu-i păsa cum provocase ea asta. Curbându-și mâna în jurul cefei lui, închise ochii și-i simți oftatul când îl sărută.

Gura lui se deschise peste a ei, poftitor și imperios, limba lui o mângâia intim pe a ei, în timp ce mâna îi alunecă în jos, pe corpul ei. Degetele i se împletiră în buclele scurte dintre coapsele ei, cucerind cu blândețe intrarea. Sloan se chirci sub atacul senzual al degetelor lui lovind adânc în ea și al mângâierilor intime ale limbii lui, pe a ei.

Noah își smulse buzele de pe ale ei și își alunecă gura în jos, spre sâni și când reveni asupra buzelor, Sloan îl strânse de umeri, cu degetele mușcând în spinarea lui.

Îi cuprinse fesele în mâini și o trase spre el, potrivind-o cu lungimea lui; apoi intră în ea cu suficientă forță ca să-i arcuiască trupul. Fiecare împingere înceată, insistentă, o aducea mai aproape de culme; apoi, fără să o prevină, el își petrecu brațele pe după ea și se întoarse pe spate, aducând-o după el.

Sloan se uită la el uimită, așezată deasupra lui, iar Noah râse văzându-i expresia mirată de pe chipul îmbujorat. Dacă ea ar fi fost oricine altcineva, ar fi terminat fără să facă asta, dar voia ca ea să experimenteze cât de mult îi putea permite trupul lui înainte de a-și pierde controlul. Își spuse că cel puțin acesta era motivul pentru care făcea asta, dar într-un colțișor din creierul lui tulburat de pasiune, Noah știa că motivul adevărat era oarecum legat de ceilalți doi iubiți ai ei. Ei fuseseră stângaci și inepti. El nu era niciuna, nici alta. Și voia să fie absolut sigur că Sloan va ști asta, când vor părăsi camera.

Întinzând mâna, își vârî degetele în părul ei.

— Ești superbă, șopti el. Mâinile îi alunecară spre sânii ei, apoi îi părăsi cu regret și poposiră pe coapsele ei, ajutând-o să înceapă.

Sloan nu mințise despre lipsa ei de experiență, își dădu Noah seama câteva minute mai târziu, înghițindu-și un suspin de răs. Habar n-avea cum să-și dozeze tempoul pentru el; îl încetinea când el ar fi dorit să fie mai rapid, îl schimba când el ar fi vrut să rămână constant. Nu putea prezice următorul moment sau să depindă de următoarea ei mișcare și pentru că nu putea, ea îl ținea acum într-o continuă stare de suspans excitat care era mai ațâțător decât ar fi fost dacă ea ar fi știut ce făcea.

Exact în clipa în care el stabilise asta, Sloan începu să-i urmărească fața și să se potrivească presiunii coapselor lui și amuzamentul lui Noah pieri. Pasiunea pe care o credea sub control creștea acum în vintrele lui cu suficientă forță ca să-l facă să-i prindă fesele, să o oprească. Trăgând-o la pieptul lui, se luptă să-și stăvilească pornirea dar cum nu reuși, o rostogoli delicat pe spate. Se trase deasupra ei, coapsele lui fixând-o de pat, în timp ce începu să pătrundă adânc în ea. Își plimbă gura brutal de-a lungul obrazului ei, dorind să se imprime în mintea ei, în timp ce se afunda în trupul ei.

— Deschide ochii, spuse el cu vocea redusă la o șoaptă răgușită.

Genele ei lungi, roșcate, se deschiseră. Ochii ei îi cerșeau în tăcere eliberarea și în tăcere, el io promise. Cu umerii și brațele rigide în efortul de a se abține, începu să crească forța cu fiecare lovitură.

Sloan simți pulsațiile adânc în ea. Apoi un cutremur și în sfârșit explozia, într-o izbucnire de extravagantă plăcere care îi smulse un geamăt din gâtleej. Noah o mai pătrunse o dată, cu trupul cutremurându-i-se de aceeași plăcere pe care i-o oferise ei.

Capul îi căzu în față, cu respirația întretăiată. Petrecându-și brațele pe sub coapsele ei, se întoarse pe o parte, luând-o cu el.

Sloan zăcu acolo, prea zguduită de ceea ce simțise ca să se mai gândească la ceva, savurând simpla emoție de a se afla în brațele lui. Pe măsură ce-și recăpăta judecata, deveni clar pentru ea că bărbatul cu care tocmai făcuse dragoste își perfecționase neîndoios tehnica practicând foarte mult, cu foarte multe femei. Pe de altă parte, nu credea că el o găsisese într-atât de lipsită de experiență încât să îl plictisească și să nu o mai dorească. Dacă ar fi fost așa, precis că acum nu ar mai fi ținut-o atât de strâns în brațe, cu mâna mângâindu-i alene curba taliei. Precută, decise să-i spună ceva.

— Noah?

— Hmm?

— Eu învăț foarte repede, spuse ea serioasă.

Noah își întoarse capul să-i vadă chipul frumos și buzele i se curbară într-un zâmbet tandru.

— Am observat asta, șopti el.

— Ce vreau eu să spun, este că practica o să mă ajute.

Patul se zgudui de râsul lui, în timp ce o strânse în brațe, apropiindu-i fața de a lui.

— Dumnezeu să mă ajute.

Râsul lui Noah se stinse, dar buna dispoziție era acolo în continuare, în timp ce o ținea strâns lipită de el. De obicei un orgasm îl făcea să se simtă relaxat și apoi energizat; nu îl lăsa să se simtă absurd de fericit. Nu putea înțelege de ce femeia din brațele lui avea un efect atât de profund asupra lui, în pat și peste tot. Îl putea aprinde cu o privire, înveseli cu un zâmbet, topi cu o atingere. Era lipsită de lăcomie, de vanitate sau de șiretenie.

Era lipsită și de cină, își aminti el. Își întoarse încheietura mâinii și se uită la ceas. Dorise ca ea să fie pe vas devreme, să vadă asfințitul iar seara era încântător de tânără.

Îi dădu în lături părul greu de pe fața catifelată și ea se uită în sus, spre el.

— Programul serii include și o cină și un tur, glumi el.

Sloan îi oferi un zâmbet somnoros, cu degetele plimbându-se leneșe pe pieptul lui.

— Asta a fost inclus în prețul biletului, sau a fost un supliment?

— Nu te uita așa la mine că o să primești ceva în plus față de cină și tur.

— Serios? Ce anume? întrebă ea.

— Desertul.

Ca să evite alte tentații, Noah se întinse după telefon și dădu instrucțiuni ca cina să fie servită într-o jumătate de oră; apoi se dădu fără chef jos din pat.

Cinară la lumina lumânărilor, în mare ținută, cu o muzică blândă în fundal, dar atmosfera dintre ei era alta. Fără să mai fie preocupați de

dorința neîmplinită, erau acum în stare să stea de vorbă ca doi noi prieteni care încep să se cunoască unul pe celălalt.

La vremea când se termină cina, Sloan se simțea atât de relaxată, încât nu-i veni greu să răspundă întrebărilor despre Carter și mama ei.

— Mama mea a câștigat un concurs de frumusețe la vârstă de optsprezece ani și premiul consta într-o călătorie la Fort Lauderdale și o săptămână în cel mai bun hotel, explică Sloan. Un fotograf din Fort Lauderdale o fotografia pe plajă. În apropiere avea loc un cocktail, făcea parte din repetiția pentru un dineu de nuntă la care era invitat Carter – care se plimba încolo și încioace, să vadă ce se mai întâmpla pe acolo. Purta o haină albă de cină. Mama mea a fost vrăjită. Și asta s-a întâmplat.

— Nu se putea întâmpla doar asta, sublinie Noah glumind.

— Aproape. Mama a fost crescută de bunica ei și era la fel de naivă pe cât era de frumoasă. Și-a petrecut cele trei zile rămase din excursie cu el, în apartamentul ei din hotel, l-a dat virginitatea ei și Carter i-a dat-o pe Paris. S-a întors înapoi acasă absolut convinsă că erau îndrăgostiți unul de celălalt și că el voia să se însoare cu ea – de îndată ce-și va convinge distinsa lui familie din San Francisco. Firește, mama a fost puțin surprinsă când nu a mai auzit nimic despre „logodnicul” ei. A fost și mai surprinsă când doctorul i-a spus că nu avea gripă ci era însărcinată.

Noah își ridică paharul, urmărind emoțiile care se jucau pe chipul ei adorabil. Ea încerca din răputeri să pară degajată, dar vocea i se înmuia când pomenea de mama ei și devenea aproape imperceptibil mai aspră când pomenea de Carter.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Ca de obicei, spus ea cu jumătate de zâmbet. Mama s-a dus la bibliotecă și l-a localizat pe tatăl copilului ei, căutând numele familiei, în Who's Who. Cum Noah nu zâmbi la încercarea ei de a avea umor, Sloan deveni sobră și spuse:

— Era încă atât de convinsă că el o iubea și că familia lui trebuie să fi fost împotrivă, încât își scoase ultimii bani din premiu și-și cumpără un bilet de avion. A apărut la ușa familiei Carter noaptea, cu valiza, care și ea făcea parte din premiile concursului, dar i s-a spus că el nu era acasă. Le-a explicat că era logodnicul ei și i-a întrebat dacă îl putea aștepta acolo. Îți poți imagina restul.

— Oarecum, spuse Noah, dar vreau să-l aud de la tine.

— Ești groaznic de insistent, glumi Sloan.

Dar Noah, în loc să fie convins să renunțe, își ridică o sprânceană neagră în chip de întrebare și așteptă ca ea să continue. Neputându-i ignora ordinul tăcut, Sloan oftă și spuse:

— În câteva minute au scos de la ea toată povestea iar ei s-au arătat foarte furioși. Sloan se opri, gândindu-se cum să formuleze

restul povestirii. Carter era prietenul lui și tatăl lui Paris, iar ea nu voia să-i șifoneze inutil imaginea. Sigur, ei au simțit că fiul lor făcuse un lucru greșit și când Carter s-a întors acasă, a acceptat responsabilitatea și a plecat cu mama mea...

Noah ignoră încercarea ei de a lustrui adevărul.

— Nu scapi așa ușor, Sloan. L-am cunoscut pe părinții lui Carter când erau mai în vârstă, dar este exclus să se fi schimbat prea mult. Ce s-a întâmplat de fapt?

Puțin iritată de bruschețea întrebării, Sloan își aranjă șervetul din poală și într-un târziu îi întâlni privirea nemișcată.

— De fapt, spuse ea oftând, când Carter a venit acasă în seara aceea, era beat, iar părinții lui erau deja furioși pe el, în urma unei lungi liste de păcate. L-au dat afară din casă, cu mama mea cu tot. Trebuie să fi fost o experiență care l-a trezit la realitate; s-a oprit la Las Vegas și s-a căsătorit cu mama, înainte de a pleca în Florida. Avea destui bani ca să cumpere o ambarcațiune cu pânze și timp de doi ani a navlosit-o. S-a născut Paris; apoi m-am născut eu.

— Și apoi?

— Apoi, într-o bună zi a apărut mama lui Carter într-o limuzină, ca să-i spună că tatăl lui avusese un atac. I-a spus că era bine venit acasă, în familie și i-a spus să-și aducă una dintre fete cu el. Au plecat în aceeași zi, cu Paris.

— Courtney are impresia că tu și mama ta nu ați fost prea bine asigurate, în înțelegerea făcută.

— Mama a primit o sumă modestă de bani.

— Cât de modestă?

— Modestă, spuse Sloan încăpățânată; apoi zâmbi și scutură din cap.

— Nu ar fi contat dacă ar fi fost mult mai mare. Mama este atât de naivă și de bună încât i-ar fi dat-o oricui i-ar fi cerut un împrumut sau ar fi fost privată de ea de un fals „consilier financiar”.

— Asta s-a întâmplat cu suma primită?

— În cea mai mare parte, confirmă Sloan.

— Niciodată nu vorbești despre Carter ca despre tatăl tău, nu-i așa? Întrebă el.

Sloan se uită la el cu o privire veselă și își dădu ochii peste cap.

— Nu este tatăl meu.

Noah lăsa încet paharul jos.

— Nu este?

— Nu într-un sens semnificativ.

— Ce anume înseamnă la tine „semnificativ”, aici?

— Este tatăl meu biologic, punct. Un „tată” înseamnă mult mai mult. Un tată este cineva care-ți șterge lacrimile când ești mic și te uiți sub pat pentru că ți-e teamă că s-a ascuns un monstru acolo. Te apără pe tine și pe cea mai bună prietenă a ta de bătaușii de la școală. Vine

la ședințele cu părinții și la meciurile de softball, chiar dacă ești prea mică să joci și te țin în rezervă, pe bancă. Își face griji pentru tine când ești bolnavă și își face griji să nu devii prea intimă cu băieții, când ești adolescentă.

Noah zâmbi la imaginea pe care i-o oferise involuntar. În minte îi apărură chipul unei fetițe blonde, în uniformă de softball, stând pe bancă. Ochii ei mari, violeți, erau triști pentru că nu o lăsa să joace.

— Ai jucat softball? Întrebă el încercând să-și amintească dacă a cunoscut măcar o femeie care să fi jucat softball când era copil, în loc de tenis sau de hockey de câmp.

— Aș exagera dacă aș spune asta, răspunse ea, râsul ei mângâindu-i urechile ca un clinchet blând de clopoței. Eram atât de micuță pentru vârsta mea încât dacă aș fi jucat în grupa mea de vârstă, coechipierii m-ar fi confundat cu iarba și ar fi trecut peste mine. Abia la pubertate am început în sfârșit să iau în înălțime.

— Dar nu prea mult, spuse Noah tandru.

— Ah, ba da, îl asigură ea râzând.

Gândindu-se mai mult, Noah decise că trebuie să fi fost un proces de maturizare al naibii, pentru că ea avea o siluetă uluitoare, perfect proporționată pentru înălțimea ei. Perfect proporționată în toate felurile, cu trupul lui... Doar gândul acesta îl făcu să devină din nou rigid și cu un amestec de exasperare și amuzament, spuse:

— Ți-am promis un tur.

Se ridică și ocoli masa ca să-i tragă scaunul; apoi îi puse pe umeri șalul.

Sloan era fascinată de tur; urcase pe multe ambarcațiuni, dar Apparition era mai curând un vas de croazieră decât o simplă ambarcațiune. Exploră sala motoarelor, impecabilă și apoi galeria și când Noah își dădu seama că ea era sincer interesată, scoase cheile și îi arătă locuri pe care în mod normal le-ar fi sărit, oprindu-se să deschidă ușile coridorului care ascundea totul, de la ustensilele pentru curățenie la echipamentul nautic.

— Ador ambarcațiunile, îi mărturisi ea cu ochi strălucitori.

— Toate ambarcațiunile? glumi el.

Ea dădu din cap cu solemnitate.

— Toate, remorcherele și vasele de pescuit, vasele lente și pe cele rapide. Ador oceanul și tot ce este asociat cu el.

Se aflau în centrul vasului, un nivel mai jos față de puntea principală și Sloan se opri automat în fața următoarei uși.

— Peste asta putem sări, spuse el ferm, punându-și mâna pe talia ei ca să o grăbească de acolo.

Sloan deveni pe loc curioasă.

— De ce? Ce ascunzi aici?

— Nu există nimic aici care să te intereseze pe tine.

Sloan izbucni în râs.

— Nu face asta; nu este cinstit. Acum chiar sunt curioasă. Nu suport misterele nerezolvate. Sunt un detectiv prin... Sloan se opri îngrozită. Sunt un detectiv amator, amendă ea repede și ca să-l distragă, spuse cu prefăcută indignare:

— Asta este zona femeilor, da? Aduci femei aici pentru ca echipajul să nu se revolte, în timpul călătoriilor lungi.

— Cu greu, spuse el, dar nu deschise ușa și fascinația lui Sloan se dublă.

— O comoară a piraților? se aventură ea, încercând să-l facă să răspundă. Bunuri de contrabandă? Droguri...

În clipa aceea, zâmbetul îi pări.

Noah observă și cu un oftat de resemnare deschise ușile și aprinse lumina. Sloan privea șocată. Mica încăpere conținea un arsenal de arme de foc, inclusiv o mitralieră.

— Courtney a văzut asta și a refuzat să mai vină cu mine pe mare.

Sloan scutură ușor din cap, încercând să-și revină.

— Nu dramatiza, o preveni el mai insistent decât își spuse Sloan că ar fi fost necesar.

Sloan înregistra armele de asalt și altele, care erau ilegale în S. U. A.

— Da, dar astea... la ce ai nevoie de toate astea?

Noah încercă să transforme totul în rutină.

— Proprietarii de vase au frecvent arme la bord.

Tulburarea lui Sloan era atât de intensă, încât se cutremură și Noah trase o concluzie greșită.

— Nu te teme. Nu sunt încărcate.

Sloan făcu un pas înainte. Noah mințea, dar ea încercă să sune ca un amator când spuse:

— Dacă este adevărat, de ce atârnă cureaua aia cu gloanțe, afară din mitralieră?

Noah își înăbuși un râs și o scoase din încăpere, stingând luminile.

— Nu ar trebui să fie acolo. Asta este o mitralieră veche, confiscată de la un pasager surpriză, în ultima croazieră.

În mintea lui Sloan răsună același refren care o chinase mai devreme: nu îl cunoștea pe Noah. Nu chiar. Se culcase cu el și făcuse lucruri intime cu el, dar nu îl cunoștea.

Stând lângă ea pe puntea principală, rezemat de balustradă, Noah simți distanțarea și presupuse că ascunzătoarea cu arme era cauza, dar atribui reacția ei aceleiași vagi panici pe care o resimțise Courtney.

— A învăța să folosești o armă este cea mai bună metodă să scapi de teama de ele.

Sloan înghiți și confirmă din cap.

— Te-aș putea învăța să tragi cu unele dintre ele.

— Ar fi drăguț din partea ta, spuse ea absentă, încercând să-și stăpânească reacțiile. Îi permisesese imaginației ei să alerge sălbatec, își spuse ea, o greșeală stupidă, care era probabil un fel de reacție emoțională adversă. Se îndrăgostise de el aproape din clipa în care îl văzuse prima oară, în livingul lui Carter; tocmai își împreunase trupul cu ai lui și gemuse de pasiune, în brațele lui. Având în vedere toate acestea, probabil că era mai logic să ceară o explicație decât să inventeze una.

— Ar fi și mai drăguț dacă aș înțelege de ce le ai. Doar nu suntem în război, nu?

— Nu, dar eu fac afaceri în țări unde guvernele nu sunt întotdeauna stabile. Oamenii de afaceri din aceste țări sunt de obicei înarmați.

Sloan se întoarse complet spre el, cercetându-i chipul.

— Faci afaceri cu oameni care vor să tragă în tine?

— Nu, eu fac afaceri cu oameni ai căror competitori vor să tragă în ei. Sau în mine, dacă le-aș sta în cale. Din acest motiv am înțeles, acum câțiva ani, că este nu numai mai înțelept dar și mai sănătos să fac afaceri pe propriul meu teren. Acest vas este terenul meu. Luna viitoare am o întâlnire în afara coastei unui mare oraș din America Centrală. Întâlnirea va avea loc pe Apparition, iar colegii mei de afaceri vor ateriza la bord cu elicopterul.

— Poate c-ar trebui să intri în afaceri mai sigure, medită Sloan cu voce tare.

Noah râse.

— Nu este numai pentru siguranță; este și pentru efect.

Sloan se arătă încurcată și Noah îi explică:

— Într-un port străin, având de a face cu oameni impresionați de succes, Apparition încă îmi mai conferă avantajul propriei ogrăzi.

Sloan se relaxă. Ceea ce spusese el era cât se poate de logic.

— Ce fel de afaceri faci cu oamenii aceia?

— Import-export. În principal, afacerile mele constau în încheierea de înțelegeri.

— În Venezuela?

— Este unul dintre locuri.

— Domnul Graziella poartă armă?

Sloan observă că nu-i plăcuse întrebarea.

— Nu, spuse el indiferent, nu poartă. Dacă ar purta, cineva i-ar smulge-o și l-ar împușca cu ea.

Noah știa că era suspicioasă și în loc să spună ceva ca să-i alunge bănuielile, o așteptă să ia singură o decizie. Sloan simți că într-un fel era testată, pentru potențialul ei de loialitate? Sau ca iubita lui? Îi plăcu gândul, dar chiar dacă el nu intenționase asta, instinctele îi

spuneau că el fusese sincer. În munca ei te puteai baza aproape fără greș pe aceste instincte și se bază și acum pe ele.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi bag nasul, spuse ea întorcându-se spre balustradă și privind oceanul.

— Mai ai întrebări?

Sloan confirmă încet și sobru din cap.

— Da, una.

— Care este?

— De ce am sărit peste turul salonului?

Noah era complet vrăjit de spiritul ei, de inteligența ei și în clipa aceea, de felul cum arăta în lumina lunii, în rochia fără bretele, cu părul unduindu-se în bătaia brizei. Își petrecu brațele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o mai aproape de trupul lui și vocea îi deveni deja răgușită de dorința care se deștepta în el.

— Există o ușă, în salon, care dă în cabina mea și dacă intri în prima încăpere, trebuie să intri și în următoarea, în acest tur nu se admit devieri, glumi el.

Așteptă ca ea să reacționeze și simți un nou val de plăcere, când îi confirmă cu o mișcare a capului și cu un oftat.

— Mai există o problemă, șopti el. Am făcut o greșală, mai devreme. Prețul pachetului nu includea și partea asta a turului. Pentru ea se plătește în plus - iar eu trebuie să iau plata înainte.

Gura lui îi atinse colțul buzelor, în așteptarea plății și cu un fior de capitulare, Sloan își întoarse capul ca să-i primească total sărutul.

Capitolul 33

Pentru Sloan, următoarea săptămână se scurse într-o dulce procesiune de zile însorite și nopți senzuale. Își petrecea cel puțin o parte din zi cu Paris și cel puțin o parte din noapte, cu Noah. Iahtul lui cu pânze, Star Gazer, devenise un alcov privat, aproape de ei și totuși intim și mobil. Casa lui de pe plajă devenise la fel de plăcută pentru ea ca bungalowul ei din Bell Harbor iar Douglas și Courtney păreau să o considere un membru al familiei. Nimic nu era permanent, Sloan știa asta. Și mai știa că un singur lucru din călătoria ei la Palm Beach avea să fie permanent: dragostea ei pentru Noah.

Se pare că Paul și Paris formaseră și ei o pereche și adesea cei patru își petreceau ziua împreună, deși de obicei aveau drumuri separate, seara. Sloan nu știa ce fel de legătură se crease între agentul FBI și Paris. Paul nu era genul de om care să invite la întrebări despre sentimentele personale și cu toate că Paris era cât se poate de doritoare să și le împărtășească pe ale ei, adevărul era că nu știa ce simțea Paul pentru ea.

Acesta era un subiect frecvent de conversație între Sloan și Noah când erau singuri, dar în cea de a opta zi după noaptea de neuitat de pe Apparition, Sloan nu-l avu lângă ea, să discute; de fapt, pentru prima oară avea în fața ei o seară solitară și cu toate că acest lucru i-ar

fi făcut plăcere în urmă cu câteva săptămâni, acum se simțea singură și fără stare.

Noah avea nu știu ce întâlnire de afaceri în Miami și urma să se întoarcă abia a doua zi. Sloan intenționase să-și petreacă timpul cu Paris și Edith, dar Paris suferea de o migrenă în după-amiaza aceea și luase niște pastile care o adormiseră. Paul plecase și el cu „afaceri personale” și nu știa dacă se va întoarce în seara aceea sau a doua zi dimineața. După o cină timpurie, Edith a vrut să-și petreacă seara urmărind niște show-uri la televizor și pe la nouă treizeci, Sloan deja nu mai suporta. Carter era la pocher cu prietenii și nu avea să se întoarcă decât după ora unsprezece seara.

Sloan avea cumplita premoniție că după ce va pleca de aici, după ce Noah nu va mai fi lângă ea, nestarea și singurătatea vor fi companionii ei constanți. Nu se amăgea cu intențiile lui; auzise destule remarci de la Douglas și Courtney și chiar de la Noah, ca să știe că el era împotriva căsătoriei și împotriva copiilor. Mai mult, îi cunoscuse câțiva prieteni la clubul lui și din cele auzite, se părea că Noah se debarasa de femei la fel cum își schimba cămășile, și aproape la fel de frecvent.

Și totuși, știind cât de rău o va răni când se va termina totul, Sloan nu ar fi ratat o clipă alături de el.

Până săptămână trecută se simțise ca o ciudățenie față de Sara și de majoritatea vechilor ei prietene. În afară de Sloan, toate fuseseră niște adolescente „nebune după băieți”; la colegiu, dormeau prin alte părți și se îndrăgosteau constant. Spre deosebire de ele, Sloan nu avusese decât două legături în toată viața ei iar una dintre aceste legături nici n-ar fi existat dacă pe vremea aceea nu sar fi simțit atât de altfel decât celelalte.

Mama ei era singura care nu găsisese ciudat acest lucru, deși când Sloan se apropia deja de treizeci de ani, fără nici un bărbat în viața ei, până și Kimberly începu să-i sugereze că ar trebui să iasă mai des cu bărbatii. Dar și mama ei era la fel de retrasă ca și ea, Kimberly avea puțin teren solid pe care să stea, în această privință; bărbatii o invitau aproape tot timpul, dar ea ieșea rareori.

— Pur și simplu nu mă atrage tipul, îi spunea ea lui Sloan. Mai bine stau acasă sau ies cu prietenele.

Așa cum începea să descopere, Sloan semăna cu mama ei mai mult decât își imaginase. Efectiv, niciuna dintre ele nu era atrasă de orice bărbat plăcut, neînsurat; dar când se întâmpla acest lucru, era, evident, o experiență pentru o viață. Îndreptându-se spre balconul dormitorului ei ca să se uite afară, la lună și la apă, îi veni în minte expresia „femeia unui singur bărbat”.

Sloan se uită la ceas și decise să iasă să facă o plimbare pe plajă. Era aproape zece și o plimbare pe plajă ar fi liniștit-o, ca să poată adormi. Își trase pe ea niște jeanși și bascheți și-și trase peste cap un

pulover umflat, din bumbac roz; își ridică apoi părul într-o coadă de cal și coborî.

Când ajunse pe plajă decise să o ia la stânga, departe de casa lui Noah, ca să nu o vadă și să nu o ia drept piatră de hotar. Trebuia să înceteze să se mai gândească astfel la el Trebuia să se gândească la viitorul ei când el nu o să mai fie în preajmă. Trebuia, dar nu se putea convinge să o facă. Era mult mai plăcut să se gândească la lucrurile pe care le făcea și le spunea el când erau împreună. Era strălucitor și spiritual și dornic să vorbească despre tot ce o interesa pe ea, adică totul, exceptând sentimentele lui față de ea. Niciodată, nici măcar în focul pasiunii, nu folosea cuvântul „iubire” sau nu vorbea despre viitorul lor, când ea va pleca din Palm Beach. Niciodată nu folosea un cuvânt de alint sau o poreclă drăgăstoasă. La Bell Harbor, Jess îi spunea „Scurtuțo” și când era în dispoziție „Humphrey Bogart”, îi spunea „Hei, scumpo”. Jumătate din băieții din poliție aveau porecle pentru ea, dar bărbatul cu care făcea ore întregi dragoste nu îi spunea decât „Sloan”.

Dar în loc să se gândească la toate astea, Sloan preferă să se gândească la cât de bine se simțea cu el.

Încă mai făcea asta o oră mai târziu, în timp ce se apropia de casa lui Carter, în drumul de întoarcere. Cu mâinile vârate în buzunarele de la spate se uita la apă, zâmbind și gândindu-se la cum arăta Noah manevrând iahtul, cu vântul ciufulind-i părul. Era la fel de relaxat și de competent la cârma acestui iaht solicitant cum era la volanul mașinii și se oferise să o învețe și pe ea. Ca profesor, la început avusese tendința de a se aștepta la mai mult, emițând ordine pe care ea nu le putea înțelege suficient de repede ca să le urmeze. Dar ea îl făcuse să fie mai răbdător în timpul celei de a doua lecții, poreclindu-l „Căpitanul Bligh” căpitanul lui James Cook, pe un ton semi-serios.

Sloan era atât de absorbită de amintirile acelei zile, încât când îi auzi vocea își spuse o clipă că era doar imaginația ei.

— Sloan!

Își întoarse privirea de la apă și privi plaja; apoi se uită la dreapta. Se opri din mers și se uită, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Parcă Noah era la Miami, cu afaceri... Dar Noah venea spre ea, dinspre peluza din spate a casei tatălui ei, în jeanși și cămașă polo. Porni din nou și el își mări pasul.

— Mergi undeva anume? întrebă el cu un zâmbet ștregăresc, oprindu-se în fața ei.

Sloan scutură din cap.

— Te-ai simțit întâmplător, astăzi, oarecum pierdută și singură și incapabilă să te concentrezi?

— Da, întâmplător. Cred că trebuie să fie un fel de gripă! spuse ea plină de fericire, pentru că evident și el se simțise la fel.

— Gripă? Asta te face iritabilă și neplăcută celorlalți?

În ultima săptămână, Sloan observase că el avea un temperament aprins și că atunci când nu-i plăcea cineva putea fi scurt și chiar dur, deși niciodată nu-și arăta această față familiei sau ei. Îi aruncă o privire de semeață superioritate.

— Nu cred. Dispoziția mea este întotdeauna gentilă.

Noah râse și deschise brațele.

— Atunci vino și împarte-o cu mine.

Sloan se repezi spre el și brațele lui o cuprinsă cu uluitoare forță.

— Mi-a fost dor de tine. Ești ca un drog, șopti el. Gura i-o luă pe a ei într-un sărut devorator, forțându-i buzele să se despartă pentru limba lui insinuantă. Mulțumit, se întoarse și-și petrecu brațul pe după talia ei și începu să se îndrepte cu ea spre acasă.

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde-mi place cel mai mult să te văd.

Era târziu și Sloan presupuse speriată:

— În bucătărie?

— De unde ai știut? glumi el. M-am întors în seara asta ca să nu mai aștept până mâine, pentru că voiam să te văd. Nu am mâncat de la micul dejun și Claudine s-a dus deja la culcare. Courtney incinerează tot ce atinge iar Douglas nu se atinge de nimic altceva în bucătărie, decât de ce intenționează să ducă direct la gură. Crezi că poți bate o omletă ca aceea pe care mi-ai făcut-o săptămână trecută?

Sloan începu să râdă.

— Mi se rupe inima să știu că va trebui să te culci nemâncat, dacă nu reușești să găsești pe plajă o femeie care să știe cum să aprindă o sobă. Ce tristețe.

Noah se uită la fața ei.

— Nu pari deloc tristă, remarcă el.

— Iar tu nu ești doar frumos, inteligent și incredibil de sexi, spuse Sloan încercând să glumească pe seama celor ce simțea de fapt cu adevărat, mai ești și perspicace. Nu arăt tristă pentru că am o soluție.

— Și o să-mi placă?

Courtney dădu buzna în biroul tatălui ei și-l apucă pe Douglas de mână, trăgându-l în sus de pe scaun.

— Ce faci? protestă el în timp ce cartea pe care o citea îi căzu pe jos.

— Trebuie să cobori. Sloan e aici iar ție nu o să-ți vină să crezi, dacă nu vezi.

— Ce să văd?

— Noah gătește!

— Vrei să spui „gătește” se gătește, speculă Douglas mergând repede în urma ei.

— Nu, vreau să spun „gătește” ca în „bucătărie”.

Apropiindu-se de bucătărie, se opriră din vorbit și înaintară încet, nerăbdători să fie martorii acestui eveniment fără precedent, fără să fie văzuți.

Noah stătea în mijlocul bucătăriei, privind-o pe Sloan care strângea ingredientele pentru o omletă.

— Eu am o filosofie despre gătit, anunță el pe tonul profesional al cuiva care este pe cale să facă o analiză teoretică a unui subiect în care era expert.

— Sloan îi zâmbi în timp ce lua din sertar o ceapă, două roșii, un ardei verde și unul roșu și le depuse pe masă, să fie tăiate.

— Filosofia asta a ta seamănă cumva cu „eu am plătit pentru alimente; altcineva să se gândească ce să facă cu ele”?

— Ah, mi-ai citit deja cartea mea atât de cunoscută despre acest subiect?

Ignorându-l, Sloan continuă:

— Și am dreptate presupunând că acest altcineva în filosofia ta, este probabil o femeie?

— Cum ai ghicit?

— Nu este asta puțin sexist?

— Eu nu așa văd lucrurile, declară el cu tristețe revoltată. Eu văd asta ca pe o responsabilitate atribuibilă.

Șunca se prăjea în microunde și Noah adulmecă apreciativ.

— Miroase delicios.

Sloan îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Serios?

— Eu ador omletele și sunt mort de foame.

— Nu vrei să auzi și filosofia mea despre gătit? Îl preveni Sloan.

— Nu cred.

Totuși, Sloan i-o împărtăși.

— Cel care nu ajută la gătit, nu ajută la mâncat.

— În regulă, sunt gata. Dă-mi o sarcină. Una grea.

Fără să se întoarcă, Sloan îi dădu peste umăr un cuțit și un ardei verde.

— Ia-l. Țsta e un ardei verde.

Noah îi zâmbi.

— Eu aveam ceva mai macho în minte.

Sloan îi pasă ceapa.

Noah râse, distrându-se enorm. Începu să îndepărteze stratul superior al cepei.

— Sper că băieții de la bowling n-or să afle despre asta.

Reputația mea ar fi distrusă.

— Nu, n-or să afle. Cuțitele sunt bune. Sunt foarte macho.

Drept răspuns, Noah înșfăcă un ștergar de vase și o lovi ușor peste fund, cu el.

— Noah, te sfătuiesc să nu încerci asta cu mine, spuse Courtney apropiindu-se încet, punându-și coatele pe bufet și bărbia în pumni, privindu-l cu belicoasă superioritate. Sloan mi-a arătat câteva mișcări excelente de auto-apărare. Te pot trânti pe... au, spuse ea când ștergarul ateriză cu mai multă forță pe șezutul ei.

Courtney se uită la el ironic indignată; apoi se uită la Sloan.

— Vrei să-l arunc eu la pământ pentru asta, sau te ocupi tu?

Până să apuce Sloan să răspundă, Noah trânti o roșie din teancul lui Sloan pe scândura de tocat din fața lui Courtney și îi dădu cuțitul.

— Sloan mi-a expus tocmai teoria ei despre gătit. Haide să ți-o împărtășesc.

Courtney luă cuțitul și făcu în silă o încercare de a tăia roșia.

— Uaa, ce dezgustător, spuse ea. Niciodată nu o să mă uit la televizor la show-ul lui Sally.

Când Douglas intra în bucătărie, ceapa tăiată se prăjea în tigaie și toate preparativele erau gata.

— Întâmplător, o întrebă el pe Sloan, este destul pentru o porție în plus?

— Mai mult decât destul, spuse ea.

Courtney îi spuse iritată:

— Nu poți mânca pentru că nu ai muncit.

— Dar... nu a mai rămas nimic de făcut, replică Douglas privind în jur cu un aer nevinovat. Noah îi aruncă o privire de cunoscător.

— Frumoasă programare.

— Așa mi-am spus și eu, îi replică Douglas fără jenă și se așeză la masă.

Capitolul 34

— E trecut de miezul nopții, spuse Sloan îndreptându-se de-a lungul plajei spre casa lui Carter, cu mâna în strânsoarea caldă a mâinii lui Noah, cu degetele lui lungi împletindu-se cu ale ei. Simțurile îi erau treze la atingerea lui, la apropierea lui, chiar la sunetul vocii lui adânci, bogate.

— M-am distrat, spuse el.

— Îmi pare bine.

— Tu îi faci pe toți să se simtă bine.

— Mulțumesc.

Încet, fără emfază, Noah spuse:

— Sunt nebun după tine.

Inima lui Sloan se opri.

Te iubesc, își spuse ea în gând.

— Mulțumesc, șopti ea, pentru că nu-i putea spune adevărul.

Noah îi aruncă o privire piezișă.

— Asta e tot? întrebă el dezamăgit.

Sloan se opri.

— Nu, nu este, spuse ea încet și ridicându-se pe vârfuri, îi spuse cu sărutul ei ceea ce nu îndrăznea săi spună în cuvinte. Brațele lui se închiseră în jurul ei, întorcându-i sărutul, cu trupul întărindu-i-se repede, lipit de al ei.

Și el o iubea, își spuse Sloan.

Se aflau deja pe peluza din spate, lângă marcajul de golf al lui Carter, când Sloan își aminti cu întârziere de razele infraroșii și mâna i se ridică la beregată.

— Am uitat de chestiile alea!

— Ce chestii?

Sloan râse de groaza ei nervoasă.

— Razele infraroșii - dacă sistemul de alarmă a fost activat, înseamnă că am pășit peste raze când am intrat pe peluză. Probabil însă că Dishler m-a văzut când am plecat și a întrerupt razele, ca să nu se declanșeze.

— Ori asta, glumi Noah, ori poliția oprește deja chiar acum, în fața intrării principale.

— Nu, îl asigură Sloan. Paris mi-a spus că dacă alarma dă semnalul, se aprind toate luminile din casă și pornesc sirenele.

— Ce? glumi el, încă n-ai auzit de alarme silențioase, care sunt conectate direct la poliție?

Sloan nu numai că auzise de ele, dar îi putea spune chiar cum se instalează. Dar în loc să mai adauge un punct pe lista cu articole pentru care se va simți dezamăgit mai târziu, Sloan spuse veselă:

— Știi totul despre chestiile astea.

Noah o strânse mai tare de mână, într-o dispoziție de joacă.

— Pun pariu, spuse el și Sloan deveni imediat îngrijorată.

— De ce spui asta?

— Logica simplă și clarviziunea. Combinate, ele mă conduc la concluzia că o femeie care învață cum să se auto-protejeze când merge pe stradă, are precis un sistem de siguranță foarte bun, acasă la ea, în timp ce doarme. Am dreptate? o întrebă el cu superioritate.

— Nu pot nega... începu Sloan exact în clipa în care o siluetă umbrită îi strigă încetșor, de la un balcon de sus:

— Bună, voi doi!

Era Paris, îmbrăcată în halat, stând rezemată de balustradă.

— Cum te simți, o întrebă Sloan.

— Mult mai bine. Am dormit toată ziua și acum sunt prea trează.

Paul și tata au venit pe la ora unsprezece, dar s-au dus direct la culcare. Mă gândeam să cobor în bucătărie să-mi fac o ciocolată fierbinte. Vreți și voi?

Sloan spuse da; ar fi spus da și dacă ar fi căzut din picioare de somn, dar Noah scutură din cap și se opri la ușa din spate.

— Eu sunt puțin obosit și n-aș mai putea ingera nici o altă moleculă de ceva.

Dar nu era într-atât de obosit încât să nu-i ofere un sărut foarte elaborat și foarte lung de noapte bună sau să nu o strângă în brațe după aceea, dându-i lui Sloan senzația înnebunitoare că nu-i plăcea să se despartă de ea. Aplecându-se în față, Noah descuie ușa cu cheia dată de ea și o deschise larg.

— Te sun...

Strigătul lui Paris îl întrerpuse.

— Străbunico! Nu. Ajutor!

Sloan se întoarse și alergă prin ușa din spate în direcția strigătului lui Paris, cu Noah imediat după ea. Dincolo de bucătărie se afla un salonaș intim unde Edith urmărise programul tv mai devreme, iar scena care o întâmpină pe Sloan îi îngheță sângele. Edith zăcea prăvălită pe sofa, cu Paris aplecându-se deasupra ei, încercând să o întoarcă.

— Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, gema Paris. A avut un atac de inimă. Și n-a fost nimeni cu ea...

— Sună la nouă-unu-unu, îi ordonă Sloan surorii ei, preluând comanda. Sloan o rostogoli pe Edith cu blândețe pe spate.

— Începem imediat resuscitarea și, Sloan se întrerupse când văzu gaura de glonț din pieptul străbunicii ei. Sări în picioare.

— Chemați-l pe Paul! strigă Sloan peste umăr, deja alergând. Nu vă atingeți de nimic! Aprindeți luminile din casă...

O fracțiune de secundă, Noah se gândi că ea alerga după un telefon, dar se afla unul pe birou. Apoi însă auzi deschizându-se ușa din spate.

— Sună la nouă-unu-unu! îi strigă el lui Paris, repezindu-se afară din casă, după Sloan. Nu-i venea să creadă că micuța nebună era efectiv afară, căutând un asasin.

Alergă afară pe ușa din spate, scrutând peluza pustie; apoi se întoarse la dreapta, alergând de-a lungul casei, pentru că aceasta i se părea cea mai logică rută. Dădu colțul exact când ea intra în umbră, în fața lui. Când o văzu din nou, stătea lipită de marginea casei, în față, uitându-se după colț.

— Sloan! strigă el dar ea o luase deja la fugă peste peluza din față, ascunzându-se printre tufe și sărind peste ele ca și cum ar fi fost garduri într-o cursă cu obstacole. Alergă după ea, apropiindu-se tot mai mult, prea furios și îngrozit pentru ea ca să-i aprecieze eficiența și agilitatea mișcărilor, sau ca să înregistreze de ce anume ceea ce făcea ea i se părea extrem de cunoscut.

Sloan se opri în apropierea porților principale. Capul îi căzu în față, a înfrângere și umerii începură să i se zguduie de un plâns tăcut. Noah o ajunse, o luă în brațe și o întoarse spre el.

— Ce naiba...

— E moartă, hohoti ea. E moartă... Lacrimile care se revărsau șiroaie pe obraji îi topiră furia și Noah o trase la pieptul lui, petrecându-și brațele strâns în jurul ei.

— Îmi pare rău, șopti el. Îmi pare atât de rău. În depărtare se auzeau sirenele urlând, tot mai aproape și Noah văzu cum porțile electrice încep să se deschidă. O scoase pe Sloan de pe alee în timp ce două mașini de poliție soseau din direcții opuse, cu sirenele urlând, cu luminile barelor de sus, aprinse.

Capitolul 35

Poliția din Palm Beach nu era numai eficientă, știa și cum să lucreze cu cetățenii ei bogați, de vază, fără să le ciufulească penele, observă Sloan tristă.

La câteva minute după ce prima patrulă de ofițeri sosi la fața locului, făcură constatările, strânseră la un loc toți locuitorii casei pentru ca probele să nu fie deranjate și chemară medicul legist. Curând după aceea sosi și echipa de la criminalistică, securiză zona și începu să caute amprente. Între timp, doi detectivi începură procesul de intervievare al tuturor celor din casă.

Bucătarul, menajera, majordomul și paznicul au fost trimiși să aștepte în sufragerie. Membrii familiei și prietenii au fost plasați în living, ca să aibă intimitate și confort. Cum locul lui Gary Dishler era între cele două grupuri, Carter fu rugat să stabilească unde va trebui să aștepte acesta și el alese livingul.

Căpitanul Walter Hocklin a fost scos din pat ca să se asigure personal că familia și Carter Reynolds nu erau supuși vreunor inconveniente inutile din partea detectivilor Dennis Flynn și Andy Cagle, sau din partea celorlalți ofițeri de poliție care staționau înăuntru și afară.

În biroul unde zăcea trupul lui Edith, blițurile nu mai conteneau, în timp ce medicul legist fotografia trupul înainte de a fi mișcat. Sloan se chircea în sinea ei de câte ori vedea flașurile reflectate în oglinda din holul din fata livingului și se ruga la Dumnezeu ca Paris să nu observe sau să nu își dea seama ce anume se petrecea.

Stând în living cu Noah, Carter și ceilalți, Sloan se simțea devastată de uluială și de neîncredere furioasă. Detectivii Flynn și Cagle terminaseră în parte de intervievat pe toată lumea, dar după ce au discutat cu echipa, în birou, au anunțat că mai trebuiau clarificate și confirmate anumite informații.

Detectivii își studiau însemnările în timp ce căpitanul Hocklin se instalează într-un fotoliu și explică politicos auditoriului său de ce erau necesare toate acestea:

— Știu că sunteți cu toții obosiți și distruși, spuse el, adresându-și însă remarcile în special lui Carter și Paris. Înainte de a începe să vă necăjim cu alte întrebări, o să vă împărtășesc puținul pe care îl știm până acum. Cel mai important pentru voi este să știți că doamna

Reynolds nu a suferit. Glontele i-a străpuns inima și a murit instantaneu. Există dovezile unei intrări forțate, o fereastră din camera în care se afla ea a fost spartă și descuiată. Fără ajutorul vostru nu putem ști ce anume a fost luat, dar sertarele au fost răscolite. Nu știm câtă vreme a rămas asasinul în casă sau dacă a mai intrat și în alte camere. Mâine dimineață am vrea să vă uitați și să ne spuneți dacă și ce anume lipsește.

Făcu o pauză și Carter își înclină scurt capul.

— Facem tot posibilul să terminăm cât mai repede și mai discret posibil cu acest calvar. Căutăm amprente în dormitoarele familiei și ale oaspeților, în folosință acum, așa că mai târziu vă puteți culca. Dar nu vă atingeți de nimic altceva, nicăieri. O să lucrăm toată noaptea și undeva, mâine dimineață, sperăm să plecăm de aici. Presa locală a prins deja din zbor povestea, așa că s-ar putea să apară la știri, mâine. Porțile dumneavoastră din față îi vor ține la distanță. Din nefericire, proprietatea este accesibilă și dinspre plajă. Am încercuit locul cu benzi și voi plasa un om la noapte și mâine, ca să țină oamenii afară. Chiar ar trebui să angajați doi paznici și să-i plasați în spate, câteva zile după plecarea noastră. Altfel veți fi asasinați de presă și de amatorii de evenimente.

— Mâine dimineață la prima oră, o să se ocupe Gary de asta, spuse Carter și Gary încuviință din cap.

— O să vă pară bine că faceți asta. Da, aproape că am terminat cu interviuarea personalului dumneavoastră care locuiește în casă și așa vrea să-i îndepărtați de aici până mâine, când terminăm, l-ați putea trimite la un motel local, să rămână accesibili pentru eventuale alte întrebări?

Carter se uită la Gary care confirmă din cap și spuse:

— O să mă ocup eu de asta.

— Înțeleg că mai aveți două subrete care locuiesc în altă parte. O să le interviuăm mâine, de îndată ce vin la lucru. După asta, așa vrea să le trimitem acasă.

Mulțumit că rezolvase cu toate astea, Hocklin se întoarse la subiect.

— Îmi pare rău că trebuie să vă mai supun altor întrebări, la ora asta, dar este foarte important să obținem de la dumneavoastră cât mai multe detalii acum, când amintirea lor este încă foarte clară. Detectivii Flynn și Cagle au stat deja de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră în parte, dar ne este de folos să vă reunim. Uneori, cineva poate spune ceva care să declanșeze memoria altei persoane.

Detectiv Flynn... spuse el înclinând capul spre detectivul așezat la dreapta lui.

Dennis Flynn era un bărbat la aproape cincizeci de ani, gras, de înălțime medie, cu o față rotundă, jovială, care aparținuse fie unui preot irlandez, fie unui escroc-irlandez. Și totuși era ceva în el care

inspira confidență – și confidențe, motivul pentru care, presupuse Sloan, fusese chemat aici.

Andy Cagle era opusul lui. La aproape treizeci de ani, Cagle era înalt și slab, cu o față îngustă, dominată de o pereche de ochelari groși, de om studios, pe care și-i împingea în mod constant înapoi pe puntea nasului. În tot ce făcea trăda o conștientă timiditate. Îi ceruse de trei ori scuze lui Sloan pentru că o plictisise cu întrebări despre numele și adresa ei și despre unde fusese în noaptea aceea. Arăta ca un fel de băiat-bărbat reticent, naiv, care mai curând s-ar fi scuzat decât să contrazică și care nu ar fi recunoscut o minciună dacă nu i-ar fi fost prezentată ca atare. Sloan îl suspecta că de fapt el era cel mai pătrunzător și mai formidabil dintre cei doi detectivi.

Pentru că Paul o instruisese să rămână la povestea lor de acoperire, jumătate din ce-i spusese Sloan detectivului Cagle fusese minciună, dar având în vedere circumstanțele, nu mai conta dacă era designer de interioare în concediu sau un polițist detectiv lucrând pentru FBI: oricum, Edith Reynolds era moartă. Dacă Sloan ar fi rămas acasă, poate că Edith ar mai fi fost încă în viață. Singura slabă consolare a lui Sloan, de care se și agăța, era aceea că străbunica ei nu suferise.

— Domnule Reynolds, începu Flynn, spuneți că ați ajuns acasă în jurul orei unsprezece.

Sloan văzu că mâna lui Carter tremura când își dădu părul de pe frunte. Era alb la față de șoc și inima i se îndulci puțin, pentru el. Edith nu era o persoană cu care puteai conviețui ușor, dar el era evident distrus pentru felul în care murise. Dădu din cap confirmând întrebarea și-și dresse glasul.

— Este adevărat. Am jucat pocher cu un grup de prieteni până la zece patruzeci și cinci. Am venit direct acasă; asta mi-a luat cam cincisprezece minute. Am parcat mașina în garaj; apoi m-am dus direct sus, în pat.

— Acum gândiți-vă bine. Când vă îndreptați spre casă, ați observat cumva vreun vehicul parcat pe stradă sau ați remarcat orice altceva dubios?

— M-ați întrebat asta și mai devreme și am încercat să mă gândesc. Cred că am văzut o dubă albă parcată pe stradă.

— Ce ați remarcat la ea?

— Doar faptul că am mai văzut o dubă asemănătoare săptămâna asta.

Flynn încuviință din cap și luă note în carnetul lui.

— Ați spus că ați băgat mașina în garaj. Există patru intrări în casă, prin spate, una spre bucătărie, din garaj și una spre bucătărie, dinspre peluza din spate. Celelalte două dau tot în curtea din spate, dar dinspre camere diferite. După ce ați parcat în garaj, ce intrare ați folosit?

Carter se uită la el ca și cum omul ar fi fost imbecil.

— Am folosit ușa din garaj care dă în bucătărie, firește.
Neșifonat de atitudinea lui Carter, detectivul Flynn își făcu o însemnare în carnet.

— În drum spre dormitorul dumneavoastră ați trecut cumva prin dreptul camerei în care a fost găsită victima, sau ați auzit zgomote venind de acolo?

— Nu. Am ieșit din bucătărie și am luat-o direct spre scară, apoi am urcat.

— Doamna Reynolds obișnuia să rămână singură în camera aceea, cu ușa închisă, seara?

— Nu cu ușa închisă, dar îi plăcea camera aceea, seara, pentru că dădea spre peluză și avea un televizor cu ecran foarte mare. Nu stătea în solar noaptea, pentru că trebuia să aprindă prea multe lumini ca să-l facă plăcut.

Carter stătea cu brațele proptite pe genunchi, cu mâinile împreunate, dar acum își puse capul în mâini ca și cum nu ar mai fi suportat amintirea imaginii ei de acum câteva ore.

— Vreți să spuneți că era ceva obișnuit pentru ea să stea acolo, cu draperiile date în lături?

Carter încuviință din cap.

— Deci, dacă cineva urmărea casa de pe plajă, o putea vedea acolo?

Carter își ridică brusc capul.

— Sugerati că a pândit-o vreun psihopat, noapte de noapte, așteptând ocazia să o omoare?

— Este posibil. Doamna Reynolds avea vreun handicap oarecare?

— Avea nouăzeci și cinci de ani. Ceea ce înseamnă un handicap în sine.

— Dar putea să meargă?

Carter încuviință din cap.

— Se mișca foarte bine pentru vârsta ei.

— Cum stătea cu vederea?

— Avea nevoie de dioptrii puternice la citit, dar avea nevoie de ele de când îmi pot aduce eu aminte.

— Avea auzul prost?

Carter înghiți sonor.

— Numai când voia ea. Dar de ce mă întrebați asta?

— Este o întrebare standard.

Flynn mințea și Sloan știa asta. Clopote de alarmă începuseră să sune în capul ei din clipa în care Hocklin menționase o fereastră spartă, în birou. Edith ar fi trebuit să vadă sau să audă ceva care să o fi alertat că a pătruns cineva înăuntru și ar fi încercat să fugă. Dar ea nu a fugit. Când a găsit-o Sloan, zăcea cu fața pe canapea. Pe de altă parte, Sloan știa că avea încheieturile rigide și că uneori îi dura mult să se ridice.

Poate că încercase, dar nu reușise la timp. Oricum, Flynn și Cagle ar trebui să-i cunoască limitele.

— Doamna Reynolds avea artrită, spuse Sloan cu prudență, atrăgând imediat atenția lui Flynn și Cagle. Știu că artrita nu este neapărat un handicap, dar uneori o supăra cumplit și cel mai greu îi era să se ridice în picioare, când se simțea înțepenită.

— Îmi pare bine că v-ați gândit să menționați acest lucru, domnișoară Reynolds, spuse Hocklin repede. Ne poate ajuta asta. Vă mulțumesc.

Sloan se uită la Paul care stătea vizavi de ea pe canapea, împreună cu Noah, să vadă dacă Paul reacționa la faptul că le furnizase polițiștilor o informație la care aceștia nu se gândiseră. Paul o urmărea pe Paris cu o expresie pe cât de intensă, pe atât de criptică.

Noah îi surprinse privirea și îi aruncă un zâmbet scurt, de încurajare și susținere și își dori din tot sufletul să-și poată lăsa capul pe umărul lui larg și să plângă. Era polițistă și totuși nu fusese în stare să împiedice uciderea unui membru al propriei ei familii. Era polițistă, antrenată să observe orice lucru dubios, în timpul sau în afara serviciului și totuși era foarte posibil să se fi plimbat la câțiva metri de asasinul lui Edith, când părăsise casa ca să meargă pe plajă și nu observase nimic.

— Domnișoară Reynolds, spuse Flynn uitându-se la Paris, după ce-și revăzu însemnările. Ziceați că ați luat ceva pentru migrenă în după-amiaza asta și că v-ați trezit pe la zece. Știți ce anume v-a trezit?

— Nu. Dormeam de ore întregi și probabil că trecuse efectul pilulelor.

— Ce ați făcut, după ce v-ați trezit?

— V-am spus, am simțit nevoia să iau puțin aer și am ieșit pe balcon.

— Ați văzut ceva dubios?

— Nu, nimic care să fi fost dubios.

— Momentul este foarte aproape de ora decesului și se pare că atacatorul a intrat printr-o fereastră de la birou. Balconul dormitorului dumneavoastră nu este departe de acolo.

— Știu! Dar nu am văzut nimic dubios.

— Absolut nimic? Nimic măcar neobișnuit?

— Tot ce am văzut a fost Noah despărțindu-se de...

Paris se opri, arătând atât de îngrozită, încât îl făcu pe Noah aproape să se simtă vinovat.

— Noah, nu am vrut să...

Detectivul Cagle vorbi atunci pentru prima oară. Cu expresia aceea ezitantă, nesigură, spuse:

— Domnule Maitland, nu ați menționat că veneați spre casă. Ați spus că ați întâlnit-o pe domnișoara Reynolds pe plajă.

Noah părea că nu înțelege direcția pe care o luase dintr-o dată interogatoriul.

— Intrasem pe peluză și mă aflam la o anumită distanță de casă când am văzut o femeie plimbându-se pe plajă. M-am gândit că putea fi Sloan și am așteptat să mă conving că într-adevăr era ea; apoi m-am întors pe plajă. Locul unde, practic, am întâlnit-o.

— Aveți obiceiul să veniți aici târziu noaptea, fără să sunați înainte?

— Am sunat, dar nu mi s-a răspuns.

— La ce oră ați sunat?

— Cu cincisprezece minute înainte de a mă decide să vin pe jos până aici. Apelul meu a fost preluat de robot.

— Corect, interveni Gary Dishler cu fermitate. Nordstrom se culcă devreme pentru că se scoală foarte devreme așa că eu mă ocup de toate apelurile telefonice de după ora nouă și jumătate seara. Am auzit apelul când eram tocmai sub duș, dar până să ajung la telefon, domnul Maitland a închis. Am ascultat mesajul să mă asigur că nu era ceva de care trebuia să mă ocup eu. Domnul Maitland îi lăsase un mesaj scurt domnișoarei Reynolds. A făcut un fel de glumă despre faptul că știa că ea era în acasă și că va veni să arunce cu pietre în fereastra de la balconul ei. Am sunat-o pe domnișoara Reynolds pe intercom, dar ea nu se afla acolo, l-am lăsat un mesaj pe intercom, dar nu mi-a răspuns. Am presupus că ieșise.

— Ați mai făcut și altceva?

— Da, înainte de a mă băga în pat, la puțin timp după aceea, am dezactivat razele infraroșii, ca să nu se declanșeze odată cu restul sistemului de securitate care pornește automat, la miezul nopții.

— De ce ați dezactivat infraroșiile?

— Pentru ca domnișoara Reynolds sau domnul Maitland să poată traversa peluza după miezul nopții, dacă vor dori asta, fără să treacă peste razele infraroșii și să pornească alarma. Este foarte simplu să dezamorsezi infraroșiile, deși a trebuit să mă uit în manualul de operare, când a venit aici domnișoara Reynolds.

— De ce?

— Pentru că domnișoarei Reynolds îi face plăcere să alerge pe plajă dimineața devreme și să se plimbe, seara târziu. Domnul Reynolds și domnișoara Paris nu practică asemenea activități.

Sloan avusese dintotdeauna sentimente ambivalente față de Dishler, așa că fu surprinsă când el se abătu de la calea lui ca să o apere, pe ea și pe Noah, de alte suspiciuni. Parcă intuise îndoielile detectivilor legate de telefonul lui Noah și de plimbarea târzie a lui Sloan pe țarm și era decis să pună lucrurile la locul lor.

— Nimeni nu s-a obosit să mă întrebe, dar totuși eu pot confirma că domnul Maitland nu a ajuns până la casă pentru că eu m-am dus la fereastră să o deschid, să las să intre puțin aerul nopții și l-am văzut pe

domnul Maitland dând să traverseze peluza din spate, oprindu-se și întorcându-se apoi înapoi, spre plajă.

— Ai văzut-o pe domnișoara Reynolds?

— Nu, nu am văzut-o. Am observat că domnul Maitland a cotit spre nordul proprietății, nu spre sud, spre casa lui. Știind ce știu acum, presupun că domnișoara Reynolds trebuie să se fi întors dinspre nord, unde a văzut-o el și a traversat proprietatea în această direcție, ca să o intercepteze.

Cagle se arată recunoscător, impresionat și profund, profund apologetic.

— Nu am vrut să implic nici un fel de suspiciuni în ce-i privește pe domnișoara Reynolds sau pe domnul Maitland. Am vrut doar să știu unde se afla toată lumea și când anume, ca să putem scoate din discuție locurile respective când vom cerceta zona și casa, mâine, pentru dovezi. Eu nu lucrez de mult la acest departament. Gândiți-vă la mine ca la un fel de practicant...

Îi aruncă o privire de scuze fiecăruia din încăpere, inclusiv căpitanului Hocklin, își împinse ochelarii în sus pe nas și încercă să pară invizibil, în timp ce detectivul Flynn prelua ștafeta.

— Suntem aproape de capăt, pentru seara asta, spuse Flynn.

Domnule Richardson, ați spus că ați fost plecat cu afaceri astăzi și că v-ați întors în jurul orei unsprezece seara.

— Corect.

— Și că ați sunat la soneria de la poartă, ați vorbit cu domnul Dishler prin intercom și el v-a deschis?

— Corect.

— Mulțumesc, domnule.

— Așa este, adăugă Dishler.

— Și vă mulțumesc și dumneavoastră, domnule, spuse Flynn plin de voie bună.

— Domnișoară Reynolds? spuse apoi, uitându-se către Sloan. Vă supărați dacă mai treceți o dată în revistă, pentru mine, ultima parte a serii? Ați spus că ați cinat cu victima. Ce s-a întâmplat după aceea, vă rog?

Sloan ridică mâinile și se frecă la tâmpile, fără să-și dea seama că începuse să-i pulseze capul.

— După cină m-am uitat la televizor împreună cu ea, în camera în care a fost găsită, până pe la ora nouă treizeci; apoi m-am decis să urc, să scriu o scrisoare. Doamnei Reynolds îi plac foarte mult show-urile cu jocuri, mai ales Jeopardy! iar eu stătusem deja cu ea la trei jocuri. Nu credeam că mai puteam suporta încă unul. Ea le trăiește cu foarte multă intensitate și nu vorbește decât în timpul reclamelor. Cum stătusem așezată ore întregi, m-am hotărât, după ce am urcat, să ies să fac o plimbare, în loc să mă așez din nou, să-mi scriu scrisoarea.

Detectivul Flynn se arată foarte înțelegător.

— Sper că nu vă acuzați pentru că ați părăsit-o. Dacă n-ați fi făcut asta, probabil că ați fi fost ucisă de același intrus.

— Probabil, spuse Sloan, simțind un acces de furie față de monstrul care făcuse asta și față de ea însăși, pentru că nu a fost acolo ca să împiedice crima. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată de Noah, poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

Întreg corpul îi fu străbătut de un fior și Sloan începu să tremure. Noah văzu asta și iritarea introduse o notă ascuțită în tonul lui, când se încruntă la căpitan.

— Cred că ați căpătat suficiente răspunsuri ca să aveți ce face în noaptea asta. Lăsați-i pe oamenii ăștia să se ducă la culcare, spuse el scurt.

Spre ușurarea lui Sloan, căpitanul se ridică imediat în picioare, cu un aer care cerea parcă scuze. Detectivii îi urmară pilda.

— Aveți dreptate, domnule Maitland.

Carter se duse imediat la culcare și Paris urcă imediat după el. Arăta ca o stafie mergătoare, cu fața ca cenușa și lipsită de expresie, cu o batistă strânsă în pumn, dar nu se lăsase doborâtă în fața străinilor. Sloan o conduse până la ușă, apoi se opri și văzu cum stăpânirea de sine a lui Paris începu să se dilueze.

— Nu urci și tu? întrebă Paris cu o voce care începea să tremure. Părea îngrozită să rămână singură, ca o reacție față de tot ce se întâmplase, iar Sloan o înțelegea din propria ei experiență.

— Peste câteva minute, promise Sloan. Mai întâi vreau să discut cu Paul. Mă întrebam, adăugă ea cu blândețe, dacă n-ai vrea să dormi cu mine, în seara asta. Patul este uriaș și...

Când îi spuse că e de acord, Paris dădu din cap ușurată și Sloan o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, încercând să-i insufle puțin din propria ei putere. Când Sloan se întoarse, își surprinse imaginea în oglindă, dar refuză să admită că arăta aproape la fel de stoarsă ca Paris sau că tremura în interiorul ei de părere de rău și de epuizare.

Totuși, Noah observase semnele și odată Carter ieșit din încăpere, renunță la pretenția de a fi doar un prieten al familiei. Ignorându-l pe Paul, o trase pe Sloan în brațe și îi lipi capul de pieptul lui.

— Vino la mine, spuse el într-o șoptă dureroasă. O să avem noi grijă de tine. Nu sta în noaptea asta aici, scumpa mea.

Era pentru prima oară că Noah folosea un cuvânt de alint și tandrețea emoționantă a cuvântului aproape o făcu pe Sloan să clacheze. Era atât de obișnuită să aibă ea grijă de alții, să fie ea tăria lor, încât aproape că începu să plângă înțelegând că Noah era acolo ca să îi ofere el, tăria lui.

— Nu pot, spuse ea, dar o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Degetul lui mare o șterse delicat și o alta urmă după prima. Tandrețea reușea

cea ce nenorocirea nu reușise – Sloan era pe cale să-și piardă controlul.

— O să fiu bine, spuse ea smulgându-se din brațele lui și ștergându-și repede ochii. Îl surprinse pe Paul privindu-i și o clipă acesta păru atât de furios, încât Sloan îngheță; apoi se concentrează asupra lui Noah.

— O să fiu bine, crede-mă, spuse ea cu un zâmbet fix și cum el continua să arate îndoit, ea își puse brațul pe după al lui și îl petrecu la ușa din spate.

Capitolul 36

Așa cum se așteptase Sloan, Paul urcase deja în camera lui, unde puteau discuta în taină. Lăsase ușa ușor întredeschisă pentru ea și Sloan intră, închizând-o în urma ei.

Paul stătea în picioare la fereastră, cu un pahar în mână, privindu-l pe Noah traversând peluza în drum spre casă.

— A fost o noapte de groază, spuse el furios, închizând fereastra și întorcându-se în loc. Exceptând mânia pe care i-o surprinsese la plecarea lui Noah, Paul jucase toată noaptea rolul unui agent de asigurări bine educat, șocat, dar acum arăta la fel de furios pe cât suna.

Arătă spre o pereche de fotolii confortabile, cu scăunele pentru picioare, din apropierea patului.

— Ce dracu' se petrece între tine și Maitland? Întrebă el.

Nu era treaba lui, dar Sloan era prea uluită ca să se simtă indignată. Pe de altă parte, se îndoia că îi datora detalii.

— Tu ce crezi că se petrece? Întrebă ea calmă, așezându-se jos, în fata lui.

— Bazându-mă pe ce am observat în ultima săptămână, spuse el sarcastic, presupun că voi doi aveți probabil o mică legătură. Dar e mai mult decât atât, da? Am văzut micuța scenă înainte de plecarea lui și am văzut felul în care te uitai la el în seara asta.

— Și? Întrebă Sloan, în apărare.

Maxiliarul lui Paul se încordă.

— Cum poți fi atât de deșteaptă în toate celelalte privințe și atât de al naibii de proastă când este vorba de el? După propriile tale cuvinte, are un întreg arsenal pe vasul lui și o cantitate considerabilă de arme pe iaht.

— Oamenii care au vase, țin arme de foc la bord! Nu le vinde și nu face trafic cu ele. Există porturi peste tot pe glob, care nu sunt complet sigure. Noah își protejează viața, echipajul și proprietatea!

— Cu o mitralieră? spuse Paul cu ironie furioasă. Cu o cameră plină de automate? De parcă ar avea o încărcătură pe care trebuie s-o protejeze.

— Remarca ta cu încărcătura este ridicolă și ți-am spus, mitraliera a fost confiscată de el. Mai mult, niciodată n-am spus că armele acelea sunt automate.

— Nu puteai spune așa ceva, pentru că nu ai fost suficient de aproape de ele ca să le studiezi!

— N-am știut că ți-ai făcut griji, spuse Sloan încercând să-și țină nervii sub control. Dacă asta o să te liniștească, o să-l rog pe Noah să mi le arate din nou.

— Nu. Nu face asta. Las-o baltă, atâta tot! Ascultă, eu efectiv nu vreau să te implici prea mult, emoțional, în relația cu acest bărbat. Mă doare undeva dacă te-ai culcat sau nu cu el; amândoi sunteți adulți. Totuși, am presupus prosteste că acest lucru nu se va întâmpla și asta bazându-mă pe trecutul tău. Este clar ca naiba că nu prea te-ai culcat cu cineva, în Bell Harbor!

— De unde știi? întrebă Sloan iritată.

— De unde știi? repetă el cu sarcasm mușcător. Știu și când ți-ai schimbat dinții de lapte! De unde naibii îți închipui tu că știi? Aplecându-se în față, Paul își puse brațele pe genunchi și se uită în băutura lui, rotind paharul în mâini. Când vorbi din nou, părea mai mult obosit și îngrijorat, decât furios.

— Cât de implicată ești cu Maitland, emoțional, vreau să spun?

Pusese întrebarea cu o grijă aproape paternală și Sloan răspunse ferm, dar fără ranchiună.

— Asta nu este treaba ta.

Paul trase singur concluzia corectă și buzele i se curbară într-o jumătate de râs sardonice, în timp ce se uita la pahar și stabilea concluzia:

— Asta spune că ești al naibii de implicată.

— Paul?

Paul își ridică ochii spre ea.

— De ce vorbim despre Noah, când în casa asta a fost omorât cineva? Chiar nimic din sesiunea din living nu te-a izbit ca fiind puțin ciudat?

Spre ușurarea ei, Paul nu continuă să vorbească despre Noah.

— Nu știi. Presupun că am fost puțin cu gândul în altă parte. Dar la ce anume te referi?

— Au spus că a fost spartă o fereastră din birou și că asasinul a intrat probabil pe acolo. Dar asta nu are nici un sens. Draperiile erau date în lături și ea se afla în plină vedere, uitându-se la televizor. Chiar dacă nu l-a văzut de la început, ar fi auzit spărgându-se geamul.

— Poate că nu, dacă el a fost suficient de silențios, iar televizorul era dat suficient de tare ca să o distragă.

— Dar de ce și-ar fi asumat hoțul un risc atât de mare, când putea intra printr-una din celelalte camere?

Și de ce nu l-a observat ea pătrunzând astfel în casă și de ce nu a încercat să se salveze?

— Vederea ei nu era prea bună, iar ferestrele se aflau la stânga ei. Dacă se concentra asupra televizorului, poate că nu l-a văzut decât când a fost deja prea târziu.

— Vederea ei nu era bună, dar Edith era departe de a fi fost oarbă! A fost găsită pe canapea. Ceea ce înseamnă că asasinul a trebuit să spargă fereastra, să o deschidă, să se târască înăuntru, apoi să se repeadă spre ea și să tragă în ea înainte ca Edith să îl observe. Ori asta, termină Sloan cu subînțeles, spune că ea nu a crezut că trebuie să se teamă de cel care a tras în ea.

— Legistul ne va spune cine se afla în cameră, când s-a întâmplat.

Sloan avea senzația că Paul era în continuare preocupat de Noah, dintr-un anumit motiv și asta îi crea un sentiment de frustrare până la lacrimi.

— Nu înțelegi unde vreau să ajung?

— Ba da, firește că înțeleg, spuse el oftând. Exceptând fereastra spartă, totul spune că a fost o treabă făcută din interior.

— Mai curând sau mai târziu, Flynn și Cagle mă vor băga în sistem, să mă verifice. Sunt convinsă că acoperirea ta va rezista, dar nu vor trebui să se uite de două ori ca să afle că eu nu sunt un designer de interioare, din Bell Harbor.

— Eu sper să facă asta cât mai târziu, nu cât mai devreme. În fond, tu nu ești un posibil suspect. De ce ai intra pe fereastră, când ai deja o cheie?

— Ca să arate ca o treabă făcută din afară, spuse Sloan obosită. Își lăasă capul pe spate și închise ochii.

— Andy Cagle are o minte foarte ascuțită. O să mă treacă prin sistem fie și numai ca să mă excludă dintre suspecti. Ar trebui să mă lași să le spun adevărul, ca să mă poată elimina ca suspect și să se concentreze asupra variantelor reale. Cred că primul lucru mâine dimineață ar trebui să fie să vorbesc cu ei.

— Nu, spuse el aspru. Sunt prea multe șanse să afle și Carter. Am nevoie de treizeci și șase de ore înainte de a se întâmpla asta. Treizeci și șase de ore nu contează.

Sloan deschise ochii și se holbă la el.

— Ce se va întâmpla în treizeci și șase de ore?

Paul se încruntă și mai bău puțin, învârtind paharul în mâini.

— Nu pot să-ți spun.

— Chiar începe să mă obosească asta...

— Crede-mă, spuse el cu sinceritate, vreau să-ți spun, ți-aș fi spus, dar nu pot. Nu, după noaptea asta.

Sloan își spuse că el se referea la uciderea lui Edith. Nu-și putea imagina nici un fel de conexiune, dar era clar că Paul nu avea de gând s-o ajute să încerce.

— Ai vreo idee despre cine ar fi putut face asta sau este vorba de un alt „secret” pe care simți că trebuie să-l păstrezi? Întrebă ea cu amărăciune.

Spre surpriza ei, Paul îi dădu un răspuns complet.

— Depinde. Dacă Flynn și Cagle au ceva substanțial, care să arate spre o spargere asistată, eu aș porni cu subretele locale, nu cu personalul permanent care locuiește în casă. Reynolds mi-a spus de mai multe ori că aceștia sunt de mulți ani în familie. Oricum, oricine este spărgătorul, este un amator și a folosit un pistol de nouă milimetri, pentru că am văzut cartușul pe jos.

— Spui asta pentru că a riscat atât de mult ca să intre prin birou - dacă într-adevăr a intrat pe acolo?

— Nu, spun asta pentru că nu a observat câteva piese pe care un profesionist nu le-ar fi lăsat în urmă. În timp ce tu erai afară, încercând să-l prinzi din urmă, eu am fost în birou, cu Paris. Inelul de diamant care era nelipsit de pe degetul lui Edith fusese luat, dar hoțul nu a văzut o broșă din diamante, foarte scumpă și nici inelul de pe cealaltă mână. Acesta este un alt motiv pentru Flynn și Cagle să te scoată de pe lista suspectilor: de ce să te fi dat peste cap să simulezi o spargere, să o omori și apoi să lași în urmă atâtea valori?

Cum Sloan nu spuse nimic, spuse el.

— Apropo, ce te-a făcut să te duci după el în fața casei și nu în spate?

— Intrasem tocmai prin spate, împreună cu Noah și nu am văzut pe nimeni acolo sau pe plajă. Știam că intrarea principală era discutabilă, dar trebuia să încerc.

Oboseala o inunda pe Sloan în valuri mari și lacrimile cu care se luptase amenințau acum să i se reverse din ochi. Se gândi la trupul lui Edith prăvălit pe sofa, cu părul încă perfect aranjat, cu rochia acoperindu-i elegant genunchii. Cineva îi furase viața și bijuteriile, dar chiar și în moarte ea își păstrase demnitatea. Sloan inspiră adânc, tremurat și își șterse o lacrimă.

— Nu-mi vine să cred că a murit.

— O să te lovească mâine, spuse Paul cu siguranța filosofică a celui care fusese deja aici și mai văzuse totul de multe ori înainte.

— Haide să dormim puțin. O să ai nevoie. Și eu.

Sloan nu-și dăduse seama până atunci cât de sleit arăta și el, de fapt. Paul spusese că se gândise la altceva, dar ea avea sentimentul că fusese îngrijorat. Foarte îngrijorat. Părea întotdeauna atât de foarte sigur pe el și atât de hotărât, încât îi era greu să și-l imagineze altfel.

— Ne vedem mâine dimineață, spuse ea. În dormitor, Sloan își scoase hainele și trase pe ea un maieu pe care Sara nu i-l scosese din

valize. Atentă să nu o deranjeze pe Paris, se strecură în pat și într-o clipă căzu într-un somn agitat.

Capitolul 37

Telefonul pe care îl aștepta Dennis Flynn veni la ora zece treizeci, în timp ce stătea prăvălit în scaunul din fața calculatorului său, urmărind răspunsurile cerute de el Centrului de informații privind Crima Organizată, din Nashville. Introdusese deja toate celelalte nume de pe lista lui cu membrii familiei, prietenii și angajații reședinței Reynolds.

La biroul din fața lui, Andy Cagle se roti în scaun și își împinse ochelarii în sus pe nas. Intervievase deja restul subretelor din casă și tocmai își terminase raportul.

— Ai primit ceva interesant de la Centru?

— Nimic, spuse Flynn. Zero. Nul. Potrivit Centrului, personalul reședinței Reynolds este o mare adunătură de cetățeni care respectă legea.

Sună telefonul de pe birou și Flynn ridică receptorul; apoi se îndreptă în scaun, în așteptare când recunoscuse vocea apelantului.

— Dă-mi o veste bună, îi spuse el locotenentului de serviciu de la echipa de investigații din casa Reynolds. Ei? Ce avem?

— Avem o spargere care n-a fost o spargere.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în afară de unul din inelele de căsătorie ale bătrânei doamne, despre care știam deja de aseară, n-ar mai lipsi nimic din casă...

Flynn se încruntă.

— Ești sigur?

— Am trecut din cameră în cameră, împreună cu majordomul, asistentul, menajera și Paris Reynolds. Niciunul dintre ei nu a putut vedea ceva deranjat sau dispărut, exceptând biroul.

— Anume?

— Încă mai facem cercetări, dar atât până acum.

— Păcat, spuse Flynn privindu-l pe căpitanul Hocklin care făcea pași în biroul lui. Presa ne-a năpădit ca un roi de viespi și mai vin, încă. CNN a campat în prag, Enquirer încearcă să se strecoare înăuntru, prin fereastra de la toaleta bărbaților și MSNBC caută un loc de parcare. Hocklin a fost deja sunat de primar și de trei senatori, solicitându-i-se o arestare rapidă; nu a dormit deloc și e țăfnos. Fii erou, dă-mi ceva să-i spun, să scap de el!

— Bine, spuse locotenentul Fineman. Încearcă asta: fereastra din birou a fost spartă pe dinăuntru.

— Ne-am gândit la asta de aseară.

— Da, dar acum suntem siguri. Ora decesului, aproximativ zece seara. După unghiul de intrare, a fost împușcată de la o distanță de

aproximativ un metru. Ea stătea pe canapea iar atacatorul, în picioare. Asta este tot ce avem. Rămânem în legătură.

Flynn închise și se uită la Cagle.

— Nu lipsește nimic „spuse el și masca veselă i se destrămă de pe chip. Își duse mâna la ceafă, masându-și obosit mușchii.

— Acum ce facem?

— Acum încetăm să mai căutăm un spărgător furios și începem să căutăm pe cineva care se afla în casă noaptea trecută, care avea un motiv săucidă. Am întrebat vecinii din cele două laturi ale casei Reynolds. Sistemul de raze infraroșii a fost operațional aseară până la ora zece, deci asasinul nu a escaladat gardul din lateralele proprietății. Nu a ieșit prin spate, pentru că atunci ar fi fost văzut de Maitland și de Sloan Reynolds.

Flynn oftă.

— Nu a sărit gardul ca să fugă prin față, pentru că Fineman mi-a spus tocmai că nu există urme de tălpi în straturile cu flori de acolo.

Flynn se roti absent în scaunul lui, apoi se lăsă brusc în față și luă creionul.

— În regulă, haide să luăm lista la rând, unul câte unul, pentru motive și mijloace. Fiecare de aici a avut o oportunitate. Stai! Acum știm că nu mai căutăm un criminal de profesie. Deci haide să-i dăm lui Hank Little o copie a listei ăsteia, să verifice la DBT.

— Mi-am permis eu să fac asta puțin mai devreme, spuse Cagle cu un zâmbet de modestie.

Accesul la Baza Centrală de Date era limitat la organele de urmărire penală. Nu costa nimic și era accesibil prin calculator întregului personal al Poliției din Palm Beach.

Dimpotrivă, costa un dolar minutul dacă te adresai băncilor gigant de date din Pompano Beach, iar accesul era disponibil unei diversități de utilizatori legali, de la companiile de asigurare, la birourile de credit. Departamentele de poliție din toată țara folosesc serviciile lor, dar când sunt pe linie, accesul lor este protejat, pentru discreția informațiilor.

— Peste câteva minute, Hank ar trebui să apară cu un cărucior plin cu dosare, glumi Cagle referindu-se la enorma cantitate de informații pe care le genera DBT chiar și asupra celui mai neinteresant dintre cetățeni.

— În regulă, răspunse Flynn. Haide să bem o cafea și să studiem lista.

În calitate de membru junior al echipei de doi, Cagle consideră ca fiind rolul lui să se ducă după cafea. Se întoarse cu două cești de cafea tare, simplă, și le puse pe biroul lui Flynn; apoi își roti scaunul și se puseră pe treabă, împreună.

— Dacă intenția era crima, cred că putem încerca să-i scoatem din joc pe majordom, pe bucătar, pe menajeră și pe administrator, spuse Flynn.

— De ce? Eu am avut sentimentul, în timpul interviurilor, că bătrâna doamnă era al naibii de cârcotașă.

Flynn se strâmbă.

— Dacă era chiar așa de rea, bucătarul sau unul dintre ceilalți ar fi ajutat-o de mult să treacă pârleazul. Ar fi terminat de ani de zile cu ea.

Flynn trase o linie peste aceste patru nume.

— Fetele în casă pe care le-ai intervievat în dimineața aceasta ți-au dat un motiv să crezi că ar fi riscat pușcăria ca să o omoare?

Cagle scutură din cap; apoi sorbi puțin din cafeaua călâie, în timp ce Flynn mai tăie alte două nume.

— Ce zici de Dishler? Întrebă Flynn.

— N-aș crede. Lucrează de ani buni cu Reynolds și este vizibil loial. A fost foarte grăbit să confirme povestea lui Maitland. Nu mi se pare interesant pentru noi.

— De acord, dar haide totuși să-l verificăm, spuse Flynn. Ce zici de Maitland?

— Care-ar fi motivul lui?

Flynn își învârti creionul în mână.

— Mie nu-mi place de el.

— Atunci de ce mai pierdem timpul? Haide să scoatem un mandat și gata, spuse Cagle sec. Cum Flynn continua să se încrunte gânditor la creion, Cagle deveni curios.

— De ce nu-ți place de el?

— Am avut o confruntare cu el anul trecut, când am încercat să o intervievez pe sora lui mai mică în legătură cu niște prieteni de-ai ei despre care știam că obțin droguri de undeva.

— Și?

— Și el s-a înfuriat. Este al naibii de arogant și avocații lui sunt ca o haită de câini Doberman. Știu, pentru că după acest episod minor, le-a dat drumul din lanț, să se repeadă asupra noastră.

— Atunci haide să trecem peste mandat și să-l vârâm la zdup, spuse Cagle cu fața inexpressivă.

Flynn îl ignoră.

— Puștoaica aia de soră-sa e o figură. Nu mă scotea din „Sheriock”.

— La naiba, atunci haide s-o băgăm și pe ea la pârnaie.

Când Flynn se uită la el, Cagle spuse pe un ton moale:

— Nu putem trece la cineva mai plauzibil?

— Nu prea mai avem la cine, spuse Flynn uitându-se pe listă.

— Paris Reynolds?

Cagle încuviință din cap, gânditor.

— Posibil.

— De ce? Dă-mi un motiv, spuse Flynn.

— Când l-am întrebat pe Carter Reynolds de testamentul bunicii lui, mi-a spus că el și Paris sunt singurii beneficiari.

Flynn scoase un hohot de râs fără veselie.

— Sugerezi că fiecare dintre ei are urgentă nevoie de bani?

— Poate că Paris a obosit să-și aștepte partea. Poate că voia să fie independentă față de tăticuțu'.

— Dar Edith Reynolds avea deja nouăzeci și cinci de ani. Oricum nu mai putea trăi mult.

— Știu, dar n-o șterge încă de pe listă, pe Paris.

— În regulă, n-o șterg. Cum rămâne cu tipul de la asigurări, Richardson?

— Da, corect, spuse Cagle fornăind. A apărut aici, în vizită, cu prietena lui, care nu moștenește pe nimeni, potrivit spuselor lui Reynolds și care de aceea nu are nimic de câștigat prin moartea lui Edith Reynolds. Mai mult, el și-ar fi îndeplinit fapta prin telecomandă, pentru că, potrivit lui Dishler, Richardson nu s-a întors decât pe la unsprezece.

— Ai dreptate, spuse Flynn tăind și acest nume. Sunt mai obosit decât am crezut. Am uitat acest alibi. Dar ce zici de Carter Reynolds? A spus că nu s-a întors acasă până la unsprezece, iar Dishler a confirmat, dar Dishler ar putea minți pentru angajatorul lui.

Cagle încuviință din cap.

— Dishler ar putea, dar nu cred că Senatorul Meade ar face-o. El era unul dintre cei care au sunat azi dimineață, cerând imediata arestare a cuiva.

— Și?

— Și potrivit căpitanului Hockling, senatorul a menționat, plin de nervi, că aseară juca pocher cu bietul Carter, în timp ce asasinul pătrundea în casă.

— De unde a știut el când s-a întâmplat totul?

— Este peste tot, la știri.

— Adevărat, spuse Flynn oftând. În plus, Reynolds nu are motiv. El s-a împăcat cu statutul bunicii lui de aproape șaiszeci de ani și nu are nevoie de bani.

— În plus, eu unul nu cred că aseară a jucat teatru. Nu numai că părea distrus, dar avea fața cenușie de șoc.

— Am observat.

Flynn îl tăie și pe Carter Reynolds de pe listă.

— Asta înseamnă că nu mai rămâne decât Sloan Reynolds.

Cagle se lumină.

— Ei da, asta da situație interesantă. Nu i-a mai văzut niciodată până acum, nu a mai fost niciodată în preajma lor și dintr-o dată, unul dintre ei moare.

— Știu, dar asta este o metodă cam dificilă pentru ea să se facă simpatizată de noua, bogata ei familie.

Lui Cagle îi venea greu să o scoată din cărți în baza unei scuze atât de subțiri.

— Era acolo; avea oportunitatea.

— Care ar fi motivația ei?

— Răzbunare pentru faptul că a fost părăsită în toți acești ani?

— Nee. Ar fi fost mult mai înțelept pentru ea să-și țină bunica în viață și să încerce să intre pe sub pielea bătrânei doamne. Sloan nu era o moștenitoare, dar dacă bunica ar mai fi trăit încă puțin, poate că ar fi reușit să o convingă să-i taie și ei o bucățică din plăcinta financiară. Pe când așa, nu se alege cu nimic.

— Cu nimic în afară de răzbunare, îi reaminti Cagle.

— Care e problema ta cu Sloan Reynolds? Îl întrebă Flynn, dar în ciuda sarcasmului din tonul lui, nu minimaliza bănuielile lui Cagle. Puștiul era o minune a bănuielilor, avea un spirit de observație dat naibii și urmărea până la capăt orice pistă potențială, indiferent cât efort i-ar fi cerut.

— Ai început să te gândești la ea ca la un suspect din clipa în care am părăsit casa, când încă ne mai gândeam că jaful era motivul. Acum este crimă și încă te mai gândești la ea.

— Printre alte lucruri, momentul plecării și revenirii ei este foarte potrivit. Totodată, nu m-am putut împiedica să nu remarc cât de ușor a reușit să ne spună că deși Edith Reynolds nu era handicapată, nu se putea mișca foarte repede. Am avut senzația că și-a dat seama că noi căutam un făptaș care să fi fost cunoscut victimei, pentru că Edith Reynolds, evident, nu a încercat să scape.

Flynn se gândi la asta și confirmă ușor din cap.

— Aș cumpăra asta, dar în mod categoric ea nu m-a izbit ca potrivit-se profilului unui asasinat cu premeditare. Trebuie să-ți dorești extrem de mult să te răzbuni, ca să ai curajul să faci rost de o armă, să planuiești totul și apoi să îndrepti arma asupra unei bătrâne neajutorate și să tragi în ea. În plus, dacă ar fi vrut să se răzbune pentru că a fost părăsită, de ce nu a tras în tăticuțu'?

Cagle bătu darabana cu degetele în birou, se opri să-și îndrepte ochelarii și se uită în jur la Hank, care se afla într-un separeu din sticlă, conectat la Baza de Date.

— Ei, Hank. Mai durează mult? strigă el.

— Nu prea mult.

— Știi la ce mă gândesc eu? spuse Cagle.

— Cred că glumești. Eu nu știu niciodată la ce te gândești tu sau de ce te gândești așa.

Cagle ignoră gluma afectuoasă.

— Nu a mai rămas decât un singur detaliu semnificativ pe care nu l-am verificat. Ai numele avocatului lui Edith Reynolds, cel despre care Reynolds a spus că a pregătit testamentul?

Flynn își luă carnetul și începui să-l frunzărească, pagină după pagină cu însemnări.

— Wilson, spuse el într-un târziu.

— Haide să avem o discuție personală cu domnul Wilson, spuse Cagle ridicându-se și întinzându-se. Exercițiul ne va face bine – ne ajută să ne recăpătăm puterile, ca să trecem în revistă informațiile de la DBT.

Capitolul 38

Paul stătea în dreptul bazinului, urmărind echipa de la criminalistică cercetând meticolos tufișurile din spatele casei.

— Caută arma, îi spuse el lui Sloan, care venise să se așeze pe marginea unui fotoliu de lângă el.

Sloan dădu din cap și își îndepărtă părul de pe frunte.

— Te caută Gary Dishler, adăugă el. Maitland a telefonat de două ori și vrea să-l sune, imediat. Criminaliștii nu-l vor lăsa să treacă de panglică.

— Mi-a spus Gary. O să mă duc acolo peste câteva minute, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu tine.

Paul simți tensiunea din vocea ei, îi văzu paloarea și în clipa aceea se simți mai vinovat decât se simțise vreodată, de ani de zile. Sloan trecea prin focurile iadului iar el era pe cale să-i facă situația de o sută de ori mai rea. Simți un impuls bolnăvicios să o tragă într-o parte, să-i ridice bărbia în sus și să o roage să-l ierte anticipat, „Iartă-mă. Nu ai meritat asta. Am fost atât de mândru de tine, de atâtea ori. Cred că ești minunată.”

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Eram cu Paris și cu locotenentul Fineman. Nu lipsește nimic, Paul. Nimeni nu a pătruns aici și nimic nu a fost furat, exceptând inelul cu diamante. Am văzut echipa de criminaliști culegând cioburi de la fereastra spartă. Majoritatea cioburilor erau afară, în tufișuri, nu înăuntru. Cineva a vrut să o omoare. Cred că a vrut să pară un jaf nereușit. Și cred că asasinul este cineva din casă. Cineva pe care ea îl știa.

Paul asculta atent, dar atenția lui se întoarse spre Paris în clipa în care apăru afară, cu o tavă cu băuturi răcoritoare.

— Sunt de acord cu tine.

— Iar eu o să devin suspectul numărul unu.

Paul se uită la ea.

— Tu? De ce tu?

— Eu sunt fiica de mult pierdută. Vin aici pentru prima oară și inelul ei dispare.

— O crimă din răzbunare? Dacă ar fi fost să lichidezi pe cineva din cauza asta, l-ai fi omorât pe bunul, bătrânul Carter, care te-a neglijat până acum, sau poate pe Paris, care s-a bucurat de toate bunătățile, în toți acești ani, în locul tău.

Într-un fel, Sloan știa că el avea dreptate și se simți puțin mai bine.

Paul continuă o clipă să o studieze pe Paris care se opri să discute politicos cu fiecare membru al echipei de criminologi și le oferi să bea ceva rece; apoi își întoarse atenția spre Sloan și încercă să o mai încurajeze, zâmbind:

— Ei, dacă ai fi beneficiat de testamentul lui Edith, lucrurile s-ar schimba.

Sloan zâmbi, amintindu-și.

— A vrut să mă facă unul dintre beneficiari. M-a chemat în solar și a încercat să-mi dea niște bijuterii de familie, apoi a început să vorbească despre schimbarea testamentului. Am refuzat să discut despre asta.

Zâmbetul lui Paul se stinse brusc.

— I-ai povestit lui Paris despre asta?

— Nu cred, ba da, i-am povestit. Ieri, la prânz.

Paul strânse din fălci și se întoarse cu capul spre Paris, privind-o intens. Apoi înjură încet, furios.

— Ticăloasa!

— Nu te poți gândi la ce cred eu că te gândești! spuse Sloan.

Paul parcă nici nu auzise: ca și cum fiecare fibră a ființei lui era concentrată asupra scenei pe care o urmărea.

— Ticăloasa.

— Ești ridicol! Sloan îl apucă de braț ca să-i atragă atenția și Paul își smulse privirile de la Paris.

— Oare? spuse el cu ironie mușcătoare. Încetează să mai fi atât de oarbă în legătură cu sora ta, Sloan. Deschide-ți ochii. Asta este realitatea: sora ta a fost cea care nu a vrut să vii aici. Nu am avut inima să-ți spun asta, dar știu de la informatorul nostru.

Sloan ignoră ideea.

— Știu asta. Edith mi-a spus. Toată viața ei, lui Paris i s-a inoculat ideea că mama mea și cu mine eram un fel de gunoi, mai rău decât atât. Firește că a simțit în felul ăsta, dar nu și după ce neam cunoscut.

— Corect, râse el batjocoritor. Lui Paris i-a luat mai puțin de o zi ca să-și schimbe sentimentele de o viață. Într-o singură zi s-a transformat în iubitoarea ta soră. Oare asta nu te izbește ca ceva puțin prea „drăguț”?

— Nu! Nu mă izbește!

— Atunci gândește-te la asta: timp de treizeci de ani ea a fost o sclavă emoțională pentru tatăl ei și pentru străbunica ei, dar ai apărut

tu și în mai puțin de o săptămână străbunica începe să te răsfete cu noua ei afecțiune; apoi vrea să-ți taie o porție din partea de bani a lui Paris. Tu nu ai furat doar dragostea străbunicii și banii lui Paris, dar i-ai furat și bărbatul cu care trebuia ea să se mărite. Și după toate astea, tu chiar crezi că Paris nu te urăște cu toată puterea ei? Și pentru că tot suntem la subiect, nu ți se pare măcar puțin ciudat că această „dulce, bună, timidă” Paris conduce elicoptere dintr-un hobby?

— Nu o înțelegi...

— Nici tu, izbucni el. Ar fi nevoie de o echipă de psihiatri ca să explice toate astea, iar mie mi-ar fi teamă să le citesc raportul.

Zguduită, Sloan se uită la el.

— O urăști, da?

— O urăsc? Paul râse crispat. Jumătate din timp mă îngrozește de-a dreptul.

— Dumnezeule, eu cred că este îndrăgostită de tine și tu crezi că ea este un fel de monstru.

— Este ori un monstru, ori o sfântă, iar eu nu cred în sfinți. Asta înseamnă că nu rămâne decât monstrul.

Sloan scutură din cap, uluită și imens întristată.

— Am crezut că ții la ea. Chiar am crezut asta. Sloan nu se putea împiedica să nu se uite la el, cercetându-i chipul pentru un fel de cheie spre omul care era cu adevărat.

— Știu că misiunea asta este „de serviciu” pentru tine, dar uneori te-am surprins uitându-te la Paris cu un zâmbet ciudat... aproape tandru.

— Este ușor de urmărit, spuse el amar. Uită-te la ea...

Paul își întoarse capul spre Paris, care stătea de vorbă cu unul dintre oameni.

— Este frumoasă, este plină de grație, este bine crescută. Este puțin rușinoasă, până când ajungi să o cunoști și atunci înflorește sub ochii tăi și tu crezi că tu ești motivul.

Sloan era și mai uluită. Nu se înșelase asupra atracției lui Paul pentru Paris. Era foarte atras, și total împotriva voinței lui. Sloan găsi situația încurajatoare și amuzantă.

— Spune-mi ceva. Dacă Paris este toate aceste lucruri frumoase, așa cum cred eu că este și nu toate lucrurile urâte, bolnăvicioase, așa cum crezi tu că este, atunci cum ai descri-o?

Ochii lui Paul se ridicară scurt și fără voie asupra subiectului discuției lor, în timp ce Paris intra înapoi în casă.

— Aș descri-o ca pe un miracol.

Sloan se ridică, reprimându-și un zâmbet.

— Asta cred și eu.

Paul ridică din umeri.

— Din nefericire, eu nu cred în miracole.

Vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, Sloan se uită în jos la bărbatul care stătea în fotoliu.

— Paris este exact ca mama mea - sunt ca două mici trestii. Ele par fragile și se apleacă sub briză, dar nu le poți rupe. Nu te vor lăsa. Într-un fel, ele găsesc întotdeauna un motiv, o cale să continue să reziste. Începi prin a crede despre ele că sunt slabe și că au nevoie să fie ocrotite și chiar au nevoie. Dar în timp ce tu le ocrotești, ele te ocrotesc pe tine. Mama m-a derutat întotdeauna și până acum nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Dar sora mea Paris este aidoma ei.

Paul se uita nemișcat la ea, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună adevărul și decise că da.

— Te înșeli, Sloan, spuse el liniștit. Asta nu este Paris. Asta ești tu.

Se ridică și se îndepărtă, lăsând-o să privească uluită după el.

— Domnule Richardson...

Paul se întoarse la vocea majordomului.

— Aveți un telefon urgent, de la serviciul dumneavoastră.

Paul urcă repede în camera lui și ridică receptorul. Era telefonul pe care îl aștepta și veștile nu erau doar bune, ci veniseră chiar mai devreme cu o zi decât se așteptase el.

— Paul, spuse celălalt agent, folosind un limbaj care avea sens numai pentru Paul, în timp ce îi dădea vestea că un judecător federal semnase un mandat prin care autoriza FBI-ul să cerceteze vasele lui Maitland. Îmi pare rău că te necăjesc în concediu, dar avem vești grozave. Clientul a semnat contractul. Îl am în mână, acum. Vrei să aștepți până mâine să-l contrasemnezi? Sau ți-l aduc acolo, astăzi?

— Astăzi. Categorie, astăzi. Familia Reynolds nu o să-mi simtă lipsa și nici nu se va supăra dacă voi lipsi, pentru că a intervenit un deces în familie.

— Am auzit. Ce trist. Bărbatul se opri atât cât să pară că îi păsa; apoi îl întrebă pe Paul dacă voia să fie implicat doar FBI-ul când se vor urca pe vase astăzi, sau dacă Paul voia și prezența celor de la Paza de Coastă sau de la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc. Există câteva detalii despre politica de grup, pe care nu le-am înțeles prea bine. Vrei o clauză de excludere pentru fumători?

— Nu, nu-i exclude.

— Cum rămâne cu acoperirea în caz de moarte accidentală?

— Include și clauza asta. Așa vom avea un pachet solid. Să nu lăsăm nimic descoperit, indiferent ce se va întâmpla. Cât de repede poți rezolva tot pachetul?

— Noi am devansat planurile, sperând că într-adevăr clientul va semna contractul. Dacă mă mișc repede, pot avea totul gata într-o oră.

— Mișcă-te, atunci. Ne vedem la fața locului și te introduc eu personal. Cu cât vom beneficia mai mult de lumina zilei, cu atât mai bine.

Paul puse receptorul în furcă și scoase un oftat de ușurare.

Capitolul 39

În loc să-l sune pe Noah, Sloan se duse la el. Avea ceva să-i spună și nu voia să facă asta la telefon.

Courtney se înscriesese la o școală particulară din Palm Beach și Douglas a fost cel care a primit-o, a îmbrățișat-o cu dragoste și i-a spus cât de rău îi părea pentru Edith.

— Noah e sus, în biroul lui și o să se bucure tare mult să te vadă. Poți interpreta asta, adăugă el confidențial, că este ca un leu în cușcă, pentru că nu a reușit să vorbească cu tine ca să știe cum te simți.

Sus, Sloan o salută pe doamna Snowden, care ocupa un mic birou alături de cel al lui Noah.

Noah vorbea la telefon, purtând o discuție care părea foarte importantă, când își ridică privirea și o văzu pe Sloan în ușă.

— Vorbim mai târziu, spuse el și încheie nepoliticos conversația. Se ridică de la birou, veni spre ea și o strânse cu putere în brațe.

— Am fost atât de îngrijorat pentru tine. Cum rezisti, scumpa mea?

— Bine, șopti Sloan, cu obrazul lipit de duritatea reconfortantă a pieptului lui. Îi spusese scumpa mea și dulceața cuvântului, combinată cu tandrețea din glasul lui, erau atât de emoționante, încât Sloan trebui să se lupte ca să nu cedeze impulsului de a începe să plângă.

— Poliția a găsit ceva semnificativ?

— Ceea ce nu au găsit, este semnificativ, spuse Sloan, ridicându-și cu greu fața de pe pieptul lui și dându-și capul pe spate.

Noah înregistră paloarea tenului și expresia hăituită din ochii violeți.

— Îmi povestești în timp ce coborâm. O s-o rog pe Claudine să ne pregătească ceva de mâncare. Arăți ca o stafie. Trebuia să fi venit aici azi noapte și să ne fi lăsat să avem grijă de tine.

Conceptul de a avea grijă de ea cineva, era ceva nou pentru Sloan și în starea în care se afla era la fel de mișcător ca și scumpa mea.

Noah își petrecu brațul pe după talia ei și coborâră împreună scara.

— Trebuie să-ți spun ceva și prefer s-o fac între patru ochi, fără Douglas, spuse Sloan. Noah încuviință din cap și o conduse în living, o încăpere spectaculoasă, cu tavanul înalt, marmură albă și ferestre pe toată lungimea peretelui, dând spre peluza din față, unde o fântână arteziană stropea apă peste un pește-evantai în mărime naturală. Casa lui Noah era aerată și luminoasă și de aceea, mult mai frumoasă decât casa lui Carter, își spuse Sloan.

— S-au furat foarte puține lucruri azi-noapte, începu Sloan când el se așeză lângă ea pe canapea, dar prima grijă a lui Noah era, evident, să aibă grijă de ea. Până să apuce să-i spună ceva, el se întinse după telefon și apăsa butonul intercom. O rugă pe Claudine să le servească prânzul în living, după care îi acordă lui Sloan toată atenția.

— Nimeni nu a intrat prin efracție în casă, începu ea din nou. Cineva a vrut să pară așa, dar cele mai multe cioburi sunt căzute afară, ceea ce înseamnă că fereastra a fost spartă pe dinăuntru. Singurul lucru care lipsește până acum este inelul pe care-l avea Edith pe deget, dar celălalt inel și broșa nu au fost luate. Motivul nu a fost jaful, Noah. A fost crima.

Noah se încruntă puțin, încercând să-și imagineze de ce să fi vrut cineva să o omoare pe Edith.

— Ești sigură?

— Cât poate fi de sigur cineva, fără recunoașterea faptei de către autorul ei.

— Dar este aproape de necrezut. Ea ieșea rar; nu avea cum să-și facă dușmani. Cine să fi vrut să o omoare?

Sloan inspiră adânc și se uită drept în ochii lui.

— Eu cred că poliția mă va pune pe mine în capul listei de suspecți.

— Pe tine? spuse el râzând. Pe tine? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea crede cineva că ai vrut s-o omori sau că ești capabilă de violență?

Sloan era cât se poate de capabilă să aibă de-a face cu violența, doar că nu se putea implica în ea. Îi spuse lui Noah de ce ar putea-o suspecta poliția. Noah o ascultă în tăcere, amuzamentul lui dispărând treptat, pe măsură ce ea vorbea. Nu era, răsuflă Sloan ușurată, un naiv în probleme de lege și nici nu a încercat să o convingă că nu avea de ce să-și facă griji pentru că era nevinovată. De fapt, el făcu ceva ce o ului.

De îndată ce Sloan termină de vorbit, Noah se întinse după telefon și vorbi cu doamna Snowden.

— Caută-l pe Robbins oriunde ar fi el și apoi dă-mi-l pe Kirsh la telefon. Stă aici, la Windsor.

Închise și drept răspuns la privirea întrebătoare a lui Sloan, spuse:

— Robbins este șeful serviciului meu de pază iar Kirsch este unul dintre cei mai buni avocați penali din Florida. A tras la hotelul meu.

Sloan făcu ochii mari.

— Kenneth Kirsh?

— Chiar el, spuse Noah cu un zâmbet liniștitor.

Doamna Snowden intră pe telefon cu domnul Kirsh în mai puțin de un minut și Noah ridică receptorul.

— Ken, am nevoie de tine aici, chiar acum. Abia încheie convorbirea că doamna Snowden îl sună din nou pe intercom să-i spună că Robbins aștepta pe fir.

Noah ridică receptorul.

— Unde ești?

— Bine. În două ore poți fi aici. Este foarte important, spuse, după ce ascultă un minut.

Kenneth Kirsch era ceva mai scund decât i se ei păruse la televizor, la programele de știri, vorbind despre ultimul criminal vinovat pe care-l ajutase să scape de pedeapsă. Era teroarea oficialilor legii de pretutindeni. În clipa asta, lui Sloan îi părea al naibii de bun.

Kirsch ascultă atent în timp ce ea îi povestea ce știa și de ce anume se temea că se va întâmpla. Nu a exclus posibilitatea ca ea să fie tratată ca principalul suspect, dar ca și Noah, considera oarecum liniștitor faptul că Sloan nu avea nimic de câștigat pe plan financiar prin moartea lui Edith Reynolds.

— Presupun că nu ai fost găsită vinovată de vreo crimă violentă în trecut? spuse el pe jumătate în glumă, iar când Sloan îi spuse că nu, el zâmbi și îi întinse cartea lui de vizită.

— Sună-mă dacă te vor chema pentru interogatoriu. Apoi dădu mâna cu Noah.

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine. Mă simt flatat, spuse el.

Sloan digera încă faptul că arogantul Kenneth Kirsch se simțea flatat de ocazia de a-și întrerupe concediul și de a se prezenta acasă la Noah, când se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse ea lui Noah. Nu vreau să o las prea mult timp singură pe Paris. Carter se ocupă de aranjamentele funerare, dar Paris este mult prea ocupată cu totul și pare să cedeze.

— Vreau să mai dau două telefoane, să fiu sigur că suntem pregătiți pentru orice eventualitate, așa că te las să te întorci singură acasă, spuse Noah trăgând-o în brațele lui și sărutând-o.

— Cred că mă pot descurca, spuse Sloan încercând să facă o glumă.

— Da, dar mie nu-mi place asta, spuse el zâmbind serios spre fața ei întoarsă în sus. Îmi place să te conduc acasă. Mi-ar plăcea și să-ți duc cărțile și să-ți dau notițele mele, după oră.

Sloan se uită derutată la el și el o sărută din nou, înainte de a-i explica cu tandrețe:

— Mă faci să mă simt ca un liceean îndrăgostit pentru prima dată.

Îndrăgostit? Sloan îi cercetă chipul bronzat, observând tandrețea din ochii lui, zâmbetul emoționat de pe buzele lui ferme și știu că el fusese sincer. Zâmbetul lui devenea tot mai larg pe măsură ce îl privea și înțelese că el îi spunea că fusese sincer.

Capitolul 40

— Asta chiar trebuie să fie o urgență a naibii dacă mă smulgi din treaba mea din Atlanta, spuse Jack Robbins când, două ore mai târziu, închidea în urma lui ușa biroului lui Noah. Ce s-a întâmplat?

Noah se uită în sus la bărbatul îndesat, energic, care se ocupa de securitatea tuturor afacerilor lui, peste tot în lume. Ca mulți dintre oamenii care se ocupau de securitatea clienților deosebiți, Robbins era un fost agent FBI. La cincizeci de ani era imaginea unui om de afaceri plăcut, adecvat fizic, ușor de colaborat cu el. Dincolo de această imagine, era dur, tenace și neobosit. Noah îl considera una dintre cele mai importante achiziții ale sale. Era totodată singurul angajat al lui cu care era și prieten.

— Nu sunt sigur de ce se întâmplă, răspuse Noah, lăsându-se pe speteaza scaunului. Poate că nu e nimic, dar vreau să fiu sigur că va rămâne „nimic”. Ai aflat că Edith Reynolds a fost omorâtă azi-noapte?

— S-a dat peste tot la știri, dar așa cum am auzit eu, a fost vorba de un jaf care s-a soldat prost.

— Ei nu mai cred că asta a fost. Noah îi povesti cine era Sloan și apoi îi transmise informația pe care i-o dăduse ea, lui. Când termină, spuse:

— Vor căuta pe cineva căruia să-i pună chestia asta în cârcă, cineva care avea acces în casă sau în jurul ei, în momentul crimei.

Robbins se încruntă, derutat.

— Doar nu crezi că te consideră suspect, la modul serios.

— Nu mi-ar păsa, dacă ar face asta.

— Atunci de ce sunt eu aici?

— Nu vreau să o considere pe Sloan, unul.

Robbins își studie în tăcere, o clipă nesfârșită, angajatorul și începu să zâmbească.

— Deci așa stau lucrurile?

Se aștepta ca Noah fie să nege, fie să ignore comentariul. Dar Noah încuviință din cap.

— Așa stau lucrurile.

Robbins râse mai larg și spuse încetșor:

— Să fiu eu al naibii.

— Probabil. Dar înainte să se întâmple asta, vreau să fiu sigur că îl vor găsi pe adevăratul criminal și nu se vor mulțumi cu Sloan pentru că este nou venită pe această scenă. Palm Beach nu are o rată de omucideri prea mare și polițiștii nu sunt obișnuiți să le investigheze.

— Dacă Sloan Reynolds este moștenitoare, o să fie alegerea lor logică, indiferent cât de lipsiți de experiență sunt.

— Atunci să-i ajutăm să găsească o variantă mai bună. Noah îi dădu peste birou o listă întocmită de Sloan.

— Acestea sunt numele celor care se aflau în casă în ziua evenimentului. Unul dintre ei fie a ucis-o pe Edith, fie l-a băgat pe asasin în casă. Folosește-te de legăturile pe care le ai, ca să te descurci

prin sistem. Unul dintre ei va ieși murdărit, dacă sapi suficient de adânc. Mă tem că poliția locală va decide că Sloan este asasinul lor și că vor înceta să mai sape. Vreau ca tu să sapi și să sapi până când vei da de murdărie și vreau s-o faci repede.

După ce termină, Noah așteaptă ca Jack să se ridice și să se apuce la treabă.

— Mai ai întrebări? îl întrebă el.

— Da, una, spuse prietenul lui zâmbind. Ai, întâmplător, o fotografie a acestei femei?

Noah interpretează greșit motivul întrebării.

— Mie nu-mi trebuie să o verifici pe Sloan, spuse el cu nerăbdare, mie-mi trebuie să-i verifici pe ceilalți. Sloan nu ar fi în stare să omoare o muscă. La naiba, se teme de arme și când sunt încuiate într-o încăpere.

— Nu vreau să o verific pe ea; vreau doar să o văd și eu pe femeia care în sfârșit ți-a intrat pe sub piele.

— Cară-te de-aici și pune-te pe treabă. Nu vreau să văd numele lui Sloan în presă nici măcar ca un posibil suspect. Dar brusc, Noah simți impulsul de a a-și arăta femeia iubită și băgă mâna în sertarul biroului.

— Pe de altă parte, spuse el în timp ce Robbins se ridica în picioare, nu vreau să fi distras de la muncă de curiozitatea ta privind înfățișarea lui Sloan. Împinse peste birou reportajul din ziar despre petrecerea lui Sloan. În partea de sus se afla o fotografie mare, care cuprindea mult din scena generală a acelei seri. În față se aflau Sloan și tatăl ei.

— Blondă, da? glumi Jack. Ție parcă-ți plăceau brunetele.

— Mie îmi place blonda asta.

— De unde este?

— Din Bell Harbor. Este designer de interioare.

— Cine însă i-a desenat exteriorul a făcut o treabă spectaculoasă, spuse Jack admirativ. Văd că Senatorul Meade a onorat ocazia cu corupta lui prezență politică.

— Normal. El și Carter se consideră etern utili reciproc, adăugă Noah, dar Jack nu-l asculta. Îi dădu înapoi lui Noah tăietura din ziar și arătă spre un cuplu care dansa în fundal.

— Paris, sora lui Sloan.

— O știi pe Paris. Cine este tipul cu care dansează?

— Un prieten al lui Sloan, care a venit cu ea ca s-o sprijine moral la prima întâlnire cu familia. Lucrează în asigurări.

— Cum îl cheamă?

— Paul Richardson. De ce?

— Nu știi. Mi se pare, mi se pare cunoscut.

— Poate ți-a vândut vreo asigurare. Verifică-l și pe el, împreună cu toți ceilalți de pe listă.

— Așa o să fac.
— Doamna Snowden o să te conducă în camera ta. Ai nevoie de un calculator?
— Nu. Jack își ridică servieta în care se afla laptopul lui. Nu plec niciodată fără el.

Capitolul 41

Andy Cagle se instalează mulțumit pe bancheta din dreapta, în timp ce Dennis Flynn băga mașina în viteză și pleca din fața clădirii lui Grant Wilson. Avocatul întârziase la un probatoriu și ei trebuiseră să-l aștepte peste două ceasuri în birou, după care trebuiseră să-l convingă că se afla în posesia unor dovezi materiale care ar fi putut ajuta la rezolvarea crimei.

Efortul meritase. Ce descoperiseră ei îi adusesese într-o stare de înnebunită uimire, pentru că un arest în acest caz devenea mult mai ușor decât își imaginaseră ei.

— Aproape că mi-e și frică să cred, spuse Flynn. De ce să nu-i fi spus Edith Reynolds lui Carter că și-a schimbat testamentul și a făcut-o pe Sloan moștenitoare?

— Nu știu. Poate a crezut că el îi va comenta decizia. Poate și-a zis că nu era treaba lui. Poate că nu a avut ocazia să-i spună.

— Oricum, nu contează, spuse Flynn zâmbind. Tot ce contează este faptul că Wilson ne-a asigurat că Edith discutase cu Sloan despre noul testament.

Cagle își împinse ochelarii în sus pe nas și dădu din cap, mulțumit.

— Da. Și singurul mod prin care Sloan se putea asigura că străbunica nu se va răzgândi după plecarea ei, era de a-i lua imediat piuitul.

Flynn confirmă din cap.

— Avem motivul și ocazia. Ce ne mai trebuie acum este arma. Să o chemăm oare la interogatoriu și să vedem dacă putem smulge de la ea locul unde este arma, sau să informăm echipa de la fața locului și să le spunem oamenilor ce am aflat?

— Haide să încercăm să o găsim fără să o alertăm pe Sloan că suntem pe urmele ei.

Flynn luă mobilul, îl sună pe locotenentul Fineman de la reședința Reynolds și îl puse la curent cu ultimele noutăți.

Când Flynn era gata să închidă, Cagle avu o inspirație.

— Spune-le băieților să se asigure și să caute în tufele aflate pe partea nordică a proprietății, până în jos, spre plajă. Maitland a spus că Sloan venea dinspre nord când a văzut-o în seara respectivă. Probabil că nu a fost atât de proastă încât să-și ascundă arma în valiză, sau undeva unde poate fi ușor găsită. Și spune-le să se asigure că ea n-o să-și dea seama ce caută ei. Nu vreau să mute arma.

Flynn transmise mesajul împreună cu o sugestie:

— Țineți-o ocupată cu o notă scrisă despre ce a făcut în noaptea respectivă, sau cu orice altceva.

Flynn închise telefonul.

— Haide să-i dăm căpitanului vestea cea mare, spuse el sec. Dacă găsesc arma la timp, Hocklin va avea timp să se gătească înainte de a apărea în fața națiunii, la știrile TV.

Vestea despre prima breșă în crima Reynolds se răspândi în departamentul de poliție și provocă o dispoziție de pură ușurare.

— Noroc chior, băieți, glumi sergentul trecând pe acolo.

— Felicitări, spuse Hank trântind pe biroul lui Andy Cagle un braț plin cu rapoarte DBT, asupra foștilor suspecti. Presupun că nu o să mai ai nevoie de astea.

Cagle sortă printre rapoarte și scoase singurul dosar care-l interesa; în spatele lui, Flynn își împinse cu forță scaunul și-și înșfăcă haina.

— Au găsit arma crimei, îi spuse el lui Cagle. Un Glock de nouă milimetri și din butoiăș lipsește un glonte. Haide să obținem un mandat.

Cagle era deja în picioare, punându-și haina.

— Unde era?

— Nu-ți vine să crezi cât de proastă e fata asta, spuse Flynn scuturând din cap. L-a ascuns sub propria ei saltea. Ca și cum nu ne-am fi uitat niciodată acolo.

Capitolul 42

Sloan se afla în sufragerie cu Paris, încercând să scrie de mână un raport asupra evenimentelor din noaptea trecută, ceea ce o izbi ca pe o absurdă pierdere de timp, în vreme ce Paris răspundea constant la apelurile telefonice ale prietenilor de familie, îngroziți. Locotenentul Fineman stătea în hol, vorbind încet cu cineva din echipa de investigații. Sună soneria de la ușa principală și Sloan își ridică privirea când se apropie Nordstrom să răspundă. Când își ridică din nou privirea, o clipă mai târziu, în sufragerie intrau grăbiți detectivii Cagle și Flynn.

Sloan văzi expresia rece, determinată, de pe chipurile lor și pixul îi căzu din mână.

— Sloan Reynolds, spuse Flynn trăgând-o în sus de pe scaun și împingând-o la perete. Ești arestată pentru uciderea lui Edith Reynolds.

Îi trase mâinile la spate și îi prinse cătușele.

— Ai dreptul să nu spui nimic.

— Nu! strigă Paris împreunându-și mâinile pe masă și clătinându-se ca și cum ar fi fost pe cale să leșine. Nu!

— Este o greșală, o asigură Sloan peste umăr, în timp ce era târâtă afară. Este o greșală. Totul o să fie bine.

Pe alee așteptau două echipaje de poliție, cu motoarele pornite și Sloan fu împinsă pe bancheta din spate a unuia dintre ele.

Ziariștii se înghesuiau afară în stradă și se stârni o adevărată agitație când înțeleseseră că poliția umflase pe cineva din casă. În timp ce mașina trecea printre porți, camerele se îndreptau spre Sloan și camere mini erau vârate prin geamurile mașinii.

Pe bancheta din față, Andy Cagle se întoarse și se uită la ea ca și cum ar fi fost o bacterie ucigașă.

— Vrei să vorbești sau preferi să aștepti să fi înregistrată?

Lui Sloan îi veni pe buze expresia faceți o greșeală, dar și le mușcă, pentru că era o monedă mult prea bătută ca să merite. O auzise de sute de ori, de la fiecare ticălos vinovat adus la interogatoriu și nu suporta ideea să se audă spunând și ea asta.

Mașina trecu prin dreptul casei lui Noah și Sloan văzu fântâna revărsându-și apa peste peștele-evantai din spatele porților. Se întrebă cât va dura până când Noah va afla vestea.

Paul plecase de acasă cu niște probleme urgente, spunând doar că se va întoarce „mai târziu”. Cagle și Flynn nu intenționau să o chestioneze înainte de a o fi înregistrat, deci Paul nu va ajunge la ea înainte de a fi fost trecută prin tot sistemul, iar asta o făcea să devină furioasă. Nu suporta ideea de a i se lua amprentele și de a fi fotografiată, cu un număr pe piept! Asta nu făcuse parte din înțelegere, când fusese de acord să vină la Palm Beach.

Ceea ce nu putea ea înțelege era de ce ei nu păreau să creadă că trebuiau să o chestioneze. Uitase că detectivul Cagle îi pusese o întrebare, până când acesta îi aminti:

— Tăcerea ta înseamnă că preferi să vorbești după ce vei fi înregistrată?

— Nu, spuse Sloan, cât putu ea de calm. Tăcerea mea înseamnă că aștept o explicație privind motivul pentru care se pare că nu credeți că aveți nevoie de dovezi.

Flynn se uită la ea peste umăr, așteptând două camioane să răspundă sirenelor lui și să iasă din drumul lor.

— Ei, dar de unde până unde crezi că am face un lucru atât de urât, să te arestăm fără nici o dovadă?

Aroanța veselă din tonul lui o făcu pe Sloan să se bucure de o scurtă fantezie privind o mișcare de karate, cu pumnul.

— Nu puteți avea nici o dovadă, pentru că nu eu am comis crima.

— Haide să mai așteptăm câteva minute cu această mică discuție, pentru când vom fi față în față, îi răspunse el apăsând pe accelerație și ocolind camioanele.

Intrarea principală a sediului poliției era înconjurată de echipe de filmare de la TV, de ziariști și de fotografi și Sloan era convinsă că acesta era motivul clar pentru care fusese introdusă prin față și nu prin intrarea din spate: Flynn și Cagle făceau paradă cu premiul lor în cătușe, ca să fie fotografiați și filmați.

Sloan se gândi o clipă la mama ei văzând scena la știrile de seară și asta o făcu să se simtă mai rău decât orice... până când Flynn și Cagle o băgară într-o încăpere cu un geam de interogatoriu și i se aruncă pe masă o pungă de plastic cu pistolul ei înăuntru.

— Îl recunoști?

După ce depăși șocul, Sloan se simți aproape ușurată că singura dovadă pentru arestarea ei era pistolul. Deschise gura să spună că era al ei și că avea permis de port-armă, dar Flynn o privă de șansa de a spune ceva.

— Închipuie-ți unde l-am găsit, sub salteaua ta! Cum crezi că a ajuns acolo?

Ea ascunsese pistolul într-un loc mult mai greu de găsit decât sub saltea și verificase azi dimineață, să fie sigură că se mai afla acolo unde-l lăsase.

Sloan se aplecă în față, uitându-se la propriul ei Glock de nouă milimetri.

— Eu nu... nu știu cum a ajuns acolo, spuse ea cinstit. Nu acolo l-am ascuns eu.

Flynn deveni cald și prietenos.

— Ei, acum te porți cum trebuie. Trăgându-și scaunul mai în față, se uită la Cagle.

— Ce-ar fi să-i aduci domnișoarei Reynolds un pahar cu apă?

— Nu vreau un pahar cu apă, îl informă Sloan pe Flynn, dar Cagle o ignoră și ieși din încăpere.

— Eu vreau răspunsuri! L-ați găsit sub salteaua mea?

Flynn râse tare.

— Ai înțeles greșit, madam. Asta e una la mână. Și doi la mână, să-ți explic cum stau lucrurile, domnișoară Reynolds. Noi punem întrebări. Tu, răspunzi.

Mintea lui Sloan se învârtea în șoc și alarmă, în timp ce ajungea la o concluzie de neimaginat. Ignorându-i lecția despre protocol, întrebă:

— Câte gloanțe erau în magazia pistolului?

— Nouă. Lipsește unul. Nu e asta o coincidență? Și mai vrei să auzi o coincidență? Eu cred că cei de la balistică ne vor spune că glonte care a ucis-o pe doamna Reynolds a ieșit din pistolul tău.

Sloan se uita la el și pe șira spinării începeau să-i umble fiori. Azi de dimineață verificase să vadă dacă pistolul mai era acolo, dar nu se gândise să verifice și magazia, să vadă dacă mai era plină.

— Ah, Dumnezeule! șopti ea.

Andy Cagle se strecură în scaunul de la biroul lui și se întinse după raportul DBT asupra lui Sloan Reynolds. Ceva nu-i da pace, în legătură cu modul în care reacționase ea când a văzut pistolul. Nu, ceva despre felul cum reacționase la tot chinul de a fi adusă într-o dubă de poliție, pentru înregistrare, începu să răsfoiască dosarul.

— Frumoasă treabă, Andy, spuse căpitanul Hocklin intrând înapoi în secție, după ce dăduse o scurtă declarație de presă anunțând arestarea lui Sloan Reynolds pentru uciderea lui Edith Reynolds, îl bătu pe Andy pe umăr ca să-i arate aprecierea; apoi se opri când Cagle se uită în sus la el, cu o expresie uluită și alarmată.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Hocklin anticipând pe loc ce putea fi mai rău, pentru că Cagle nu arăta niciodată alarmat de nimic.

— Este polițistă, spuse Cagle.

— Ce?

Cagle ridică în sus cele treizeci și cinci de pagini de informații despre Sloan Reynolds.

— Este polițistă, repetă el.

Primul gând al lui Hocklin a fost acela că în cazul în care va trebui să anunțe media că astăzi a făcut o greșală, avea să pară prostul-proștilor; apoi se mai relaxă puțin.

— Și ce-i cu asta? Polițiștii nu câștigă cine știe ce iar ea și-a vrut partea cuvenită, de la bătrâna doamnă.

— Poate.

— A negat că pistolul era al ei?

— Nu. A negat că l-ar fi ascuns sub saltea. Oricum, este înregistrat pe numele ei. Uite, chiar aici, îi arată Cagle în raportul DBT. Hocklin ignoră detaliul.

— A avut motivul, mijloacele și oportunitatea. Înregistrează-o.

— Eu nu cred...

— Ți-am dat un ordin.

— Dar s-ar putea să facem o greșală.

— Înregistrează-o și dacă am greșit, ne cerem scuze.

Cagle se zgâi la spinarea lui Hocklin în timp ce căpitanul se îndepărta; apoi se ridică din scaun. Intră în încăperea în care Flynn încerca să o chestioneze pe Sloan Reynolds.

— Scuză-mă, îi spuse el automat lui Sloan; apoi se uită la Flynn.

— Trebuie să vorbim, afară.

Flynn păru derutat, dar Sloan nu era. A știut, în clipa în care Cagle s-a uitat la ea și i-a spus „scuză-mă”, că îi aflase secretul. Văzând teancul de hârtii din mâna lui, cu date imprimare de sus până jos, presupuse că în sfârșit acesta se obosise să o cerceteze prin DBT. Acum că știa, ea continua să se afle într-o situație periculoasă, pentru că nu le putea spune nici de ce mințise că ar fi designer de interioare și nici că lucra cu FBI-ul.

Se aștepta ca Flynn și Cagle să revină și să o trateze mai curând ca pe o enigmă intrigantă decât ca pe o criminală. Aici se înșela.

— Domnișoară Reynolds, i se adresă Flynn inexpresiv, vreți să veniți cu mine?

Sloan se ridică. Nu-i venea să creadă că o vor elibera atât de repede.

— De ce?

— Cunoști deja procedura. Ai trecut de atâtea ori prin ea, doar că de cealaltă parte.

— Chiar aveți de gând să mă înregistrați? Fără să cereți explicații? izbucni ea.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. Cagle își împinse ochelarii în sus și reuși să arate încurcat și furios în același timp.

— O să-ți cerem explicații mai târziu. Dar dacă aș fi în locul tău, când vom începe cu întrebările, aș zice să-i dau cu ele în cap căpitanului Hocklin, după care aș cere un avocat.

Sloan avea răspunsul: Hocklin o voia înregistrată cu orice preț. Hocklin, înțelese ea cu amărăciune, probabil că anunțase deja acest lucru haitei de ziaristi de afară.

Îi urmă, refuzând să le dea satisfacția de a scoate vreun cuvânt. Știa la ce hotel stătea avocatul, știa că-l putea suna pe Noah, care-l va găsi. Nu avea rost să-l contacteze pe Paul, care probabil se aștepta ca ea să stea cuminte la zdup până când se vor încheia cele treizeci și șase de ore de care avea el nevoie.

Capitolul 43

Jack Robbins se lăsă pe speteaza scaunului, așteptând descărcarea datelor de la Baza de Date, dar gândurile lui se întorceau mereu la tăietura din ziar și la bărbatul a cărui față i se părea vag cunoscută.

Scutură din cap ca și cum gestul i-ar fi putut alunga gândul care nu-i dădea pace. Aplecându-se, bătu o întrebare pentru „Reynolds, Sloan”. În partea de jos a ecranului blițuiau cuvintele „Legătură făcută”, urmate de numele entităților care accesau frecvent Baza de Date. Când îi bătu numele, nu se așteptase la nimic extraordinar și nu era curios să afle detalii despre viața personală a femeii. Își făcea pur și simplu treaba pentru care era plătit cât se poate de generos, ca să și-o facă, adică să-l izoleze pe Noah de probleme potențiale, de orice natură. În mintea lui Jack, posibilitatea ca femeia care îi îmblânzise chipul și vocea lui Noah să devină suspectă într-un caz de crimă constituia O Problemă Cu Un Mare Potențial.

DBT veni cu șapte nume „Sloan Reynolds”, cu numerele de asigurare socială și orașul de reședință al fiecăreia. Doar una singură locuia în Florida, Bell Harbor, Florida. O alese pe aceasta.

Când descărcarea datelor se încheie, îi copie dosarul în hard-discul computerului său.

Prima parte oferea informații privind toate adresele ei din ultimii zece ani, valoarea taxabilă a fiecărei locuințe în care trăise și numele celor către care plătise rate pentru plata proprietății sau chiriei. Jack își spuse că avea o casă foarte modestă.

Următoarea secțiune lista numele tuturor celor cu care trăise vreodată la diferitele adrese, sau de la care primise corespondență pe

adresa ei. Evident, nu avusese niciodată un prieten cu care să fi locuit, nici măcar o lună.

Apăsă o secundă mai mult tasta „descărcare” și computerul sări la o altă secțiune, care lista numele și telefoanele tuturor vecinilor, de la toate adresele. În loc să se întoarcă de unde plecase, merse mai departe. Nu avea mașină, ceea ce i se păru destul de ciudat, dar avea o barcă nu foarte scumpă. Nu avusese niciodată probleme cu sechestrul, cu plățile către bănci. Nu fusese niciodată implicată în vreun delict, civil sau penal, nici măcar probleme cu mașina nu avusese.

Era incredibil de curată, își spuse Jack, revenind la prima secțiune. Era o sfântă. Era... Se sculă efectiv de pe scaun, zgâindu-se la ecranul laptopului...

Era polițistă!

Era detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Bell Harbor! Nu era designer de interioare; era polițistă. Și dintr-un anumit motiv, nu voia ca Noah să știe asta.

Jack băgă o dischetă în laptop și transferă în ea datele dosarului. Între timp, ceru la telefon Informațiile din Bell Harbor. Ceru operatoarei numărul Departamentului de Poliție din Bell Harbor, apoi formă numărul respectiv.

— Cu detectivul Sloan Reynolds, vă rog, îi ceru el bărbatului care-i răspunse.

— Este în concediu până săptămână viitoare. Vă poate ajuta altcineva?

Jack închise și plecă spre biroul lui Noah, cu discheta în mână. Ajunse la ușa lui Noah în același timp cu doamna Snowden și aceasta, care părea zdruncinată pentru prima oară în viața ei de când o știa Jack, se grăbi și îi tăie calea.

— Domnule Maitland, izbucni ea.

Noah era la telefon cu directorul unei companii aviatice din Franța și se încruntă la ea, apoi la cele două lumini intermitente de pe celelalte două telefoane.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar pe linia a doua este Paris Reynolds. Pentru a doua oară. Vorbeați la telefon când a sunat ultima oară, dar acum zice că este urgent.

Noah își luă abrupt la revedere de la industriașul francez și se întinse spre linia a doua, dar Jack îl opri.

— Nu prelua încă legătura, Noah! Am ceva să-ți spun.

Noah se opri, cu brațul întins spre telefon.

— Ce dracu' este? Nu ai...

— Este polițistă, Noah.

În toți anii de când lucra pentru Noah Maitland, Jack nu-l mai văzuse niciodată imobilizat de vreo emoție sau eveniment. Cu cât mai mare era presiunea, cu cât mai mare dezastrul, cu atât mai plin de

energie devenea el până când rezolva situația. Dar acum, Noah se uita la el ca și cum i-ar fi fost imposibil să absoarbă ce îi spusese.

— Ți-ai ieșit din minți, reuși el într-un târziu să spună, întinzând din nou mâna spre butonul care blițuia intermitent. Sloan se teme de arme.

— Ascultă-mă, Noah, spuse Jack cu duritate. Este detectiv la poliția din Bell Harbor. Nu știu ce face ea aici, dar în mod clar este sub acoperire.

Prin mintea lui Noah începu să se perinde brusc un colaj de imagini, Sloan în curtea din spate, cu Carter, trântindu-l la pământ. Sloan arătându-i lui Courtney câteva mișcări de auto-apărare. Sloan alergând după asasin, ferindu-se de obstacole și sărind peste tufe ca o gazelă grațioasă. Nu... ca un polițist!

Se întinse la telefon, încet de data asta și preluă legătura cu Paris. Ascultă o clipă.

— De când au ridicat-o? Perfect, liniștește-te acum. Tatăl tău este răscolit și nu gândește clar. Mă ocup eu și te sun.

Închise convorbirea și se uită la Jack, Complet inexpresiv.

— De ce să mă fi mințit?

Până să apuce Jack să spună ceva, doamna Snowden reapăru în ușă.

— Ross Halperin este la telefon, spune că este o urgență.

Courtney, care alerga spre biroul lui Noah, se lovi de ea.

— Sloan a fost arestată! Courtney plângea, ducându-se la televizor și pornindu-l.

— Preiau eu apelul lui Halperin, spuse Jack întinzând mâna spre telefon, să vorbească cu consilierul șef al lui Noah. Când închise, se uită la Noah, încercând să-și ascundă furia în spatele unei voci indiferente, concise.

— FBI-ul a obținut mandat de percheziție. În clipa asta, FBI-ul, cu Paza de Coastă și cu ATF mișună peste tot pe vasele tale, căutând arme automate, deținute ilegal.

Noah se ridică încet în picioare.

— Ce? De ce naiba m-a mințit?

Courtney stătea în picioare în fața televizorului, înjurând reclamele care întrerupseseră știrile.

— Noah, privește, fir-ar să fie... spuse ea arătând spre televizor, dar noua știre nu era despre Sloan. Prezentatorul anunța:

— A fost o zi grea pentru cei bogați și faimoși din Palm Beach, Florida. În decurs de câteva ore, două iahturi aparținând magnatului Noah Maitland au fost sechestrare și cercetate de FBI, Paza de Coastă și Biroul Pentru Tutun, Alcool și Arme. Vă prezentăm imagini.

Jack recunoscuse profilul agentului FBI care stătea la pupa lui Apparition, în același timp cu Noah.

— Richardson! Numele explodă din Noah ca o înjurătură.

— Prietena ta este copoi, Noah, iar „prietenul” ei este agent FBI, spuse calm Jack.

— Courtney! Ieși de aici, strigă Noah.

Courtney se uită la chipul lui Noah și începu să se retragă cu spatele afară din birou. În ciuda comentariilor ei lipsite de respect față de afacerile lui Noah, Courtney nu crezuse niciodată că fratele ei făcea ceva rău.

— Sloan este polițistă? Întrebă ea uluită. Iar Paul este agent FBI? Și amândoi au vrut să-ți ia iahturile? Dar de ce?

Noah se întoarse și se uită la ea, în timp ce un mușchi i se zbătea în maxilarul încleștat. Doamna Snowden se retrase și ea din biroul lui Noah și spuse ezitant, în timp ce închidea ușa:

— Domnule Maitland - Sloan Reynolds este la telefon.

Stând pironit în picioare în spatele biroului său, Noah se uita la știrile CNN relatând despre preluarea proprietăților lui. Întinse mâna și apăsă butonul telefonului, pentru sonor. Vocea lui Sloan era calmă dar totuși puțin tremurată.

— Noah, domnul Kirsh nu este în camera lui de hotel. Am fost arestată.

— Ai fost, da? Și ai dreptul la o singură convorbire telefonică? spuse mios Noah.

— Da...

— Asta este al naibii de rău, detectiv Reynolds, pentru că tocmai ai ratat-o.

Și Noah întrerupse convorbirea.

Vârându-și mâinile în buzunare, urmări invazia în desfășurare, pe proprietatea lui. Își aminti de reacția lui Sloan la vederea armelor de la bord, de întrebările pe care i le pusese despre ele. După care a făcut dragoste cu el, în cabina lui. În noaptea aceea făcuseră patru ore dragoste, după ce ea obținuse suficiente informații pentru ca ortacul ei să poată prosti un judecător federal să emită un mandat de percheziție.

Se gândi la cum îi ținuse el mâna și îi mărturisise că era nebun după ea și la felul cum îi spusese că se simțea ca un adolescent îndrăgostit pentru prima oară în viața lui.

— Ticăloasa, spuse el cu voce tare.

Clipul se termină și Noah se întoarse la biroul lui și intră în acțiune; îi spuse doamnei Snowden să cheme la telefon patru oameni, pentru el. Doi dintre ei erau avocați, unul era un judecător federal la pensie și celălalt, judecător la Curtea Supremă. Când termină de răpăit instrucțiunile, îi spuse lui Jack ce anume să facă el.

— Ai înțeles? izbucni el.

— Consideră c-am și rezolvat.

— Când o să termin cu ticălosul ăsta, spuse Noah cu o voce ucigașă, nici ca polițist de intersecție nu va mai reuși să se angajeze!

Capitolul 44

Paul se asigură că navele lui Maitland erau în siguranță și păzite peste noapte; apoi se îndreptă obosit spre mașina lui închiriată. În timp ce ieșea din port, începură știrile de la ora zece. „A fost o zi neagră pentru două dintre cele mai respectate familii din Palm Beach”, spunea prezentatorul. În după-amiaza aceasta, Sloan Reynolds, fiica financiarului Carter Reynolds, a fost arestată pentru uciderea străbunicii ei, Edith Reynolds.”

Înjurând printre dinți, Paul făcu o întoarcere în ac de păr, apăsă pe accelerator și se îndreptă spre secția de poliție.

În celula ei de la secție, Sloan asculta aceleași știri, dar cea de a doua jumătate o ridică în picioare, într-o neîncredere agonizantă.

„Cu puțin timp în urmă, FBI-ul, în colaborare cu Paza de Coastă și cu o echipă de la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme, au sechestrat și au urcat la bordul a două iahturi aparținând miliardarului Noah Maitland. Surse apropiate de investigatori spun că FBI-ul are un motiv să creadă că Maitland își folosea iahturile pentru transport ilegal de arme.”

Exteriorul secției de poliție arăta modern și pus la punct; interiorul era bine luminat, dar ofițerii care se învăteau pe acolo sau care lucrau la rapoarte arătau ca și cum îi aștepta o noapte liniștită.

— Cine e mai mare aici? se răsti Paul la polițistul care tocmai își lua de băut dintr-un automat cu apă.

— Sergent Babcock; este acolo, stă de vorbă cu dispecerul.

— Tu ești Babcock? întrebă Paul întrerupând conversația dintre cei doi, despre captura de pe iahturile lui Maitland.

Babcock se îndreptă.

— Da, dumneavoastră...

Dar înainte de a-și formula întrebarea, în fața lui se deschise un portofel cu acreditările FBI.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule Richardson?

— L-ați reținut pe unul dintre oamenii mei. Vreau să-l eliberați.

Acum.

Arestul era pustiu, cu excepția unui adolescent băut care aștepta să fie luat de tatăl lui și a lui Sloan Reynolds, a cărei arestare îl făcuse pe căpitanul Hocklin celebru și euforic, în ziua aceea.

— Despre cine vorbiți?

— Despre Sloan Reynolds.

Sergentul păli, dispecerul rămase cu gura căscată și ofițerii se opriră din scrisul rapoartelor și se întoarseră, trăgând vizibil cu urechea.

— Vreți să-mi spuneți că Sloan Reynolds lucrează pentru FBI?

— Asta am spus. Este reținută sau nu, aici?

— Păi, da, dar eu nu pot, nu am autoritatea...

— Cine o are?

— Căpitanul Hocklin, numai el. Dar el se culcă devreme și a stat târziu...

Paul luă telefonul de pe biroul dispecerului și i-l întinse.

— Trezește-l, izbucni el.

Babcock ezită, studie expresia de pe chipul agentului FBI și făcu ce i se spusese.

Sloan semnă pentru bunurile ei, care constau în geantă și ceas și se îndreptă într-o tăcere încrâncenată spre mașina lui Paul, din parcare.

Paul spuse:

— Vom înnopta la un motel. Sloan, îmi pare rău. Nu am știut că te-au umflat, decât când am auzit la știrile de la ora zece.

Sloan îi răspunse cu o voce ciudată, blândă:

— Sunt convinsă că ai fost foarte ocupat, altfel ai fi venit mai devreme.

Paul se uită nesigur la ea și decise să aștepte până când Sloan se va instala într-o cameră, înainte de a-i spune exact ce anume îl reținuse.

Se opri la un motel cu aspect decent, luă două camere alăturate și o lăsă în fața camerei ei.

— Trebuie să dau un telefon; după care vom putea vorbi.

Sloan nu spuse nimic, băgă cheia în broască și intră în camera ei, lăsând ușa întredeschisă.

Odată în cameră, Sloan se duse la televizor și puse pe CNN. Se prezentau filme cu agenții federali scormonind vasele lui Noah. Îl făceau să pară un criminal care și-a făcut banii transportând și vânzând arme ilegale. Într-unul din cadre, îl văzu pe Paul.

Când Paul intră în cameră, Sloan stătea la picioarele patului, urmărind în continuare filmul raidului său pe vasele lui Maitland.

— Știu cum trebuie să te simți, spuse el înțelegător.

Sloan își lăsă brațele să-i cadă în părți și se întoarse complet spre el, cu fața un studiu de emoții pe care el nu i le putea recunoaște.

— Ai găsit ceva? îl întrebă cu o voce ciudată.

— Nu, nu încă, recunoscui Paul. Cu un oftat resemnat, adăugă:

— Ascultă, știu că ai vrea să mă sfâșii pentru toate astea. Dacă asta te va ajuta să te simți mai bine, fă-o.

— Asta nu o să mă facă să mă simt mai bine, dar o să...

Pumnul ei drept se opri în maxilarul lui, îi dădu capul pe spate și-l trimise în perete.

Ținându-se cu o mână de zid pentru echilibru, Paul își duse cealaltă mână la maxilar. Pentru cineva atât de mic și de slab ca ea, avea o mână a naibii de grea. Sloan mai făcu un pas înainte. Prins undeva între durere, admirație și enervare, Paul își ridică mâna și spuse amenințător:

— Ajunge! Gata. Pe ăsta l-am uitat, dar altul n-o să mai fie.

Privată de o supapă de ieșire pentru furia ei, Sloan părea să se ofilească sub ochii lui. Se prăbuși pe jos, la picioarele patului, își strânse brațele în jurul pieptului și începu să se legene încet, ca și cum ar fi încercat să se țină, să nu se dezmembreze fizic. Părul îi căzu în față, ascunzându-i-o în parte și umerii începură să i se zguduie.

Plânsul ei tăcut, disperat, era chiar mai greu de suportat pentru Paul decât lovitura cu dreapta.

— O să încerc într-un fel să îndrept lucrurile.

Sloan se opri din legănat și-și ridică spre el fața brăzdată de lacrimi.

— Cu cine? Întrebă ea, cu vocea înecată de lacrimi. Cu Noah? Înainte de a ști ce făceai tu astăzi, el se lupta cu cerul și pământul să încerce să împiedice arestarea mea. Peste o oră mă ura atât de mult, încât mi-a închis telefonul în nas și m-a lăsat în arest.

— Nu am putut face nimic.

Înverșunată, Sloan strigă:

— Ce poți face tu? O poți ajuta pe Paris să uite că am pătat numele familiei ei în știrile din toată lumea? O poți ajuta să uite că am fost scoasă cu cătușe la mâini din casa ei? Țipa când m-au luat, astăzi. Mă auzi? țipa, termină Sloan isteric.

În opinia lui Paul, Paris era o actriță de calibru Academy Awards, dar știa că nu avea rost să spună asta, sau să încerce să o convingă pe Sloan că singurul sentiment pe care-l putuse simți Paris era cel de ușurare pentru că sora ei fusese arestată pentru propria ei crimă. Nu știa dacă Paris va juca acum rolul surorii naive, bune, gata să ajute, în timp ce asupra lui Sloan plutea acuzația de crimă, sau dacă va decide să nu-i mai pese. El spera, de dragul lui Sloan, ca Paris să se decidă asupra primei variante. Asta ar fi făcut lucrurile puțin mai ușor de suportat pentru Sloan, dacă i s-ar fi permis să se întoarcă acolo. Paul făcu un semn spre telefonul de lângă pat.

— Sun-o, spuse el. Dacă este chiar atât de distrusă de ce ți s-a întâmplat, poate că o să vrea să te duci direct acasă la ea.

Speranța care străluci în ochii lui Sloan, felul ezitant în care se întinse după telefon și îl luă, îl făcură pe Paul să se simtă la fel de cumplit ca atunci când a înțeles că Paris trebuia să fie ucigașul.

Convorbirea telefonică a fost destul de scurtă și când Sloan puse receptorul înapoi, în ochii ei nu mai exista nici un pic de speranță. Se uită în sus la Paul, fără urmă de viață în glas.

— Gary Dishler mi-a transmis din partea lui Paris că nici ea și nici Carter nu vor să mă mai vadă vreodată. Chiar acum ne sunt scoase bagajele la poartă. Dacă nu le ridicăm în jumătate de oră, vor fi luate de gunoieri, mâine dimineață.

— Mă duc eu după ele, spuse Paul, simțind o bruscă pornire de a-și pune mâinile pe gâtul delicat, „fragil” al lui Paris și de a-i sugruma viața din ea.

Sloan dădu din cap și se întinse obosită după telefon.

— O sun pe mama și pe Sara. Dacă au auzit ce s-a întâmplat, trebuie să fie deja înnebunite de grijă pentru mine.

Secția de poliție asigură, aparent, securitatea, în timp ce echipa de criminologi de la fața locului încă mai avea de lucru, pentru că pe alee erau parcate două echipaje de poliție, dar echipa se retrăsese, probabil, peste noapte. Ca și presa, observă Paul cu ușurare, când Gary Dishler răspunde apelului său de la poartă.

Paul luă valizele de pe terasă și le încarcă în mașină; apoi se duse la ușa principală și sună.

Îi răspunde Dishler, cu fața ca stânca.

— Așa cum i-am spus deja lui Sloan Reynolds în urmă cu câteva minute, nu este binevenită aici. Nici tu.

Dădu să închidă ușa, dar Paul îl opri cu mâna dreaptă și cu stânga își scoase acreditările. Nu avea nici un dubiu că Dishler știa deja că era agent FBI, dar prezentarea acreditărilor era o formalitate necesară, înainte ca Paul să-și manifeste autoritatea. Ținu etuiul deschis la nivelul ochilor, în fața asistentului.

— Acum că am terminat cu formalitățile, izbucni Paul pe un ton obosit, cheam-o pe Paris Reynolds aici, jos.

— FBI-ul nu are autoritate aici.

— Aici a fost comisă o crimă, ceea ce implică un reprezentat FBI. Acum vrei să o chemi pe Paris aici, sau vrei să mă duc la mașină, să dau un telefon și într-o oră locul ăsta să fie asediat de agenți?

— Așteaptă aici, spuse nervos Dishler și închise ușa cu zgomot. Când ușa se deschise din nou, în prag stătea Paris, într-un halat de casă din brocart palid, cu fața rece, ca o mască frumoasă.

— Nu le-ai făcut încă destul rău tuturor? Întrebă ea.

Imperturbabil, Paul îi înmână o carte de vizită cu numărul lui de celular scris pe spate.

— Sună-mă la numărul ăsta, dacă te decizi să vorbești.

Paris îl privi, pe deasupra nasului ei patrician.

— Despre ce anume?

— Despre motivul pentru care ai omorât-o pe străbunica ta.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Paul fu prins cu garda lăsată, de o femeie. Palma ei deschisă se izbi de obrazul lui; apoi ușa i se trânti în nas.

Capitolul 45

A doua zi dimineață, Paul o întrebă pe Sloan:

— Ai de gând să încerci să te vezi cu Paul Maitland înainte de a te întoarce la Bell Harbor? Sloan era la fel de palidă și de hăituită ca aseară și el se simți și mai vinovat, pentru că nu părea să-i mai fi rămas nici măcar atâta forță încât să fie furioasă pe el.

Sloan puse în valiză o casetă cu obiectele ei de toaletă și trase fermoarul.

— Da, dar n-o să obțin nimic cu asta, spuse ea fără să-l privească. Nu se uitase deloc la el din clipa în care îi deschisese ușa.

— Te face să te simți mai bine dacă îți spun că eu mă simt cumplit din cauza asta?

— Nu-mi pasă câtuși de puțin cum te simți tu.

Lui Paul nu-i venea să creadă cât de rău primise această remarcă. Ea avusese încredere în el și-și făcuse treaba și lui îi plăcea la nebunie de ea.

— Bine... O să te facă să te simți mai bine dacă o să-ți spun de ce îl urmăresc pe Carter și ce anume m-a adus aici?

Sloan se uită pentru prima oară la el; apoi se uită în altă parte și ridică din umeri.

Paul o apucă de braț și o obligă să se așeze pe pat; apoi se așeză și el pe scaunul din fața ei.

— Carter spală bani pentru un cartel din America de Sud, care face afaceri cu droguri, prin Banca și Trustul Reynolds. Se acceptă bani lichizi, creditați în bănci fictive, eludându-se formalitățile fiscale. Banii sunt transmiși telegrafic de către Banca Reynolds, în conturile din străinătate ale cartelului, unde devin bani frumoși, curați. Numai buni de cheltuit.

Sloan se uită țintă la el și spuse ceva dureros de pătrunzător.

— Tu nu știi că este implicat în toate astea; tu crezi că este; atâta tot. Dacă ai fi avut o dovadă, ai fi montat microfoane și ai fi venit cu mandate de percheziție.

— În ziua în care urma să ne aducă dovada, informatorul nostru a suferit un accident ciudat. Cartelul de care ne ocupăm este o haită de animale, dar ei sunt mai isteți decât concurența. Au angajat firme de avocatură prestigioase ca să le reprezinte aici interesele afacerilor lor legale și încet, încet, câștigă sprijin politic. Senatorul Meade este un prieten special al lor. Eu vreau să-l demasc pe Carter, dar mai mult, vreau să aflu care este contactul lui cu cartelul.

— Și ce au de a face lucrurile astea cu Noah?

— Maitland este cel mai mare deponent la Banca Reynolds; are un număr uluitor de depozite, acolo. Are și iahturi mari, frumoase, care fac periodic curse spre America Centrală și de Sud.

— Dar asta face și linia maritimă de croazieră Holland America, îl ironiză amar Sloan.

Paul ignoră sarcasmul.

— Maitland are în porturile respective câțiva „asociați de afaceri” dubioși.

— Criminali recunoscuți? contracară Sloan.

— Nu, dar haide să nu ne certăm pe tema asta. Să rămânem la subiect: cineva trebuie să introducă prin contrabandă, în Statele Unite și în Banca Reynolds, lichiditățile cartelului. Eu cred că Maitland este

omul. Și mai cred că din când în când, odată cu banii mai aduce și droguri.

Sloan dădu ușor din cap și se ridică; apoi își luă valiza și geanta.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu? o întrebă Paul.

— Despre Noah, nu. Despre Carter, nu știu.

Se întoarse spre ușă.

— Am fost eliberată în baza autorității tale, dar încă nu am fost scoasă de pe lista suspectilor de crimă. Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă ai face asta.

Paul se ridică și se uită la ea neajutorat. Avea atâta demnitate calmă și fusese atât de dezgustată de el, încât se simțea ca unul dintre ticăloșii despre care tocmai vorbise.

— La revedere, spuse ea.

Paul dădu tăcu din cap pentru că nu-i venea nimic în minte, să-i poată spune.

Capitolul 46

Problema cu proprietățile din Palm Beach era că multe dintre ele, inclusiv cea a lui Noah, aveau porți electrice spre stradă, care îi împiedicau pe musafirii nepoftiți să intre.

Așa cum se temuse Sloan, ea devenise un astfel de musafir. Doamna Snowden o informă asupra acestei situații, în timp ce Sloan aștepta afară, în mașina ei închiriată. Pe un ton înghețat, așa cum implica și numele ei de familie, secretara lui Noah spuse:

— Am fost instruită să vă spun că dacă veți veni în apropierea acestei case, dumneavoastră sau oricine altcineva din familia dumneavoastră, domnul Maitland nu se va obosi să anunțe Poliția. Se va ocupa singur de dumneavoastră. Doamna Snowden se opri, neștiind dacă era sau nu necesară o atenționare specială și în final decise că era.

— În locul dumneavoastră, eu nu l-aș supune unui test. La revedere.

Nedorind să plângă într-un loc unde putea fi văzută de doamna Snowden pe circuitul de monitorizare, Sloan începu să bage mașina în marșarier, când o văzu pe Courtney repezindu-se pe scări în jos, spre ea.

Sloan ieși din mașină și se duse la porți. Courtney se opri de cealaltă parte a acestora și o studie pe Sloan cu o privire trufașă.

— Cum ai putut?! o întrebă ea cu furie amară. Cum ai putut să ne faci așa ceva, când noi am fost atât de buni cu tine?!

— Știu cum pare, spuse Sloan cu durere. Nu mă aștept să mă crezi, dar nu am știut nimic despre toate astea. Înghiți, înainte de a putea continua.

— Eu... Eu v-am iubit familia, pe fiecare dintre voi.

Ochii cenușii ai lui Courtney semănau atât de mult cu ai lui Noah, încât Sloan le memoră inconștient culoarea în lumina soarelui, chiar dacă ei o priveau cu rece animozitate.

— Nu sunt chiar atât de proastă încât să te cred.

Sloan acceptă condamnarea cu o înclinare a capului.

— Te înțeleg.

Sloan începu să se întoarcă; apoi își dădu seama de ceva ce o făcu să-și înghită lacrimile înainte de a o face.

— Mulțumesc că nu mă acuzi că sunt și ucigașă, nu numai spion.

Courtney ridică din umeri, refuzându-i mulțumirile.

— Nu sunt chiar atât de proastă încât să cred că ai ucis-o pe

Edith.

Sloan se întoarse pentru că nu mai avea nimic de spus, dar Courtney nu terminase.

— Nu m-am dus la școală pentru că m-am gândit că o să vii, dar ai face bine să nu te mai întorci niciodată aici. Noah a plecat și tu ai avut noroc. Nu este doar furios. Te urăște.

Sloan încuviință din cap.

— Înțeleg. Crezi că dacă aș mai aștepta puțin și i-aș scrie o scrisoare, ar citi-o măcar?

— Nici o șansă, spuse Courtney în timp ce ea se întorcea, îndepărtându-se.

Courtney rămase acolo până când Sloan începu să iasă cu mașina de pe alee și o luă încet spre casă. Apoi își ridică palmele și și le apăsă de ochi, să-și împiedice lacrimile.

Capitolul 47

Sloan se simțea prea nefericită în drumul ei înapoi spre Bell Harbor, ca să-și mai facă griji pentru impactul pe care veștile îl vor avea asupra vieții și slujbei ei de acolo, dar în câteva ore de la întoarcerea ei, orice îndoială i se spulberă.

Când Sloan a sunat-o pe mama ei la buticul Lydiei, Kimberly ignoră văicăreala Lydiei și își luă liber pentru restul zilei, „din motive personale”. Sara puse capăt unei întâlniri cu un client important și sosi imediat după mama lui Sloan; apoi începură amândouă să o răsfețe ca și cum ar fi fost bolnavă, aducându-i mici tratații și mâncărurile favorite, în încercarea de a-i restaura apetitul și starea de spirit.

Sloan nu-și dădea seama că ele făceau asta pentru că arăta ca un om bolnav. Cu brațele petrecute în jurul unei perne decorative, stătea făcută covrig în colțul canapelei, povestindu-le tot ce știa despre crimă.

Amândouă îl recunoscuseră pe Paul la bordul iahtului, la știri și Sloan nu văzu nici un motiv să nu le spună adevărul despre relația ei cu acesta. Totuși, ca să nu o întristeze pe mama ei, Sloan le făcu să creadă că pe Noah Maitland urma să-l investigheze Paul la Palm Beach și îl scoase pe Carter din decor. Le povesti despre Paris și Carter și

despre oamenii pe care-i cunoscuse și despre lucrurile pe care le făcuse, dar eludă scurta ei poveste de dragoste cu Noah. Nu știa cum să vorbească despre el sau dacă o putea face fără să se prăbușească.

Când termină de povestit, Kimberly se duse în bucătărie și-i făcu lui Sloan o ceașcă de ceai, în timp ce Sara făcu o încercare de a o destinde puțin pe Sloan, dar nimeri prost.

— Ai întâlnit undeva vreun „Domnul Perfect”? glumi ea.

Sloan trebui să se lupte ca să-și controleze expresia.

— Eu... păi... da.

— Câți?

— Nu mulți. Unul singur.

— Numai unul? Palm Beach este locul de întâlnire pentru mulți „Domni Perfecti”. Probabil că nu te-ai uitat în jur.

Sloan închise ochii și văzu un chip bronzat, cu un maxilar pătrat, cu ochi cenușii frumoși și cu o gură insistentă, aplecându-se spre ea. Înghiți.

— Era cât se poate de perfect.

— L-ai cunoscut?

— Ah, da. L-am cunoscut, spuse Sloan slab.

— Și ai ieșit cu el?

— Da.

— Și? insistă Sara.

Vocea lui Sloan deveni o șoaptă și trebui să-și dreagă gâtul.

— Ne-am plăcut.

— Cât de mult v-ați plăcut?

Zâmbetul Sarei deveni mai larg, privind chipul lui Sloan și ascultându-i vocea.

Sloan își lipi fața de perna pe care o strângea în brațe și înghiți.

— Mult.

— Avem un nume? întrebă Sara.

— Noah Maitland.

— Noah Maitland? Noah Maitland? Ca majoritatea locuitorilor din Bell Harbor, Sara era abonată la Palm Beach Daily News și era la curent cu viața socială de acolo.

— Ascultă-mă. Chiar dacă n-ar fi făcut contrabandă cu arme, tot nu-l puteai dori. În toate pozele în care l-am văzut, era cu câte o altă femeie bogată, superbă, dar niciodată nu a rămas cu vreuna dintre ele.

Înainte ca Sloan să apuce să spună ceva, mama ei reveni din bucătărie cu ceaiul, spunând cu o voce blândă dar fermă:

— Nu cred că Sloan trebuie să renunțe la speranța că toate astea se vor rezolva. Ucigașul lui Edith va fi găsit și Paris și Carter își vor da seama că este nevinovată și o vor ierta. Iar până acum nimeni n-a spus că s-a găsit ceva ilegal pe vasele lui Noah Maitland. Sunt sigură că este nevinovat, pentru că altfel Sloan niciodată nu s-ar fi...

Kimberly se uită tandru la nefericita ei fiică și spuse cu voce sigură:

— Altfel, Sloan nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de el. Adevărul despre el va ieși la lumină și Sloan o să-i poată cere iertare. Sunt sigură că este un bărbat bun, cumsecade, care o va înțelege și o va ierta. Nu am dreptate, draga mea?

Sloan se gândi la ultima discuție avută la telefon cu Noah și își ridică spre mama ei ochii înlăcrimați.

— Nu.

Câteva minute mai târziu, Sloan își dădu seama că va trebui să ia imediat măsuri să iasă din starea asta. Luă telefonul și sună la secția de poliție.

— Matt, sunt Sloan, îi spuse ea locotenentului Caruso. Vreau să mă întorc înapoi la lucru mâine, nu luni, dacă aveți nevoie de mine.

— Te-ai întors în oraș? întrebă el și când ea îi confirmă, îi spuse să se prezinte la lucru în dimineața următoare. Caruso puse receptorul jos și se întoarse spre Jess Jessup.

— S-a întors Sloan. I-am spus că poate veni la lucru de mâine. Sper să fie în regulă și pentru căpitanul Ingersoll. Vreau să spun că a fost acuzată de crimă...

Jess se ridică.

— Caruso, ești un cretin.

— Unde pleci? strigă Caruso după el.

— Dacă ai nevoie de mine, mă contactezi prin radio, îi răspunse el, dar înainte de a pleca, Jess se opri la biroul dispecerului.

— S-a întors Sloan. Este acasă, îi spuse el.

Jess încă nu ajunsese la mașină, când dispecerul transmise vestea mai departe tuturor echipajelor de pe teren, din Bell Harbor.

În zece minute, o paradă de echipaje de poliție începu să sosească în fața casei ei.

Jess sosi primul și Sara îi răspunse la ușă. Nu se mai văzuseră de când apăruse Jess în fața casei ei, după petrecerea de pe plajă și Sara șovăi când îl văzu acolo.

— Ieși o clipă, îi spuse Jess trăgând-o pe Sara pe veranda lui Sloan. Cum se simte?

— Bine, spuse Sara ferm. Formidabil.

Jess nu se lăsă amăgit.

— Cum se simte, cu adevărat.

— Merge.

Jess dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Apoi făcu ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Sara. Întinse mâna, îi ridică bărbia și zâmbetul lui era lipsit și de ironie și de flirt.

— Crezi că vom putea îngropa securea războiului, o vreme?

Sara încuviință din cap cu prudență, descumpănită de blândețea de pe chipul lui.

— Aș vrea asta, Jess.

Pentru tot restul după-amiezii și seara, o constantă procesiune de echipaje de poliție sosi acasă la Sloan, plecând puțin după aceea. Cutii cu pizza și sandvișuri de la restaurantele cu fast-food se acumulau pe masa din sufrageria lui Sloan, în timp ce prietenii ei din poliție inventau scuze că au venit să o salute.

Sloan știa ea mai bine.

Veniseră să îi arate sprijinul lor și să o înveselească. Totul funcționa până când Sloan se culcă pentru noapte. Singură în pat, nu mai exista nimic care să-i distragă gândurile de la Noah. Își aminti de dățile când stăteau întinși unul lângă altul după ce făcuseră dragoste, ea cu capul pe umărul lui, mâna lui mângâind-o leneș, până când adormeau amândoi. Sau făceau dragoste din nou.

Capitolul 48

Paris nu se lăsa câtuși de puțin înșelată de tonul curtenitor al detectivilor Cagle și Flynn. Stăteau în living, a doua zi după înmormântarea străbunicii ei și cei doi încercau să o facă să se incrimineze singură pentru uciderea acesteia. Flynn spunea:

— Sunt sigur că puteți să înțelegeți de ce suntem derutați. Dacă Sloan ar fi omorât-o pe doamna Reynolds, de ce și-ar fi șters amprente de pe propria ei armă și ar fi ascuns-o apoi într-un loc unde nu puteam să nu o găsim? Ampretele ei, pe arma ei, nu ar fi incriminat-o. Arma a incriminat-o pentru că din ea s-a tras glonte care a ucis-o pe doamna Reynolds.

— V-am mai spus, nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

— Sloan a spus că în dimineața de după uciderea dnei Reynolds, pistolul se mai afla încă în locul inițial, nu sub saltea. Verificase ea. Crezi că ar fi putut altcineva vârî pistolul sub saltea?

— Cine? contracară Paris furioasă. Servitorii au fost trimiși cu toții acasă, de către voi. Singurii oameni din casă în dimineața aceea, și care nu lucrau pentru voi erau Paul Richardson și Sloan, tata, eu și Gary Dishler.

— Tocmai asta este partea confuză, interveni Cagle.

— Întocmai! contracară ea. În mod clar, nu credeți că Paul Richardson sau Sloan sunt vinovați.

— Richardson este agent FBI și nu are motiv. Sora dumneavoastră are un dosar fără pată, ca ofițer de poliție și a lucrat pentru el. Credeți-mă, dacă toate astea nu ar fi fost adevărate, pe sora dumneavoastră ar fi așteptat-o închisoarea pe viață. Și acum să vedem cine ne-a mai rămas, cine avea un motiv să o vrea moartă pe străbunica dumneavoastră și pe Sloan la pușcărie, și care să fi fost aici, să bage pistolul sub saltea?

Paris se ridică, punând capăt interviului și se duse la Nordstrom, care aștepta în hol. Era sătulă să tot fie amabilă cu cei care se purtau cu ea atât de rău.

— Nordstrom, spuse ea rece, te rog condu-i pe acești doi domni și încuie în urma lor. Nu vor mai trece niciodată de aceste porți.

Flynn renunță la aerul prietenesc.

— Putem obține un mandat.

Paris le făcu semn cu capul spre ușă.

— N-aveți decât, spuse ea. Dar până atunci, vă rog frumos să plecați de aici!

Când ușa se închise în spatele lor, Cagle se uită la Flynn cu un zâmbet creț.

— Asta a fost un mod delicat de a ne spune „băga-v-aș undeva”, nu-i așa?

— Da. Pun pariu că a fost la fel de delicată când a îndreptat Glock-ul spre pieptul străbunicii ei și a apăsat pe trăgaci.

Paris nu se simțea blândă. Era panicată. Făcea pași încet, înainte și înapoi, pe hol, încercând să înțeleagă cine putea fi ucigașul. Nu era la fel de dispusă să îi excludă pe Sloan și pe Paul Richardson din ecuație, pe cât fuseseră polițiștii. Paul era clar un mincinos și un tip suspect și era cât se poate de capabil să se folosească de oameni fără scrupule. Știa cum să mânuiască o armă și ar fi știut cum să facă să pară că altcineva era vinovat. Nu avea inimă. I-o frânsese pe a ei. Problema era... că el efectiv părea să creadă că Paris își omorâse străbunica.

Sloan era la fel de necinstită și de lipsită de inimă ca și el. Se prefăcuse că dorea ca Paris să se gândească la ea ca la o adevărată soră; apoi o făcuse să o și iubească la fel. Îi umpluse capul cu povești înduioșătoare despre mama lor și o făcuse să-și dorească să facă parte din familia lor din Bell Harbor. Privind retrospectiv, nu-i era greu să vadă că Sloan acceptase invitația de a veni la Palm Beach doar ca să poată introduce acolo un agent FBI, după care, împreună, să încerce să-l distrugă pe Noah.

Frecându-și absentă tâmplele care-i pulsau, Paris trecu în revistă ce spusese detectivii și ce insinuau prin acele cuvinte. Păreau să fie cât se poate de convingși că Sloan spusese adevărul și că cel care pusese pistolul sub saltea era criminalul. Poliția era convinsă că nu era vorba de Sloan sau de Paul, iar Paris știa că nu era nici tatăl ei și nici ea.

Nu mai rămăsese decât Gary Dishler.

La început ideea i se păru absurdă, dar cu cât mai mult se gândea la ea, cu atât își dădea seama cât de puțin îi plăcea, de fapt, de omul acesta. Când venise să lucreze pentru tatăl ei, în urmă cu câțiva ani, poziția lui ca asistent fusese bine definită, dar acum el părea să se ocupe de totul. În general, el îl trata pe tatăl ei cu multă deferență, dar nu de puține ori îl auzise folosind un ton iritat, nerăbdător, total necuvenit. Îl văzuse înfuriindu-se pe o fată în casă și

concediind-o pe loc pentru că aceasta se atinsese de niște hârtii de pe biroul lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai neplăcut i se părea Dishler. Nu-și putea imagina de ce ar fi vrut să-i facă rău străbunicii ei, dar nu era complet sigură că n-ar fi fost în stare de așa ceva.

Tatăl ei trecea în revistă scrisorile de condoleanțe, într-un birou de la etajul doi, legat într-o parte cu dormitorul lui și în cealaltă parte, de biroul lui Gary Dishler. Ușa dinspre hol a biroului lui Dishler era deschisă, dar ușa de legătură era închisă. Paris intră în biroul tatălui ei și îi închise bine ușa dinspre hol, ca să poată discuta în intimitate.

— Avem o problemă, spuse ea cât putu de calm.

— Anume? întrebă tatăl ei desfăcând un alt plic.

Paris se așeză pe fotoliul din fața biroului.

— Știi cumva ce sentimente avea Gary cu adevărat, pentru străbunica? Eu știu că ea se purta uneori urât cu el.

— Ea se purta urât cu toată lumea, uneori, sublinie Carter filosofic. Dar ce legătură are asta cu Gary?

Paris inspiră adânc, să prindă curaj.

— A fost poliția aici, adineauri. Ei cred că persoana care a vârat pistolul lui Sloan sub saltea este și asasinul străbunicii și ei sunt siguri că nu este vorba nici de Sloan și nici de Paul.

— Paris, nu te implica în toată povestea asta. O să înnebunești încercând să lămurești ceva. Lasă poliția să se ocupe.

— Nu cred că ne putem permite asta.

Carter se uită la ea, încruntându-se.

— De ce nu?

— Pentru că poliția este deja convinsă că eu am făcut-o. Eu am avut cel mai mare motiv și cea mai bună oportunitate.

— Dar asta e ridicol. E o nebunie.

— Este o nebunie să înfunzi pușcăria pentru ceva ce nu ai făcut, dar asta se întâmplă mereu. Nu există decât o singură persoană care ar fi putut muta pistolul ăla în dimineața următoare uciderii străbunicii, iar această persoană este Gary Dishler. În afară de Paul, de Sloan, de tine și de mine, el a fost singura altă persoană căreia poliția i-a permis să rămână în casă, după găsirea trupului lui Edith. Tu nu ai făcut-o și eu nu am făcut-o. Înseamnă că nu mai rămâne decât Gary.

O expresie ciudată traversă chipul lui Carter când ea termină, o expresie asemănătoare aproape cu frica, dar care dispăru atât de repede, încât Paris nu putu fi sigură.

— Poliția nici măcar nu se va obosi să-l întrebe ceva, iar eu cred că voi fi arestată. Cred c-ar trebui să ne angajăm proprii noștri detectivi particulari, să facem ceva. Și cred că ar trebui să mă gândesc deja la un avocat.

Furia, nu frica îi întări chipul, când ea se ridică în picioare și spuse:

— O să te gândești să faci amândouă lucrurile?

Carter dădu scurt din cap și Paris plecă. O pornise în jos pe scări când auzi o ușă lovindu-se de tocul ei și se întoarse, repezindu-se în sus pe scări. Ușa biroului tatălui ei era deschisă, dar ușa dinspre hol a lui Dishler era închisă acum și Paris gemu aproape sonor, gândindu-se că Dishler putea fi acela pe care tatăl ei îl va ruga să-i găsească un avocat și detectivi. Dar apoi își spuse că tatăl ei păruse destul de furios ca să se confrunte singur cu Dishler și să încerce să smulgă adevărul de la el.

Teama pentru tatăl ei o făcu pe Paris să-și încalce principiile ei de o viață. Intră repede în biroul tatălui ei, închise ușa și se aplecă peste birou, la telefon. Apăsă pe extensia numărului lui Dishler și i se răspunse pe loc.

— Ce este? izbucni Dishler.

— Gary? Ah, îmi pare rău, spuse Paris în timp ce continua să apese tasta trei de pe telefonul lui Carter, activând monitorizarea din încăpere.

— Am vrut să sun la bucătărie.

— Aia e extensia treizeci și doi, spuse el și închise. Gary alesese noul sistem de telefonie și îi arătase cum să activeze monitorizarea din cameră, când tatăl ei se afla în convalescență, după atacul de cord. Acum Paris punea în practică ce învățase. Conversația din biroul lui Gary se auzea acum la ea și Paris o asculta cu un crescând sentiment de neîncredere și groază, care se transformă în teroare.

— Ți-am spus să te calmezi, Carter! îl amenință Dishler pe un ton cu care nu-l mai auzise niciodată vorbind. Ce vrei să spui?

— Ai auzit ce am spus. Fiica mea tocmai m-a informat că va fi probabil arestată pentru uciderea lui Edith.

— Despre care fiică vorbești? întrebă Dishler inutil.

— Eu nu am decât o singură fiică, izbucni Carter. Și care tocmai mi-a dat argumente cât se poate de convingătoare că tu trebuie să fi cel care a mutat arma.

În loc să-l audă pe Dishler negând violent, așa cum se aștepta Paris, îi auzi scaunul făcând un zgomot ca și cum s-ar fi lăsat pe spate în el și când vorbi, vocea lui era grotesc de calmă și de lipsită de griji.

— Carter, tu ai avut o problemă serioasă și partenerii tăi de afaceri au recunoscut-o imediat ce le-am raportat-o. Mi-au cerut să rezolv problema înainte ca ea să explodeze și suflul ei să ne distrugă pe toți.

— Ce problemă? întrebă Carter, dar vocea lui părea alarmată și în defensivă.

— Ei acum, știi bine ce problemă, spuse Dishler cu voce prefăcută. Problema este că Edith și-a schimbat testamentul înainte ca vreunul dintre noi să își dea seama, l-a tăiat lui Sloan o bucată din averea ei, din care o porție mare este Hanover Trust. Partea lui Sloan ar

fi însemnat cincisprezece milioane de dolari. Dar Hanover Trust nu are decât cinci milioane de dolari în total, pentru că administratorul lui, adică tu și banca ta, îl mulgeți de zece ani încoace ca să ții banca în stare de funcționare și să-ți acoperi pierderile din alte părți. Sunt corect?

După o tăcere, Paris îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Aș fi putut-o convinge pe Sloan să-și lase banii în trust și să se mulțumească cu dobânzile. Am convins-o deja pe Paris să facă asta...

Se auzi o lovitură, ca și cum Dishler ar fi lovit cu pumnul în masă.

— Sloan Reynolds nu este Paris: este polițistă. Dacă ar fi hotărât să-și retragă toată partea ei, iar tu nu i-ai fi putut da banii, ar fi mirosit imediat ceva. Iar mirosul acela te-ar fi acoperit pe tine și ar fi infestat și Reynolds Bank. Iar partenerii tăi din bancă nu ar fi permis să se întâmple așa ceva.

— Încetează să-i mai numești parteneri, fir-ai să fi! Noi am avut un aranjament, nu un parteneriat. M-au luat pe garanție când banca a avut probleme în anii optzeci și în schimb am fost de acord să spăl ceva bani pentru ei, de-a lungul anilor, l-am lăsat să-și pună proprii lor oameni în câteva poziții cheie și am tolerat să te am în preajma mea, dar nimeni nu a pus problema unei crime.

— Nu a existat variantă. Dacă aș fi aflat la timp că Edith urma să-și schimbe testamentul ca să o includă și pe Sloan, bătrâna ar fi murit de o cauză naturală până să apuce să-l semneze și nu ar fi existat nici o problemă. Din nefericire, nu am știut nimic despre testament decât când a plecat Wilson de aici, cu noul testament semnat în prezența a doi dintre servitorii tăi. Iar singura soluție ca Sloan să fie împiedicată să-și poată pretinde partea ei din moștenire era ca ea să fie acuzată de crimă, tocmai ca să intre în posesia banilor. Partenerii tăi m-au sfătuit să mă ocup de asta.

Paris îl auzi pe tatăl ei scoțând un sunet ca o înjurătură oftată și Dishler spuse nepăsător:

— Carter, a fost doar o chestiune de afaceri. Nu e nimic personal. A fost ușor pentru că avea pistolul ei.

Vocea lui Carter coborî la o șoaptă de om înfrânt.

— De unde ai știut? Când ai aflat că era polițistă?

— Cu o zi înainte de moartea bieteii Edith, am întrebat-o pe fiica ta ce părere avea despre covoarele persane rare, de la parter. Iar ea a descris culorile în Aubusson, nu cunoștea diferența. Asta, alături de faptul că nu manifesta nici un fel de interes pentru decor, m-a făcut bănuitor.

Mi-a luat cinci minute pe computer să descopăr că era polițistă și un apel telefonic, să verific. Partenerilor tăi le-au trebuit cincisprezece minute să vină cu un plan și să-mi dea instrucțiuni.

Irascibil, adăugă:

— Mi-au trebuit treizeci de minute să găsesc locul unde-și ascunsese pistolul. Iar acum putem pune capăt acestei discuții neplăcute?

În biroul alăturat, Paris auzi încordarea din vocea tatălui ei când întrebă:

— Și Paris? O vor aresta pentru asta.

— Ei, știi bine că nu o să permit niciodată asta. În seara asta se vor ocupa de Sloan și totul se va sfârși aici.

— Cum?

— Chiar ești sigur că vrei să știi?

În biroul de alături, Paris își ținu răsuflarea, cu mâna deasupra butonului pentru întreruperea microfonului. Dar trebuia să știe ce vorbeau ei despre Sloan.

Tatăl ei trebuie să fi încuviințat din cap, pentru că răspunsul lui Dishler îi îngheță sângele în vine:

— În seara asta, ajutată puțin, Sloan va avea un atac de vinovăție și rușine. Care o va decide să scrie un bilet în care va mărturisi că și-a omorât străbunica. După care își va zbura creierii. Femeilor nu le place ca moartea să le distrugă înfățișarea, dar ea este polițist. Și ea va alege mai curând calea mai sigură, mai rapidă, nu?

Paris eliberă brusc butonul intercomului și ieși în fugă din biroul tatălui ei, poticnindu-se în timp ce alerga de-a lungul coridorului. Apartamentul tatălui ei se afla în capătul aripii de nord a casei, iar al ei se afla în aripa sudică. În timp ce depășea scara centrală care ducea spre foaier și împărțea cele două aripi, văzu pe hol o subretă cu un braț plin cu așternuturi proaspete și-și încetini mersul.

Încă nu avea habar ce urma să facă; emoțiile ei înnebunite îi blocau gândirea logică, lăsându-i doar două direcții de gândire. Trebuia să o prevină pe Sloan și trebuia să plece din casă fără ca cineva să aibă vreo bănuială asupra intențiilor ei.

— Bună, Mary, îi spuse ea fetei în casă. Mi-am amintit că era cât pe ce să pierd ora la manichiură. Mă grăbesc groaznic.

În camera ei, își înșfăcă geanta și cheile de la mașină și porni spre ușă; apoi își aminti că trântise într-un sertar cartea de vizită a lui Paul, cu gândul vag de a le trimite o scrisoare superiorilor lui, în care să se plângă de acuzația pe care i-o adusesese acesta.

Văzu cartea de vizită dar mâinile îi tremurau de parcă ar fi avut paralizie și o scăpă de două ori.

Nordstrom era în holul de la parter. Trebuia să-i lase un mesaj pentru tatăl ei, pentru ca acesta să nu aibă bănuieli când ea nu se va întoarce acasă pentru cină. Încercă să inventeze un loc unde s-ar putea duce la o zi după înmormântarea străbunicii ei și care să nu-l izbească prin ciudățenia lui.

— Tata este într-o discuție cu domnul Dishler și nu vreau să-l deranjez. Vrei te rog să-i spui că... m-a sunat doamna Meade și mă duc

ia ea, să discutăm câteva schițe de-ale mele. Cred că asta mă va ajuta să-mi mai revin puțin.

Nordstrom își înclină capul.

— Cu siguranță, domnișoară.

Capitolul 49

Paris se uită la ceasul din bord în timp ce scotea din locul lui telefonul Jaguarului și văzu că era puțin după ora patru. Dacă ignora total limita de viteză, într-o oră sau chiar mai puțin ar putea ajunge la Bell Harbor. L-ar dura mai mult decât dacă ar aranja pentru un avion până la Bell Harbor și ar închiria o mașină la aeroport. Decise totuși să meargă cu mașina. Oricum, tot ajungea acolo înainte de a se întuneca.

Ținând receptorul în șaua umărului, cu un ochi se uita la trafic, în timp ce forma numărul pe care Paul îl scrisese pe dosul cărții de vizită. Mâinile încă îi tremurau, dar avea probleme urgente de rezolvat și asta o împiedica să se gândească la ce era de negândit.

Telefonul de la numărul dat de Paul scoase un sunet ca și cum ar fi fost pe pager și Paris îi transmise numărul telefonului din mașina ei și așteptă să fie imediat sunată.

În camera lui din motelul din Palm Beach, Paul ascultă cu resemnare bombardamentul verbal care venea pe firul telefonului, de la agentul special FBI pentru divizia Miami. Celularul lui se afla pe noptieră și pe ecranul acestuia se aprinse o luminiță intermitentă, indicând că va urma un apel. Paul se întinse și îi puse pe pager ca să nu mai sune... și-și continuă discuția în contradictoriu cu bărbatul de la celălalt capăt.

— Paul, înțelegi ce se petrece aici? Mă fac bine înțeles? O să coste biroul o avere în ore-om, doar ca să răspundă la primul potop de plângeri pe care avocații lui Maitland le-au prezentat astăzi la tribunal.

— Ce anume ne acuză el că facem?

— Sunt atât de fericit că ai întrebat, îi răspunse Brian Mecade, cu sarcasm mușcător, ia să vedem... uite, ne acuză de sechestrare și percheziționare ilegală, apoi suntem acuzați de întinderea unei curse...

Paul ascultă în tăcere lungă litanie de acuzații legale.

— Stai, mi-a scăpat asta, spuse Mecade ironic. Asta ne acuză de „incompetență răuvoitoare”.

— În viața mea n-am auzit de așa ceva. De când incompetența înseamnă încălcarea legii?

— De când avocații lui Maitland au decis să încerce să o facă așa ceva! spuse Mecade furios. Probabil că avocații lui lucrează tocmai la o nouă lege despre asta. O și văd străbătând tot drumul până la Curtea Supremă, pentru aprobare.

— Nu am nimic de spus, Brian.

— Ba da. Într-una din aceste plângeri, Maitland pretinde scuze formale, publice, pentru că tu nu ai găsit nimic ilegal, pe niciunul dintre vase. Vrea să declari public că îți pare rău.

— Spune-i să se ducă dracului.

— Avocații noștri lucrează la echivalentul legal al acestui răspuns; totuși, eu nu cred că ar fi indicat decât în cazul în care tu simți că el are cu adevărat marfa pe care o cauți, undeva în altă parte decât pe iahturi, fără să știi exact unde.

Paul expiră prelung.

— Asta este imposibil. După ultima lui întâlnire în America de Sud, s-a întors pe vasul Apparition. Am ținut vasul sub supraveghere pe tot drumul de întoarcere și l-am ținut sub observație ceas de ceas, zi de zi, de când se află în Palm Beach.

— Cu alte cuvinte, dacă ar fi adus marfă de contrabandă din America de Sud, ai fi găsit-o.

Paul încuviință din cap; apoi cu glas tare.

— Da.

— Și nici la bordul vasului Star Gazer nu ați găsit nimic?

— Nu.

— Prin urmare, Maitland este nevinovat.

Paul se gândi la viețile pe care le distrusese cu bănuiala lui greșită și se simți mult mai rău decât îi putea spune lui Mecade.

— Cam așa ceva. Deși în mod legal îți poți anina pălăria de mitraliera pe care am găsit-o. Ceea ce înseamnă o armă automată, acum înseamnă o „ilegalitate”.

— Mulțumesc pentru această observație care mi-a deschis ochii. Dar ce, spunem despre faptul că afurisita aia de mitralieră este practic o vechitură pe care el a confiscat-o pentru fier vechi?

Paul oftă din nou și se gândi la Sloan care îl apăraseră cu fermitate pe Maitland, pentru că judecata ei era mai sigură decât a lui.

— Crezi c-ar merita să încerc să-i fac lui Maitland o vizită și să încerc să-i mai alin sensibilitățile?

— El nu vrea alinare, el vrea sânge, sângele nostru.

— Trebuie să vorbesc cu el ca să îndrept o altă problemă, spuse Paul gândindu-se că trebuie măcar să încerce să-l convingă pe Maitland că Sloan nu știa că el era o țintă a FBI.

— Nu te apropia de Maitland, îl preveni Mecade înfuriindu-se din nou. Făcând asta, ne poți periclita apărarea. M-ai auzit, Paul? Asta este un ordin, nu o sugestie.

— Te-am auzit.

Când închise, Paul mai primi două telefoane de la oamenii lui din Palm Beach. Le dădu fiecăruia instrucțiuni detaliate; apoi își luă un pahar cu apă și se întoarse cu el la pat. Își scoase valiza și începu să împacheteze.

Paris așteptă cincizeci de minute s-o sune Paul înapoi; apoi acceptă că trebuia să-și formuleze un plan și să se bazeze numai pe ea. Mâinile îi transpirau pe volan, vitezometrul arăta 110 mile la oră și

se aștepta în orice clipă să fie trasă pe dreapta pentru depășirea vitezei legale.

Trebuia să rămână calmă și să se gândească. Cu mâna dreaptă își deschise geanta și pipăi după un stilou și ceva pe ce să scrie; apoi luă telefonul mașinii și sună Informațiile din Bell Harbor.

Operatoarea îi spuse că numărul de telefon al lui Sloan era secret.

— Numărul de telefon al lui Kimberly Reynolds îl aveți? întrebă Paris.

Operatoarea îi dădu numărul și adresa și Paris le notă.

— Aș vrea, vă rog, și numărul de telefon al Poliției din Bell Harbor.

Paris îl notă și sună mai întâi aici. O ceru pe detectivul Sloan Reynolds și operatoarea o puse în așteptare. Tensiunea lui Paris creștea pe măsură ce aștepta cu speranță să audă vocea lui Sloan.

Răspunse un bărbat care se recomandă ca fiind locotenentul Caruso.

— Trebuie să vorbesc cu Sloan Reynolds, spuse Paris.

— Îmi pare rău, doamnă, dar programul ei s-a terminat la ora trei.

— Trebuie neapărat să dau de ea. Sunt sora ei și este ceva foarte urgent. Îmi puteți da numărul ei de acasă?

— Sunteți sora ei și nu-i știți numărul?

— Nu-l am la mine.

— Îmi pare rău, dar nu am permisiunea să fac asta.

— Ascultați-mă, spuse Paris cu o voce tensionată, plină de nerăbdare. Este foarte urgent. Viața ei este în pericol. Cineva va încerca să o ucidă, în noaptea asta.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului decise, evident, că era vorba de o farsă proastă.

— Vă referiți la dumneavoastră, doamnă?

— Firește că nu! Explodă Paris. Dându-și seama că nici isteria și nici furia nu o vor duce nicăieri cu prostul ăla, Paris încercă din nou.

— Sunt sora ei. O cunoașteți personal pe Sloan Reynolds?

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să știți că până acum câteva zile a fost la Palm Beach, în vizită la familie?

— Da, și străbunica ei a fost omorâtă și detectivul Reynolds a fost arestată și apoi eliberată. Am avut deja două apeluri de la persoane care au vrut să mărturisească.

Paris decise că tipul era idiot.

— Cine este șeful, acolo?

— Căpitan Ingersoll, dar azi are liber.

— Și după el?

— Ță sunt eu.

Paris îi închise telefonul.

Terminând cu împachetatul, Paul se întinse automat după cheile de la mașină și celular. Ledul intermitent indica un apel rămas fără răspuns și își aminti de unul primit în timpul convorbirii lui cu Mecade. După care mai primise două telefoane lungi. Nu cunoștea numărul la care trebuia să sune.

Mâna lui Paris tremura necontrolat când luă de pe bancheta alăturată hârtia și citi numărul lui Kimberly Reynolds. Se întinse după telefon exact când acesta începu să sune și smulse receptorul din furcă.

— Sunt Paul Richardson, spuse vocea cunoscută. Am pe pager numărul dumneavoastră...

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise vreodată Paris. Se simți atât de ușurată încât îi venea să plângă.

— Paul, sunt Paris. Sunt în mașină în drum spre Bell Harbor. Trebuie să mă crezi pentru că poliția din Bell Harbor crede că sunt o nebună și nu va face nimic. Iar dacă tu nu mă ajuți...

— Te cred, Paris, o întrerupse el pe un ton uimitor de blând și de liniștitor. Și o să te ajut. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ei vor s-o omoare pe Sloan, la noapte! O vor pune să scrie un bilet de sinucigaș, prin care mărturisește că ea a ucis-o pe străbunica mea și apoi o vor omorî!

Aproape că se aștepta ca el să nu creadă nimic și să-i ceară detalii, în timp ce ultimele minute din viața lui Sloan își ticăiau drumul.

— În regulă. Spune-mi cine sunt „ei”, ca să știu cum să-i împiedic.

— Nu știu cine sunt. Am auzit doar o conversație despre cum vor decurge lucrurile în noaptea asta.

— Bine, atunci spune-mi pe cine ai auzit vorbind despre asta?

Momentul trădării sosise. Tatăl ei o iubise și o crescuse... Tatăl ei nu avea nici o rețineră ca Sloan să moară în noaptea asta, pentru ca el să-și protejeze „afacerea”... Tatăl ei nu fusese deloc furios când aflase că bunica lui fusese omorâtă din același motiv. Paris o iubise atât de mult. Îl iubea pe el. O iubea pe Sloan.

— Paris? Trebuie să știu cine este implicat, altfel nu pot fi eficient!

Paris înghiți și-și trecu brațul stâng peste obrazul umed de lacrimi.

— Tatăl meu. Tatăl meu și Gary Dishler. L-am auzit vorbind despre asta. Dishler lucrează pentru niște tipi pe care-i numea „partenerii” tatălui meu și „partenerii” i-au spus să o ucidă pe străbunica mea și el a făcut asta.

Lacrimile i se revărsau șuvoaie pe obraji, încețoșând mașinile și drumul din fața ei.

— Ei i-au spus cum să rezolve cu Sloan, dar el nu va face asta cu mâna lui. Au angajat oameni, cred.

— Asta aveam nevoie să știu. Te sun înapoi.
Paris închise. Paul o va salva pe Sloan. Și îl va aresta pe tatăl ei.
Se gândi la mândru! frumosul ei tată, cum va fi scos în cătușe din casa lui. Se gândi la procesele și la acuzațiile de crimă și la articolele urâte din ziare, cu imaginea lui. Și lacrimile nu se mai opreau.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, cu glas tare. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Capitolul 50

În port se afla un elicopter FBI și în drum spre el, Paul sună la Poliția din Bell Harbor. Și el dădu tot peste locotenentul Caruso.

Paul se identifică și până să tragă aer în piept, Caruso spuse:

— V-am recunoscut numele de la TV. Erați cu Sloan în...

— Încetează să vorbești și începe să ascuți, izbucni Paul. Sloan este în pericol. Cineva încearcă să pună mâna pe ea, probabil acasă la ea...

— Pun pariu că vă referiți la tipa care tocmai a sunat aici. Mi-am închipuit că e o nebună, dar ca să mă asigur totuși, i-am lăsat lui Sloan un mesaj pe robotul de acasă.

— Ți-a răspuns?

— Nu, nu încă, dar...

Paul recapitulă în minte ofițerii pe care-i întâlnise la petrecerea de pe plajă, cu Sloan. Doar unul singur se detașa dintre ei; era suficient de inteligent ca să aibă suspiciuni față de Paul, în seara respectivă și să-i pună întrebări lui Sloan despre focurile de artificii care răsunaseră ca niște împușcături.

— Unde e Jessup?

— Azi e liber. Pe cine altcineva vreți...

— Ascultă-mă odată, cretin ignorant ce ești, și o să-ți spun ce vreau. Mișcă-ți fundul și caută-l; după care spune-i să mă sune la numărul ăsta.

În martie, zilele erau scurte și soarele apunea deja, când în depărtare apăru ieșirea din autostradă, spre Bell Harbor. Paris avea nevoie de îndrumări ca să ajungă acasă la Sloan, dar de fiecare dată când suna la Kimberley, îi răspundea robotul.

Kimberly mai era probabil la muncă, își spuse Paris înnebunită. Își porunci să rămână calmă, să se gândească la alte posibilități. Brusc, își aminti că mama ei lucra într-un butic și Sloan îi vorbise despre proprietara acestuia. Proprietara avea un nume demodat și buticul se numea după ea. Paris fusese interesată mai ales de mărfurile de designer pe care... pe care... LYDIA le avea.

Înșfăcă telefonul și ceru numărul buticului Lydiei. Se simți atât de ușurată, încât aproape că-i veni să râdă când Lydia mormăi auzind că este vorba de un telefon personal pentru Kimberly.

— Aici Kimberly Reynolds, spuse vocea dulce, părând firesc de curioasă să știe cine o suna.

— Sunt Paris. Doamnă Reyn... Mamă.

— Ah, Dumnezeu. Ah, Slavă Domnului. Strângea atât de tare în mână receptorul, încât Paris putea auzi scrâșnetul.

Paris aprinse luminile și încetini pentru viteză de ieșire din autostradă, ca să nu fie izbită de altă mașină în traficul strâns de la semaforul din apropierea culoarului pentru ieșire.

— Sunt în Bell Harbor. Am o problemă. Trebuie să o găesc imediat pe Sloan.

— Ar trebui să fie acasă. Este trecut de cinci și azi a lucrat în schimbul de dimineață, dar dacă are un caz, de obicei mai întârzie.

— Eu ies tocmai din autostradă. Îmi poți spune cum să ajung la ea din... Paris se opri să citească indicatoarele.

— Din Harbor Point Boulevard și autostradă.

Kimberly se arătă atât de dornică să o ajute, încât îi înmuie inima lui Paris, chiar dacă îi bubuia de îngrijorare.

— Sloan ține o cheie într-un loc unde n-o să-ți treacă niciodată prin cap să cauți, adăugă ea și-i spuse lui Paris unde o găsește. Dacă nu e acasă, poți intra s-o aștepti, adăugă ea.

— Îți mulțumesc mult. Paris făcea deja o întoarcere la stânga, potrivit instrucțiunilor lui Kimberly. Brusc, își dădu seama că nu voia să încheie această primă conversație cu mama ei. Ținându-și respirația, spuse, nesigură:

— Crezi că mai târziu pot veni la tine, să te văd?

Un râs cu lacrimi îi scăpă mamei ei.

— De treizeci de ani aștept să te aud spunând asta. Nu... Nu o să uiți, nu?

— Îți promit că nu.

Câteva minute mai târziu, Paris era în fața casei lui Sloan.

Înăuntru era aprinsă o lumină și pe alee era parcată o mașină albă, ultimul tip, cu un număr ciudat pe plăcuțe: BHPD031.

Convinsă că numărul aparține Poliției din Bell Harbor, Paris găsi un loc de parcare pe strada din fața casei, își luă poșeta și coborî din mașină. Vântul se întetise și câțiva stropi de ploaie udaseră aleea. Deși se lăsase noaptea, strada părea sigură și bine iluminată. Planul ei era să bată la ușă, să-i spună lui Sloan ce urma să se întâmple și să plece imediat. De restul se putea ocupa Paul.

Planul părea cât se poate de bun și de ușor de realizat, dar cu cât se apropia mai mult de ușă, cu atât mai stânjenită se simțea. Păși pe verandă și ridică mâna să bată la ușă; apoi ezită și se mai uită o dată în jur. Dincolo de stradă, în partea dreaptă, țărmul era parțial luminat de lumini mari, cu vapori de mercur, pe stâlpi înalți și lumina era suficient de puternică să evidențieze o siluetă feminină care mergea repede de-a lungul plajei, ca apoi să o rupă la fugă. Paris o recunoscuse și se simți atât de ușurată și de fericită, încât o strigă tare, fără să se gândească la zgomotul valurilor și al vântului.

— Sloan... Salutul ei se transformă într-un strigăt înfundat când ușa se deschise brusc și o mână se strânse peste gura ei și Paris fu trasă înăuntru.

Capitolul 51

Amenințarea ploii care o făcuse pe Sloan să o ia la fugă, se opri la un mai mult decât câțiva stropi și Sloan încetini din nou pasul. În mod normal, oceanul o liniștea; îi cânta. Dar de când se întorsese de la Palm Beach, nu mai găsisese consolare în el. Înainte de plecare, iubise orele ei tihnite, singură acasă. Acum însă nici acasă nu mai putea suporta să stea.

Aplecându-se, luă de jos o pietricică rotundă, șlefuită; se întoarse înapoi spre valuri și cu o mișcare din încheietura mâinii, încercă să o arunce astfel încât să taie apa. Trebuia să o taie; dar piatra lovi apa și se scufundă. A fost exact cum fusese și ziua ei de astăzi.

Se întorsese acasă puțin după ora trei și își petrecuse aproape tot timpul stând pe o ridicătură de pietre în partea de nord a zonei de picnic.

Privise norii adunându-se și acoperind soarele la asfințit, încercând să audă muzica. În serile liniștite, marea îi cânta cântece de leagăn de Brahms; în noapțile furtunoase, îi cânta Mozart. De când se întorsese în Bell Harbor, muzica dispăruse; acum marea o hărțuia cu vorbe; îi oferea sunete ascuțite și șoapte reci, care o urmăreau și în somn.

Se plângea că străbunica ei fusese omorâtă dar ucigașul era încă liber. Îi șoptea că ea iubise și pierduse pentru că dezamăgise pe toată lumea, îi enumera pierderile cu fiecare ridicătură și coborâre a valurilor. Edith... Noah... Paris... Courtney... Douglas.

Sloan stătea în loc, cu mâinile în buzunare, ascultând refrenul aspru, care o trimitea înapoi acasă, deși știa că nici acolo nu va reuși să scape de el.

Traversă strada în unghi, cu capul plecat, torturată de amintiri, urmărită de șoaptele triste, imperioase. Era atât de preocupată, încât ajunse aproape de ușa din spate când își ridică privirea și văzu că aici, casa ei era scufundată în întuneric. De la întoarcerea ei din Palm Beach, începuse să lase câte o lumină aprinsă în bucătărie și una în living, ca să nu umble într-un pustiu întunecat. Aprinsese mai devreme lumina din bucătărie; era sigură de asta.

Întrebându-se cum își putea aminti de ceva ce se părea că nu făcuse, Sloan întinse mâna spre ușă; atunci văzu bucățița mică de geam spart și își retrase brusc mâna. Se răsuci, lipindu-se de casă; apoi începu să înainteze, chircită la pământ.

Menținându-se sub nivelul ferestrei, se duse până la ușa din față, observând că lumina din living era în continuare aprinsă. Calculă repede probabilitățile și răspunsurile corespunzătoare: în mod clar, nu avea cum să știe dacă mai era cineva înăuntru sau de ce pătrunsese în

casă. Hoții intră repede și ies repede, dar în mod normal nu sting o parte din lumini.

Avea la ea cheia de la casă dar nu avea cheile de la mașină și nici vreo armă. Glock-ul ei se mai afla încă în custodia poliției din Palm Beach, înlocuitorul lui se afla în geanta ei din dormitor. Pistolul ei treizeci și opt se afla în sertarul biroului din living. Dacă era cineva în casă, atunci lucrul inteligent pe care-l avea ea de făcut era să plece, să se ducă la un vecin și să sune la poliție.

Acesta era planul ei până când ocoli colțul din față al casei și văzu Jaguarul decapotabil parcat în stradă. Jaguarul lui Paris. Să fi intrat Paris în casă prin efracție, dar să-și lase mașina la vedere? Ideea i se păru atât de bizară, încât o cuprinse teama.

Sloan refăcu încet drumul spre spatele casei, se apropie de ușă și răsuci butonul, în timp ce se retrase, automat, într-o parte, în afara liniei de foc. Auzi ceva înăuntru. O mișcare? Un scâncet? Un cuvânt?

Aruncă o privire rapidă în bucătăria scufundată în întuneric și fu aproape sigură că bucătăria era goală, cu ușa batantă care o lega de living, închisă.

Cu toate simțurile în alertă acum, acordate la orice nuanță de sunet, se strecură în bucătărie și deschise încet, cu un deget, ușa batantă.

Paris stătea la biroul din living, cu fața spre bucătărie, albă ca varul de groază, în timp ce un bărbat cu spatele la Sloan ținea un pistol îndreptat spre ea. Rugându-se să fie doar un singur om, Sloan deschise ușa încă puțin.

Paris o văzu și dintr-un impuls disperat începu să vorbească, încercând să le distragă celorlalți atenția și să-i ofere lui Sloan o explicație.

— Sloan n-o să semneze nici o confesiune în care să scrie că ea a omorât-o pe străbunica mea, doar ca să-l scape pe tatăl meu. O să-și dea seama că vreți s-o omorâți imediat ce va fi făcut asta.

— Gura! șuieră omul spre ea. Sau nu vei trăi destul ca să afli dacă ai avut dreptate!

— Nu văd de ce trebuie să fiți trei bărbați înarmați ca să omorâți o femeie!

Paris știa acum că și ea și Sloan vor muri; simțea asta cu un înfricoșător fatalism.

— Acum că ți-ai făcut numărul, o să fiți două femei, spuse încetișor bărbatul din partea stângă a ușii dinspre bucătărie.

Paris crezuse că Sloan se va retrage, dar ce făcu ea de fapt era atât de teribil de privit încât părea de necrezut. Sloan deschise și mai mult ușa și își ridică palmele mâinilor ca să arate că nu ținea nimic în ele și intră în living.

— Dați-i drumul. Pe mine mă vreți, spuse ea calmă.

Paris strigă, bărbatul de la birou se întoarce iar ceilalți doi o apucară pe Sloan de brațe și o trântiră de perete, fiecare cu câte un pistol îndreptat spre capul ei.

— Ei, ei, bine ai venit acasă! spuse unul dintre ei.

— Dați-i drumul și voi face tot ce vreți, spuse Sloan atât de calmă, încât lui Paris nu-i venea să creadă.

— Tu vei face ce vrem noi, altfel o vom ucide sub ochii tăi, spuse cel de lângă Paris în timp ce ocolea biroul spre partea ei. O apucă de guler și o trase în sus de pe scaun, împingând-o spre unul dintre ceilalți doi, care o țineau pe Sloan. Ațintind apoi pistolul asupra lui Sloan, spuse:

— Tu vii aici. O să scrii o scrisoare.

— O s-o scriu, doar că faceți o greșeală, spuse Sloan în timp ce era împinsă în față cu suficientă forță ca să se împiedice.

— Tu ai făcut o greșeală când ai intrat pe ușa asta, spuse pistolarul de la birou în timp ce o înșfăcă și o trânti în scaun.

— Dacă vrei să mai rămâi în viață după ce-o să ieși de aici, ia telefonul și sună-l pe cel care te-a trimis, îl preveni Sloan.

Tipul presă țeava de fruntea ei.

— Taci odată dracului și începe să scrii!

— În regulă. Dar lasă-mă să scot hârtie din sertar și ascultă-mă, sora mea n-are nici o legătură cu asta. Nu, nu vârî mai tare pistolul în capul meu. Știi că o să mă omori. Dar nu trebuie să o omori și pe ea. Sună-ți șeful și întreabă-l.

La stânga ei, Sloan observă o umbră mișcându-se în holul care dădea spre dormitor și simți cum îi țâșnește sudoarea de pe frunte, în timp ce-i creștea adrenalina. Sporovăi mai tare, mai repede, încercând să distragă atenția răpitorului ei, ca acesta să nu vadă umbra.

— Ea este cea pe care încearcă să o protejeze, ucigându-mă pe mine. Spune-i șefului...

Gangsterul o apucă de păr, îi trase capul pe spate și-i vârî pistolul în gură.

— Un cuvânt dacă mai spui, apăs pe trăgaci.

Sloan dădu încetișor din cap, iar el își îndepărtă pistolul și îi eliberă părul.

— Ce vreți să scriu pe hârtia asta? întrebă ea deschizând încet sertarul. Cu mâna dreaptă scoase afară un blocnotes, în timp ce stânga i se închidea în jurul patului unui treizeci și opt. Folosind blocnotesul ca paravan coborî pistolul în poala ei și se aplecă mai aproape de birou, ca să-l mascheze.

— Ce scriu? repetă ea.

Omul scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o trânti sub nas, pe birou.

În mintea lui Paris, exact înainte ca totul să devină negru, zgomotul hârtiei trântite coincise cu explozii simultane din toate

direcțiile și cu o durere bruscă, ascuțită, în capul ei. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se scufunda într-un puț întunecat a fost chipul lui Paul Richardson, contorsionat de furie.

Capitolul 52

La spitalul din Bell Harbor, atmosfera era distinct festivă, în ciuda faptului că micuțul spital era sub asediul aceleiași medii înnebunite care descinsese în Palm Beach cu prilejul uciderii lui Edith Reynolds, încercarea de ucidere a lui Sloan și Paris, din noaptea trecută, provocase un val de supoziții sumbre și teorii sălbatice.

Stațiile locale TV preferau să-i crediteze pe detectivul Sloan Reynolds și pe ofițerul Jess Jessup cu toate actele de curaj și cutezanță din timpul nopții și să treacă cu vederea actele de eroism ale celor doi ofițeri FBI care participaseră la raidul din noaptea respectivă.

Media națională considera foarte bizar și foarte incitant faptul că unul dintre cei doi agenți FBI ținuse titlurile doar cu câteva zile în urmă, în timpul percheziției pe iahturile lui Noah Maitland.

Anunțul făcut în urmă doar cu câteva secunde, cum că Paris Reynolds își recăpătase cunoștința, semnala începutul unei dispoziții de celebrare. Și, așa cum spera personalul spitalului, al plecării hoardelor de reporteri de la uși.

— Domnul Richardson? O soră zâmbitoare intră în sala privată de așteptare de la etajul trei.

Coborând glasul ca să nu le trezească pe Sloan și Kimberly, femeia spuse:

— Domnișoara Reynolds s-a trezit. Dacă vreți să o vedeți singură câteva minute, aceasta este ocazia dumneavoastră.

Paul se ridică. După ce așteptase la spital, ceas după ceas, ca Paris să-și recapete conștiința, brusc nu mai știa ce să-i spună.

Se sperie puțin când văzu că Paris avea ochii închiși, dar când se așeză lângă patul ei, văzu că respirația ei era puternică și egală și culoarea începuse să-i revină.

Îi luă mâna într-a lui. Paris deschise ochii și o privi înregistrând cine anume era el. Acum aștepta ca ea să-și amintească ce anume era, ticălosul care pusese la îndoială toate lucrurile oneste, decente, pe care le făcuse ea, ca în final să comită vicioasa nedreptate de a o acuza de uciderea străbunicii ei, pe care o iubea. Simți că merita același tratament pe care-l primise în seara în care ea l-a pălmuit și i-a trântit ușa în nas.

Paris se uită la el, confuzia dispărându-i total, înghiți și făcu primul efort din ultimele două zile de a vorbi și Paul își ținu răsuflarea. Vocea ei era doar o șoaptă vagă.

— Ce ți-a trebuit atâta timp? îi spuse, cu o vagă urmă a zâmbetului ei.

Paul râse răgușit și îi strânse mai tare mâna.

— Am fost împușcată? întrebă ea.

Paul confirmă din cap, amintindu-și cât de terifiat se simțise el când un glonte rătăcit, ricoșat, trecuse razant, zgâriind-o, pe lângă capul ei.

— Cine a tras în mine?

Paul își lăasă fruntea pe mâinile lor încleștate, închise ochii și îi spuse adevărul.

— Cred că eu.

Paris rămase foarte tăcută, apoi începu să se cutremure de râs.

— Ar fi trebuit să ghicesc.

Paul se uită în ochii ei și încercă să zâmbească.

— Te iubesc, spuse el.

Capitolul 53

Paris părăsi spitalul la sfârșitul săptămânii și se duse acasă la mama ei, pentru recuperare. Paul își luase câteva zile de concediu ca să fie alături de ea, Kimberley veghea asupra ei și Sloan venea în fiecare zi să o vadă.

Kimberly și Paris păreau să înflorească, dar Sloan slăbea și se ofilea cu fiecare zi, iar Paul știa că totul era din cauza lui Maitland.

Cum Paul simțea că ruptura se datora numai greșelii lui, dorea din suflet să încerce să repare totul, în ciuda ordinului primit de a sta departe de Maitland. Ceea ce îl împiedica s-o facă era faptul că Maitland refuza să-l vadă. Paul îl sunase de două ori să-i ceară o întâlnire, dar Maitland nu prelua legătura și nici nu-i răspundea.

Paul se gândea la toate astea, în timp ce Paris, Sloan și Kimberly stăteau de vorbă în livingul lui Kimberly, într-o după-amiază însorită, la două săptămâni după moartea lui Edith.

Sună soneria și cum nimeni altcineva nu păru să audă, Paul se ridică și se duse să deschidă. În ușă, privindu-l cu ochi micșorați, stătea Courtney Maitland.

— Am venit să o vedem pe Paris, îl informă ea. Tu ce cauți aici? Încerci să confiști porțelanurile?

Paul se uită peste umărul ei și îl văzu pe Douglas coborând din mașină și în mintea lui o idee începea să prindă un vag contur.

— Aș vrea să vorbesc cu voi doi, înainte de a intra să o vedeți pe Paris, spuse el ieșind afară și obligând-o pe Courtney să dea înapoi. Închise ușa în spatele lui, ca cei doi să nu poată trece pe lângă el. În timp ce Courtney se uita la ea și Douglas se încrunta, Paul spuse simplu:

— I-am făcut o mare nedreptate familiei voastre și i-am făcut același lucru lui Sloan. Aș vrea să încerc să-mi îndrept greșeala față de toată lumea, dacă mă veți ajuta.

Courtney pufni disprețuitor.

— De ce nu-ți fluturi pur și simplu legitimația de FBI și nu mormăi indicații? Nu așa rezolvi tu lucrurile?

Paul o ignoră din nou și i se adresă lui Douglas.

— Sloan nu a știut absolut nimic despre ce intenționam eu să fac cu cele două iahturi, Douglas. Nu a știut nimic despre faptul că eu mă interesam de Noah. Când a fost de acord să meargă la Palm Beach cu mine, Sloan știa doar că noi îl suspectam pe Carter Reynolds de activități ilegale. Ai citit ziarele. Știi că a mărturisit totul și că Dishler se află în custodia noastră. Dishler spune totul.

Făcu o pauză ca să le evalueze reacțiile dar nu putea spune ce simțeau ei, așa că reluă:

— Am avut dreptate în privința lui Carter. M-am înșelat în privința lui Noah. Ceea ce contează este faptul că voi nu v-ați înșelat în privința lui Sloan, când ați crezut că ține la voi toți. Ați auzit ce a făcut, și-a riscat viața ca să i-o salveze pe a lui Paris. A avut încredere în mine iar eu i-am înșelat această încredere, dar am făcut-o din spiritul datoriei și din convingerea că ea se înșela în privința lui Noah iar eu aveam dreptate.

Se opri din nou și Douglas se uită la Courtney ca și cum ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

— Courtney, spuse Paul, vorbește tot timpul despre tine, cu Paris și cu mama ei. Îi este dor de tine.

— De ce ar trebui să credem ce spui? Întrebă Courtney încăpățânată.

Paul își vârî mâinile în buzunare.

— De ce naiba aș minți despre asta?

— Pentru că ești un ticălos? sugeră Courtney, dar nu cu cine știe ce forță.

— Este clar că-mi pierd timpul degeaba, spuse Paul rece, întinzând mâna să le deschidă ușa. Nici unuia dintre voi nu-i pasă de Sloan. Uitați ce v-am spus. Am obosit să dau explicații unor oameni cărora nu le pasă.

Deschise ușa să intre, dar Courtney își puse mâna pe mâneca lui.

— Cât de mult îi este lui Sloan dor de noi?

Paul se întoarse.

— Incredibil de mult. Cât de dor îi este fratelui tău, de ea? contracăra el.

Courtney privi în jos, în timp ce în capul ei loialitățile se aflau în plin război; apoi își ridică privirea.

— Îi este suficient de dor de ea încât astăzi să plece spre Saint Martin, unde nu-i place deloc, iar când o să ajungă acolo se va întâlni cu o adunătură de oameni de care nu-i place. Apoi se va întoarce la San Francisco, unde va rămâne definitiv.

— Ajută-mă să intru la el să-l văd și o să încerc să-l fac să mă asculte.

— O să te dea afară, prezise Courtney încântată. Nu de tine este el îndrăgostit. Cu Sloan trebuie noi să-l facem să se vadă și asta trebuie să se întâmple undeva de unde să nu o poată da imediat afară.

Se uitară unul la altul, ajunseră la aceeași concluzie și intrară în casă.

— Bună la toată lumea, strigă Courtney.

Vocea ei o făcu pe Sloan să se întoarcă în loc, neîncrezătoare.

— Nu putem sta mult, continuă Courtney, repezindu-se să o sărute pe Paris pe obraz.

— Ai un pansament super, Paris.

Sloan se uită peste ea la Douglas, care-și deschidea brațele. O îmbrățișă și-i șopti la ureche:

— Courtney o să vă ducă pe tine și pe Paul la Noah. Du-te cu ea. Dacă aștepți, Noah o să plece. Pleacă în câteva ceasuri.

Își plimbă privirea în jur, distrat, peste umărul ei și-și lăsă brațele în jos.

— Cine Dumnezeu mai este și ea?

Sloan era atât de nerăbdătoare să plece și atât de îngrozită de deznodământ, încât trebui să-și studieze mama, înainte de a putea răspunde.

— Mama mea. Vrei să ți-o prezint?

Douglas îi spuse cu un zâmbet leneș:

— Draga mea, nimic nu-mi doresc mai mult pe lumea asta.

Capitolul 54

Noah băgă în servietă ultimul teanc de hârtii și coborî cu ea în foaier, unde valizele lui așteptau să fie încărcate de șofer în mașină.

Rămase acolo, cu mâinile în buzunare privind pentru ultima oară în jur. Chiar el proiectase casa. Iubea formele și contururile încăperilor. Tavanele înalte și vederile panoramice. Acum, era fericit să o părăsească o vreme. Oriunde se ducea în casa asta, îi apăreau amintiri cu Sloan și obsesia lui pentru ea; îl salutau în camere și îl urmau pe coridoare.

Se uită în living și o văzu pe Sloan acolo, pe canapea, îngrijorată că va fi arestată.

Pașii lui Noah răsunau pe dalele lustruite, în timp ce se plimba din cameră în cameră.

Intră în bucătărie și ea era acolo, făcând omlete noaptea târziu: Cel care nu ajută la gătit nu ajută la mâncat, îl prevenise ea.

— Dă-mi o sarcină. Una grea.

Și Sloan îi întinsese un cuțit și un ardei verde.

— Eu am ceva mai macho în minte, îi explicase el.

Și ea îi întinsese ceapa.

Noah deschise ușa din spate și ieși pe terasă, rămânând acolo, în picioare. La stânga lui se afla masa cu umbrelă, unde luase prima oară micul dejun cu Courtney, cu Douglas și cu el. Courtney îi ceruse detalii despre seara precedentă, când Noah „o dăduse-n bară” și Sloan izbucnise într-un râs molipsitor. Eu nu mă pricep deloc la flirtat... Dacă

aș fi avut un telefon, aș fi sunat-o pe prietena mea Sara chiar de acolo, de pe ringul de dans și aș fi întreat-o ce trebuie să spun.

Noah își smulse privirea de la masă și se uită drept în fața lui. Se întâlneau cu el acolo, pe peluză, aproape de terasă, noaptea târziu, după petrecere, arătând ca un înger desculț, cu sandalele în mână.

— Referitor la... la acel fel de relații... eu nu am ce tu... ce unii oameni ar putea considera o experiență bogată. De fapt, eu nu am avut decât două astfel de relații.

— Numai două? Ce păcat. Pot spera că au fost pe cât de scurte, pe atât de nesatisfăcătoare?

— Da, șoptise ea punându-i mâna pe obraz. Chiar așa au fost.

În noaptea aceea sfârșiseră sus, pe șezlongul din dreapta lui, unde se comportase ca un adolescent, pipăind și mozolind. În fața lui se întindea plaja. Se întâlneau cu ea pe plajă, în noaptea în care a murit Edith; el se întorsese de la Miami mai devreme, pentru că îi era dor de ea. O condusese acasă, după ce ea îl ajutase la gătit. „Sunt nebun după tine”. Prin asta voise să spună „Te iubesc.” Slavă Domnului că nu apucase. O să fie încă o chestie idioată de care va trebui să se păzească de acum înainte.

Noah se întoarse și intră înapoi în casă. Din toate femeile pe care le cunoscuse, se întreba ce genă a instabilității mentale, ce șansă a chimiei umane o putuse face pe ea singura femeie pe care o dorise mai mult decât pe toate celelalte. Nu putea înțelege cum de fusese atât de naiv. Ar fi pariat pe tot ce avea că era îndrăgostită de el la fel cum era și el, de ea. De fapt, pariase pe ea și în final îl costase o avere considerabilă. Publicitatea de prost gust care rezultase din percheziționarea vaselor lui de către FBI îi afectase reputația și în final, chiar dacă FBI nu găsisese nimic, simplul fapt că fusese suspectat avea să persiste ani de zile de acum înainte, în mintea oamenilor.

Sloan Reynolds era la fel de frumoasă și delicată ca o orhidee. Era Mata Hari cu coadă de cal.

Se opri în pragul ușii salonului și se uită la caseta video care ieșea din videorecorder. Zile în șir, după ce Paris și ea fuseseră aproape omorâte, programele de televiziune prezentaseră un film despre Sloan exercitându-și meseria ei de polițist. Deși Courtney o privea pe Sloan ca pe un trădător total, fusese fascinată de ceea ce văzuse și cu tipica inocență lipsă de sensibilitate, înregistrase totul și apoi începuse să-l piseze pe Noah la cap să vadă și el caseta.

După Courtney, Poliția din Bell Harbor imaginase un fel de episod din „Poliția Reală în Acțiune”, sau ceva de genul ăsta. Sloan luase parte la o acțiune anti-drog și fusese filmată în timp ce efectiv se petrecea totul.

Banda îi făcea cu ochiul. Aceasta era ultima șansă de a o vedea, înainte de plecare. Courtney și Douglas erau în vizită la Paris iar el era singur acasă. Se duse la televizor, îl porni și introduse caseta.

Ecranul se luminează, banda începu să se deruleze și Noah se simți cuprins de un atac de furie amintindu-și că efectiv se oferise să o învețe pe Sloan să tragă, pentru ca „delicatul, micuțul îngerăș” să nu se mai teamă de arme!

Pe ecran, „îngerășul” purta o jachetă pe spatele căreia era imprimat cuvântul POLICE și stătea aplecat după un echipaj de poliție, cu un pistol strâns cu ambele mâini, acoperindu-și colegii care se lansaseră în traversarea peluzei din fața unei case.

În următorul clip, Sloan nu își mai acoperea doar colegii, pentru că ea conducea, alergând înspre o clădire și lipindu-se lângă ușa din față, cu pistolul în mâini, ținut sus.

Noah apăsă butonul OFF. O disprețuia pe Sloan din caseta aceea.

Dar dacă ea nu l-ar fi trădat, atunci și-ar fi spus că era de-a dreptul magnifică.

Își aduse aminte că uitase un raport sus și cum avea nevoie de el, urcă în birou să-l ia și să plece. Frunzărea dosarele din sertarul biroului când auzi voci venind de jos, din hol. Când ridică privirea, în prag stătea Paul Richardson, cu Douglas de o parte și Courtney, de cealaltă.

Douglas văzu expresia ucigătoare din ochii lui Noah.

— Noah, vrei doar să ascuți ce are de spus Paul?

Drept răspuns, Noah întinse mâna după telefon, apăsă butonul intercom și-i spuse șoferului-bodygard:

— A intrat un intrus în biroul meu. Scapă-mă de el. Își întoarse apoi privirea spre biroul lui, găsi raportul pe care-l căuta și se ridică, ocolind biroul.

— Când o să trec prin dreptul tău, Richardson, spuse el în timp ce tatăl și sora lui se retrăseseră înțelepți din calea lui și puțin mai spre hol, dacă tresari doar, voi considera gestul drept comportament agresiv și voi fi încântat să-ți arunc fundul peste balcon. Ne-am înțeles?

Drept răspuns, agentul FBI înaintă mai mult în biroul lui Noah, trânti ușa închizând-o și încuind-o, pentru a-i bloca afară pe Douglas, Courtney și Martin care alerga în sus pe scări. Blocând ușa cu umerii, pentru a împiedica pe oricine să o deschidă, Richardson își petrecu brațele peste piept și-l privi o clipă pe Noah, impasibil.

De partea cealaltă a ușii puteau fi auziți Courtney și Douglas convingându-l pe Martin că nu era nevoie de prezența lui. Paul nu avea nici un dubiu că Noah era suficient de furios și de puternic ca să se repeadă la el, dar conta pe faptul că el nu va expune o față de cincisprezece ani la o scenă violentă în care era implicat, chiar dacă aceasta putea doar s-o audă, nu și s-o vadă. Conta de asemenea pe abilitatea lui de a-i dilua furia lui Noah înainte ca el să decidă că de fapt Courtney provocase scena, deci putea plăti prețul, fiind obligată să audă o bătaie violentă.

— Noah, spuse Paul în final, pe un ton relaxat, am avut două săptămâni de groază. De fapt, de mai bine de cinci ani n-am mai trecut prin așa ceva.

Noah își sprijini coapsa de birou, cu un mușchi pulsându-i violent în maxilarul încleștat, atent la ușa din spatele lui Paul, să știe dacă sora lui mai era încă acolo, sau nu.

Paul înțelese, așa că vorbi puțin mai repede.

— Ți-amintești de cazul Zachary Benedict, de acum cinci ani?

Maitland îi aruncă o privire plină de dispreț. Nimeni nu putea uita frenezia care cuprinsese toată lumea, în jurul actorului câștigător al Premiilor Academiei, condamnat pe nedrept pentru uciderea soției sale. Benedict evadase din închisoare și o luase ostatecă pe o anume Julie Mathison, care se îndrăgostise de el. Paul îl prinsese din nou în Mexico, atunci când Benedict își riscase libertatea ca să se reîntâlnească cu Julie și violenta scenă din aeroportul din Mexico City fusese televizată de jur împrejurul globului.

— După expresia ta văd că îți amintești scandalul. Eu eram agentul însărcinat cu prinderea lui Benedict. Eu sunt cel care a dus-o pe Julie Mathison în Mexico. Eu am folosit-o ca momeală în aeroport.

— Spune-mi, izbucni Noah, ți se întâmplă vreodată să urmărești pe cineva vinovat?

— Nu în cazul tău, este clar. Și nici în cazul lui Benedict. Când în final a fost achitat și eliberat, după episodul Mexico City, m-am dus la Benedict și am pledat cu succes în favoarea lui Julie. Și el a iertat-o.

— Ce dracu' are asta de-a face cu mine?

— Ajung imediat acolo. Vezi tu, există două diferențe majore între situația lui Julie și a lui Benedict și situația lui Sloan și a ta: Julie a mers cu mine la Mexico City ca să mă ajute să-l prind pe Bendict pentru că eu am convins-o că el era vinovat. Niciodată n-aș fi fost în stare să o conving pe Sloan de vinovăția ta.

Paul surprinse o scânteie de nevoit interes în ochii lui Noah și continuă atacul.

— De fapt, nici nu m-am obosit să încerc. Sloan a venit cu mine la Palm Beach ca să mă ajute să-l urmăresc pe Carter Reynolds. Habar nu avea că eu credeam că de fapt tu aduceai banii. Sloan este o idealistă; este loială și este foarte inteligentă. Dacă ar fi suspectat vreodată că o foloseam ca să obțin informații pe care le-aș fi putut folosi împotriva ta, cred că ar fi aruncat în aer acoperirea ei și pe a mea, ca să te protejeze.

— Iar eu trebuie să cred asta?

— De ce aș minți?

— Pentru că ești un ticălos înnăscut.

— Courtney îți împărtășește părerea, spuse Paul zâmbind strâmb. Ea a formulat-o puțin mai politicoasă, dar tonul și convingerea erau aceleași. Totuși, continuă el, asta nu face parte din subiect. Am

spus că există două diferențe majore între situația lui Julie Mathison și cea a lui Sloan Reynolds. Iată-o pe cea de a doua: Julie s-a simțit vinovată pentru că l-a trădat pe Reynolds. Voia cu orice preț ca Reynolds să-și înfrâneze furia și să accepte să o vadă și să-i asculte explicațiile. Sloan, pe de altă parte, nu are nici un motiv să se simtă vinovată. Iar mândria ei este la fel de mare ca și a ta, așa că gândește-te bine înainte de a mai continua să i-o calci în picioare.

Paul se retrase din dreptul ușii.

— Știu că ți-am dat la ce să meditezi. Ai o jumătate de oră, spuse el uitându-se la ceas, să te hotărăști dacă să-ți distrugi sau nu viața și să i-o distrugi sau nu și pe a lui Sloan.

— Ce naiba mai vrea să însemne și asta?

— Asta înseamnă că ea te așteaptă pe Apparition. Așa că gândește-te. Nu se află acolo ca să pledeze. Ea nu a pledat niciodată. Vrea doar să-ți spună că îi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat și să-și ia în mod decent la revedere de la tine.

Întorcându-se spre ușă, se opri și se întoarse puțin înapoi, spunând cu o jumătate de zâmbet:

— Ar mai fi ceva. O să mă căsătoresc cu Paris și așa cum am aflat într-o seară, spre imensul meu disconfort, are o dreaptă surprinzător de puternică.

— Ți-a ars o palmă? concluzionă Noah calm.

— Întocmai.

— De ce?

— Am acuzat-o că a omorât-o pe Edith.

— Mie mi se pare a fi un motiv întemeiat, spuse Noah cu amuzament mușcător.

— Cu o oră înainte, descoperisem că Sloan are chiar mai multă putere și că este mai iute decât Paris.

În ochii lui Maitland licări interesul.

— Și Sloan ți-a ars o palmă?

— Nu. Ea mi-a ars un pumn care aproape că m-a aruncat la podea.

— De ce?

Paul redeveni serios.

— Pentru că tocmai descoperise că am folosit-o împotriva ta.

Spusese tot ce-i trecuse prin minte ca să o reabiliteze pe Sloan, dar când îi cercetă lui Noah fața impasibilă, căutând un indiciu despre ce anume simțea el, expresia lui era complet de necitit.

Noah rămase acolo după plecarea lui Paul, gândindu-se la tot ce-i spusese acesta. Nu avea cum să știe dacă agentul FBI îi spusese adevărul despre Sloan. Niciodată nu va exista vreo dovadă. Și totuși, el avea dovada. Întotdeauna o avusese. Dovada se aflase în ochii lui Sloan când se uitase la el, în brațele ei când se agățase de el, în inima ei când făcuse dragoste cu el.

Noah decise că acestea erau dovezi suficiente. Se ridică nerăbdător să o vadă pe Sloan, apoi îi trecu un gând prin minte și începu să râdă. Richardson nu o să scape liber din chestia asta. După ce i-a afectat integritatea, în public și a aruncat umbre asupra caracterului lui, Richardson va rămâne legat de Noah pe viață, pe post de cumnat!

Încă mai zâmbea când ieși în foaier și Courtney îl interceptă la ușă.

— Presupun că asta înseamnă la revedere, spuse ea arătând oarecum supusă, pentru Courtney. Paul nu crede că te-a afectat în vreun fel tot ce ți-a spus. Nu fi supărat pe mine că l-am adus aici, da? Nu vreau să pleci supărat pe mine.

Courtney se ridică în vârfuri și spre șocul lui Noah își petrecu brațele pe după gâtul lui și-l sărută de la revedere.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că într-adevăr o să-ți fie dor de mine, glumi el.

Courtney ridică din umeri.

— O să-mi fie.

— Adevărat? Și eu care n-am crezut că ții puțin la mine.

Valizele lui erau deja în mașină și Noah se aplecă să-și ia geanta. Courtney îl urmărea, încercând să-i detecteze dispoziția și era suficient de deșteaptă să se agațe de ceva care îi dădea o speranță.

— Și mi-ar plăcea mult mai mult de tine dacă ai ierta-o pe Sloan.

Peste umărul ei, Noah îl văzu pe Douglas stând în picioare în living, urmărindu-l cu aceeași expresie plină de speranță, pe care Noah o auzise în vocea lui Courtney. Nerăbdător să plece și să o vadă pe Sloan, Noah îi făcu cu ochiul tatălui său și se întoarse spre ușă.

— Păi, în regulă, dacă asta o să te facă cu adevărat să ții mult mai mult la mine.

Asta era tot ce voia ea să audă și adăugă, nestăpânită, în timp ce el deschidea ușa:

— Ceea ce mi-ar plăcea mie cu adevărat, mai mult decât orice, ar fi să te însori cu Sloan și să rămâi în Palm Beach.

Noah râse, își petrecu un braț pe după umerii ei și o sărută în creștet, pe buclele mătăsoase. Courtney interpretează asta ca pe un „da” și îl urmă afară. În timp ce el se urca pe bancheta din spate a mașinii, Courtney îl strigă imperios.

— Noah, află că aș fi o mătușă formidabilă!

Cu umerii zguduindu-i-se de răs, Noah trase portiera după el.

Capitolul 55

Rotorul elicopterului încă se mai învârtea când Noah atinse puntea principală, uitându-se după Sloan. Trecu prin dreptul unui membru al echipajului care securiza mobilierul de pe punte în vederea plecării și decât să piardă timpul căutând-o, Noah îl întrebă abrupt:

— Domnișoara Reynolds este la bord?

Omul știa doar trei lucruri importante despre domnișoara Reynolds, căruia fusese sechestrat iahtul angajatorului lor; că fusese acuzată de crimă; și că fusese adusă cu elicopterul de sora mai mică a angajatorului său, care le spusese să păstreze secretă prezența ei la bord. Omul decise că cea mai sigură metodă pentru el era totala ignoranță.

— Nu, domnule, după câte știu eu.

Noah dădu din cap și încruntându-se, urcă scara exterioară, spre cabina lui. Ar fi fost imposibil ca elicopterul să fi aterizat fără ca echipajul de pe punte să-l observe. Probabil că Sloan se răzgândise să mai vină să stea de vorbă cu el, ceea ce i se părea lui Noah foarte ciudat. Vârându-și mâinile în buzunare, se uită la patul dublu, mare, unde împărtășise cu Sloan atâtea ore de pasiune furtunoasă și conversație tihnită și începu să se întrebe cât de mult adevăr se afla în cuvintele lui Richardson, spuse în apărarea ei. Femeia pe care Noah o văzuse pe caseta video nu s-ar fi temut să-l înfrunte, dacă ar fi fost inocentă.

Sloan stătea în prag, în spatele lui, adunându-și curajul. Avusese câteva ore în care să se gândească la realitatea celor întâmplate între ei și în ciuda convingerii lui Courtney că Noah va fi dornic să o ierte și să uite și că totul va fi roz în clipa în care o va vedea, Sloan nu credea că așa ceva putea fi adevărat. Asta nu era un basm. Realitatea era că ea îl iubea cu toată puterea inimii, dar nu-i adusese nimic bun, decât umiliința publică. Realitatea era că Noah nu-i spusese niciodată că o iubește, nu credea în căsnicie și nu voia copii. În afară de asta, ei veneau din două lumi complet diferite. Cel mai mult ce putea ea spera pentru acum era onestitate în timpul acestei ultime vizite și poate, odată, iertarea lui.

Făcu un pas înainte, tremurând din cauza nervilor, întărită de determinare. Noah stătea cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, cu capul ușor aplecat, ca și cum ar fi fost pierdut în gânduri.

— Am venit să-mi iau la revedere, spuse Sloan încet.

Umerii lui se tensionară și Noah se întoarse încet în loc, cu expresia indescifrabilă.

— Am venit să te rog să mă ierți și știu că pentru asta vei avea nevoie de mult timp. Sloan se opri să-și liniștească vocea, cu ochii pledând ca el să o creadă și să o înțeleagă.

— Nu te condamni pentru ce simți față de mine. De atâtea ori am vrut să-ți spun adevărul, dar Paul se teme că o să-i spui lui Carter.

Încercând să facă ceva să nu-i mai tremure vocea de dragostea și de părerea de rău pe care le simțea, Sloan inspiră lung și apoi continuă.

— Oricum ar fi trebuit să-ți spun, pentru că în inima mea știam că nu o să faci asta. Dar într-un fel, este mai bine că lucrurile s-au terminat atât de repede. Niciodată nu ar fi mers între noi.

Noah vorbi pentru prima oară.

— Nu ar fi mers?

— Nu. Sloan făcu un gest spre cabina elegantă.

— Tu ești tu... iar eu... sunt eu.

— Da, asta a fost întotdeauna un obstacol cumplit pentru noi, spuse el cu fața ca o mască.

Sloan era atât de zdruncinată, încât nu sesiză ideea de amuzament din vocea lui.

— Da, știu, dar care nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc și mai fără de speranță de tine, cu fiecare zi. Tu nu vrei să te căsătorești, iar eu mi-aș fi dorit să fiu soția ta.

— Înțeleg.

— Eu iubesc copiii, spuse ea dureros. Lacrimile îi încețoșau atât de rău imaginea, încât abia îl mai putea zări.

Fără să o scape din ochi, Noah se aplecă încet și trase cuvertura de pe pat.

— Dar tu nu vrei copii.

Noah își descheie nasturele de la gulerul cămășii.

— Eu mi-aș fi dorit să am copilul tău.

Noah își descheie celălalt nasture...

Epilog.

Toate mesele de la restaurantul exclusivist din Palm Beach erau ocupate și cei care așteptau o masă stăteau înghesuiți la bar și în foaiorul din față.

Matre răspunse la telefonul de pe biroul lui, încruntându-se din cauza zgomotului care-l împiedica să audă.

— Îmi pare rău, cu cine doriți să vorbiți? întrebă el acoperindu-și urechea stângă cu mâna liberă, încercând să blocheze zgomotul.

— Da, la masa Maitland sunt toți. O chem la telefon.

Matre, pe care îl chema Roland, era nou la Remington Grill. Localiză pe graficul lui masa rezervată pentru petrecerea Maitland, apoi făcu slalom spre o masă din față.

Trei femei se aflau la masă: una dintre ele era o blondă uluitoare, cam de treizeci de ani; alta era o blondă elegant îmbrăcată, cam de cincizeci de ani și care semăna suficient de bine cu cealaltă femeie, ca să fie mama ei; iar a treia era o adolescentă brunetă, într-o rochie cumplită și care nu părea să facă parte din grupul celor două și nici din clientela exclusivistă de la Remington Grill.

Cum Roland nu era sigur dacă cel de la telefon voia să vorbească cu o doamnă sau cu o domnișoară Maitland, alese calea sigură.

— Mă scuzați, doamnelor Maitland, li se adresează el celor trei femei vesele, am un apel telefonic la biroul meu, pentru dumneavoastră.

Toate trei femeile îl privesc întrebător.

— Pentru care dintre noi? întrebă adolescenta.

— Pentru doamna Maitland, accentuă Roland, puțin iritat de încurcătura în care fusese pus.

— Ești nou aici, așa că lasă-mă să-ți explic, spuse adolescenta savurând vizibil deruta lui Roland. Uite, eu sunt domnișoara Maitland, iar ea își dădu din cap spre blonda mai tânără, este cumnata mea, doamna Noah Maitland. Iar ea, și arătă spre blonda mai în vârstă, este mama cumnatei mele, este doamna Douglas Maitland. Totuși, adăugă ea etalându-și atuul cu un amestec de veselie și mândrie, ea este și mama mea.

Sprâncenele lui Roland se ridicară într-o uluire reprimată.

— Ce încântător.

Sloan își împinse scaunul, făcându-i-se milă de bietul om.

— Apelul este probabil pentru mine. M-a sunat Noah, ca să-mi spună că poate o să reușească să vină astăzi, în loc de mâine.

Noah urcă încet scara, special ca să-i facă o surpriză fetei lui de trei ani, aflată deja în camera ei.

— Tatii, strigă fetița alergând spre el în halat și pijama, în timp ce bona dispăru în încăperea alăturată.

— Tati, te-ai întors mai repede!

În mod normal, Noah ar fi luat-o în brațe, dar acum ascundea un cadou la spate, așa că zâmbi doar.

— Azi a fost aici mătușa Courtney!

— Eram sigur, spuse el cu tandrețe.

Fetița își lăsă capul pe o parte, făcându-și buclele lungi, blonde, să danseze.

— Cum erai sigur?

— După buclele astea cumplite.

Sloan îl găsi pe Noah pe terasă, cu fetița lor în poală. Stăteau în lumina lunii, șoptindu-și ceva.

— A venit tati, strigă Ashley.

Noah își ridică privirea și o văzu pe Sloan și ochii îi erau plini de dragoste și de un salut mut.

— Ne spuneam secrete, se destăinuie Ashley. Strălucind toată, se aplecă mai aproape de Noah, pentru ca el să-i mai poată spune un secret. Apoi se uită în sus la el și îl întrebă:

— Pe acesta i-l pot spune lui mami?

— Da, spuse Noah solemn.

Ashley își potrivi tonul după al lui.

— Tati zice că te iubește foarte, foarte, foarte mult.

SFÂRȘIT